

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

AIDIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 26

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SIVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SIVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SIVARİ
Kıymet AVCI

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Mayıs 2015,
Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SIVARİ

Basım Yeri
Aybil Basımevi Sertifika Nu.:20781

Baskı
Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa
Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Nu.: 30/A KONYA
Tel : 0332 350 21 71 Faks: 0332 350 71 21
info@aybilonline.com

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
BAHAR TRİLOJİSİ	Furkan TURGUT	3
SİYAH-BEYAZ (2. KISIM)	Cannur DAŞKIRAN	4
KARINCA	Birhan KESKİN	7
LA FOURMİ	Nazmiye ORDUKAYA	7
YALNIZLAR PARKI ÇETESİ	Sami KARAKAŞ	8
NOURRIRE UN SERPENT DANS SON SEIN	Kıymet AVCI	10
GENÇ OLMAK	Renata CIOBANU	13
KÜÇÜK ADAM	Egemen ÖZCAN	14
PANZEHİR YUDUMLAR	Akif GÜL	17
GERİDE KALANDAN SONE	Yakup Burak ÖKSÜZ	17
ÇINAR ADAM	Selin SİVARİ	18
TİK-TAK	Umut KÖKSAL	22
O GÜN	Sammy SAPHARY	22
İSİMSİZ ŞEHİR	Hüseyin YENİYAPI	23
KANADA'DA SOSYAL YAŞAM	Melike ÖZKAN	25
BİR KADIN ÜŞÜYOR	Kamran NAJAFOV	26
LALİN'E SÖYLENECEKLER	Elcan BAYRAM	27
VAKTİDİR ŞİMDİ VUSLATA ERMENİN	Sümeyye EKŞİ	31
ATATÜRK, BİLİM ve EĞİTİM DİLİ	Sümeyye EKŞİ	32
AŞK NEDENSİZDİR	Ali SEVEN	33
KOZADA BİR KELEBEK	Nuran BULAK	34
MUHTEREM HİSLER	Murat ÖZTÜRK	35
MARTİNİN İHANETİ	İbrahim ARSLAN	36
MEVSİM SONBAHAR	Tolga TOY	37
HİZMETİN MURADI	Aykut ÇAVDAR	38
YAZ GÜNEŞİNİN VEDASI	Deniz TUĞER	40
ANNECİĞİM	Necip Fazıl KISAKÜREK	42
MA PETITE MERE	Galip BALDIRAN	43

EDITÖR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

Mayıs ayı kadar içten, sınırsız bir merhaba ile sizleri selamlıyoruz... İçinde türlü güzellikler ve kırılımlar barındıran bu özlediğimiz Mayıs ayında, gençlerimizin, annelerimizin, Türkçemizin değerini tekrar hatırlamak ve hatırlatmak için elimize fırsat geçmesinden ve bu ay da sizlerle birlikte olmaktan dolayı mutluyuz...

Gençlerimizin 19 Mayıs'ını; öncelikle, bu bayramı bize sunan Ata'mızın annesi Zübeyde Hanım'ın ve diğer bütün annelerin anneler günüyle birlikte, coşkuyla kutluyoruz.

Bu sene mezun olacak bütün arkadaşlarımıza, mutlu bir hayat ve güzel bir gelecek diliyoruz...

26. sayımızda da bizimle olmanız, desteğiniz, emekleriniz ve ilginiz 'Adım' için oldukça gurur verici ve bunun için sizlere teşekkür etmeyi borç biliriz...

27. sayımızda yeniden, edebiyat tadında, bir araya gelmek dileğiyle,

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

BAHAR TRİLOJİSİ

Mart;

Belki biraz hüzünlü, biraz ciddi, bazense asabi... Bir adım atarken bahara, seninle yaşam buldu ilk to-murcuk. Sert esti rüzgârların, kasvetin bazen ağlattı hüzünlü bulutları. Lakin umudunu esirgemedin hiçbir zaman, nankör olsa bile insanoğlundan... İlk açan çiçekle haber verdin bizlere, umut vaat eden sıcak günleri, sevgi dolu gülümsemeleri...

Nisan;

Asabiyetinden eser yoktu şimdi. Fakat heves edip ağlardın, asılsız yere. Kaybetmedin hüznünden hiç-bir şey. Umudun daha ağır bastı gelecek günlere. Gene sevecen bir gülümseme, gene o sevecen ba-kışlar. Aldı götürdü insanoğlunu belki doyumsuz olduğu o günlere. Belki değerini bilemediği fakat her yeni doğuşunda hissettiği... Çiçekler şimdi bir başka güzeller, bir başka hoş kokulu, farklı renklerde... Bulutların seyrek ama unutulani hatırlatmaktı amacın. Sakin esen meltemlerde kaldı sadece, o tatlı sert bakışların...

Mayıs,

Güneşe selamını hiçbir zaman esirgemedin. Umudunun doruklarına ulaştığında, hiç itiraz etmedin ilk yeşeren meyveye. Memnuniyetle kabul ettin sınımsız bakışları, heyecanlı gülümsemeleri, karşılıksız sevmeleri... Sevdikçe bir başka güzel geldi kiraz mevsimi. Öyle ya bahar başka güzeldi artık. Görmek, fark edilmek kadar mühimdi. Fark etmek ise paha biçilemez güzelliklere eş değerd. Bir bahar trilojisi daha yitip giderken, arkaya dönüp baktığında, aslında tek değişmeyen gerçek, yaşadığın zaman mef-humundan ibaretti...

Trilojide geçen zaman mefhumu üzerine:

Uyku,

Derin bir yatakta...

Rüya,

Serin bir bulutla...

Hüzün,

İşte tam da burada uyanınca...

Kasvet,

Ve gerisinde getirdikleri...

Umut,

Belki tekrardan serin bir bulut...

Özlem,

Öylesine derin bir yatakta...

Furkan TURGUT
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği
2. Sınıf

SIYAH BEYAZ
(Kısım-2)

Sami'yi ne kadar kendime yakın bulsam da, ona da en az diğerlerine güvenmediğim kadar güvenmiyordum. Üstelik gece saat ikiye geliyordu ve sabah altıda mesaim başlayacaktı. Fakat Sami yardım istiyorsa, sandığımdan çok daha kötü bir durum söz konusu demektir. Birkaç dakika düşündükten sonra sürekli yüz yüze geldiğim bir adamı geri çevirmenin pek de iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Paltomu giydim. Eski ve yırtık paltom. İplikler saçıyordu uzuvlarımdan. Ancak aldırış etmiyordum. Zira buna fırsat veremezdim. Kış ayı oldukça çetin geçiyordu bu şehirde. Üstelik bahar ayları bile serin oluyordu ki Şubat ayının ortasındaydık. Paltomu giyip özel eşyalarımı yanıma aldıktan sonra, anahtarımınla kapıyı kilitleyerek çıktım. Geceleri dolaşmayı sevmiyordum. Çünkü karışıklık daha düşük oluyor- ruydu. Bu yüzden görüş alanım oldukça daralıyordu. Sokak lambalarına sarılarak yürümek zorunda kalı- rıyordum. Sessizce merdivenlerden indiğim sırada apartmanın ucuz florsan ışığına takıldı gözlerim. Sonra geri kalan her şeye... Renksiz merdivenlere, soluk kapılara, duvarla bütünleşmiş zillere, üzerin- de gülücükler olan "Hoş geldiniz" yazılı paspaslara, yeni evlenen çiftlerin kapılarına astığı çember çi- çeklere. Tabiat öğelerinin renklerini onların gördüğü gibi göremeyecek olmam, içimi burkuyordu. Renksiz bir dünyaya tutsak olmanın verdiği bunalım beni rahatsız ediyordu. Her ne kadar teknik ola- rak siyah ve beyaz renk olarak sayılsa bile ışık oyunlarından mahrum kalmanın üzüntüsü bir başka oluyordu. Apartmandan çıktıktan sonra yürümeye başladım. Bu renksiz dünyanın da bana kattığı gü- zellikler yok değildi. Her ne kadar düşünmemeye çalışsam da aklımlı sürekli bir şeyler kurcalıyordu. Ötelerden, yükseklerden, sokaklarda bana yoldaşlık eden beyaz minik yıldız kümeleri ve uzay boşlu- ğunun göz perdelerimde yarattığı izdüşümleri. Derinlik algısı göreceli olan uzay hiçliğinin içimde kap- tığı boşluktaki ironik ölçüleri. Koca bir hiçlik! Koca bir boşluk ya da koca bir siyah. Zihnimde oluşan imgeler birbirine akraba. Tüm bunlar geceleri dolaştığımda kafamı kurcalayan analitik düşüncelerdi. Olasılıkları, ayrıştırarak, parçalara bölerek düşünme isteminden ibaretti. Nefret ettiğim bir düşünce sisteminin benliğime bıraktığı kötü bir hediye idi. Eski garaj evime uzak kalıyordu. Yolda yürürken kendimi neşlendirmek en büyük kanıtıydı varlığım. Eski garaj evime uzak kalıyordu. Yolda yürürken kendimi neşlendirmek için çok farklı yöntemlere sahiptim. Çünkü görünmez bir yeryüzünde yürümek canımı oldukça sıkıyor- du. Siyah ve beyazın arasında kalan grimsi tonları iyi kötü seçebiliyordum. Bu sayede kaldırımın grimsi renkleri beliriyor ve anlaşılıyordu. Kambura yakın yürüyüşüm, boğazımı kapatma çabalarım, soğuktan korunma uğraşlarıma sessiz kalıyordu. Nefes almakta güçlük çeken biri olduğum için çok nadir sigara içebiliyordum. Zaten rüzgârlı ve soğuk havada sigara içmekten keyif almıyordum. Paltomun yırtık ceplerine ellerimi üşüştürüp, kararlı adımlarla Eski garaja doğru yürümeye koyulurdum. Ha- yal kurmayı adeta meslek haline getirmiştik. Bu sayede renksiz dünyama, düşsel renklilik katıyor ve bilincimde yarattığım, sadece bana ait olan sanal bir gerçeklik oluşturuyordum. Bu imgesel dünyada da ne yazık ki renkler söz sahibi olamıyor ve biçimleri beyazın tonlarını geçmiyordu. Fakat yine de yeşilin, kırmızının ya da mavinin ne olduğuna benim karar veriyor olmam beni güçlendiriyordu. Yürü- düğüm esnada kulaklıklarımdan Rumca ve Türkçe karışımı bir şarkının beynime usulca sızmasına izin veriyordum. Peşi sıra çalan rastgele seçilmiş şarkılar, gecemi güzelleştiriyordu. Türkçe, İngilizce, Arap- ça, Rumca, Farsça ve Fransızca şarkılar... Farklı diller, farklı kültürler bambaşka bir pencereden bak- mamı sağlıyordu. Bakış açım gelişiyor ve değişiyordu. Sığ ve ırkçı düşüncelerden uzaklaşıp, evrenselle- şiyordu ruhum. Ve iç dünyam, dış dünyaya ait oluyordu. Üstelik farklı dillerde aynı şarkıların, aynı sözlerin, farklı sanatçıların yorumları beni ötekileştiriyordu. Her şeyden biraz biraz tatmak gerek diye düşünüyordum. Zira kısacık bir ömre her şeyi sığdırmak mümkün değildi. Bu yüzden ne kadar çok şey görüp, dinlersek, öğrenir, tadarsak, hissederek ve yaşarsak kendi benliğimizin nirvanasına ulaşmak o kadar kolaylaşılabirdi. Keza nirvana bütün arzuların uzaklaşması, hayatın amacına yönelmek ve ulaşılan son nokta demektir. En azından bildiğim buydu. Ve benim fikrime göre, arzuların uzaklaşmasının yolu, belli başlı arzuları yaşamaktan, tecrübe etmekten ve geri kalanları tahmin etmekten geçirdi. Benim kendi nirvanama ulaşmam için daha bir on yıl belki daha fazla vardı. Fakat hız kesmeden zirveme ko- şuyordum. Bütün bu derin kavramları irdelemenin sonuna geldiğim esnada Eski garaja vardım. Ara- dan biraz geçmesinin üzerinden, Sami korkak adımlarla, etrafına bakarak yanıma geldi.

"Gitmek, gitmemiz, git... gerek."

Korku, onun ifade yönteminin üzerine gelmiş ve zar zor çıkardığı cümleleri iyice laçka etmişti. Soluklan dememe kalmadan, kolumdan tutup beni hızlıca çekiştirmeye başladı. Elinde hırpalanıyor ve neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Karşıya geçtik. Renksiz trafik ışıkları ve sokak lambalarının aralarından süzülerek, bir apartman köşesine park edilmiş eski bir Broadway'in yanına geldik. Sami ceplerini yoklayıp, çıkardığı anahtarıyla, kapıyı zorladı. Anahtarın kapıda sıkışması üzerine, zaten telaş içinde olan Sami'nin iyice eli ayağı birbirine dolaştı. Heyecan ve adrenalinin verdiği panikle dirseğini cama geçirdi. Kırılan camın içine soktuğu koluyla kilidi kaldırıp kapıyı açtı. Anahtar halen kapıda asılı duruyordu. Arabanın içine girdikten sonra direksiyon simidinin altında bulunan kısma yumruğunu savurdu. Kabloları elleriyle tutup, dışlarıyla kemirmeye başladı. İri ve vahşi bir keneye benziyordu. Düz kontak yaparak arabayı çalıştırdı. Eliyle işaret ettiği sırada diğer eliyle ön koltuğa sıçramış camları siliyordu. Batan cam parçalarına aldırış etmiyor ve dirseğinden akan kanı umursamıyordu. Ön koltuğa oturdum.

"Ne oluyor lan?"

Cevap yok.

"Sami! Ne oluyor diyorum? Bu araba senin araban değil mi? Çalmadık değil mi?"

Cevap yok.

"Sami başımıza ne iş açıyorsun? Kılanmaya başladım bak."

Cevap yok.

"Konuşsana bel!"

Göz bebeklerini öne getirerek, bana doğru döndü. Sinirli bir bakış attığı sırada dudakları büzümüş bir halde ortada toplanmıştı. Vites değiştirdiği eliyle sertçe suratıma vurdu. Sonra önüne geri döndü. Kendi kendime söylenmeye başladığım sırada, elim teybe doğru yöneldi. Ufak bir kafa hareketiyle Sami'ye doğru döndüm. Herhangi bir tepki almayınca, teybi açtım. Radyo cızırtıları, gidip gelen sesler ve birbirinin içine girmiş şarkılar. Koca bir ses çöplüğünün açma düğmesine basmışım. Aralarında tek çeken kanalda da dingilin teki hayat üzerine kurulmuş felsefi idealardan bahsediyordu. Bana şarkı gerek dedim içimden. Müzik gerek. Ve gerçekten gerekliydi. Çünkü tekinsiz bir sessizlik hâkimdi arabada. Aptal radyoyu kendi haline bırakıp, telefonumun kulaklığını çıkardım. Hoparlörden verdiğim sesle idare etmeye çalışıyordum. Sami'ye doğru döndüm.

"Sigaran var mı moruk?" dedim.

Birkaç dakika hiç tepki vermedi. Sonra ceketinin iç cebinden çıkardığı paketi bana uzattı. Eli bir kaç saniye havada kaldı ve ben paketi aldım. Sarma içiyordu Sami. Berbat bir koku ve tat. Ağır ve acı. Fakat yine de hiç yoktan iyidir diyerek yaktım sigarayı. Bir köy yoluna doğru saptı Sami. Duygusal müzik moral verici vuruşlarıyla kendini hissettirirken, kırık camdan dışarıyı seyrediyordum. Bir an her şeyi bırakıp müziğe bıraktım kendimi. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, "Apopse Gine" diyordu şarkıyı söyleyen, ismi de buydu zaten. Fakat kulağa güzel geliyordu. Köy yolunun engebeli toprak yollarından geçerek, uzun bir yola girdik. Sağ tarafımızda kapkara bir orman, sol tarafımızda ise göz alabilirdiğince geniş bir yayla vardı. Hızlı gidiyorduk ve müzik iyi geliyordu. Ruhlarımız gürültülü şehirden uzaklaştıkça arşa yükseliyordu. Müziğin nakarat kısmı geldiğinde, tekerlekler çukurlara takılıyor, eski kasa Broadway'in paslı amortisörleri iş görmez olduğundan; vücudumuz, omuzlarımız ve başımız yukarı aşağı sallanıyordu. Ben ve Sami dışında torpidonun üzerinde duran cansız oynar başlı köpek süsü de bu sarsıntılardan nasibini alıyordu. Yine bu sarsıntılar müziğin verdiği hisle yavaşça yaşanıyor ve sinematik bir görüntü oluşuyordu. Müziğin son kısmında çalan nakaratın peşi sıra tekrarıyla, Sami gaza yükleniyor ve müziğe motor sesi karışıyordu. Elbette şarkı bu kadar uzun sürmüyordu fakat aynı şarkıyı en az on kere dinleme gibi kötü bir huyum vardı. Tekrar başa sarıyor ve gecenin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Hiçbir şey bilmiyordum ve bir kaç aylık tanıdığım bir yabancının, hurda Broadway'inde, Allah'ın unuttuğu yerde, Rumca bir şarkı eşliğinde, sarma sigara içerek, hiçliğe doğru gidiyordum. Açtım, uykum vardı ve sabahın altısında işe gitmem gerekiyordu. Bütün bunların yanında, asık suratlı iri kıyım bir insan evladının, sessiz yolculuğunu çekmek benim için gerçek bir acı hikâyesiydi ve bununla saçma televizyon programlarına katılıp, kendimi maskara bile edebilirdim. En azından iyi bir hikâyem vardı. Yol ayrımında sağa doğru döndü ve şarkı bitti. Başka bir şarkı başlayana kadar geçen ufak boşlukta ara gazın sesi yükseldi ve başka bir şarkı başladı. "Ya loukane jite rajel" yine ne anlama geldi-

ğini bilmediğim, kulağa güzel bir şarkı... Sami kenara çekti ve arabadan indik. Yukarı doğru giden bir patikadan çıkmaya başladı. Yeğni bir rüzgâr esiyor ve yıldızlar şehirden daha parlak ve iri görünüyordu. Sami'yi takip ederken, ürkmeye başladığımı fark ettim. Ve burada ne yaptığımı sorgulamaya. Sami bir taşın üstüne oturdu ve diz kapağına vurmaya başladı. Kafayı sıyırmış gibi bir hali vardı. Başımı sağa sola sallayarak izliyordum onu. İçimden aklıma küfürler yağdırarak. Ayağa kalktı Sami.

"Neden buradayız biliyor musun?"

Şaşırdım. Tek seferde çıkarabilmişti cümleyi, hiç zorlanmadan ve kasılmadan. Gayet düzgün ve akıcı bir şekilde...

"Neden?" diye sordum.

"Ölmek için." dedi.

Korku ve sinirle karışık bir kahkaha istemsizce belirdi suretimde.

"Ciddi misin?"

Sami bana doğru gelmeye başladı. Başını alnıma dayadı.

"Bugün kardeşim. Bugün azaplarımızı ebediyete teslim edeceğimiz gün."

Sami, ondan ufak adımlarla geri geri uzaklaşmaya çalıştığımı fark ettiğinde kollarımdan sıkıca kavradı.

"Bırak lan beni." dedim.

Nafileydi. Debelenmeye başladım. Hayvan herifin kapanından çıkmak mümkün değildi. Bir anda beni çevirdi ve bileği ile boğazımı sardı. Kolunun arasına sıkışmış bir halde kaçmaya çalışıyordum. Fakat bütün çabam boşunaydı. Yerinden bile kıpırdamıyordu.

"Hep, her şeyi yalnız yaptım ama bunu yalnız yapmayacağım."

O esnada balgam atmaya da ihmal etmiyordu. Boğazını temizler temizlemez sözlerine devam etti.

"Bugünü önceden planladım. Ve şimdi, ansızın bir gecede, güzel bir manzarada ikimizde öleceğiz kardeşim."

"Yaa.. yap.. ma..."

Ağzımdan çıkarabildiğim zar zor son kelimeleri bunlar. Normalde bile nefes almakta güçlük çektiğim için bu duruma hiç katlanamıyordum. Ölümüne bir kaç dakikam kala, yaprakların yeşerdiğini gördüm. Öyle bir garip geldi ki bu durum bana, çıldırmış bir manyağın kollarında boğularak öldürüldüğüm gerçeğini bile bir an unuttum. Ve içimdeki bu tutku o denli büyüktü ki, dakikalardır nafile çırpınışlarımı bir anda ters düz edecek bir el hareketiyle iri yapılı adamı geriye itmeyi başardım. Soluk bir yeşil renk gördüğüm tek renkti ve daha fazlasını görmek istiyordum. Milyonlarca, tabiatın en ufak zerrecelerini, renk değişimlerini görmek istiyordum. Zihnimde yer alan bu koca renk paletini bir bir doldurmak istiyordum. Fakat çok geçmedi. Sami tekrar üzerime çullandı. Sıkıca boğazımı kavrayarak beni boğmaya başladı. Ellerimle yumruklar savurmama hatta kaşını bile açmama rağmen paçamı bir türlü kurtaramadım. Bir dakika, bir an diledim sadece. Ufacık bir boşluk, bir rica... Bütün renkleri, bu muazzam dünyayı görüp, tanıdıktan sonra razı bile gelirdim ölmeye. Havasız kalmaya başladıkça, renklerin dünyası yoğunlaşıyor ve her şey orijinalinden daha canlı bir renge dönüşüyordu. Perspektif değişiyor ve bütün dünya farklı bir biçime doğru gidiyordu. Öyle ki boğazıma yapışmış bu iri cüsseli ruh hastasının başı spiral bir şekle dönüştü ve cüssesi bir tuzluğun biçimini aldı. Gökyüzü ayaklarımın altına geldi ve ağaçlar gök kubbeden aşağı sarktı. Toprak göz hizama ve bütün dünya tek bir düzlem haline geldi. Ve sonunda her şey ufak bir nokta haline dönüştü. Etrafı karanlık ufak bir noktadan, adeta bir iğne deliğinden hayal meyal görebiliyordum ve bir anda bu nokta söndü. Ve sesler kayboldu. Hissizlik ve uyuşmalar geçti ve korkuyla atan kalbim son vuruşunu yaptı.

-Son-

Cannur DAŞKIRAN
ESKİŞEHİR ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası İlişkiler
2. Sınıf

Karınca

Ruhumdaki sabır, kalbimdeki aşkla kurdum
Kor dantellerden bu yolu, ormanın altına
Yeter ki oku onu.

Senin gördüğün ağzımın kenarında duran dua,
Ben ayaklarımın altındaki toprağa, döktüğüm
Gözyaşına inandım. Öyle uzun ki dünya;
Katlanmaya, kıvrılmaya, açılıp çarşaf olmaya.
Mümkündür yol yapmaya bir ömür, yol almaya.

Ah! Yine de yolumdaki kederi kimse bilmesin,
Büyüsün, genişlesin, dolansın ömrümü;
Kapısı kapalı çoktandır, penceresi dargın.

Kim anlayacak bu kor işaretleri?
Kimsenin dilinden okunmasın içimde ufalan.
Ovada ve dağda saklı bir mavi için
Düştümde yola. Benim de yaban bir çığlığım vardı,
Çok zaman oldu, teslim ettim onu rüzgâra.

Kışa girdik kıştan çıktık
Ama değişmiyor insan
Karınca duası diyorlar ördüğüm yola.
BİRHAN KESKİN (Yeryüzü Halleri'nden)

La Fourmi

Avec la patience de mon âme et avec l'amour dans mon cœur
J'ai fait ce sentier en dentelles de brasier, en dessous de la forêt.
pourvu que tu le lise.

Au bout de mes lèvres c'était la prière que tu as vue,
j'ai cru à la terre en dessous de mes pieds et aux larmes que j'ai fondues
le monde est si long;
pour plier, tortiller, ouvrir comme un drap.
Il est possible de faire la route, durant une vie.

Ah! et pourtant que personne ne sache le chagrin sur ma route,
qu'il grandise, qu'il s'élargisse, qu'il s'encercle ma vie;
depuis longtemps sa porte fermée, sa fenêtre brouillée.

Qui va comprendre ces signes de brasier?
Que personne ne lise en aucune langue ce qui s'émiète en moi.
Pour un bleu caché dans la plaine et dans la montagne,
j'étais mis en route. Moi aussi j'avais un cris sauvage,
il y avait longtemps que je l'ai rendu au vent.

On était en hiver, on était sorti
mais l'homme ne change pas
On a dit que la route que j'avais tricotait la prière de fourmi.

BİRHAN KESKİN

Traduit par: Nazmiye ORDUKAYA

DÜZELTME: Dergimizin 22. sayısında yayınlanan "Deli Kızın Türküsü" adlı şiirin çevirisi yalnızca Nazmiye Ordukaya'ya aittir. Düzeltir, özür dileriz.

YALNIZLAR PARKI ÇETESİ

Sıradan bir pazar sabahına uyandım. Etrafın dağınıklığını görmezden gelmem imkânsız. Aslında etrafın dağınıklığı bütün haftanın stresi ve yorgunluğunu özetliyor diye kendimi avutmaya çalışırken, boş pizza kutusunun salonun ortasında durmasının hüznü kaplıyor içimi. Salonun ortasında duran boş pizza kutusu yalnızlığın sembolüdür, tek başına yenmiş bir akşam yemeğinin acı gerçeklerinden biridir. Boş pizza kutusu, pizza yerken sadece ağzını pizzayı yemek için çalıştırmaktır, tek kelime etmemektir, telefonun ekranının kirlenmemesidir, hatta o telefon nerededir Allah bilir...

Evin dağınıklığını ve yalnızlığımı arkamda bırakıp sokağa çıktım, sokakta taşlardan kale yapıp futbol oynayan çocukları yine göremedim. Bizim zamanımızda sokaklarda oynayan çocuklardık, topumuz kesilince hep beraber üzülürdük, aynı kişiye küfreder sonra o kişiyi altüst etmek için komplo teorileri üretirdik. Camına taş atıp kaçsak mı? Bakkaldan gelirken önüne torpil atsak mı? Varsa çocuğu veya torununu kıstırıp dövsek mi? Yeni bir top alıp daha sesli ve daha sert oysak mı?

Biraz daha yürüdükten sonra yolun kenarındaki Rudolf Hess Parkı'na gittim. Nam-ı diğer Yalnızlar Parkı. Yolun kenarında olmasına rağmen tek bir çocuk dahi kaydırdıktan kaymaya gelmez veya bir çift birbirini salıncakta sallamak için parka uğramaz. Adının 'Yalnızlar Parkı' olmasının sebebi kimsenin gelmemesinden değildir. Bu parka sadece yalnızlar gelir o yüzden adını yalnızlardan almıştır. Mesela yaşlı Odysseus tam 24 yıldır yalnız. Eşi Nebahat Hanım ve Odysseus Amca'nın hiç çocukları olmamış. 54 yaşındayken eşi Nebahat Teyze elim bir trafik kazasında hayatını kaybedince koskoca dünya da kimsesiz kalan Odysseus Amca yalnızlığı kısa zamanda kabul etmiş. Emekli maaşını aldıktan sonra, her ay aylık alışverişini yapar, her gün mezarlıkta Nebahat Teyze'yi ziyaret eder ve parka gelip oturur. Kimseyle konuşmadan akşam ezanına kadar oturduktan sonra camiye gider ve oradan da evine geçer.

Yalnızlık kokan bir hava vardı etrafta, kuşlar bile tek tek etraftaki kırıntıları topluyordu. Eğer yalnızlığın şiiri bir yerde yazılacaksa orası burası idi. Bir gün buraya geldiğimde sevgili dostum Adolf "Yalnız olmaktan korkma dostum, yalnız ölmekten kork. Bu dünya da yalnız yaşayanlara kimse acımaz hatta suratına bile bakmazlar. Ama eğer yalnız ölürsen, işte o zaman senin ölünü günler sonra – kokuşmuş olarak bulduklarında sana acırlar." demişti bana usulca birasını yudumlarken. Adolf, parka her geldiğinde birasını alır ve sadece yoldan geçenleri izler. Biralari bittikten sonra çimlerin üzerine yatar ve uyumaya başlar. O

yattıktan sonra uyanana kadar hiç parkta kalamadım. Çok konuşkan biri olmasa da nadir konuşmalarımızdan birinde 9 yıl önce evli ve iki çocuk babası olduğumu ama bir gün (nedenini söylemedi) cinnet geçirip kansı ve çocuklarını öldürüp ardından da akıl hastanesine yattığını, aldığı tedaviden sonra 6 yıl önce hastaneden taburcu edildiğini söylemişti. Hastaneden çıktığı günden bu yana saçını ve sakalını hiç kesmeyen Adolf yolda yürürken bütün insanların dikkatini çekmeyi becerebiliyordu.

Salıncakta kendi başına sallanmayı becerebilen arkadaşlarım vardı. Ben hiç tek başıma sallanamadım, sürekli birilerinin arkadan ittirmesi gerekirdi. Aslında her şeyin vücudun kontrol edilmesi olduğunu söyleyen bir arkadaşım vardı, cidden eskiden benim de birkaç arkadaşım vardı. Ben parka gelmeye başladıktan birkaç ay sonra 35-40 yaşlarında bir kadın her akşam güneşin batmasına yakın parka gelir ve güneş batana kadar salıncakta tek başına oturarak yeri izler ve sonra kalkıp giderdi. Bu sabah nedense erkenden gelmişti. Elizabeth dediklerini duydum birkaç kez Odysseus ve Napolyon aralarında konuşurlarken. Semtin en güzel kızı olan Elizabeth birçok evlilik teklifini daha iyisini bulurum ümidi ile kabul etmemiş ve aradan geçen yılların ardından Elizabeth'in yaşının ilerlemesi ve güzelliğini kaybetmesinden dolayı talipleri azalmış ve haliyle teklifi yapan erkeklerinde tabiri caizse kalitesi düşmüştü. Büyük pişmanlıkların geleceği bellidir aslında ama insanız pişmanlık gelecek planlarımızda asla olmaz.

Büyük paralar kazanamadım hayatımda, bu gidişle kazanamam da... Çok para kazanan arkadaşım da olmadı aslında, zaten pek çok arkadaşım da olmadı. Zenginlik doğuştan gelir diye düşündüm hep, yani çok çalışarak çok paralar kazanılmazdı bana göre hala da öyle. Eğer öyle olsaydı babamın Forbes'in en zengin 50 Türk listesinde ilk 10'da yer alması gerekirdi. Babam gece gündüz demeden yıllardır çalıştı, çalışıyor. Daha doğrusu babam hep çalışıyor, gece gündüz çalışıyor; zenginler hep kazanıyor, gece gündüz kazanıyor. "İşçiler güzel insanlardır" dedi bir gün Napolyon. "Hayata gelişlerinin tek amacı çalışıp evine ekmeğe götürmek, çocuklarını okutmak ve tekrar çalışıp eve ekmeğe götürmek." diye devam etmişti. Napolyon parkta köşedeki bankta kalıyor. Gidecek ne kimsesi ne de bir yeri yok. Her akşam köşedeki seyyar köftecinin verdiği yarım ekmeğe arası köfteyi yer yanında ufak ayranı içerken. "Bir zamanlar çok zengindim." demişti Napolyon. "Bir tekstil fabrikam vardı içinde 237 işçisi olan. Sonra bir yangın çıktı, çok büyük bir yangın, söndüremedik. 4'ü çocuk 6'sı sigortasız 17 işçi öldü yangında. Sonra mahkemeler, tazminatlar derken önce hapse girdim, sonra karım terk etti, ardında da beş parasız ortalarda kaldım. 'İhmal var' dediler, bir şey diyemedim." diye devam etmişti ağlayarak, hıçkırarak. Sarılıp teselli etmek istemişim ama sarılamadım. Sanki sarılısam ölen çocuk işçilerin kanı üzerime bulaşacakmış gibi hissetmişim.

Park kadrosunu saydıktan sonra ben de yalnızlığımın bağlı olduğu banka oturdum. Politikacıların atışmalarının yine manşetleri süslediği gazetemini sayfasını çevirdim. Sabah kahvaltısı için aldığım simitlerden bir tanesini poşetten çıkarıp ısırıldım. Dünyanın en güzel yiyeceğini seçecek olsak açık ara simidin kazanması işten bile değil. İzmir'de simide gevrek diyorlarmış ama orada da yanında çay içiliyormuş. Simidimi çiğnerken parka bir yabancının adım attığını gördüm, dümdüz saçları, güzel bakışları, düzgün fiziği olan bir yabancı. Benimle beraber Adolf'te görmüş olacaktı ki birasını yudumlarken yutkundüğünü fark ettim. Sonra sırası ile Elizabeth, Napolyon ve yaşlı Odysseus bakışlarını yalnızlar diyarının yeni yalnızına çevirdi. Kimseye bakmadan gidip tahterevallinin yukarıdaki kolundan tutup aşağı çekti ve üzerine oturdu. Ayakları yere basıyordu ve tahterevallinin kolları eşit duruma gelmişti. Dirseklerini tahterevallinin kollarına koyup, minicik ağzını ve ufak burnunu ellerinin arasına alıp düşünmeye başladı. Yanına gidip konuşsam mı diye düşündüm. Yalnızlık paylaşılmaz, zaten paylaşılsa yalnızlık olmazdı bunu da biliyordum. Ama simidimi paylaşabilirdim. En azından bir hoş geldin demenin kimseye zararı dokunmazdı. Gazetemi kapatıp, katladığıktan sonra bankın üzerine bıraktım. Yeni gelen yabancının yanına gittim, tahterevallinin karşısına oturup ikiye ayırdığım simidin yarısını uzattım ve "Merhaba, ben Sezar. Kahvaltı yapmadıysan bu simidi ısırıldığın an bütün hayatın değişecek." dedim. Yüzüme baktı yalnız ve güzel kız, donuk bakışını bozmadan elini uzatıp simidi aldı. "Neden sihirli simit mi bu? Büyü mü yaptırın?" dedi. "Hayır" dedim. "Çünkü bir kez yalnızlar parkına girdiyse, bundan sonra seninle simidini paylaşacak kimse olmayacak..."

(Muzu Bıçakla Soyan Adam)

Sami KARAKAŞ

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

İnşaat Mühendisliği

NOURRIR UN SERPENT DANS SON SEIN

Ayşe et Murat sont deux jeunes qui se sont connus six mois avant sur internet. Ayşe est une jeune fille de 18 ans qui a grandi dans un petit village d'Anatolie. Elle n'a pas pu poursuivre ses études après l'école primaire. C'est une fille qui vit sous la pression de sa famille. Pour Ayşe, tout est interdit. Murat, lui est un ingénieur de 35 ans qui travaille dans une usine d'automobile. Jusqu'aujourd'hui, il n'a pas eu le temps de se marier. Enfin, il pense avoir trouvé sa bien-aimée. Malgré toutes les interdictions, Ayşe et Murat s'écrivent et se retrouvent en cachette à plusieurs reprises. Ayşe en a assez des pressions de ses parents. A la première occasion, elle fugue et rejoint Murat car son père veut la marier avec son cousin qu'elle n'aime pas.

Voilà que dix années sont passées depuis leur mariage. Leur vie devient de plus en plus monotone. A cela, s'ajoutent la naissance de trois enfants. Peu à peu surviennent de nouveaux problèmes.

Murat: Ayşe! Ayşe! Lève-toi! Il est sept heures et demie. Je vais être en retard. Il faut que je sois à la réunion à 8 heures.

Ayşe: Murat, laisse-moi tranquille! Je n'ai pas pris mon sommeil! Débrouille-toi toi-même! Ce n'est pas toi qui t'occupes de trois enfants.

Murat: Surtout ne te fatigue pas. (Murat énervé, mange une tranche de pain et boit un verre de jus d'orange tout en s'habillant). Je me demande pourquoi je me suis marié. La princesse n'a pas pris son sommeil!

La relation entre Murat et Ayşe devient de plus en plus insupportable. Ayşe passe ses journées avec sa voisine Filiz en mangeant et en bavardant. Filiz est une jeune femme divorcée très soignée.

Ayşe: Ma chère amie, il faut que je te laisse. Murat sera à la maison d'ici une demi-heure. Tes pâtisseries étaient vraiment délicieuses. (Ayşe attend un instant et ajoute). Mince alors, je n'ai rien pu cuisiner aujourd'hui. (Elle soupire profondément). Comme c'est difficile de préparer à manger quand on n'a pas faim soi-même.

Filiz: C'est vrai! Tu n'as pas fait quelque chose de vite fait.

Ayşe: Hmm! Je vais faire des nouilles. Allez, il faut que je me dépêche.

Filiz: Est-ce qu'on se verra demain?

Ayşe: Oui, je t'attends! Je vais te préparer mes spécialités.

Filiz: Je viendrai t'aider demain matin.

Ayşe: OK.

Murat frappe à la porte qui est ouverte par les enfants.

Murat: Bonsoir tout le monde!

Ayşe: (Avec un ton très froid). Allez, assied-toi! Le repas va refroidir.

Murat: Toi, tu ne manges pas?

Ayşe: Non, je fais du régime.

Murat: (Très énervé). Tu sais que je n'aime pas les nouilles. Quand est-ce que je vais manger autre chose que des nouilles ou des frites? Dis-moi ce que tu fais jusqu'au soir!

Ayşe: Comme s'il y a autre chose à la maison. En plus, je n'ai pas eu le temps de faire autre chose. Du matin au soir, je fais du ménage, je m'occupe des enfants. Soit content que j'ai pu préparer ça!

Murat: Ayşe, écoute-moi! Ce matin, je n'ai trouvé aucune chemise propre dans l'armoire. J'ai dû mettre une chemise non repassée.

Ayşe: (Elle se lève de sa chaise et commence à crier). Ça suffit! J'en ai marre de tes chemises, de ta bouffe, de tes enfants. Je ne suis pas ta bonniche! A partir de maintenant, tu te débrouilleras toi-même. Moi aussi, j'ai une vie.

Murat: Dis-moi alors. C'est qui qui va faire tout ça?

Ayşe: Je m'en fou. Tu n'as pas me trouver une servante. L'Islam n'oblige la femme ni à faire à manger ni à s'occuper des enfants.

Murat: Ah bon! Et moi, je suis quoi? Ton esclave? Non, plutôt un âne qui travaille du matin au soir pour que madame se repose, se retrouve avec ses copines! Dis-moi pourquoi on s'est mariés?

Ayşe: Que cela te plaise ou non c'est comme ça!

Comme chaque matin, Murat part au travail sans faire de petit-déjeuner car Ayşe ne se prend plus la peine de se réveiller tôt pour préparer le petit-déjeuner et pour accompagner son mari au départ du travail.

Tard dans la matinée, sa voisine Filiz sonne à la porte.

Filiz: Salut!

Ayşe: Ah! C'est toi? Entre.

Filiz: T'as pas l'air en forme toi ce matin.

Ayşe: Ça pourrait aller mieux.

Filiz: Qu'est-ce que t'as?

Ayşe: On s'est disputé.

Filiz: Pourquoi?

Ayşe: Monsieur veut que je lui fasse le repassage, la bouffe. Ah! Ce n'est pas tout. Je dois aussi faire le ménage, m'occuper des enfants, et bien sûr répondre à tous ses désirs.

Filiz: Les hommes sont tous pareils! Pour eux, les femmes sont créées seulement pour faire l'amour et des enfants. Ayşe, si je serais à ta place je divorcerai tout de suite comme je l'ai fait. Tu ne mérites pas ça.

Ayşe écoute sa voisine avec une telle attention qu'on la croirait hypnotisée par ce qu'elle entend.

Filiz: Tu ne peux pas vivre cette vie éternellement. Tu n'es pas sa chienne.

Ayşe: Je ne sais plus quoi faire. Tu es la seule personne qui m'écoute. Heureusement que tu es là.

Filiz: Je suis là pour ça. A ta place, je le laisserai tomber. Tu es encore jeune. Allez, arrête de bouder.

Ayşe: C'est facile de divorcer pour une célibataire.

Filiz: Fait ce que tu veux. Moi, je pense seulement à toi. (Filiz commence à avoir faim et veut changer de sujet). Alors, qu'est-ce qu'on mange? Ou sont tes fameuses spécialités?

Ayşe: J'ai fait un gâteau aux pommes, du «kısır» et du «su böreği». Les plateaux sont au balcon.

Murat sorti du travail, arrive affamé chez lui et frappe à la porte.

Murat: Bonsoir tout le monde!

Filiz: Salut!

Ayşe: (Toujours d'un air froid). A c'est toi? T'as faim?

Murat: Je prendrai bien une assiette.

Un petit discours se fait entre les trois personnes. Et voilà qu'une petite étincelle commence à enflammer. La beauté et la belle voix de Filiz attire l'attention de Murat qui ne peut se prendre de l'admirer. Murat commence une relation amoureuse avec Filiz. Pour Filiz, Murat n'est qu'une proie; elle ne pense qu'à faire une aventure avec lui et à profiter de son argent. Murat passe de plus en plus de temps avec Filiz qui lui prépare les plats qu'il aime.

Murat: Mon amour, ferme tes yeux. (Il offre à Filiz un gros bouquet de fleurs et un gros bracelet en or.)

Filiz: Chéri. T'es un homme formidable! (Filiz l'embrasse.) Merci pour le bracelet. J'en rêvais depuis si longtemps.

En rentrant à la maison, il achète un petit bouquet de fleurs à sa femme Ayşe qui se laisse aller de plus en plus.

Murat: Y a quelqu'un? Ayşe!

Ayşe: J'arrive. (Avec un grand étonnement). Ah! Les fleurs sont pour qui?

Murat: A ton avis? C'est pour toi.

Ayşe: Merci. (Elle donne un bisou à la joue de son époux.)

Le lendemain, Ayşe entend aux informations télévisées: «si un homme vient chez lui avec des fleurs, c'est qu'il vous trompe». A partir de ce jour-là Ayşe a les yeux sur son mari. Très peu de temps après, elle surprend son mari avec Filiz dans un restaurant. Ayşe ne sait plus quoi faire. Elle rentre à la maison, elle pleure. Elle pense à voix haute:

Ayşe: Je n'y crois pas. Comment tu peux me tromper? Moi, je fais la bonniche à la maison et toi tu vas t'amuser avec cette dévergondée. Filiz, comment tu as pu me faire ça! Tu étais ma meilleure amie. Tu savais tous mes secrets. Depuis tant de temps, j'ai nourri un serpent dans mon sein. (D'un air décidé). Je vais vous tuer tous les deux.

Ayşe reste figée un moment. Elle fait des va-et-vient. Puis, elle sursaute comme si elle venait de prendre une douche froide. Elle décide de demander conseil à Cübbeli Mustafa Hoca. l'imam du quartier. C'est sa dernière chance pour regagner son mari. Elle veut essayer cette dernière chose; elle n'a plus rien à perdre.

Ayşe: Peut-être que Cübbeli Mustafa Hoca pourrait m'aider. (Elle va chez le Hoca).

Cher Hoca! Aidez-moi ! Vous êtes mon dernier espoir.

Hoca: Je vous écoute, chère sœur.

Ayşe: Mon mari me trompe avec une jeune femme. Je ne sais plus quoi faire. Je veux divorcer. Mais, avec mes trois enfants, je n'ai pas le courage d'aller chez mes parents.

Hoca: Chère sœur! Tout d'abord calmez-vous! Ne perdez pas espoir! Divorcer ne résoudra pas les problèmes. Si vous voulez sauver votre mariage, suivez mes conseils:

-Soyez très éveillée.

-Attirez l'attention de votre mari en changeant certaines habitudes: par exemple, maquillez-vous.

-Parlez-lui d'une bonne manière, comme dans vos premiers jours.

-Faites attention à l'ordre de votre maison et aussi aux repas. N'oubliez jamais qu'un estomac vide réveille la colère.

-Encore une dernière chose, sorti de la maison, votre mari est entouré de belles femmes. Si vous ne faites pas attention à tout cela, vous le trouverez dans les bras d'une autre femme.

Ayşe: (C'est la première fois qu'Ayşe entend ces conseils). Vous avez raison. S'il vous plaît, priez pour moi.

Hoca: Que dieu vous protège et vous donne patience !

Elle se parle à elle-même on croirait quelle devient folle:

Ayşe: Ayşe! Réveille-toi avant qu'il ne soit trop tard! En ayant honte de tout, en te disant que «ci et ça » sont des péchés, voilà que tu te fais prendre ton mari! La vieille Ayşe est morte. Une nouvelle Ayşe va naître. Il est temps de briser certains tabous.

Ayşe commence par ordonner sa maison et à préparer un bon repas. Ensuite, elle change ses «habits démodés de mémère » qu'elle met aussitôt à la poubelle. Le plus important, c'est qu'elle prend soin d'elle, elle se maquille avant l'arrivée de son mari. C'est elle qui lui ouvre la porte avec un beau sourire.

Ayşe: Bienvenu mon amour! Tu m'as beaucoup manqué.

Murat est très étonné de voir Ayşe comme ça. Il ne l'avait pas vue comme ça depuis longtemps. Ça lui plaît beaucoup.

Murat: Ayşe! Tu sais, cette robe te va très bien.

Ayşe: Merci. Je l'ai mise pour toi. (Décidée de sauver son mariage). Je sais, ces derniers temps j'ai tout négligé. Mais c'est fini.

Ayşe et Murat s'embrassent.

Tous les deux finissent par comprendre leurs erreurs. A la fin de l'histoire, Ayşe prend de bonnes décisions pour sauver son mariage. Elle vient de comprendre beaucoup de chose; s'occuper des enfants, faire le ménage, à manger, passer de bons moments avec Murat ne sont pas des choses à faire avec pression. Il faut qu'elle les fasse de bon gré, avec plaisir, avec amour. Faire confiance à tout le monde et ne pas garder une certaine distance avec eux lui ont posé des problèmes. «Nourrir un serpent dans le sein», elle l'a bien vécu. Se négliger soi-même, c'est peut-être l'erreur la plus fatale qu'elle ait faite. Ayşe, très maligne, se rend compte de tout et trouve une solution qui, pour elle, est la meilleure pour sauver son mariage en prenant conscience qu'être mariés ne protège en aucun cas la femme et l'homme des risques de craquement, comme la tromperie. C'est à la femme de jouer le plus grand rôle dans le couple. Cette petite pièce va être jouée vendredi 20 mars en classe dans le cours de notre professeur Ahmet GÖĞERCİN avec mes camarades de classe que je remercie de m'avoir soutenu en se préparant aux rôles.

Les personnages:

- Ayşe (Kıymet AVCI)
- Murat (Emine BUHUR)
- Filiz (Gamze ÖZER)
- Cübbeli Mustafa Hoca (Mustafa GÜVERCİN)

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

GENÇ OLMAK

yüzyıl sonundan gün batımının görünüşü

bizi gömen ya da süren toprak zehirleniyor.
hava yok, havasızlık var.
yağmur yok, asit yağmuru var.
parklar yok, park yerleri var
eşler yok, ortaklar var
uluslar yerine, şirketler var
yurttaşlar yerine, tüketiciler var
şehirler yerine, yığılmalar var
bireyler yok, dinleyiciler var
gerçekler yok, reklamlar var
vizyonlar yok, televizyonlar var
bir çiçeği övmek için, "plastik gibi" deniyor.

Eduardo Galeano

- ✓ Kristof Kolomb Amerika'yı keşfe çıktığı ilk yolculuğunda 50 yaşını çoktan aşmış durumdaydı...
- ✓ Pasteur kuduz asısını bulduğunda 60 yaşındaydı...
- ✓ Mimar Sinan, Süleymaniye camisini bitirdiğinde 70 yaşını geçmişti. Selimiye camisini tamamladığında ise 86 olmuştu...
- ✓ Galileo, ayın günlük ve aylık çizimlerini yaparken 73 yaşındaydı...
- ✓ Charlie Chaplin, 76 yaşında film yönetmenliği yaparak hala işinin başındaydı...
- ✓ Goethe, en büyük eseri Faust'u ölümünden bir yıl önce, yani 82 yaşında bitirmişti. 83'dü...

Gençlik hayatın belli bir çağı ile ilgili değildir. İnsan, kendine olan güveni derecesinde genç, şüphesi derecesinde yaşlıdır. Cesareti derecesinde genç, korkuları derecesinde yaşlıdır. Ümitleri derecesinde genç, ümitsizliği derecesinde yaşlıdır. Hiç kimse fazla yaşamış olmakla ihtiyarlamaz. İnsanları ihtiyarlatan, ideallerinin gömülmesi, hedeflerinin olmamasıdır. Seneler cildi buruşturabilir. Fakat heyecanların, ideallerin teslim edilmesi adeta ruhu buruşturur. İnsanlar yaşadıkça yaşlandıklarını sanırlar, hâlbuki hedeflerine götüren yolu yürümedikçe yaşlanırlar. İnsan ihtiyar olmaya karar verdiği gün ihtiyardır. Güzelliği görme yeteneğini kaybetmeyen asla yaşlanmaz. Tabiri caiz ise yaşlanmak bir dağa tırmanmak gibidir. Çıktıkça yorgunluğunuz artar. Nefesiniz daralır ancak görüş alanınız genişler. Beynimiz yeni tecrübeler keşfettiği sürece insan genç sayılır.

Renata CIOBANU
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

KÜÇÜK ADAM

Rüzgâr burada yıldırımdır. İlerlemek istediğinizde sizi durdurmak için elinden geleni yapar. Yağmur, bir yumruk gibi iner gökyüzünden başınıza, omzunuza, sırtınıza... Yürümeden önce koşmayı öğrenmeniz gerekir, konuşmadan önce susmayı, gülmeden önce ağlamayı... Şehir merkezinden dik bir yokuşla ayrılan bir kenar mahalle burası. İlk bakışta acemice süslenmiş, titrek ellerle eskizleri atılmış bir tabloyu anımsatır. Sokak lambaları eksik yanar ve ışığın rengi sarıdır. Tuzlu gözyaşları kurutamayan bir güneşe nispet yapar gibi. Annelerin ellerinde çamaşır buruşukluğu, iplerde nemli hayaller birikir. Ne başka diyarlar ne dünya sefası, bir oda kadardır onların hayatı. Evleri alçaktır yükseği arzu etmez insanları.

Dört duvar arasına sıkışmış hayaller, en acı vereni de bu. Kimseyi suçlayamazsınız. Çünkü suçlu ilan edilecek hiç kimse yoktur. Suçlu, sistemin ta kendisidir. Sistem; işsizliği, eğitimsizliği, maddi imkânsızlıkları üst üste koyar ve hepsini önünüze sürer. Artık fazla seçeneğiniz yoktur. Okul bu seçeneklerden biridir ama en fazla sekiz sene uzak tutar sizi fabrikalara işçi taşıyan çökük bir otobüsten. Bir işe girebilirsiniz ama karın tokluğundan ötesini ummayarak. İşin özü: Burada doğmuşsanız tırnak-larınız asla temiz kalmaz. Ellerinizi ne hale geleceğini saymıyorum bile. Tanrı bedeninizi bir kenar mahalleye göndermiş olabilir. Ama peki ya ruhunuz? Onu beslemek için birçok kaynak var ne mutlu ki...

Tek yapmanız gereken görmek istemek. Kalbinizi açıp, kafanızı kaldırdığınızda ortaya tek bir renk çıkar: Yeşil. Tohumu yüzyıllar önce atılmış çınar ağaçları zamanın tüm tüketiciliğine rağmen, insanlara ilham olmak ister gibi dımdık durur karşınızda. Bir yol boyunca uzanan dev kavak ağaçları, gökyüzüne bakıp hayaller kurmak için bir sebeptir sanki. Her ağacın farklı bir anlamı ve önemi vardır mahallemizde ama ceviz ağaçlarının yeri her zaman farklıdır. Tüm çocuklar onun peşindedir. En iyi sapan onun dallarından yapılır çünkü. Mahallenin altını üstüne getirirler uygun dalları bulmak için, bulduklarında ise onlardan mutlusu yoktur. Ben de o çocuklardan biriydim. Çocukluğum terli terli su içmenin hazzını yaşamakla, komşumuzun meyve ağacına tırmanmakla geçti. Yani tohumlarım bu mahallede atıldı ama daha ilerisini görüp, kendimi aşabilecek kadar şanslıydım. Başka bir deyişle sistemin çarkına sokulan bir çomak olabilmeyi başarmıştım.

İstisnalar kaideyi bozmasa ama sarsabilir. Bizde bir avuç genç mahalledeki zihniyeti öyle bir sarstık ki az daha devriliyordu. Bu Tanrı'nın bir lütfü müydü? Yoksa yeni bir imtihan mıydı? Bunu bilmek için zamana ihtiyaç var. Kelimeler gibi zaman da akıp gidiyor ve çok geç olmadan birilerinin bu olanları anlatması gerek. Hem de her bir cümlesini. Ancak o zaman bazı şeyler değişebilir ve biz geriye dönüp başardık diyebiliriz.

Her şey mahallemize kurulan bir lunaparkla başladı. O zamana kadar eğlence anlayışımız top peşinde koşmaktan ya da evlerin zillerine basıp kaçmaktan ibaretti. Lunapark, mahalledeki her çocuk için bir devrim gibiydi. Rengârenk ışıklarla bezeli, dönüp duran tenekte kutular, sizi hasta edecek kadar çok dondurma ve müzik. Evet, müzik. Burada öyle bir müzik çalarlardı ki sanki melodilerinde sizi çağırır bir şey vardı. Bir kere duyduğunuzda bir daha aklınızdan hiç çıkmıyordu. Birçok çocuk birbirinden habersizce bu etkiden bahsederdi. Geniş bir alana yayılmış alanın tam ortasında, tepesine titrek harflerle GİŞE yazılmış prefabrik bir kulübe vardı. Gişede "Yaşlı Adam ve Deniz" de ki ihtiyarı andıran bir ihtiyar durdu. Yanaklarına oturmuş kırmızılık onu daha bir sevimli gösterirdi. Bizi hep aynı güler yüzle karşılar hatta fazladan birkaç bilet verdiği bile olurdu. Sıkı sıkı tuttuğumuz biletlerimizle bu eğlence dünyasının içinde kaybolup giderdik. Zamanla parkın en kuytu köşesinde tek başına oturan ufak tefek bir adamı fark ettik. İşte o gün hepimizin hayatı değişti. Yırtık paltosu oturduğu küçük iskemlenin iki tarafından sarkmıştı. Önündeki masanın üstünde birçok kitap vardı. Sanki bir suç işlemişe utanıyormuş gibi bakışlarını kitaplardan ayırmıyordu. Bir kaç arkadaşımıyla beraber yanına gittiğimizde bizi fark edip kafasını yavaşça kaldırdı. Karşısında birilerini görmekten duyduğu mutluluk gözlerinden açıkça okunuyordu. Aceleyle elini paltosunun iç cebine attı ve palyaçoların taktığı kırmızı yuvarlak bir burun çıkarıp, kendisinininkine taktı. Ardından sesini filmlerdeki gibi kalınlaştırıp konuştu: "Oyunumuz çok basit küçük beyler. Sorduğum soruları bilen istediği kitabı kazanır. Oynamak ister misiniz?" Arkadaşlarımla bir süre birbirimize baktık ve gülerek başımızı evet anlamında salladık. Adam da gülerek

karşılık verdi ve bize okuduğumuz kitapları konu alan sorular sormaya başladı. Soruları cevaplayabilsek de cevaplayamasak da eğlendiğimiz ve öğrendiğimiz açıktı. O gün zaman o kadar güzel geçmişti ki; lunaparkın kapanma saati geldiğinde elimizde elimizde palyaço burunlu adamın verdiği bir düzine kitap ve aklımızda buraya tekrar tekrar gelmek vardı. Gitmeden önce kitaplar için cebimizde ki paraları çıkartıp uzattığımızda gülerек reddetti: " Sizin gibi çocuklarla tanışmak benim için daha önemli. Bana Küçük Adam derler."

Hepimiz uzattığı eli sıktık ve Küçük Adamla işte böyle tanışmış olduk. Küçük Adam demişken ondan biraz daha bahsetmeme izin verin, çünkü zamanla bizi öyle bir yere getirdi ki belki de bu cümleleri yazabilmemi bile ona borçluyum. Otuz beş yaşında bir adama göre fazla ufak ama diğer otuz beş yaşlıları cebinden çıkartabilecek kadar da bilgili. Yırtık paltosunda birkaç Cahit Sıtkı şairi mutlaka bulduran bu adam, bunun nedenini sorduğumuzda otuz beş yaşında olduğu için değil gerçekten bu şairi sevdiği için şiirlerini taşıdığını söylüyor. Küçük Adam kaç yaşında olursa olsun herkese bir şeyler öğretebileceğini de söylerdi. Bu doğrudu da. Eğer öyle olmasaydı gecenin bir yarısı soğuk ve ıssız parklarda, içinde ateş yakılan büyük bir varilin etrafına başka kim birilerini toplayabilirdi ki?

O günler fazlasıyla soğuktu ama duyduğum hislerin sıcaklığı hala içimdedir. Edgar Ellen Poe'yu, Lowecraft'ı, Hüseyin Rahmi'yi duyduğum o ilk günleri nasıl unutabilirim? O park, bir nevi üstü açık bir okuldu. Sohbet havasında öğrenirdik. Hiçbir şey ezberlemeden, hiçbir kitaba bağlı kalmadan... Tek yaptığımız havayı solumaktı. İnanın bana oradaki havada bile bir kutsallık vardı. Küçük Adam'ın söylediği her şey kalbimize işte bu yüzden işlerdi.

Yıllarca işler yolunda gitti. Küçük Adam konuşmaya her başladığında ruhumuz besleniyordu. Konuşma sırası bize geldiğinde ise ağızımızdan çıkan son kelimeye kadar sabırla dinler, kavramaya çalışırdı. Zamanla bu etkileşimden mahallenin tam zıttı bir avuç genç çıktı. Düşüncelerimiz, hayallerimiz, davranışlarımız farklıydı. Biz okul bitince bindirileceğimiz o çökük otobüsten kurtulmak istiyorduk. Biz, insanları bilinçlendirmek, onlara insan olmanın inceliklerini öğretmek istiyorduk. En önemlisi de biz başarı istiyorduk. Küçük Adam'ın birçok kez dediği gibi eğer bir kere başarılı olunup, zincir bir yerden kırılırsa buradakiler de neler yapabileceklerinin farkına varabilirlerdi. Bu önemliydi. Çünkü hiçbirisi Elvis'in, Tesla'nın, Malcolm X'in varoşlardan çıktığını bilmiyordu. Bildikleri tek şey günü kurtarmaktı. Ne kadar alçakça, ne kadar korkakça olsa da günü kurtarmak... İnadıkları tek şey buydu.

Moliere "İnsanlara yapılacak en iyi iyilik, onlara akıllarını kullandırmaktır", der. Bu amaçla önümüze gelen herkese, boğazımız kuruyana kadar anlattık. Ama elde ettiğimiz dişe dokunur hiçbir şey olmadı. Buradakiler için salt sözcüklerin önemsiz olduğu da bir gerçektir çünkü. Her seçim döneminde takım elbiseli kodamanlar gerçekleşmemek üzere sözler veriyordu. Bakkala olan borçlar sözlerle ödenmeye çalışılıyordu burada. Muhtar bile seçilebilmek için ucu açık, içi boş konuşmalar yapıyordu. Bu yüzden daha somut şeyler yapmalıydık.

O sıralar üniversite sınavımız yaklaşmıştı. İşe, sınava sıkı bir şekilde çalışarak başladık. Günlerimiz gecelerimize kattık ve sınavda başarılı olup güzel meslekler edindik. Ben ve birkaç arkadaşım Türkçe Öğretmenliğini, kimisi doktorluğu, kimisi ise mühendisliği kazanmıştı. Böylece varoşlardan çıkılabileceğini de kanıtlamış olduk. Tek başına bu bile hepimiz için paha biçilemez bir şeydi. Başta ailelerimiz olmak üzere, mahallede yediden yetmişe herkes şaşırılmıştı. Herkese öyle bir şok yaşatmıştı ki bu; binlerce kelimeden, yüzlerce nefesten daha etkiliydi. Küçük bir kıvılcımın devasa bir ormanı kül etmesi gibi, tüm bunlar mahallenin algısını kökünden değiştirdi. Tüm tabular bir anda yıkıldı. Haber alan her aile çocuğunun okuması için büyük bir çaba içine girdi. Önceleri burun kıvrıyanlar şimdi Küçük Adam'ın kapısını aşındırmaya başlamışlardı. Ama Küçük Adam, kendine has tavrını bozmayarak onlara tek bir şey söylüyordu. Akıllarına kazımak istediği tek bir şey vardı.

"Okul okumak, hangisi olursa olsun, tek başına yeterli değildir. Önce gerçek bir insan olmayı öğrenmeli. Bunun yolu da bol bol okumaktan, araştırmaktan, kendini geliştirmekten geçer. Çocuklarınız yalnızca bir okuldan mezun olsunlar diye uğraşıyorsanız bundan vazgeçin. Onlar önce insan olmalılar." Böylece aileler de gerçeği gördü ve eğitimin temeli olan kurumun düzelmesi için büyük bir şans oluştu. Artık kimse çocuğunu cezalandırmıyor, herkes çocuğuyla daha samimi daha arkadaşça ilişkiler kurmanın yollarını arıyordu. Bu, aile içi iletişimi geliştirdi ve çocukları suçtan uzak tuttu. Böylece koca bir yaz boyunca mahallemiz ilk defa temiz kalmayı başarabilirdi. Sonunda yaz tatili bitip okulların başla-

yacağı döneme girdiğimizde, üstü açık okulumuz olan o ıssız parkta son kez buluştuk Küçük Adamla. Bizi tek tek kucakladı. Eskisi gibi dinç gözükme de gözleri hala gülüyordu.

-Amacı olanların önünde hiç kimse duramaz çocuklar. Gidin ve kardeşlerinizin makûs talihini değiştirin.

Ellerini göğsünde kavuşturdu ve hepimizi tıpkı ilk tanıştığımız gündeki gibi süzdü.

-Şimdi önünüzde uzun bir yol var. Otuzlu yaşlarını devirmek üzere olan biri olarak size birçok öğüt verebilirim. Mesela asla sizden daha çalışkan bir kızıdan ders notlarını istemeyin buna pişman olursunuz, deyince hepimiz kahkahalarla güldük. Küçük Adam devam etti:

...Ve asla okumaktan vazgeçmeyin. Ne için okuyorsanız okuyun. Bu sizi daima dinç kılar. En umutsuz gözükən anlarda bile tutunacak bir dal bulursunuz. Okumak insanı daima yeniler. Unutmayın sizin sürekli yenilenmeye ihtiyacınız var.

Bu sözlerinin ardından yavaşça öksürmeye başladı Küçük Adam. Yavaş ama epey hırıltılıydı. Paltosundan çıkardığı mendili ağzına kapayarak, bir süre bekledi. Hasta olduğunu anladığımız o ilk an ne yapacağımızı bilemeden yerimize çivilenmiştik. Sonra yanına gitmek için hareketlendiğimizde, elini kaldırarak bizi durdurdu:

-Sözlerim daha bitmedi çocuklar. Şimdi beni iyi dinleyin. Gidin, öğrenin ama yaşamın tadını çıkmadan da asla buraya geri dönmeyin. Yıllar sonra gözle görülmeyen bakterilere dönüşeceksiniz. Öyle ki güveler tarafından kemirilen bir tahta parçası bile sizden kıymetli olacak. Ne içki dolu bardaklar sizi hatırlanır kılar ne de ayak bastığınız toprağın çapı. Bu dünyada kalıcı olan tek şey düşüncelerdir. Sizi öldüren şeyler; yaşlılık ya da hastalık değildir. Düşünmemektir!

Çiğerlerindeki son nefesi de tükettikten sonra olduğu yere diz çöktü Küçük Adam. Hepimiz yanına koştuk. Hali içler acısıydı. Ateşler içinde yanıyordu. Elimizi çabuk tutup, onu evine taşıyıp bir doktor çağırdık. Haberi alan mahallenin büyükleri bizi evden uzaklaştırıp, onunla ilgilenmeye başladılar. Hiçbirimiz hastalığından haberdar değildik. Bunu bizden ustaca saklamıştı. Ama yinede bir tahminimiz vardı: O soğuk ve ıssız park... Küçük Adam, sırf o gecelerde bize bir şeyler öğretebilmek için somuklara katlanmıştı. Anlaşılan ufak tefek bünyesi daha fazla katlanamayıp pes etmişti. O, bize yani dünyadaki amacını gerçekleştirecek tohumlarına kendi canından daha değer veriyordu. İyileşmesi için günlerce dua ettik. O, güçlü biriydi. Her şey gibi bunu da atlatacaktı. En azından böyle olmasını diliyorduk. Ama hayatta bazı şeyler bizim etki alanımızın dışındadır değil mi? Küçük Adam'ın üzücü haberini çok geçmeden aldık ama hiçbirimiz ağlamadık. Bunu istemediğini çok iyi biliyorduk. Söylediği son sözler aklımızdaydı ve metanetimizin kaynağını bu sözlerden alıyorduk.

"Bu dünyada kalıcı olan tek şey düşüncelerdir. Sizi öldüren şey yaşlılık ya da hastalık değildir. Düşünmemektir!"

O günden sonra hep düşündük. Üniversiteye gidip mezun olduktan sonra da düşünmeye devam ettik. Mahalledekilere de öğrettik düşünmeyi. Zaten Küçük Adam'ın ölümüyle hepsi uykularından tamamen uyanmıştı. Böylece ortaya diğer tüm kenar mahallelerin zıttı koca bir nesil çıktı. Düşüncelerimiz, hayallerimiz, davranışlarımız farklıydı. Hep beraber ilerleyip başarılı olmak istiyorduk. Bu tutkumuzla mahallemizdeki suç oranı yıllar içinde neredeyse sıfıra indi ve iyi bir üniversiteye gidip kendini geliştirmeyen çocuk kalmadı. Zaman ilerledikçe; önceleri bir bataklıktan farksız olan mahallemiz, geleceğin önemli insanların yetiştiren bir fabrikaya dönüştü. Bu fabrikanın daimi olması için topladığımız bağışlarla büyük bir kütüphane açtık. Kütüphanenin girişinde iri harflerle aynen şöyle yazıyordu.

'Bütün büyük işler, KÜÇÜK başlangıçlarla olur.'

Egemen ÖZCAN
ESKİŞEHİR ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi
Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü
2. Sınıf

PANZEHİR YUDUMLAR

Ben iyiyim,
 Ben, iyiyim...
 Ay tutuldu alt tarafı,
 Zaman durdu hepi topu
 Boyunlarındaki eğreti büküklüğe
 İsyan etti başaklar.
 Bir çocuk ağladı; bir kadın güldü...
 Giderek ıssızlaştı sokaklar.
 Ben iyiyim,
 Sadece biraz örselendi sol yanım.
 Dünden biraz daha fazla acıyor o kadar.
 Umudum var aslında.
 Hani... Hala nefes de alıyorum,
 Bir rüya bitti, diğeri başladı,
 Gittikçe acıtıyor şarkılar.
 Ben iyiyim,
 Ama çek o bakışlarını üzerimden ne olur!
 Ne bileyim,
 Git bir martıya simit at mesela,
 Çocuklarla seksek oyna sokakta...
 Sen de iyi ol.
 Çünkü bir hüzün çöktü, bir acı türedi.
 Bir yürek kanadı, bir adam öldü...
 Melankoli kokuyor bu havalar.
 Ben... Ben iyiyim,
 Şu son yudumu da içtim mi tamamdır.
 Daha da iyi olurum belki;
 Payıma düşen hasret,
 Payıma düşen zehir...
 Gittikçe boğuyor beni, bu şehir...

Akif GÜL
 İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
 Uluslararası İlişkiler Bölümü

GERİDE KALANDAN SONE

Sen misin korkmadan sarıldığım o kadın,
 Sen misin o minik ellerini tuttuğum,
 Sen misin yanında adımları bile unuttuğum?
 Artık aklımda kalan sadece adın...

Çok geçti üstünden ama belki hatırladın;
 Sen misin vapurlarda omzumda uyuttuğum,
 Sen misin uğruna nice çiçekler kuruttuğum,
 Söyle bana neden benimle kalamadın?

Evet, sensin o kadın! İşte o bakış!
 Evet, o sözler, yüreğime o akış,
 O gözler, o saçlar hepsi sensin işte.

Adını aklımdaki, hatırladım şimdi seni,
 Hatırladım o ayrılışı, 'elveda'yi, gitmeni,
 Sen olacaksın artık bir sonraki her sevişte...

Yakup Burak ÖKSÜZ
 İSTANBUL 29 MAYIS ÜNİVERSİTESİ
 Tarih Bölümü

ÇINAR ADAM

(Bu yazımı 2 Mayıs'a ve çok değerli arkadaşım Umur KÖKSAL'a ithaf ediyorum...)

Bir adam var yakınlarımda, aynı kelimeleri üst üste, dönüp dolaşıp yine kullanmak için yaratılmış gibi bir adam... Sığ denizlere benzeyen bir adam... Uyurken ölüye, uyanırken diriye benzeyen biri; uyandığında üstündeki toprakları çırpmayı alışkanlık edinmiş. Sanki yetmiş yıldan beri aynı insanmışçasına, tarihi yok. Talihi, aşkı, macerası, bilgeliği yok. Onun için 'Çınar Adam' derler. Gerçekten de öyledir. Ona bu lakabın takılmasının sebebini bilmiyorum -çünkü çınar bilgeliği, tevazu, uzun ömür gibi güzel anlamlar taşır- ama fikrimce bu adam isminin hakkını fazlasıyla veriyor. Bir çınarın ve bu adamın dünya üzerindeki varlığı (arada sırada yer değiştirmek dışında) tamamen aynı. Bu yaşlı adam konuşmaz, kimseyi yanında barındırmaz. Dünyevi hiçbir şeye sahip değildir. Muhtemelen akli dengeğini yitirmiş, deli ve yaşlı biridir bu Çınar Adam.

Sanıyordum.

Dış görünüşünden tek oda olduğunu düşündüren evini, buraya geldiğinde kendisi yaptı. İnsanlarla iletişim kurmayı, özellikle kendimden büyük insanları dinleyip sorular sormayı çok severim. Bu adam kasabamıza geldiğinde yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için ve biraz da merakıma yenik düştüğüm için yanına gittim. Evet, etraftan gelen uyarılara kulak asmadan yanına gittim! Bana nasıl davrandı biliyor musunuz? Tek kelimeyle korkunç! Kapının önünde beni görür görmez elindeki bastonu bana doğru salladı, nefretle gözlerini kıstı ve tıpkı bir -gerçekten bu tabiri kullandığım için affınıza sığınıyorum ama olan şey tam olarak da buydu- köpek gibi dişlerini gösterdi! Şok geçiriyordum. Bağırmasını anlardım, en kötü ihtimalle kovalamasını dahi anlayabilirdim ve zaten kendimi bu ihtimallere hazırlayarak gitmiştim. Lakin hiç beklemediğim bu pandomimsel tepki beni çok şaşırtmıştı. Oldum olası ne hissettiğimi, ne düşündüğümü davranış ve mimiklerimden ele veren biri değildim zaten; benim ters bir bakış atıp, ellerim cebimde ısık çalarak ve taşlara vurarak yürümem, onun için eminim sinir bozucu bir davranıştı. Arkamdan gelip gelmediğine bile bakmadım, sakın tavrıma rağmen kalbim kulaklarımda çarpıyordu. O andan sonra benim için, gece vakti gördüğüm, dalları dans eden, ürkünç bir ağaçtan farksızdı. Üstelik boş biriydi. İnsani özellikler taşımayacak kadar boş... "Bir insan tanımadığı birine neden öyle davransın ki?", diye düşünüyör ve iyi niyetimden dolayı kendime kızılıyordum. Bir çınarın ve bu adamın dünyadaki varlığı kesinlikle aynıydı.

Öyle sanıyordum.

Kasaba küçüktü. Ben daha yetişkinliğe aday bile olmayan, bolca erkesi tavır ve haşarılığa sahip, meraklı bir çocuktum. Bu adamı takibe almaya karar verdim, bir haftayı aşkın süredir kafamda o an dönüp duruyordum; hatta uykuya dalmadan önceleri hayal gücümün refakatinde inanılmaz senaryolar üretiyordum.

İlk senaryo: Bu adamın bahçesinde kesinlikle hazine vardı! Gece kasabaya girip onu bahçeye gömmüş ve sabahın ilk ışıklarıyla, hazinenin olduğu yere kendisi için bir ev yapmaya başlamıştı. "Saçmalama Kozalak!" dedim kendime, "o kadar parası olsa neden evini kendisi yapsın? İşçi tutar ve evini parayla yaptırır, ya da şehre iner kendine en genişinden bir ev satın alır. Bu ihtimali unut."

İkinci senaryo: Polislerden, jandarmalardan kaçırıyordu bu adam! Birini öldürmüştü, aranılıyordu. Yakalansa, bu kasaba gibi sakin bir yerde çok uzun süre konuşulan bir olay olurdu. Aranıyorsa ve ben ihbar etsem?.. Kahraman çocuk olurum! Hadi ya yakalanmadan önce buradan birilerini de öldürürse? Zaten sadece dişlerini gösterdi, ısırması yakındır. Ben yarın jandarmaya gidip durumu anlatayim. Ama... Yok ya... Değildir. Birini öldürüp buraya gelen bir insan hiç değilse şüphe çekmemek için daha normal davranışlar sergilemeye çalışır. Ya da daha büyük bir şehre gider ve kalabalığa karışır. Bulunma ihtimali yok denilebilecek kadar azalmış olur böylelikle. Bu kasabayı tercih etmez aranan biri...

Bunun gibi türlü türlü ihtimali düşünüp kendimi korkutarak, bazen gaza getirerek, son olarak hepsinden vazgeçirdim. Bu adamla ilgili diğerlerinden daha akla yatkın son bir düşüncem daha vardı: Çok zorlu bir memuriyet geçirdi, çok yoruldu, çeşit çeşit insanla uğraştı, hayattan hiçbir beklentisi yerine gelmedi, hiçbir istediğine ulaşamadı; emekli olduğunda da iş isten geçmişti çünkü çoktan keçileri kaçırmıştı. Ayrıca, tedavisi olmayan bir hastalığının olduğunu öğrenince içinden dere geçen bu sakin küçük kasabaya yerleşmek istemişti. Hayır. Bu da beni tatmin etmedi. En iyisi sorup öğrenmekti ama soramayacağımı ve sorsam da cevap alamayacağımı biliyordum. Bu durumda, en iyisi takip etmekte. Ailem evimizin çatı katını benim odam olarak düzenlemişti, pencereden onun evini rahatlıkla izleyebilirdim ama dışarı çıkarsa onu takip etmek için yeterli zamanım olmazdı. Çünkü gözlemlerime göre Çınar Adam, yaşına rağmen oldukça hızlı yürüyordu. Odamdan iki kat aşağı inip, bahçeyi geçmek için harcayacağım süre onu gözden kaybettirebilirdi. Ben de bahçedeki çalılıkların arkasına gizlendim ve bir yandan resim çizip bir yandan elma yiyerek evini izlemeye başladım. Bir gün boyunca o kapı hiç açılmadı ve o, evinden hiç çıkmadı... Hissettiğim şey tam bir hayal kırıklığıydı. Bu sefer de tam bir günümü boşa geçirdiğim için kendime kızırıyordum... Ama pes etmeyecektim. Ertesi gün de uyanıp aynı yere geçtim ve çok umutlanmamak için kendimi telkin etmeye başladım, o sırada oldukça şaşırtıcı bir şey oldu, on dakika bile geçmemişti, Çınar Adam evinden çıktı. Elinde bir poşet vardı, seri bakışlarla etrafına göz atıp, elindeki poşeti biçimsiz paltosunda, eskidiğinden dolayı artık seçilemez hale gelen bir cebe bıraktı. Yürümeye başladı, ben araya beni göremeyeceği ama onu gözden kaybetmeyeceğim bir mesafe koyarak onu izliyordum. Kasabamız şehre yürüme mesafesiyle kırk dakika uzaklıktaydı ve biz kırk dakika yürüdük. Hale geldik, annemin ayda bir kez inip sebze ve ucuz et bulduğu yerdi burası. Halde bir adamla konuştu, uzunca bir pazar arabası aldı ondan, onu sırtlanıp yürümeye devam etti, saatlerce kâğıt topladı. Gördüğü tüm kâğıtları ve kartonları topladı. Açlığına aldırıyordum, susadığımda en yakındaki çeşmeden su içip yürümeye devam ediyordum. Hava henüz kararmadan o arabayı yine aynı adama verdi, bunun karşılığında bir miktar para aldığını gördüm. Sonra tekrar yürümeye başladık. O parayla ne yapacağını çok merak ediyordum. Cebindeki poşeti çıkarıp eline aldı ve bir ara sokağa girdi, bu ara sokak boylu boyunca kitapçılarla doluydu. Elden düşme kitaplar, kullanılmadığı için satılanlar, başkalarının okuması için bırakılanlar... Yerlere serilmiş kitaplar, çay içen kitapçılar, kitapları karıştıran gençler... O sokağın sonuna kadar gidip, elindeki poşeti kitapçıya verdi, kitapçı poşeti açıp içindekini çıkardı: Bir kitaptı bu... Çınar Adam bir müddet kitap tezgâhını inceledi; bir tane kitapla elindekini değiş-tokuş etti. Tam gideceği sırada geri döndü, gözüne ilişen başka bir kitabı eline aldı ve cebindeki parayı çıkarıp bu kitabı da aldı. Yüzünde kendinden hoşnut ufak bir tebessüm vardı, benimse iyice merakım artmıştı.

Onun hakkındaki düşüncelerimden dolayı kendimden utanıyordum.

Onun için bir şeyler yapmak istiyordum. Bundan sonra harçlıklarımı biriktirip kitap alacak ve bu kitapları elimden geldiğince kısa sürede okuyup onun kapısına bırakacaktım. Böylece, hem ben sevdiğim bir şeyi yaparak kitap okumuş olacaktım, hem de birini mutlu edecektim. Yaptım da...

O hafta bir kitap bıraktım, ertesi hafta iki tane... Kapısının önüne bırakırken, görmesin diye, içimde korkuyla, hızlı hareket ediyordum. Odamın penceresinden bakarken, kitapları bulduğu anda yüzündeki şaşkınlığı tahmin edebiliyordum. 1989 yılının serin bir nisan günü, akşamüstü buldu ilk kitabını... Birden durdu, davranışlarından, yüz ifadesini tahmin etmek zor değildi. İki aya yakın bir süre bu macera devam etti benim için, -küçük bir yerde yaşayınca, böyle şeyler hiç de sıradan olmayan bir hava katıyor insanın hayatına- nitekim iki ay sonra tekrar gittiğimde birden kapı açıldı, görmesem de rengimin attığını hissettim, kalbin kulaklarda atması tabirinin ne kadar gerçek olabileceğini o an, orada yaşadım ben... Uzun bir süre hiç konuşmadığını belli eden ve aynı zamanda küçümseyen bir ses tonuyla şöyle dedi:

-Gel bakalım küçük fare!

Nutkum tutulmuştu, elimde kitapla öylece kalakalmıştım. Ses tonundaki alaycılığa rağmen bakışlarında bir şey vardı... Şefkat! Birden korkumun hızla azaldığını hissettim.

-Af edersiniz, diyebildim, konuşabilecek kadar kendimi toparlamıştım. Onu takip ettiğimi, kitap aldığı görüldüğümü anlattım, özür diliyordum üst üste. Konuşmam bitene kadar ses çıkarmadan beni dinledi.

-İnsanları sevmem ben, dedi. İnsan olamadıkları için sevmem. İnsan olanlarla alay ettikleri için, vicdanı ve hisleri küçümsedikleri için sevmem. Sen onlardan değilmişsin...

Bahçesinde bir tane tabure vardı, bir tane de evinin içinden çıkarttı, oturdu ve eliyle bana oturmamı işaret etti. Adımı sordu.

-Düşize benim ismim, dedim, ama bana Kozalak derler. Sonrasında olayı anlattım, eteğime sığabilecek kadar çok kozalağı toplayıp okulun çatısına çıktığımı ve tüm öğrencilere hatta öğretmenlere kozalak fırlattığımı; uzunca bir süre kozalakların nereden düştüğünü kimsenin anlamamış olmasının ardından, okul müdürünün durumu fark edip gizlice çatıya çıkarak beni kulağımdan yakaladığını ve neredeyse altı yıldır bana 'Kozalak' dediklerini duyan Çınar Adam'ın gülmek için kendini zor tuttuğu belliydi. (Gerçi yüz hatları öylesine sertleşmişti ki, gülse, bu belli olur muydu bilemiyorum.) Ben de benimsemiştim artık bu ismi, şikâyetim de yoktu.

-Peki ya Çınar Adam demelerinin sebebi nedir, diye sordum.

-Buraya ilk geldiğim gece, bir ağacın dibinde uyuyakaldım ben, sanırım uykumda sayıklıyordum. Bir adam geldi, sonra onu birkaç kez kahvehanede otururken gördüm, tanımiyorum. O, beni uyandırdı, sorular sordu. Adın Çınar mı dedi? Uykumda sayıklıyordum sanırım. Adım Hikmet. Çınar, benim... Duraksadı, konuşmaya devam etmesi için soru sormam gerektiğini hissettim, yüzüm dev bir soru işaretine dönmüş olmalı ki, bir şey dememe gerek kalmadan devam etti:

-Ben buraya tesadüfen geldim. Çok uzun süre yürüdüm. Çok...

Ardından Çınar'ı anlattı. Köylerinin en güzel kızımı Çınar. Hikmet de köyün çobanymış... Evlenmek istemişler, Hikmet kızı babasından istemiş ve 'Benim çobana verecek kızım yok!' tepkisini almış. Sonra

işi zorlaştırıp gitgide artan bir başlık parası mevzuu döndürmüşler bu gençlerin güzel hislerinin üzerinden... Hikmet sabırla her istenileni yapmış; bakmışlar ki olacak gibi değil, kaçmaya karar vermişler. Bu planı uygulamaya koymadan, babası şehirden zengin bir oğlana vermiş kızını. Düğün günü Çınar, gelinliğini giymiş ve odasının camından kaçıp perişan haldeki Hikmet'in yanına gitmiş. Hiçbir şey almadan kaçmak için yola çıktıkları an yakalanmışlar ve kız köyün tepesinden aşağı bırakmış kendisini... O tepenin adı, o gün bugündür Gelincik Tepesi'ymiş. Evine kapatmış Hikmet kendisini, okuluna gitmiş çocukken, okumayı sevmemiş. Kitapları tek dostu olmuş, on yıldan fazla süre dul ablası dışında kimseyle konuşmamış, onu da kaybedince çıkmış artık köyden... Yürümeye başlamış, kırklı yaşlarında günü birlik işlere girip geçimini sağlıyormuş. Tarlalarda, inşaatlarda çalışmış. Yine kimseyle konuşamamış. Kimseyi de sevememiş Çınar'dan sonra...

Elimdeki kitap hala duruyordu, elini uzattı, ben de kitabı uzattım. Cemil Meriç'in Jurnal'ı... Rastgele bir sayfa açtı ve sesli okumaya başladı...

-Gözyaşlarından inci yapmak... Şairin kaderi bu. Bu incilerin bir sevgili kâkülünde pırıldadığını görebilmek de en büyük mükâfati. Benim zavallı gözyaşlarım..! Chenier'yi hatırladım, Saint-Lazarre zindanında ölüm saatini bekleyen Chenier'yi. Gençti, güzeldi, kaleminde kelimeler şelaleleşiyor, hayatı şehvet ve ihtirasla seviyordu. Chenier'yi hatırladım, Chenier'yi ve onun son sevgilisini. O genç kız ki henüz taptaze bir başaktı. Yeşil bir başak ve yeni açmış bir gelincik. Ve ölmek istemiyordu. Ölüm! Kovaladıkça kaçan, kaçtıkça kovalayan insafsız ilahe. Ama mesuttular, Chenier genç sevgilisinin bakışlarında aşkın yıldız yıldız pırıldadığını gördü... Ve o devirde giyotin bir nevi lejyon donör nişanıydı. Ölmek istiyorum, dekorsuz, poz almadan.(burayı okurken sesi titredi) Batan bir güneş gibi ihtisamla değil, kaderin bileklerime taktığı prangalardan kurtulmak için ölmek. Mütevazı bir odadan süslü bir salona geçer gibi, realiteden tarihe geçmek umurunda değil. Ah inanabilseydim! İstirap gayyasında aylarca kaldım, orada yalnız sükût vardı. Neredesin, yanan alnımı müşfik avuçlarında dinlendirecek Meçhul Dost? Toprak olmak. Bağrında çiçeklerin yükseldiği bir toprak ve çiçeklerde yaşamak... Artık tabiatı da sevmiyorum. Belki bütün bunlar yalan... Her şey gibi... Sevilen bir sesin, seven bir sesin sıcaklığı bütün bu soğuk düşünceleri dağıtabilir, nerede o ses? Biliyorum bedbahtlar zalim olur, ben de zalimim... ama...

Boş değildi... Çınardı evet, ama çınar ağacı değildi. O, diğerleri gibi değildi, yine önyargıların bir insanı tezahür ettiğine tanık olmak kötüydü, aynısını ben de yaşıyordum. Önyargılar, önyargılarımız...

Kitaplar fedakârlıklar ve hayal gücüyle oluşan, onun ıstırapına ortak olduğum ve beni ıstıraplardan uzak tutmak için sürekli –yılların acısını çıkarırcasına- benimle konuşan ve konuşmadığımız zamanlarda bile birbirimizi anlayabildiğimiz bir dostluğa sahip olmuşum...

Bu dostluğun adı Çınar'dı. Hikmet idi... Ve ne hikmettir ki, benden başka herkes, onu cehaletin yahut deliliğin kurbanı zannetti...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

TİK - TAK

... Devrin'e...

Sayıli gün var.

Tik tak tik tak.

Sevişiyor akreple yelkovan.

Saatler kovalıyor birbirini, düşler düşüyor

Bulutlar devriliyor, güneş sönüyor.

Bir şeyler kopuyor bir yerlerde,

Ufak bir kız çocuğu ağlıyor.

Sayıli gün var, ölüme.

Tik-tak. Tik-tak.

Bir simitçi sokağımdan geçiyor.

Bir martı sesi...

Bir köpek havlıyor.

Ufak kız çocuğu çığlık çığlığa,

Bağırıyor.

Sayıli gün, ölüme.

Tik-tak. Tik-tak.

Sayma tik-takları. Bırak!

Sevişsin akreple yelkovan.

Takvim yaprakları kopsun birer birer.

Ölsem de, yalnız öleyim.

Büyüsün kız çocuğu.

-Sayılı gün var, deme! Yeter!

Tik-tak.

Tik...

Umut KÖKSAL

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

Veteriner Fakültesi

2. Sınıf

O GÜN

İşte o gün,

Farklı gelmiştin gözlerime,

Her gece hayal ettiğimden

Daha değişik bir tattaydın,

Bir nevi mango tadı,

Veya tatmadığım bir tat gibi.

Güzel gördüğüm gözleri de bir başkaydı.

Deniz martılarının gözleri kıvamında,

Etrafı gezerdi,

Umursamazdı karşısındaki beni.

"Bendeniz, o karşılık vermediğiniz beyefendi"

Dediğimde bile

"Hava güzelmiş..."

Kelimeleriyle konuyu değiştirip de

Umarsızca vapur sonuna kadar uzanan

O sessiz aralıkta dolaşırdı.

İkinci gayretimde; fark etti sanırım,

"Siz, o olmalısınız" diyecek diye düşünmüştüm ki,

Ama "Pardon tanışıyor muyuz?"

Sorusuyla girdi konuya.

Belki de çay içtiğimiz gün ikinciyi söylemeliydik

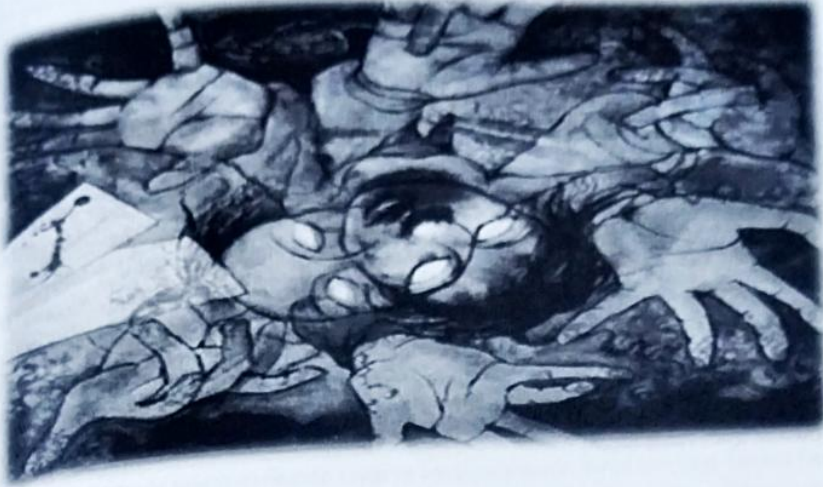
Belki beni hatırlardı...

Sammy SAPHARY

BAKÜ AZERBEYCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ

Uluslar arası Ekonomik İlişkiler Bölümü

4. Sınıf

İSİMSİZ ŞEHİR - *dephi*

Bu defter, bir şizofreni hastasının günlüğü niteliğindedir. Kendisinin şuan nerede olduğu bilinmemektedir. Bu günlüğün yayınlanma hakları şizofreni vakaları üzerine araştırma yapan Prof. Dr. S. Charles'ın şizofreni konulu "İkinci Ben" adlı kitabına aittir.

Benim adım 'dephi'. Daha doğrusu beni bu şekilde çağırıyorlar. 'd' büyük harfle yazılmaz. Sa-dece 'dephi'. İsmimin baş harfi küçük yazılır. Beni bu notları yazmaya iten neden, insanoglunun hafızasının acizliği. Unutuyorum! Aradan 16 yıl geçti ve ben bu süredeki ayrıntıları yavaş yavaş unutmaya başladım. Bu defterde zaman kavramını bulamayacağınız noktalar olacak; hatta yer, dünya ve evren. Bu notlarda kendimi, ilk aşkı, ilk cinayetimi, ilk ütopya ziyaretimi anlatacağım size. Evet, yanlış okumadınız "ilk cinayetimi" anlatacağım. Ama hepsi sırayla olacak. Size önce şu andan bahsetmek istiyorum.

Şu an bir akıl hastanesindeyim. Benim gördüklerime inanmıyorlar, inanmak istemiyorlar. Aslında ben de bunun aksini söylemek istemiyorum çünkü eğer doğru olduğu anlaşılırsa tek görebileceğim müebbet hapis ya da daha kötüsü idam. Kaçabileceğim zamana kadar burada sabırlı oturup bekleyeceğim ve bu 'geçmişlik' diyebileceğim defteri dolduracağım.

Burası sıradan bir akıl hastanesi değil. Özel kuruluş niteliğinde bir yer burası. Benim gibi görülen toplam 26 hasta var. Herkes farklı odalarda kalıyor. Çünkü çoğu hasta tehlikeli olarak görülüyor ve tedavi esnasında ben hariç hepsi bağlanıyor. Bay Charles'a göre ben özelmim (Akıl hastası olmadığım dandır herhalde). Benim üzerime bir kitap yazdığını söyledi, bende ona teşekkür ettiğimi fakat bu kitap yayınlanırsa onu mahkemeye verebileceğimi söyledim. Bir an şaşırды ve sanki dondu sonra normal iki insan gibi konuşmaya başladı. Adımın kesinlikle kitapta geçmeyeceğini, hastanedeki koşullarının dahi değişebileceği gibi şeyler söyledikten sonra kabul ettim. Ama onun bilmediği bir şey var, her görüşmemizde rol yaptığımı bilmiyor. Her terapi de (onun için kitap çalışması) söylediği şey güzel gidiyoruz.

Hala akıl hastanesi dendiğinde kafanızdaki düşünce; demir ranzalar, ceza için her tarafı yumuşak duvarlarla kaplı oda, beyaz ters önlükler veya sürekli bağırıp çağırınlar (sürekli değil ama arada bir yapılmıyor da değil) geliyorsa eğer şunu söylemeliyim çok yanılıyorsunuz! Burada bazılarının odaları sizin evinizdekinden dahi daha konforlu olduğu kesin. Diğerlerinin odalarını bilmiyorum ama benim odamdakileri anlatabilirim size. Kapıdan ilk girdiğinizde karşınızda benim yatağımı göreceksiniz, bilmem neyin ağacından yapılmamış. Yatağın sağ yanı ayaklarımın baktığı tarafta büyük bir plazma göreceksiniz (Profesör Charles bunun sadece bende olduğunu söylüyor). Kapıdan girdiğinizde gördüğünüz diğer bir şeyse bir pencere. Kapıdan sol tarafa baktığınızda ise büyük bir kitaplık ve kişisel gelişim, şizofreni tedavileri gibi zıvalıkların bulunduğu birde kütüphanem var. Tavana baktığınızda şu bildiğiniz fosforlu yıldızlardan var. Nevresim takımım her hafta sonu değişiyor. Yemekler konusundaysa yine bir şikâyetim yok. Her sabah kahvaltısında salam, jambon, sosis, yumurta, çay, kahve, meyve suyu veya herhangi bir içecek anında önümde. Bu şekilde kimin itirazı olabilir ki zaten değil mi?

Biz burada sizin vergileriniz, bağışlarınız ve ödediğiniz trafik cezaları gibi paralarla rahat rahat yaşıyoruz. İçiniz rahat olsun!

Bölüm – 2

İşaretim

Eğer yolda yürürken yerde bir ceset, olay mahali, ya da gazete sayfasının bir köşesi ya da televizyonda bir cinayet haberi duyduysanız dikkatle bakın! Eğer kurbanın üzerinde bir iskambil kâğıdı varsa şunu bilmelisiniz ki bu cinayeti ben işledim! Artık bu olay polisten çıktı ve tamamen FBI'ın eline geçti. İlk işimden sonra kurbanımın alnındaki o iğrenç kurşun izini kapatmak için bir "Kupa As" kullanmıştım. Hoşuma gitmişti ve bunu 2. işimde de "Kupa 2" ile sürdürdüm. Ama bir zaman sonra kupalar bitti. Tekrar kupaya mı başlasam yoksa diğerlerini kullanayım diye düşünürken. Öldürdüğüm 14. kişi bir zenciydi ve onun üstüne de bir "Maça As" bıraktım. En son işimde yani bu "yardım merkezine getirilmeden önce" sinek valediydim. Ama şu da var ki 4 tane joker kullandım yani toplam yaptığım "iş" yirmi yedi idi. Peki neden öldürüyor diye bir soru olabilir kafanızda. Sebebini söyleyeyim size benim işim bu. Ama sakın korkmayın eğer bir seri katil ya da benim hoşuma gitmeyen bir şey yapmamış iseniz sizin yakınınızda dahi değildir. Bana bu işi 'dephi'de ustam öğretmişti –zamanı geldiğinde onu da detaylı bir şekilde anlatacağım - ve bana bu görevi verdi. Aklınızda bir sürü soru olduğun biliyorum ama bu "Geçmişlikte" bütün sorularınız cevabını bulacağınıza inanıyorum.

Bu iskambil sayıları işaretimde benim taklitçilerimde çıkmadı değil ama sonunda benim numaralarımın biri olmaktan başka bir işlerine yaramadı. Asla masum insanları öldürmedim! Ben onları öldürenleri öldürdüm! Asla birinin taklidini yapmadım! Sen şuan bunları okuyup uyuduktan sonra belki rahat bir uyku çekmeyeceksin ama eminim uyuduğunda benim rüyalarım gibi rüyalar görmeyeceksin! İnsanın hiç yaşantısı, iki dünyası, iki farklı kişiliği (tabi artık tek bir tane) olabilir mi? Uyuduğunda farklı bir dünyada hiç uyandın ve haftalar süren uykunda bu dünyada yaşadın mı? Hiç mi? Bende öyle umuyordum zaten. Size en başta söylediğim gibi kafanız karışacak ama bu geçmişlikte bütün soruların cevabı var. Sadece sabredip bekleyin ve dua edin tanrınıza.

Hüseyin YENİYAPI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Bölümü
4. Sınıf

BİR KADIN ÜŞÜYÜR

Eskişehir’le aynı saat dilimindeyim;
 Aramızda yüzlerce kilometre...
 Burada hava sıcak, insanlar şortla geziyor
 Orada eksi 3-5
 Tramvaylar son yolculuğuna çıkmış orada,
 Barlar sokağı insan kaynıyor.
 Varuna’da bir sarhoş
 Ayılmamak için bir kadeh kaldırıyor.
 Sevgilisinden ayrılmış bir kadın,
 Yakıyor sigarasını balkondan bulduğu kibritle.
 Aşağıda bir taksi almıyor arabaya iki sarhoş çifti
 Çembere yakın kırmızı ışık var
 Arabalar durmuş bekliyor; yaşlı adam geçiyor yolu;
 Sirtında kafelerden topladığı ekmek kırıntıları...
 Hafif rüzgâr var, ama hava soğuk
 Sarhoş adam bir kadeh daha almış
 Sokak müzisyeni
 Topluyor enstrümanını
 Şapkasına atılan paraları sayıyor
 Gülümsüyor
 İçki parası varmış en azından
 Pizzacıda iki kız bir erkek
 Vaşşice pizza yiyorlar, gülerek...
 Eskişehir’le aynı saat dilimindeyim,
 Aramızda yüzlerce kilometre...
 Burada hava sıcak, insanlar şortla geziyor.
 Orada eksi 3-5
 Atatürk bulvarında, markette
 Baba ekmek alıyor bir tane
 Oysa ailesi 5 kişiden ibaret
 Kasiyer şaşkınlıkla bakıyor
 Adam komşusu
 Porsuk Çayı’na taş atan çocuklar
 Habersizler yıllar sonraki ıstıraptan
 Acıdan, dertten, kederden
 Büyüme isteyen;
 Annesini kaybedince çocuk olmak isteyen çocuklar,
 Porsuk Çayı’na taş atıyor.
 Kitapevinde kadın Nazım Hikmet’in kitabını soruyor:
 "Oğlum istemiş" diyor...
 Eskişehir’le aynı saat dilimindeyim,
 Burada hava sıcak, insanlar şortla geziyor
 Orda eksi 3-5
 Büyükdere Mahallesi’nde bir kadın üşüyor
 Üstünde sarı ceket, boynunda atkısı
 Üşüyor...

Kamran NAJAFOV**DOĞU AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ** **Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü****1. Sınıf**

LALİN'E SÖYLENECEKLER
"Çelişki" (Perde 2/Parça 1)

Kahramanlar:
Şevket - başkarakter
Cihan - yazar
Yavuz - Cihanın çocukluk ve iş arkadaşı

Perdeler açılır...

Dışarıdan tıkırtı sesleri gelir ve koltukta sızmış Şevket, birden korkarak uyanır. Sesin geldiği tarafta bakar, tedirgin bir şekilde kapıya doğru gider. Yavaşça yaklaşır, kulağını kapıya dayar ve dinlemeye başlar. O anda, kapının açılmasıyla birlikte Şevket yere düşer ve Yavuz içeriye girer. Seri bir şekilde, yerdeki Şevket'e dikkat etmeden, sahnenin ortasına doğru yürür ve masanın üzerindeki boş sigara kutularını bir bir eline alıp içine bakar; koltuğun yanındaki tütün poşetini eline alır, açar ve:

- Sigara çarşafın var mı?
O sırada ayağa kalkmaya çalışan Şevket:

- Yok.
- Peki, nasıl içiyorsun bu pisliği?

- İçemiyorum. (Şevket güler.)

Şevket yavaş adımlarla gelir ve koltuktaki yerini alır. Yavuz çok sinirlidir, durduğu yerde bacağını titretir, Şevket yerine oturur oturmaz kızgın bir şekilde konuşmaya başlar:

- Sen ne yapmaya çalışıyorsun, Cihan?! Allah aşkına, bana bunu söyle ya! Söyle de anlayalım derdinin ne olduğunu, diyen Şevket (Yavuzun lafını keserek):

- Cihan mı? Çocukluk arkadaşım beni unuttun mu yoksa ben Şevket!

- Cihan! Zaten o oyunu yazmaya başladığından beri bir garipleştin, kendine gel!

- Ne oyunu? Neden bahsediyorsun? Oyun moyun yok! Ben Şevket, delirdin mi sen?!

Yavuz kafasını tutarak odanın içinde yürümeye başlar, biraz yürüdükten sonra geri gelir, derin bir nefes alır ve sinirli bir şekilde konuşmaya başlar:

- Tamam, lan! Tamam, Şevket olsun. Şevket! ... n.. n.. ne yapıyorsun? Yani amacın ne? Ne yapmaya çalışıyorsun?

- Neyi ne yapmaya çalışıyorum? (baş parmağının kenarını ısırır.)

- Cemal beyin karısına bağırılmışın?! Bununla da kalmayıp Cemal beyin konuşmasını yarıda kesip, hayvan gibi kapıyı çarparak dışarıya çıkmışsın?!

- Öyle mi yapmış, aferin kerataya! (Şevket güler.)

- Dalga geçme! Adamın seni işten atacağı filan yok! Bir yanlışlık olmuş belli ki, o da anlayışla karşılaşmış. Hem nereden bilebilirdin zaten onun Cemal beyin karısı olduğunu? Anlayacağın ... Seni geri istiyor. Koskoca yazıhanede senden çok çalışan, senden iyi bir elemanı yok ki adamın. Gelsin bir konuşalım dedi işte.

- Ee bunun üstüne çocuk ne yaptı?

- Cihan!

- Hala Cihan diyor ya! Bak kardeşim, o beni tam kovamamıştır, ondan çağırıyordur. Zaten konuyu oraya bağlayacaktı, ben de sonunu dinlemenin bir anlamı olmadığını düşündüm ve çıktım. Ne yapacaktım, der Şevket sesini yükselterek.

Yavuz (sinirlenir):

- Saçmalama lan, adamın sana ihtiyacı var. Bir ton yeni sipariş geldi. Hepsi de senin işlerin. Neyin nereye konulacağını, neyi nasıl yapacağını sen biliyorsun. En azından yerine birini alacaklarsa, bunu ona öğretmelisin. İnsanları zor durumda bırakmak yakışmaz sana. Hem daha tazminatını bile almıydın.

- Tazminat verirlirse gelirim.

- Cihan! Adamın seni kovacağı yok ama sen kendini kovdurmaya çok heveslisin.

- Sıkıldım.

Yavuz gözlerini kapatır, koltuğun yanındaki sandalyeye oturur. Elleriyle dizlerini ovarak konuşmaya başlar.

- Lütfen ile mi ilgili?

Şevket (kafasını aşağıya eğer)

- Hayır, canım, ne alakası var? Genel bir sıkıntı vardı, sonun da işten de sıkıldım.

- E peki, bundan sonraki geçiminizi nasıl karşılayacağınızı düşünüyorsunuz, Bay Sıkıntı?

Şevket (kafasını kaldırır, Yavuz'un yüzüne bakar):

- Bay Sıkıntı mı? Bu şaka konusunda hiç iyi değilsin, Yavuz. yapma bir daha öyle şeyler.

- Sen geç dalga. Bir kaç gün sonra paran bittiğinde hiç kimse sana yardım etmez.

- E tazminat diyordun ya...

- Tazminat mazminat! Peki, o bittiğinde ne yapmayı düşünüyorsun? Sorusunun üstüne Şevket:

- Bana biraz borç vere bilecek "Yavuz" bir arkadaşım olduğunu, deyip güler.

- Anlamıyorsun, anlamıyorsun. Nereye kadar devam edecek bu peki? Bana olan borcunu nasıl ödeyeceksin?

- Daha şimdiden vermediğin borcun ödemesi için tasalanmaya başladın ha? Fehmi beyden alınm, sen endişelenme.

- Fehmi Bey? O kim?

- Yan komşum işte. Hani geçen kapıda karşılaştığımız. Tanıştırmıştım sizi.

- Ne yan komşusu, oğlum? Senin yan komşun mu var lan?! Allah'ın bile unuttuğu bir yerden gelmiş ev tutmuşsun zaten. Ne yapacaksın? Evlenince de kızı bu eve mi getireceksin, diye sorar Yavuz, güler.

- Yahu alt kattaki, on birinci dairede oturan yaşlı adam işte.

- Ha sen eski evinden mi bahsediyorsun? Her neyse... Boş ver... İşe gidecek misin?

Şevket sıkılmış bir şekilde önünde duran kâğıtları eline alır, masanın üstüne çıkar, bunu gören şevket sinirli bir şekilde ayağa kalkar. Şevket kâğıtta yazan yazıyı okumaya başlar:

- Cihan! Ne yapıyorsun?... Cihan saçmalama... İn aşağıya!

Şevket'in kolundan tutup onu aşağıya indirmeye çalışır. Şevket okumaya devam eder:

- "Harman işte, biraz dağınık.. (Cihan "N'apıyorsun Allah aşkına otur yerine!" - diye bağırır) toparlayamıyorum, bu hüznü nereye kaldırısam/ durmaz orada, hep düşer aklıma. Yalnızlık gibi değil, aşk gibi de... (Yavuz sinirli bir şekilde elini yüzüne sıkarak odanın içinde dolanmaktadır.) Ne haya gelir, ne huya gider./ Size anlatamam ki, derdimi./ Siz mutlu insanlarsınız; sıkırım sizi."

Yavuz Şevket'in kolundan tutarak aşağıya çeker. Şevket koltuğun üzerine düşer. Yavuz bağırır:

- Cihan! Yeter artık!

- "...Acımıyor çelimsizliğime hüznü!" - diye yüksek sesle okumaya devam eder Şevket.

- Cihan! YETER!

Şevket birden afallar ve yere düşer. Yere düşer düşmez, elinden dökülen kâğıtları toplamaya başlar.

Yavuz:

- Cihan, ben senin çocukluk arkadaşın değil miyim? Ben senin en yakın arkadaşın, kardeşin değil miyim? Kötülüğünü ister miyim hiç senin? Niye böyle yapıyorsun? Niye kendini harap ediyorsun? Derdin ne? Anlat, bir çözüm bulmaya çalışalım.

Şevket kâğıtları toplar, olduğu yerde sırtını koltuğa dayayarak oturur:

- Sen de aynısını yapıyorsun.

- Nasıl yani? Ne yapıyorum?

- Sen de beni anlamıyorsun...

- Neyi anlamıyorum? Ortada anlaşılacak bir durum yok ki. İki haftadır telefonlarım cevap vermiyorsun... Şevket (Tekrar Yavuz'un sözünü keser):

- Oldu mu o kadar ya, diye sorunca Yavuz (bıkın bir ses tonuyla):

- Cihan... Bak, bir derdin varsa anlat bilelim. Seni her zaman dinlemeye hazırım, biliyorsun. Sen benim kardeşimsin lan! Üzme artık kendini, anlat en azından rahatlırsın.

- Şevket... Benim adım Şevket...

- Tamam, Şevket, tamam, sakın ol, anlat.

- Bir martı vardı geçen, önce vapurda gördüm onu, sonra evimin önünde...

- Ne diyorsun sen yin...

- Dinlemiyorsun...

- Tamam, devam et, dinliyorum, tamam.

Yavuz da Şevketin yanına oturur, sırtını koltuğa yaslar. Şevket devam eder.

- Bir yorganım var, yorganım çok kısa, ayağımı hep dışarıda bırakıyor ve çok eski. Ben de çorapla yatmayı sevmediğimden; geceleri ayaklarım üşüyor. Üşüyor ama hiç değiştirmeyi düşünmüyorum. Aslında düşünüyorum da, değiştirmiyorum. Üzerinde delikler var. Birisi sigara külünü düşürmüş üstüne. En son kiminle yatmıştım, bilmiyorum, ya da şimdiye kadar birisiyle yatmış mıydım, onu da bilmiyorum.

- Lâlin?

- Hayır. Onunla çay bile içemedik ki biz. Beni sevmiyordu galiba. Hep bir yerlere gitme telaşı içindeydi. Bilmiyorum, galiba ona güven vermemiştik. İnanmıyordu bana.

- Ben aranızın iyi olduğunu zannediyordum.

- Ben de, öyle düşünüyordum. Her kes öyle düşünüyor. Değilmiş. Bana güvenmiyordu. Kararlarım korkuyordu mesela. Bir gün iş çıkışında "beni ailenle ne zaman tanıştıracaksın" diye sormuştu gülümseyerek. Çok istiyordu, onu bana bağlayacak benden başka nedenlerinin olmasını çok istiyordu. Ailemin "kızı niye üzüyorsun" demesini, "oğlum sizin bir sorunuz mu var?" sorusunu bana sormalarını, "Lâlin'i niye getirmiyorsun artık" diye baskı yapmalarını, hep bir arada olup ailemin içine sızarak bana yakın olmayı. Ama benim ona verebilecek bir ailem bile yoktu.

Yavuz (şaşıırır):

- Anlamıyorum, Lâlin bunu bilmiyor muydu? Böyle bir soruyu sana nasıl sorabilirdi ki?

Şevket (kafasını sallar):

- Şimdiye kadar hiç merak etmedi, ben de öksüz olduğumu söylemeyi seviyorum diyemem açıkçası... Geçen otobüste gördüm onu.

- Nasıl yani gördüm? Yanına gitmedin mi?

- Hayır, gitmedim.

- Niye böyle bir şey yaptın ki?

- O kadar güzeldi ki, onu yabancı birisiymiş gibi seyretmek istedim kenardan. O anda çok çirkin hissettim kendimi. Ona yakışmadığımı fark ettim. Neden güzel bir geliri olan, yakışıklı birisi ile birlikte değildi ki? Mesela o an, o otobüste yanında eli ayağı düzgün birisini görsem daha mutlu olurum belki. Benle çürüyordu güzelliği. Ona yakışmıyordum.

Hiç fark etmedi beni biliyor musun? İnsanların bana karşı en çok yaptığı şey bu zaten; fark edilemiyorum.

Ahh! Hatırlıyorum da çocukken de yapardım böyle saçma işler. Amaçsızca yapılmış saçmalıklar. "niye yapıyorsun oğlum?" diye sorsa birisi, düşünsem bile bir anlam bulamayacağımı bildiğim için, hiç düşünmeden "bilmiyorum" derdim. Bilmiyorum. Şairlerin şiirlerini kitaptan bir kâğıda yazıp, fotoğraf albümlerine dolduruyor, sonra da bunun ailem tarafından ilgi görmesi beklentisiyle hayal kırıklığıyla dolu hayatımın inceden temelini atmaya başlıyordum o günlerde. Ağabeyim çok iyi bilir bunları.

Yavuz (şaşırmış bir şekilde Şevkete bakar):

- Ne abisi?

- Ağabey işte; ailenin büyük olan erkek çocuğu... O hala hatırlar bu saçmalıklarımı. O başardı çünkü. O yüzden çok fark ediliyordum ben. İnsanlar hemen anlıyordu, benim yaptıklarımın saçma olduğunu. Ama eğer o da benim gibi saçma olsaydı, saçmalıklar yapsaydı "çocuk işte" deyip geçerlerdi.

Yavuz ellerini havaya kaldırır sanki içerisi soğukmuş gibi önce birbirine sürtüp, sonra elleriyle dizlerini ovmaya başlar:

- Söylediklerinden pek bir şey anlamıyorum ama senin adına üzülüyorum. Seni çok severim biliyorsun, neden böyle düşünüyorsun ki sanki? Güzel işin var, kaç dil biliyorsun, kültürlüsün, boşuna kuruntu yapıyorsun bence ve ya kendine değer veremiyorsun. Ben senin gibi bir arkadaşa sahip olduğum için bile çok mutluyum.

- Daha demin borç vermem diyordun?
- HA - HA! O işin şakasıydı, kardeşim.
- Bilemiyorum, Yavuz. Onu kaybettiğimi düşünüyorum
- Hadi, hadi kalk ben gidiyorum.

ilerler.

Şevket, nereye gideceğini sorar. Yavuz (durur ve Şevket'e bakar gülümseyerek):

- Senden farklı olarak ben çalışan bir bireyim, yarın görüşürüz şimdi gitmem lazım.
- Akşam 9 da ne işi Yavuz?
- İşin zamanı olmaz, hadi beni oyalama gitmem lazım.
- Yavuz, araba kullanırken dikkatli ol!

Yavuz tam kapıyı açıp dışarı çıkacakken Şevketin söylediğini duyar ve geri dönüp ona sıkıca sarılır.

- Kardeşim, Cihanım! Uyandığına sevindim, kafanı karıştırma bu kadar, kendini çok kaptırma öyle ne de oyununun ipini kaçırma elinden. Hep yanımdayım biliyorsun değil mi?
- Şevket (gözleri dolar, boğuk bir ses tonuyla)
- Biliyorum...
- Ama şimdi gitmem gerek, Lâlin'in gelmesi lazım artık. Bu işi çok uzattın.
- Nasıl yani gelmesi lazım?
- Görüşürüz, kardeşim

Yavuz son sözünü der ve Şevket'i oracıkta bırakıp, çekip gider. Şevket yerinde donup kalır, bön bön kapıya taraf bakar, ağzından bir kaç kez "Lâlin" ismi duyulur ama yine de hareket etmez. Ayak sesleri gelmeye başlar arkadan. Kapı açılır ve Lâlin sahneye girer.

(2. perde/ 2. Kısım 27 sayımızda yayınlanacaktır.)

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2. Sınıf

YAKINDIR ŞİMDİ VUSLATA ERMENİN

Benim gözyaşlarımı yıldızlar için döker,
 Çöküşüğüme çerçeveleyen bütün renkler gecelerin üzerine doğar
 Bir karanlık yüreklerde gecenin bir yarısı hüznü yok eder
 Üstündür en derin uykulardan seni yüreğindeki sevgi
 Bir gecenin karanlığında yıldızların kulağıma fısıldadığı kelimelerde,
 Bir güneşin kuruttuğu yağmurun gözyaşlarında,
 Bir bulutun kuruttuğu yağmurun gözyaşlarında,
 Ben seni yalnızca fırtınalı gönlümün kıyısında ararım.
 Bir şimşek yağmurlarla bir olup düşer yüreğine,
 Çiçe karanlık gecelerde şimşegin ardına gizlenir sevgilim
 Çaresizliği anlatır hasretten yorgun düşen yüreklerle.
 Senin yüreğin ay ışığını gölgede bırakacak binlerce yıldız dans eder
 Ama gözlerinde ay ışığını gölgede bırakacak binlerce yıldız dans eder
 Güneş her sabah doğarken kulağıma fısıldıyor;
 'Aynı düşenler mutluluklarını ertelemeye mahkûm olanlardır.'
 Kalabalık sokaklarda yalnız kalırım zihnimde dolaşır bu cümle...
 Hasretinden sadece geceleri akar gözlerimdeki yaşlar,
 Karanlık gecede gözlerimden akıp kaybolacağına inanırım
 Ay kurutur gözlerimdeki yaşları teker teker...
 Ve fısıldar sözlerini kulağıma gözyaşlarımı silerken
 'Hasret derin uykuya yatar sevda gecelerinde
 Tutku bir okyanus kadar derindir,
 Dalgalanında büyütür sevgiyi
 Hatıralar sevgililerin bakışlarında toplanır...
 Çaresizlikler liman sanıp hep sığınır aşka.'
 Mutluluklarımızı, hasreti sessizliğimde gizliyorum.
 Çok yazdım sevgilim senin aşkını ve dağıttım sokaklara,
 Şimdi geçen şehrimin sokaklarından karış karış,
 Her köşesinde bir hasret mektubu takılır gözlerine
 Her çıktığın yokuşta nefesin kesilir özlemimden,
 Aynlık bir siyah kefendir sevdiğim,
 Hiç uğramaz benim hasret kokan sokaklarıma
 Benim topraklarımda sevda tohumu bulunur gülün
 Ve o gül senin sevginle yeşerir
 Sana her sarılışımda bir solmuş yaprak gibi
 Dökülür hüznün yaprakları yüreğimden
 Yenilenir sevdam yüzüne her baktığımda
 Ve ben her sabah seni sevmeye, yeniden başlarım...

Sümeyye EKŞİ

BEKLEMEK CAM KIRIKLARINDAN DAHA KESKİNDİR

Hüznün egemenliğindeki şehirlerde;
 Tutsak kalan ruhum gözlerinde kaybolur
 Adım adım silinir hüznülerim
 Günlerce güneşi batırdığım gözlerinde
 Her adımda çocukluğumdan miras kalan çaresizliğim...
 Uyumak yok hiç uykular haramdır
 Hüznün mühürlendiği gözlerimize
 Ah! Ne olur bir an dursa hayat
 Zaman akmayıverse ne olur
 Kayboluversin hayatı yakalama çabamız
 Seninle ben düş evimde minicik ellerimin
 Avuçlarında kaybolduğu o cennet kokan günlere gitsek
 Ve güz kuşlarının kapımıza bıraktığı
 Sevgi kırıntılarıyla yetinsek
 Bunun adı aşk olur ki en çok
 Uğruna sayısız şiirler yazdığım
 Elleri yakışır sevmek
 Vakti gelmiştir zamanın yüreğimize bıraktığı
 Katran karası ayrılığı yok etmenin
 İşte ben o anda hatırlarımı seni,
 Uzaklardan kulağıma çalınan ezan sesinde,
 Köşedeki camide salası verilir gençliğimin.
 Toprağa karışansa ertelenmiş mutluluklarımızdır
 Beklemek bir çift kahverengi göze adadığım yüreğimi
 Toprağa miras bırakmak gibidir...

Sümeyye EKŞİ

ATATÜRK, BİLİM VE EĞİTİM DİLİ HAKKINDA NE DEMİŞTİ (Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu)

Bağımsızlık ruhunun temelinde kimlik bilinci, kişilik, onur/haysiyet duygusu ve özgüven yatar. "Bağımsızlık benim karakterimdir" diyen Atatürk onun için halkımızın kimlik, kişilik, onur ve özgüveni üzerinde durdu. Kafalar, gönüller bağımsız olmadan, ülkenin ne iktisâdı, ne savunması, ne de dış siyaseti bağımsız olabiliirdi. Atatürk "Türk Kimliğini" Türkçe ile tanımlamıştır. Onun için de Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı'ndan sonraki temel dâvâsı Türkçeyi, dolayısıyla Türk kültür ve kimliğini yabancı boyunduruklardan korumak, bunun için de eğitimi her düzeyde Türkçe ile yapmak, halkın yabancı dille, (yani yabancı misyoner türü) eğitime özenmesini önleyecek tedbirler almak olmuştur. Bakınız Atatürk bu konularda neler diyor:

"Türk demek Türkçe demektir; ne mutlu Türküm diyene." (meğer meşhur sözün birinci kısmı da varmış!). "Millî his ile dil arasındaki bağ çok kuvvetlidir. Dilin millî ve zengin olması, millî hissin gelişmesinde başlıca müessirdir. Türk dili, dillerin en zenginlerindedir, yeter ki bu dil şuurla işlensin. -Ülkelerini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk milleti dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır." [ve tabii korumalı] "Kat'i olarak bilinmelidir ki Türk milletinin millî dili ve millî benliği bütün hayatında hâkim ve esas olacaktır." [Elbette "bütün hayat"tan kasıt siyaset, hukuk, teknik, bilim, eğitim, sanat, tıp, kültür ve edebiyattır; hayatın her yüzü.]

"Batı dillerinden hiçbirinden aşağı olmamak üzere, onlardaki kavramları anlatacak keskinliği, açıklığı haiz Türk bilim dili terimleri tespit edilecektir." (Atatürk bizzat kendisi bu dâvâ uğruna çalıştı. Bugün askerlikte olsun, matematikte olsun kullandığımız birçok terimleri Türkçenin derinliklerinden çıkarıp bize armağan etmiştir. Altmış beş yıldır bu konuda çok ilerleme kaydedilmiş, her yeni bilimsel kavram tam Türkçesiyle ifade edilebilir konuma gelmişken ne hikmetse şimdi bazı odaklar bu gelişmeyi ve Türkçeyi hızla yok etmekle uğraşılıyor.)

Daha 1924'te: "Millî eğitimin ne demek olduğunu bilmekte hiçbir tereddüt kalmamalıdır. Bir de millî eğitim esas olduktan sonra onun lisanını, usulünü, vasıtalarını da millî yapmak zarureti münakaşa edilemez."

1938'de, vefatından az önce: "Türlü bilimlere ait Türkçe terimler tespit edilmiş, bu suretle dilimiz yabancı dillerin tesirinden kurtulma yolunda esaslı adımını atmıştır.

Bu yıl okullarımızda tedrisatın Türkçe terimlerle yazılmış kitaplarla başlamış olmasını kültür hayatımız için mühim bir hâdise olarak kaydetmek isterim." Ve nihayet Türk bilimci ve eğitimcisine şu vasiyeti: "Bakınız arkadaşlar, ben belki çok yaşamam. Fakat siz, ölene dek Türk gençliğini yetiştirecek ve Türkçenin bir kültür dili olarak gelişmeye devamı yolunda çalışacaksınız. Çünkü Türkiye ve Türklük, uygarlığa ancak bu yolla kavuşabilir." (Atatürk'ün sözlerinin kaynağı ve ilâve bilgiler için: Bkz. O. Sinanoğlu, "Atatürk ve Türk Bilim Dili", Bilim ve Teknik, sayı 59, sf. 8-11, Ekim 1972).

Görülüyor ki, Atatürkçülükle, yabancı dilden eğitim, Hristiyan misyoner okulu modeli demek olan "kolej" (veya benzeri "Anadolu lisesi") yanlısı olmak kesinlikle bağdaşmaz. O halde Atatürkçülere bugün, her zamankinden çok, büyük bir görev düşüyor: Türkçe bir iki nesil sonra yok olmadan yabancı dille eğitime son verilmeli, onun yerini yabancı dil takviyeli Türkçe Fen liseleri veya Ülken ("süper") liseler düzeni almalı. Türkçe bilim ve teknik yayınları (telif ve tercüme, dergi ve kitaplar) Devlet ve çeşitli kuruluşlarca teşvik edilmeli. Unutulmamalı ki, Türk Devleti'nin birinci görevi Türk adının, kimliğinin, onun için de Türkçenin ilelebet yaşamasını sağlamaktır.¹

Sümeyye EKŞİ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

¹ <http://www.bilgicik.com/yazi/aturk-bilim-ve-egitim-dili-hakinda-ne-demisti-prof-dr-oktay-sinanoğlu/>

AŞK NEDENSİZDİR

Aşkı bir seçim politikası olarak algılayan ve ulaşamayınca aşka inancını kaybeden adamı/kadını oytuplayarak kimi zaman kendi bile fark etmeyen bilinçaltında hayatının aşkını bekleyen ciddi sayıda bir insan bulmak değildir. İnsan en iyiyi bulmak adına ya da en güzeli bulmak adına sevmez. Bu aşkı siyasete, yarışa dökmektir bu. Bir yarış ve kazanma zorunluluğunu yükler zaman içerisinde. Buna politikada eklenecektir. Aşkın siyaseti olmaz. Politikası olmaz. Siyaset ve politikada kriterler önemlidir. Mantık aranır. Mantık çerçevesinde yorumlanır öneriler, fikirler, düşünceler, projeler çözümler, sorunlar... Aşkın ne bu kadar çeşitli bu açıdan bile bakıldığında aşkın siyasetinin yapılamayacağı gerçeği çıkar insanın karşısına.

Aşk illa güzel olanı, yetenekli olanı, başarılı olanı sevmek değildir. İnsanoğlu zekilerin yaşatılıp aptalların öldürüldüğü bir coğrafyada yaşasaydı ya da dünyanın ilk kurulduğu dönemde sokaklarda garip olmaktan çıkar ihtiyaca dönüşür. Aşk ihtiyaçların karşılanması meselesi değildir. Ruhunu tamamlayacak, Aşkın siyaseti olmaz. Hoşgörünün, saygının belki sevginin bile olur da aşkın politikası siyaseti olamaz. Aşk anarşist bir yapıdır. Mantık sınırlarının dışında olan ne varsa aşkın içinde bulabilirsiniz. Çünkü aşk nedensizdir. Hirçindir, yırtıcıdır, engel tanımaz. Anarşi bir yapısı anarşinin sonsuzluğunda sınırlanmış kuralları söz konusudur.

Aşkı seçim politikası olarak algılamak, aşkı bir insanın temel ihtiyaçlarını karşılayacak birer yardımcı aramaya dönüştürür. Bunu İnternete veya gazete ilan vererek de yapabilirsiniz. Nitekim evlilik programları yaş ve mal varlığının araba özellikleri gibi listelenip, profil fotoğraflarının araba galerisinde sergilenircesine boy gösterdiği evlilik siteleri... Burada ciddi anlamda bir aşkı bulamaz insan. Aşk listeye bak, sende eksik olanı seç mantığı ya da ihtiyaçları karşılama meselesi değildir. Zengin bir insanın teni size ne kadar huzur verebilir? Ya da herkesin peşinden koştuğu yakışıklı bir adam; göz bebeklerine baktığınızda içinizi samimiyeti içinizi ısıtabilir mi? Başını onun tenine yasladığınız ve teninin dokusuna has kokuyu ciğerlerinizde doldurduğunuzda bu koku size ne kadar tanıdık ne kadar samimi gelebilir? Bu ve bunun gibi soruları sormalı insan kendine illa aşık olma hevesi peşinde koşuyorsa. Seçim politikasına dönüşen, aşk adı altında ihtiyaç listesi gerçekleşen birliktelik iki kişiyi de mutsuz edecektir. Bir kişinin mutsuz olması iki kişinin mutsuz olmasından daha tercih edilebilir bir durumdur. İki kişinin mutsuzluğu sokağa her sabah adım atan iki asık surattan başka bir sonuç doğurmaz. Bunun yerine hayatının aşkını bulma hevesiyle her sabah sokağa adımını atan iki insanın görüntüsü daha masumdur.

Seçim politikasına dönüşüp, siyasete soyunan aşklar ve bunların beraberinde çorap söküğü gibi getirdiği birliktelikler, ilişkiler, evlilikler aşka olan inancında toplumda zayıflamasına neden olacaktır. Çünkü masallarda, klişe metinlerde, filmlerde, şarkılarda, bestelerde geçen hiçbir his kalpte, beyinde can bulmayacak birer söylentiden, hayalden ibaret kalacaktır. Böylece aşk birer ütopya olarak değerlendirilecektir. Sonucunda "Aşka inanmıyorum" cümleleri sokaklarda daha da yaygınlaşacaktır.

Aşkı bir siyaset, bir politika olarak algılamak çok yanlışır. İnsan ihtiyaçlarını karşılayacak birini değil neden seviyorsun sorusuna cevap bulamadığı birini sevmelidir. Çünkü aşk, nedensiz sevmektir.

Ali SEVEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

KOZADA BİR KELEBEK
(Bir annenin kaleminden...)

Sustu... Üpüyordu...

Yavaş yavaş kar yağmaya başlamıştı. Dışarıdaki soğuk içeri kadar girmiş, yüzlere yerleşmişti. Fırtına öncesi sessizliğin tam tersi, fırtına sonrası bir sessizlik yaşanıyordu. Hiç beklenmedik bir anda esen rüzgâr şiddetini artırmış, kıyıda köpde ne kadar kırıntı varsa getirip ortaya sermişti. Her kırıntı denizden kopup kıyıya vuran dev dalga gibi suratlara çarpmaya başlamıştı.

Ele alınan her kırıntı, dökülen her cümlede kocaman bir yüke dönüşmüştü, ortak yaşam sonucu ortaya çıkan bu yükü nedense kimse sırtına alıp taşımaya yanaşmıyordu. Sessiz yaşamların ardında ne çok çığlıklar atılıyormuş meğer. Gözlerden fıskıran volkan bağrında ne çok lavları biriktirmiş meğer. Bakışlara yerleşmiş nefretin her saltı açığa çıkmaya başlamıştı. Meğer ne çok kelime birikmiş taş yüreklerde. Meğer bir yüz ne çok yüze maske olmuştu, kocaman sözcükler kapanmak bilmeyen ağızda dönüp duruyor, dökülen her kelime taş darbele-ri gibi can yakıyordu...

Sustu.

Düşünüyordu...

Uğruna savaştığınız bir hayatınız yoksa uğruna öleceğiniz bir yaşamınız da olmamış demektir. Anlamı ve değeri olmayan böyle bir yaşama anlamlar yüklemek hiç de doğru sayılmazdı. İnsanın hayalleri olmayınca peşinden gidecek izleri de olmuyor. Sıradanlıklar içinde bir yaşama adım atınca sessizce söyleyecek tek bir şey kalıyor. "Hayat devam ediyor işte. Her şeye rağmen hayat devam ediyor." Bunu tekrarlayıp derin nefesler çekmenin vakti değildi.

Geleceğe dair ipucu vermeyen derin iç geçişlerin sebebini bulmak gerekiyordu.

Anladım ki insan kendi yaşamına sahip çıkamadığı zaman, birisi onun yaşamını sahiplenip yaşamaya başlıyor ve bitirip boş paketi önüne atıyor.

İşte bu yüzden, arada bir göğüste biriken taşlaşmış kelimeleri söküp atmak gerekiyor. Suskunluğa sebep o ağır kelimeleri... Bir kar tanesi kadar ömrün bir varmış bir yokmuşlarındaki boşlukların neyle dolacağını bilmek gerekir...

Sustu...

Seyrediyordu...

Kar hala yağıyordu. Yağmuru taşımaktan yorulmuş bulutlar fırtınanın sonunda içinde ne varsa boşaltmaya başlamıştı. Sağanak halinde yanaklarından aşağı süzülen damlalara müdahale etmeye niyeti yoktu. Onca fırtınadan sonra deniz suyu kıyıya çarpa çarpa sakinleşmişti. Fırtına dinmesine rağmen dalgalar kıyıya köpük taşımaya devam ediyordu. Kızgın ağızdan çıkan lavları söndürmeye kocaman deniz suyu anca yetmişti. Deniz de bulutlar gibi sakinleşmeye başlamıştı. Dalgalar kararsızca önce çekiliyor sonra ayağı soğuk suya değen bir çocuk gibi aniden geri dönerek kıyı ile buluşmasının tadını çıkarıyordu. Bir kaç tekne ipe kıyıya bağlı. Teknelerden biri az önceki fırtınada yara almış. Teknenin görüntüsü de aynı sakin ama kararsız deniz dalgası gibi belirsiz, biraz gidiyor, duruyor, ardına bakıyor sonra geri dönüyor. Sanki iki arada kalmış gibi. Sanki alacağı her iki karardan da korkuyor gibi. Kazanacaklarının ya da kaybedeceklerinin muhasebesini yapıyor gibi.

Artık beklemenin bir anlamı yok.

Artık karar verme zamanı gelmişti. İpinden kurtulup denizleri görece, okyanuslara doğru yol alacaktı. Kalıp çürümek yerine aldığı yarayı sarmaya başlayacaktı.

Sustu.

Son nokta...

Dönüm noktası!

Başlangıçlar hükümdarı...

Etrafına bir kez daha dikkatli baktı. Bavulunu açtı. Dolaptan geçmişini çıkardı, hepsine tek tek baktı. Yaşanmışlıklarına dokundu, Hatırlayamadıklarını hatırlamaya, unuttuklarını anımsamaya çalıştı. Buğulu camdaki izleri eliyle siler gibi bütün geçmişini hiç tereddüt etmeden bir anda sildi. Taşlaşmış kelimelerin hepsini söküp attı. Kangren olmuş sözcükleri kesti. Toparlamadığı, söylediği halde bir türlü bitmek bilmeyen bütün cümlelerini tamamlıyordu. Bir anda çözülmeye başladı. Sıcağa teslim olmuş kar tanesi gibi hissetti kendini. Sonra etrafına ve yatağın üzerine koyduğu bavuluna dikkatlice bakmaya başladı, Bavul aldı içine yerleştirdiği bütün geçmişini tek tek boşalttı, bavulu aldığı yere geri koydu. Hiçbir şey almadan odadan çıktı, yürüdü, kapıyı açtı, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Geceye yaslanarak, sokak lambasının aydınlattığı yolda yürümeye başladı.

Nuran BULAK
BURSA

MUHTEREM HİSLER

Bizim buralarda ve bizimkine benzer küçük mahallerde adettir. Birisi yaşı 18 geçmesine rağmen haytalık, serserilik etmeye devam ederse onu evlendirirler. Maksat sanırım içindeki çocuğu öldürmek. Önce askere gönderirler tabii... Ama bu bile ailelerin çocuklarını önemsediklerine dair bir işaret. Benimkiler beni bu kadar bile önemsemedi sanırım. Hemen pes ettiler, beni bırakıp gittiler.

'Yani'si çok sevdiğim de oldu... Bazen sarhoş olduğumda çok içlenip ağladığım da... Ama bir gülüş vardı bu çağa ait olamayacak kadar güzel, aykırı ve muhtemelen efsunlu. Buralara ait olamadım insan olmaya teşvik etti beni uzun zaman. Bir gülüşe ait olmak başka bir şeydi. Mesela iyi bir oldum gibime geldi. başka ayyaşları da anlamaya başladım, empati kurdum, küfür ettim ve içki içtim. Kötü alışkanlıklarımı daha bir sevdim, mesela elimde canımdan başka üstüne oynayabileceğim bir şey olsa kumar da oynardım.

Bazı şarkılar yakaladım denk geldiğim radyolarda. Bitmesini hiç istemedim mesela... Mesela senin beni ilk öptüğün anda arka planda çalan, daha önce hiç duymadığım ama tanıdık gelen şarkılara benzettim onları. Bazı kadınlar gördüm sonra, saç ya da kalçası seninkine benzeyen. Ama o koku... Hemen anladım sen olmadığını. Sonra biraz daha içesim geldi, mahalleye baktım tekrar. Birkaç serseri askerliği beklerken ben sadece senin aramanı bekledim. Üstelik numaram dahi sende yokken... Bu gece de kötü adamlar için hiç umut yok.

Sevmek sonu olmayan bir şey... Hep seviyorsun, en son seferki en çok gibi geliyor sana. En çok da en son seferde sevildiğini sanıyorsun... Ama herkes gidince sen yalnız kalıp 'hiç kimse' oluyor-sun ve en son sefer hep en çok koyan oluyor. Sonra başa dönüp kendi iyimserliğinde boğulup bir tane son daha yaratmaya çalışıyorsun. Dediğim gibi sonu olmayan bir şey sevmek.

Birini merak ediyorsun, gizlice onu izliyorsun. Bazen hayran oluyorsun bazense ilgini cezp ediyor sadece... Biraz tanıyınca "bu farklı "diyorsun, onun farklılığında boğulmak istiyorsun. Zamanla farklı biri olmaya çalışıyorsun, onun farklılığı rutine binince de tüm farklılıklara rağmen aynı tablo çıkıyor karşına... Sevmeyi 14 yaşında bırakmıştımsın oysa. 22 yaşında tekrar nükseden bir sigara krizi gibi benliğimi esir aldı. Çok farklıydı, çok seviyordum, beni çok seviyordu falan...

'Yani'si sevmenin kutsallığını, gerekliliğini savunan biri olmadım hiç. İnsanları da sevemedim şehirleri de... Ben Muhterem Frengi, şiirleri severdim bir ara, hepsi o kadar...

Murat ÖZTÜRK
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Hukuk Fakültesi
Doktora Öğrencisi

MARTİNİN İHANETİ

Savruldukça savruluyor ruhlar biraz alengirli,
Biraz kaprisli yayılıyor vücuda
Kafayı sıyırılmış martılar geziyor omuriliğimde
Kan kokusunu alıp iliştiriyor bedenime belki de...
Patika yollar aşıp, beni durak biliyor kâbuslar
Ellerim açılıyor, ülkelere çarpıyor
İçinde gebermiş vücutlar göze çarpıyor
Ne bileyim, bir tane bebek ağlıyor.
Nefes alamıyorum, boğuk ses, ince bir beden
Bana ağır geliyor.
Sigara sönüyor hava orta yerinden çatlayacak gibi...
Yüzümü çeviriyorum güneşe,
Ne olduğu belirsiz bu hüküm bu kadar, bu keder...
Bir martı sokulmuştu iliklerime o yine pervasız görevinde,
Umulmadık bir hasar görüyorum tam da o gölgede
Ve deniz hışırtısı, siren seslerine iki el ateş ediyor
Bir hasta kan kusuyor, Allah'a isyan ediyor.
Ölmediğimiz saatler boynumuza dolanıyor
Bir martı yine sokuluyor iliklerime, vampir gibi soluklarımı sayıyor
Gerçekten de alışkanlık canlıların genetiğini bozuyor...
Ben martıyı simit ile doyurmaya çalışırken,
O martı akbaba kesilip, beni yerle bir ediyor...

İbrahim ARSLAN
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi
Görsel İletişim Tasarımı
2.sınıf

MEVSİM SONBAHAR

İçinde kaybolduğum delikten çıkacak kadar cesaretlendiriyor, heyecan yüklü saatlerimiz...
Temas ettiğinde bana, her bir dokunuşa bir cümle ağırlık koyuyor ikili hayatımızda.
Bir öpücük yanında ellerin titreyerek uzun uzun dokunması...
Dokuduğumuz gecenin değerli, dakikaları...
Sevişmeler aynıdır; bahar da, sonbahar da, kışta da aynı...
Her yağışın ortasındaki yedi renk,
Her yağışın sonunda açılan güneş gibi irkilmeden kendime çektiğim beden de...
Kadın tabiatındaki koku, mucizeli ve günahkâr...
Uyanış... Uyandığında yıldızları yakalayamayacağım belki de
Ya da gecenin karanlığında bulutların beyaz renkte olduğunu tahmin edemeyeceğim.
Sana bir iyilik yapabilirim aslında;
Bedeninde benden kalanları bir yaprak gibi dökebilirim.
Tez ve kararlı esip geçebilirim; sen ne dersen de tufan de, fırtına de, kıyamet de...
Ama kalamam seninle.
Bir iki mevsiminden sonra benden sana kalan bir şey olmayacağını bile bile,
Kalamam...
Silkelen ve başka yeşil dallar sunacak mevsimin özlemi için bekle,
- kahverengi tonunda-
Belki de tüm aynaları kaldırdın evinin dört bir köşesinden,
Kırdın mı yoksa hepsini?
Bekle!
Kokun başka bir arıya cazip gelebilir.
Mevsim sonbahar, korkma!
Dökersen benden kalan bedeni, yaprak gibi...
Gecenin parlayan yıldızlarından, gülümseyen Ay'ından bahsederken;
Sabahın ilk ışıklarını, derinden geçen Güneş'i anlatamam artık kimseye.
Bir başına yakamoz ol bir başına ısıyı geçiren gözenek ol;
Ben mi?
Bırak beni, bir başıma serseri gibi sürüklenen çarpmaktan korkmayan taş olayım...

Tolga TOY
NEVŞEHİR HACI BEKTAŞ VELİ ÜNİVERSİTESİ
Kimya bölümü
4.sınıf

HİZMETİN MURADI

Tersinden gitmeye çalıştığım bir yolculuğun ilginç duraklarından biriydi Salihli... Varmak istediğim sonuca genel formülün dışında bir yol aramıştım. Hem yeni yerleri keşfedecek hem aynı yere varacaktım. İzzetli izni sürenken ters yönümden vasıtaların sonunda Salihli otogarına varmıştım. Pamuk toplama mevsiminin sonuna doğru mevsimlik işçi yağınları Esenler otogarının asker uğurlama dönemi kadar yoğun bir kalabalığı toplamıştı bu küçük küçük kasabanın otogar meydanına. Ana caddenin kıyısındaki bu otogara hiç bir otobüsün girmediğini otobüsü gelen herkesin ana cadde kıyısında park edilen ve bu otogara girmeye dahi tenezzül etmeyen otobüsleri beklediğini izlediğim kalabalığın şaşkınlığı arasında çok sonradan fark ettim. Büyük çoğunlukla güneydoğudan gelen kadın ve çocuklardan oluşan bu kalabalığın yorgun ve bezgin bekleliğini izlemek çok ağırlaştırmıştı yüreğimi.

Sanki eski bir zamana gönderilmiş bir elçi gibiydim modern zamanlardan. Hiç abartılı olmayan bir kot pantolon ve bir tişört sırtımdaydı. Üzerimde bir sırt çantası ve spor ayakkabıyla olmama rağmen ortalıkta astronot kıyafetleriyle geziyor gibiydim. Tersten çıktığım yolda kendi içimdeki macerayı yaşamayı, dikkat çekmeden eğlenceli ve sessiz bir yolculukla varacağım yere ulaşmayı beklerken kalabalık bir mitingün elinde megafonla sözcülüğünü yapanlar gibi en önde kalmıştım. Beni bir sonraki durağa taşıyacak otobüsün biletini aldığım gibi ortalıkta fazla görünmeyecek sığınaklar aramaya koyuldum. Beklenecek bir otuz dakika vardı. Ortada gezmeye devam edersem nazar dolu bakışların ortasında yere patlayan bir cam bardak gibi tuz buz olmaktan korkar hale geliştim.

Otogar tuvaletine doğru giderken en az on dakika harcamanın planlarını yapıyordum Otogarın yoğunluğuna ve artık demode olmuş dekorasyonuna rağmen son derece temiz olduğunu gördüğüm tuvaletlerin girişinde canlı cenaze gibi duran dedenin bu yolculuğun en akılda kalacak kişisi olduğunu öğrenmeme çok az kalmıştı. İçeride ensem kadar ıslatmıştım kendimi. Çıkınca önce bir peçete aldım dedenin bozuk para dolu tezgâhının üzerinden iyice kurulandım. Uzunca sürecek bir sohbetin ilk sorusunu sordum dedeye:

-Kaç lira dedeciğim tuvalet?

-Yavrum onun fiyatı mı olurmuş hiç? Şaşkınlığımı gizleyemeden gülümsemiştim. Dede devam ediyordu.

-Kenef nöbetindeyim ben burada. Bu liralara aldanma sen. İçinden geçen fiyat biçiyor kendi pisliğine koyuyor lirayı masaya.

-Ücret yok yani aslında

-Ücret yok rüşvet var. Buraya pislediğini kimseye söylemeyim diye rüşvet veriyor insanlar.

Dedenin mizahi kişiliği karşısında gevşemiş bir yandan sırıtıyor bir yandan bir sonraki cümlelerin hangi meyandan geleceğini bekliyordum.

-Sen yükü vurmuşsun sırtına, nereden gelip nereye gidersin?

-Kendimce bir yolculuğa düştüm dedeciğim. Yalnız bilemedim şimdi ben sırrımı saklaman için ne kadar koymalıyım tezgâha.

-Seni burada tanıyan pek bulunmaz yabancısın. Kim netsin senin mahremini söylesem de inanmazlar bir şey istemez. He ama sana diyeyim yol dediğin sana göre olmaz. Yol yerinde sen üzerinde.

Kendimce dediğim lafa takılmıştı besbelli, dede. Hakkı da vardı. Ben yolun tersine zorladıkça varacağım noktaya gitmek uzadıkça uzamıştı. Sohbeti derinleştirip derinleştirmemek için kendi içimde çelişirken dede çoktan kararını vermişti. Eski tip döner bir büro koltuğunda oturuyordu Hemen sırtına yakın mesafede duran bir küçük tüp vardı. Üzerinde kaynayan alüminyum bir çaydanlık... Kendinden beklemediğim bir süratle olduğu yerde dönüp nereden aldığını göremediğim bir bardağa orta karar bir çay doldurdu masaya koydu.

-Halin hareketin zamanının bolluğundan ağır, belli, gel bir çay içecek vaktin de vardır.

-İçeyim dede sağ olasin.

-Bak bu demlikten akan şerbet midemi ısıtır.(sırtına yakın bir rafta devrilse kendisini haşlayacak olan demliği göstererek) kendisi de her daim sırtımı ısıtır. Cereyanlı soba gibi...

-E dedecim bu çaydanlık Maazallah devrilse yanarsın.

...sorum: Allah görür yavrum, gönlün ferah olsun.

...sorum ne dedem?
...hizmet evladım. Ananın bir oğlan muradı varmış. Ben ananın muradı olmuşum ama kimsenin mura-

...bilmediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

...Bilemediğim çağlarımı üstüne sen ekle o kadar hesabın vardır herhal-

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

YAZ GÜNEŞİNİN VEDASI

Şimdi bana sustuğum kadar yalnızlık verin
Bir yaz güneşi olsun gülen gamzelerinde
Şimdi bana sustuğum kadar kimsesizlik verin.

İşte ellerim; yeni bir günü daha boyama çabasında şafağa
Bir kumrunun ilk suskunluğu gibi güzel ellerim...

Belki yarından sonra severiz bu günü
Yıllardır yorgunluğu ve ıssızlığı
Hissedilmeyen bir ağacın gölgesinde...

Kendini soyutlamış bir gün ışığına asılı kalan hissizlik
Çarşıların ışıltı titretir bedenimin buğusunu
Üzeri örtülmüş bir düş kadar ölü yaz güneşi...

Yalandır hissizliği yaz güneşinin
Biraz biz olma çabasıdayken kapalı çarşılar,
Umarsız bir devrim başlatır yalnızlığı...

Alçak yağmurlarla veda eder yaz güneşi
Bir sigara yakımına benzer,
Yanımdan usul usul geçip giden rüzgârın nefesi...

En son; paketinde kırık bir sigaran olduğunu hatırlatır
Son yaz güneşi...

Günler aceleci davranır;
Bir yere yetişmeye çalışan tüm insanların telaşıyla
Veda eder yaz güneşi bir ikinci üzeri...

Deniz TUĞER

HIÇBİR ŞEY YAKIŞMIYOR

Bir sonbahar günü
Hiçbir şey yakışmıyor elime bugün
Götürebildiği kadar bir şeyler götürebilme çaba-
sında
Bugün.

Belkilere tutunup hayal kuruyorum bugün
Suskunluğum geçmişten kalan bir çocuk gülüm-
semesi gibi
Ellerim titriyor
Soğuk bir söz geçiyor aklımdan
Bir düş kadını ve
Yalnız bir köpek
Hiçbir şey yakışmıyor düşüme...

Bir masum sokak ortasında
Ve ben susuyorum
Evlerdeki sessizliğin farkındayım
Ben hariç herkes sessizliğimin farkında
Isırılmış bir elma gibi
Bir parçam yok sanki.
Gürültüden bir tablo içindeki hayalim
Hiç bir şey yakışmıyor hayalime.

Bir kutu masanın köşesinde
Açmıyorum bilerekten
Açsam herkes saklı olanı görececek sanki
Açsam herkes görececek
Benim düşümün tanrıları
Benim düşümün başrolleri
Ve yenilmiş bir çocuk gibi
Hiçbir şey yakışmıyor yüzüme...

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İLETİŞİM FAKÜLTESİ
Gazetecilik Bölümü
3. Sınıf

ANNELER GÜNÜ'NÜN TARİHÇESİ

Anneler günü, anneleri onurlandıran özel bir gündür. Değişik günlerde ve değişik ülkelerde kutlanır. Bu günde anneler çeşitli hediyeler alır. Bu günü farklı ülkelerdeki insanlar yılın farklı günlerinde kutlarlar.

Anneler günü geleneği, Antik Yunanların Yunan mitolojisindeki pek çok tanrı ve tanrıçanın annesi olan Rhea onuruna verdikleri yıllık ilkbahar festivali kutlamalarıyla başlar. Antik Romalılar da ilkbahar festivallerini İsa'nın doğumundan 250 yıl öncesinden ana tanrıça Kibele onuruna kutluyorlardı.

ABD'de Anna Jarvis'in kaybettiği kendi annesi için 1908 yılında başlattığı anma günü, 1914 yılında Kongrenin onayıyla Amerika çapında genişledi.²

² ^ http://www.bbc.co.uk/religion/religions/christianity/holydays/motheringsunday_1.shtml

ANNECİĞİM

Ak saçlı başını alıp eline,
Kara hülyalara dal anneciğim!
O titrek kalbini bahtın yeline,
Bir ince tüy gibi sal anneciğim!

Sanma bir gün geçer bu karanlıklar,
Gecenin ardında yine gece var;
Çocuklar hıçkırır, anneler ağlar,
Yaşlı gözlerinle kal anneciğim!

Gözlerinde aksi bir derin hiçin,
Kanadın yayılmış, çırpınmak için;
Bu kış yolculuk var, diyorsa için,
Beni de beraber al anneciğim!

Necip Fazıl KISAKÜREK
(1904-1983)

MA PETITE MERE

Prends- toi la tête aux cheveux blancs entre tes mains,
Fais des songes noirs ma petite mère!
Laisse s'envoler ton cœur palpitant,
Comme une plume fine au vent du destin!

Ne crois pas qu'un jour, ces obscurités qu'elles s'en aillent,
Il y aura toujours la nuit après la nuit;
Les enfants sanglotent, les mères pleurent,
Reste ma petite mère avec tes yeux pleins de larmes!

L'écho du néant profond dans tes yeux,
Tes ailes ouvertes pour se débattre;
Si ton âme prédit qu'il y aura un voyage,
Amène- moi avec toi, ma petite mère!

Necip Fazıl KISAKÜREK
(1904-1983)
Traduit par Galip BALDIRAN

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550
Digital Press

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

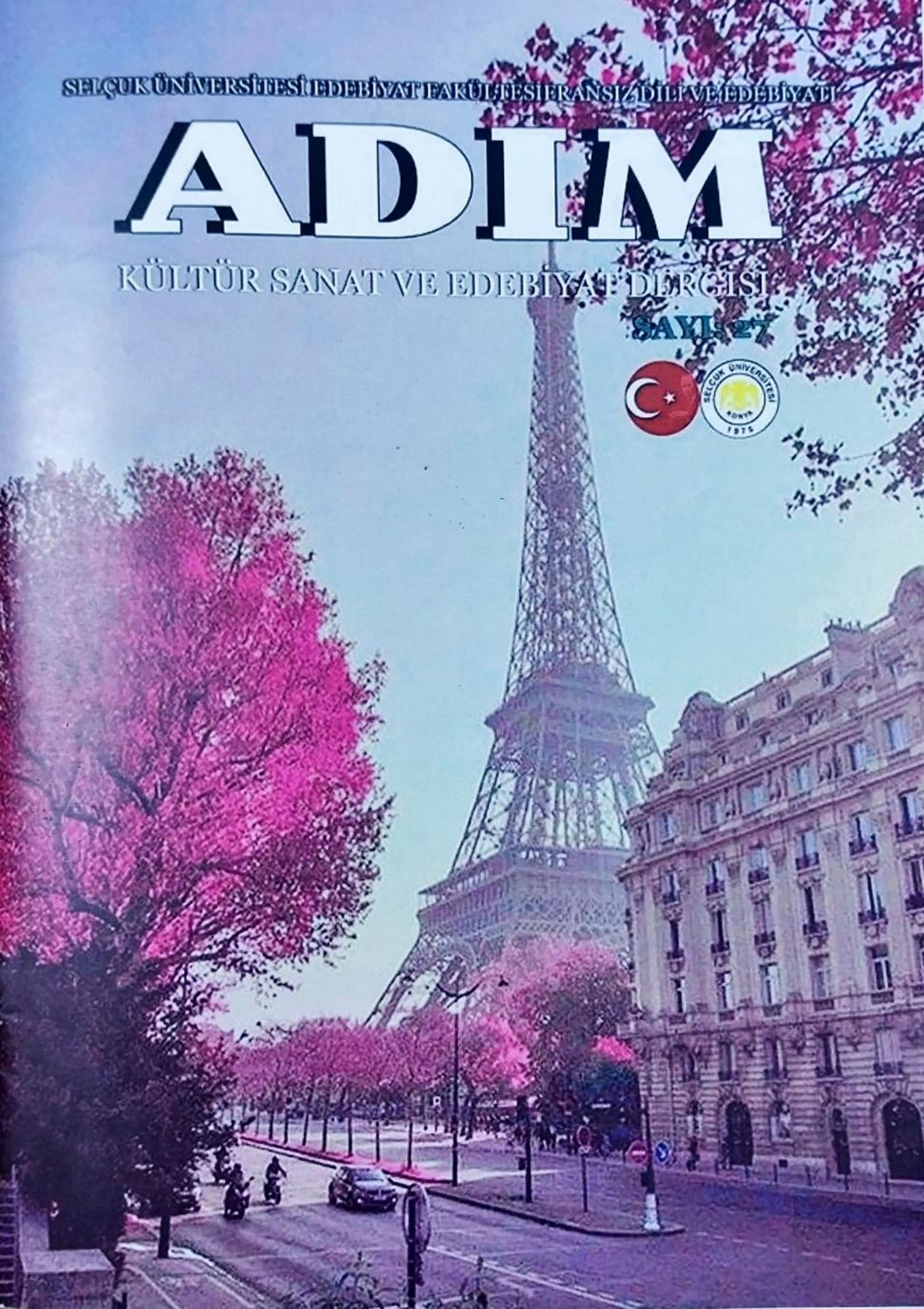
**Horozluhan Mahallesi Cihan Sk. No: 15
42300 Selçuklu / KONYA
Tel: +90(332) 346 03 69 - Faks: +90(332) 346 16 12
www.konyacimento.com.tr**

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 27

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editor'den	Yayın Kurulu	2
MAYIS YAĞMURU	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	3
BİR SANAT ESERİ GİBİ	Ali SEVEN	7
BAMBAŞKA	Ali SEVEN	8
FİLTRESİZ SUMATRA	Altar PARSOY	9
GÜNEŞ SIKINTISI	Altar PARSOY	10
BİR SES	Ceren BAŞTÜRK	13
LALİN'E SÖYLENECEKLER –II-	Elcan BAYRAM	14
BEŞ KURUŞLUK ŞİİR	Elcan BAYRAM	17
UN BEAU TABLEAU DE PRINTEMPS	Kıymet AVCI	18
GİTMEM GEREK	Kemal ATASEVEN	21
RÜZGÂRLI BİR GÜN	Kübra GÜL	22
ZAMAN-SIZ	Zeynep DEMİRBACAK	23
MUM KORKUSU	Umut KÖKSAL	24
YEŞİL/BİR ESİM ŞİİR	Sinan Salih GÜNGÖR	25
ZAMANSIZ SEVME BENİ	Sami KARAKAŞ	26
ŞEMSİYELER DÜŞMANIMIZDIR BİZİM	Toprak Şems TEZCAN	28
YAVRU KEDİ	Beyza Nur SIVARI	29
SANATÇININ ÖLÜMÜ	Altar PARSOY	30
MİNNET	Emre YAMAN	30
GÜLÜŞÜMDEN ÖPTÜ BENİ	Gizem GÜRTEEN	31
EYLÜL KIZ	Selin SIVARI	33
SARHOŞ SAATLERİN ADAMI	Çiğdem ÇATAL	34
MAÇA PAPAZI DA KARTOPU OYNAR	Deniz TUĞER	38
MİŞ, GİBİ, SANKİ	Aykut ÇAVDAR	39
YENİDEN	Selin SIVARI	40
DERİNLER	Furkan TURGUT	42
MEVSİM EYLÜL	Betül GÖKSÜN	43
MEVSİME	Sümerya TAŞKIN	43
ATATÜRK'ÜN FRANSIZCA ÖĞRETMENİ	Özgür ÖZDEMİR	44
KENDİME ŞARKI	Talip APAYDIN	46
MA CHANSON DE MOI	Galip BALDIRAN	46

EDITOR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

Sizlerle yeniden bir araya gelmiş olmanın sevincini yaşıyoruz. Sınavı kazanıp aramıza katılan arkadaşlarımıza, başarılı bir üniversite hayatı; mezun olup aramızdan ayrılan arkadaşlarımıza ise başarılı, bol kazançlı bir iş hayatı diliyoruz.

Zamanın aksine gittikçe gençleşen bir aileyiz ve amacımız iyiyi, güzeli, doğruyu, yararlı olanı daha da önemlisi sevgiyi paylaşmak... İnanıyoruz ki dergimiz, sizin de katkılarınızla kulaktan kulağa, kalpten kalbe yayılan bir süreli yayın haline gelecektir. Adım Dergisi, düş dünyaları, kalpler, beyinler arasında bir köprü olacaktır. Öğretmenin öğrencisine kazandırmayı hedeflediği birçok şey bu dergi bünyesinde karşınıza çıkacaktır. Sizleri önemsiyor ve kendinizi geliştirme çabanıza saygı duyuyoruz. Biz de Adım aracılığıyla çabalarınıza katkıda bulunmak istiyoruz. Çünkü biliyoruz ki, düşüncenizin, düş gücünüzün, bilginizin gelişmesinde dilin etkisi ve önemi çok büyüktür.

Nice güzellikleri birlikte yaratmak dileğiyle, hepimizi sevgiyle kucaklıyoruz.

Mutluluk ve başarı bu öğretim yılında da sizlerle olsun...

Sevgiyle, sağlıklıca ve hoşça kalın... Keyifli okumalar. 😊

Adım Dergisi
Yayın Kurulu

MAYIS YAĞMURU

I. Bölüm

Yağmur çiselemeye başladığında ilk damlaların saçlarını okşar gibi düşmesinden büyük mutluluk duydu Hatice. Yolun daha başındaydı, gideceği yerin mesafesine dek ıslanmak garantiydi. Hatice "olsun be!" dedi, "olsun". Mayısta her zaman yağmura denk gelmek kolay değil, dedi. Usul usul düşüyordu bir de damlalar. Hatice'nin her adımında bir damla; tel tel saçlarına, yanaklarına, göz çevresine... Bir insana yol arkadaşlığı bu denli yakışırdı. Hatice hüzünlendi, ama ağlamaklı değil; bilakis ağlamaktan uzaktı hali. Aklına şu dizeler geldi ki, an'ın tam özetiydi:

*"Bir mayıs yağmurunda veda ettim mavi gülüşlerine,
Korkum yok, yollar yeni kısmetler açar düşlerime"*

Son adımda kapıdaydı Hatice; sanki yağmur, onu beklemiş gibi sağanağa döndü. Şimdi içinde bir huzur yeşerdi, odasına geçip üstünü değiştirmeden camdan, yağmuru sonuna dek izledi.

Bitmeyecek gibi, yeri dövercesine iniyordu her damla. Sağanak değil de bir hıncın patlamasıydı bu; her damla insanların bir suçunun karşılığıydı. Bu yağmur, bu kadar haşın ise eğer, buna nasıl açıklama yapılabilirdi ki...

Hatice, kuruldu pencerenin önüne; dirseklerini dayadı yüzünü iyice yanaştırdı cama. Dışarıyı neredeyse gözüküyordu.

II. Bölüm

Ne olduğunu hatırlamadığı bir "an" yaşamıştı. Zaman; yağmurun başlamasıyla durmuş, yağmurun dinmesiyle yeniden başlamıştı. Camdan ıslak yolu, kaldırımları ve ağaçları görüyor; camda, birbiriyle yarışan ve bir an önce yere dokunmak isteyen- ama ne çare, koca gökten diğer damlalardan bahtsız olacaklar ki bir cama toslamış- minik damlalar vardı.

Onların yardımına yerçekimi koşuyor, onlar da bu yardıma karşılık güç birliği yaparcasına birbiriyle kenetlenip daha büyük damlalar oluşturuyor, ağırlıklarını aşağı kayma adına kullanıp bir an önce camdan duvara, duvardan süzülüp en sonunda da gökten nihai hedeflerine doğru ayrılışlarının amacına ermeye gayret ediyorlardı. Her birinin minik damlalardan büyüyen damlalara dönüşüne daldı Hatice. Uyuşan kollarında belirginleşen yeşilimsi damarlarına ne de benziyordu camdaki birleşimle yere doğru akmaya çalışan damlalar.

Dirseklerindeki uyuşma onu kendine getirdi. İkisinin de eklem yerleri fena halde sızlıyor, bunun yanı sıra uyuşukluk bileklerine doğru yayılıyordu. Uyuşukluk parmaklarına ulaşmadan kendini camdan çekiverip kanepenin üzerinden ayağa kalkıverdi. Kolları iki yana cansız halde sarktı. Son bir iki damlanın kötü kaderine de şahit oldu Hatice. Yağmurdan sonra dağılan bulutlardan ortaya çıkan mayıs güneşi, kayıp da birleşemeyen bulunduğu yerde ölümü beklercesine duran ve buharlaşmanın acı sonuna vakur bir halde hazırlanan minik damlaları da izledi. Güneşin, onları buharlaştırıp camdan sonsuza dek silmesini daha fazla izlememek için odasına doğru yürüdü.

Kocaman bir boşluk vardı beynin hatıra depolarında. Kaydedilmemiş bir "an" vardı. Düşünüp zihnini zorlamaya çalıştı. Ama, yok. Dirseklerinin uyuşma anına dek anımsadığı hiçbir şey yoktu. Yaslandı ve dirsekleri uyuştü. Bir de yağmur dinmişti.

Kapısını kapatıp boylu boyunca uzandı yatağına. Kolları iki yanda, yeni yeni geçiyordu uyuşukluk. Parmaklarını yumruk yapıp dirseklerine dek olan tüm kasları kontrol için sıkıttı ardı ardına.

Odaya dolan güneş, aylardan mayıs ortası olduğunu haykırıyor; olanca gücüyle, yağmurla ara verdiği ısıtma eylemine kaldığı yerden devam ediyordu. Öğlen geçmek üzere de olsa hala serinlik yoktu. Yağmur kısa bir süreliğine sıcaklığı kırsa da sıcaklık kaldığı yerden insanı bunaltmaya devam ediyordu. Oda bu sıcaklığın en bariz şahidi idi. Yağmurda ıslanmadı ama bu gidişle alnında başlayan sıcaklık emareleri bütün vücuduna yayılacaktı.

Doğrulup pencereyi açmak gerekti. Bir an heveslendi ıslanan toprağın kokusu dolardı belki içeriye. Ofladı, daha düşünürken vazgeçti. Hem toprağa ulaşamayan onca damlaya haksızlık olurdu bu. Kısa bir yas tutmalıydı onlar adına, bahtsızlıklarına. Kavuşmayan âşıklar misali... Toprağa ulaşamayan her damlaya bir ağıt yakılmalıydı. Öyle ya ta gökten, binlerce metreden, toprağa kavuşmak için düş; sonra gel, bir cama tosla ve oracıkta sevgiliye birkaç metre kala acı sonla karşılaş, buharlaş... Hantallaştı, gözleri tavanda belli bir noktaya odaklanıp sabitlendi. Aklından hiçbir düşünce akışı yoktu. Donuklaştı. Üç ampullü, laleyi andıran kıvrımlı, yatak odasına loş ışık veren bir avizeydi odaklandığı. Uykusu geldi.

Gözleri kapanırken uykuya:

"Ah, küçük, masum toprak sevdalısı yağmur damlaları

Keşke gözlerime düşseydiniz

Sizi en yeşilinden kırlara götürür

Kıpkırmızı gelinciklerin toprağına ağlardım" dizelerini anlık bir duygusallıkla mırıldandı, damlacıkların ardından dua gibi... Uyudu.

III. Bölüm

Ensesindeki zonklamayla uyandı. Yine kan basıncından kaynaklanan bir ağrıydı bu, ne zaman tutacağı belli olmayan ağırsı her an, her yerde karşısına çıkıveren, istenmeyen davetsiz misafir gibiydi. Demek ki yeniden kan verme zamanı gelmişti. Belli aralıklarla doktor gözetiminde kan veriyor, birkaç ay bu ağrılardan kurtuluyordu. İnsanın kanın fazla olması da ayrı bir dertti.

Sağ eliyle boyun kısmını ovalamaya başladı. Böyle uyanmak biraz sarsmıştı onu. Yağmurun dinmesinden sonra bomboş bir zihinle sonsuz bir uykuya dalar gibi uzanmıştı yatağına da uyanış, yattığı gibi değildi.

Yataktan doğrulurken ensesindeki ağrı, tüm saç diplerinden geçip gözlerinin üstüne kuruluverdi. Şimdi de sol eliyle kaşlarından başlayarak alnını sıkmaya, şakaklarını ovalamaya başladı. Rastgele yaptığı masaj benzeri el hareketlerinden umudunu çabuk kesti. Banyoya gitmek için ayağına kalkması hazırda bekleyen tüm ağrıları tetikledi sanki. Omuzları, beli, bacakları ve ayak bilekleri hepsi birden alarma geçmiş, hepsi de birbirini kıskanırçasına ağrıya öne geçmek için yarışlıyordu. Dayanılmaz.

Banyoya geçişine dek o günün bir başka anı canlandı. O ağrılar, yağmurdan önce ne kadar yürüdüğünü aklına getirdi. Ağrıları yetmez gibi bir de ağrılarının hatırlattıkları bedeninden ruhuna başka bir ağrı aktarımına neden oluyordu. Bir "of" çekti yine. Saçlarını alelade topladı, topallar gibi yürüdü banyoya. Neredeyse bütün Üsküdar sahilini adımlamış hızını alamayıp bildiği-bilmediği yönünü değiştirmeden bütün sokakları yürümüşü. Ardından üşenmeden geri dönmüş ve eve dek kendini bilmez biri gibi öylesinenden daha beter, öylesine yürümüş; yağmur başlamadan da eve girebilmişti. Ki bunları hatırlamak bile yeniden yürümüş gibi onu yormuştu." İlk hatırladığım detay bu kadar yorucuysa artık... "demekten alıkoymadı kendini.

Aynanın karşısında topladığı ama bir arada durmaktan çok dağılmış saçlarına baktı. Küpelelerinden biri yoktu. Umursamadı. Yüzündeki makyaj hele... Makyajı sertçe temizledi. Musluğu açıp avuçlarına doldurduğu sularla ardı ardına çarparak yüzünü yıkadı. Doğrulduğunda, baktığı kişinin kendisi olduğuna inanması zordu. Ve ikinci hatıra... Sabah 09.00 sularında bu aynanın karşısında; önce yüzünü temizleme sütü ile itinayla temizlemiş, hafif bir allık, yeşil gözlerine uygun açık yeşil kalem çekip far ve rimel... Sonra gülkurusu rujunu sürüp sade sayılabilecek bir makyajla hazırlandığı aklına geldi. Ne de güzel bir gün olacaktı. Tüm heyecanı, makyajı ile yüzünde can bulmuştu oysa... Gözlerinin altında uyku ve yorgunluktan oluşan halkalar koyu bir hal almıştı. Yeşil, çok soluktu. Sabah ışı ışı parlayan- ki bakıldığında bir erkeği anında kendine çekecek olan gözlerdi onlar- gözleri kaşlarının altında yok olmak üzereydi. Gözlerinden kendini kurtarıp küpesiz kulağına dokundu. Tek küpeyi de çıkarıp aynanın önüne bıraktı. Baş ve boynundaki ağırlara ek, tüm vücudundaki ağırlar da eklenince yeniden uzanma isteği ile yüzünü alelacele kurularıp yatak odasına güç bela gitti.

Ve bir anımsama daha... Beyaz tenine uygun, kızıl saçlarını daha da belirginleştiren beyaz, uzun ve omuzdan askılı tek parçadan oluşan ve belinde açık kahverengi kemeriyle güzel bir elbise seçmişti gardırobundan. Dolabın aynalı kapısında kendini, sabah hevesle giydiği anı, izledi; neşesinden kendi etrafında dönerken uçşan eteğini nasıl da sevmişti. Her şeyiyle çok güzeldi. Yine aklını alacaktı sevdiğinin. Ama şimdi, bir hissimla çıkardı üstündekileri, askısına bile asmadan, dolabın içine tikiştiriverdi. Hincını da dolabın kapısından çıkardı. Kapanma şiddetinden neredeyse kırılacaktı dolabın aynası...

Pijamalarını giyip salona geçti. Kanallarda dolaşırken siyah beyaz bir filme rastladı; reytingi düşük, kanal sıralamasında ilk ona bile giremeyen bir kanalda durdu. Bilinçli bir duruş muydu? Hayır. Ya da son anının da canlanmasına izin vermek içindi belki. Zamanın ve hafızasının yağmurun başlamasıyla durmasından beri tüm olanlar canlandı böylelikle. Yağmur, ah bu yağmur...

Sahile üstü başı bozulmasın, hem onu beklerken biraz da sahilin tadını çıkarırım, amacıyla taksiyle gitmişti. Üsküdar'daki fenerin yanı ilk buluşma yeri olduğundan buranın özel hatta kutsallığı vardı. Belki de canları oturmaktan sıkılırsa Kız Kulesi'ne dek el ele adımlayabilirlerdi. Kısaca her zamanki anların, her zamanki tadını alacağı yine bir buluşma anıydı bu. Erkenden oradaydı. Kuruldu denize nazır bir kafeye. Sütü kahve söyledi. Aynasından yüzüne bir kez daha baktı, gözleri parmağındaki yüzüğe takıldı bir ara, yan masaları süzdü, kocaman ekranda sesi belli belirsiz bir klibe baktı, kahvesini yudumladı, yeniden çevresini süzdü, kahve bitene dek- heyecandan olacak- tekrarlayıp durdu aynı hareketleri. Dayanamadı, özellikle kapiya sırtını vererek oturmuş, "O"nun gelişi sürpriz olsun isteği vardı- dönüp kapiya baktı. Merak işte, hoş geleli daha on dakika olmamıştı. Olsun gene de saate bakmakta bir sakınca yoktu. Saat 10'a beş var, iyi. Erkenden buluşmalarının sayısı beşi geçmezdi ki bu nadir erken buluşmalarda hep unutulmaz anlar yaşanmıştı. Mesela birinde, çok sevdiğini- ilk kez seni seviyorum deyişiydi bu- söylemişti Murat. Diğerinde, ailesiyle tanışmaya çağırıyordu Hatice'yi. Bir diğerinde tek taş yüzükle evlenme teklifi almıştı Murat'tan. Sonuncusunda ise Murat, terfisini söylemek için buluşmuştu Hatice ile. Ve bugün erkenden gelişinde acaba hangi güzel ana şahit olacaktı?

Telefonu çaldı. Arayan oydu. Eli bir an da olsa titredi, çekindi, "Hayırdır" dedi. "Alo? Murat." "Evet, geldim bekliyorum seni." Yo, beklerim yarım saat nedir ki..." telefonu kapattı, aklına gelen ilk şey;" Kesin çiçek almayı unuttu, onun için çiçekçi aradığından gecikecek." oldu.

Yarım saatin dolmasına az bir zaman kaldı. Defalarca dönüp baktı kapiya, yoktu gelen giden. Kahve üstüne çay, çayın ardından cappuchino, onun üstüne bir dilim pasta ve bolca su... Yok. Merak-

landı "Bir çiçek bulup almak gelmek ne kadar sürerdi ki?" Aklına kötü bir şey de gelmiyordu, getiremiyordu da. Telefon saati, kol saati ikisi de aynı zamanın geçmez anlarını sunuyordu Hatice'ye. Bir saate yaklaştı beklediği süre. Yeniden kapıya döndü. Ayakta ona bakarken gördü Murat'ı. Şaşırdı, ancak bu durum onu görmenin heyecanıyla yüzünde kocaman bir gülümsemesinin oluşmasına mani olamadı. Bakışıyorlardı. Ancak Murat, baktığı Murat, kimdi?

Ayağa kalktı, eliyle-gelsene- der gibi masaya davet etti. Murat, istemeye istemeye yürüdü yanına dek. Elini uzatırken vazgeçip sarıldı Murat'a; ama Murat'ın tepkisi beklediği gibi değildi. Usulen yanak yanağa bir öpüşme. Hatice'nin yediklerinden içtiklerinden değil ama bu soğuk havanın mide-sindeki ani krampların tek nedeni olduğu kesindi. İçinden nasıl bir rüzgâr estiye artık, Hatice'nin tüm bedeni buz kesti. Altından her an bir şakanın patlak vereceği ihtimalini kendine umut olarak pompalayan Hatice, baktığı adamın bu dünyadan olmadığına yemin edebilirdi neredeyse. Bu kadar yakından, o kadar uzak olabilmeyi nasıl başarabilirdi bir insan, hele ki iki yıldır tanışıyorsanız nasıl olur bu?

Tüm havayı dağıtmanın tek çaresi kocaman bir gülümse ve hiçbir şey yokmuş gibi en masum saf ayakları ile konuşmaktı.

- Ne zamandan beri oradasın bir tanem? İnan çok şaşırdım seni öyle görünce.

Tüm umudu kendini kurtaracak bir cevaptaydı.

Yüzüne bakmadan konuşmaya başladı Murat.

-Terfi ettiğimden beri gemi görevi için başvurmuştum, biliyorsun.- karşılık beklemeden devam etti- ve umduğumun dışında bir görev verildi. Gelecekteki durumum için de çok önemli. İki yıl boyunca Hollanda ve Amerika'da olacağım. İlk sekiz ay izin durumum belirsiz. Bu görevi çok istiyorum. Ya bu görevi kabul etmeliyim ya da ilerideki tüm hayallerim suya düşer. Puanım ve bilgim bunun için yetiyor. Ben kabul etmezsem yerime gidecek kişilerin hepsi benden yetenek olarak geri bunu da istemiyorum. Geleceğin savaş gemisi kaptanlığı bu durumuma bağlı.

Araya girmeye yeltendi Hatice, ama konuşurmadi. Devam etti soluksuz konuşmaya Murat.

- Bir seçim yapmak zorunda kalmaktan her zaman nefret ettiğimi biliyorsun. Bu, bir seçim değil; verilen bir görev. Bu gözle bakmanı istiyorum. Görevimi de yapmak zorundayım. Ancak şunu da itiraf edeyim istediğim bir geleceğin ilk adımı bu görev. Seni çok özleyeceğim...

Son cümle. İşte tüm günün zamanını durduran kocaman bir boşluğun nedeni olan cümle, o andan sonrası bir serabın bitmeyen süreciydi sanki. Murat, konuşmaya devam etse de kulaklarında bir uğultudan başka bir şey yoktu. Bir ara duyduğu sadece "seni çok özleyeceğim" cümlesinin ardı arkasına yankılanmasıydı. Alnında bir sıcaklık hissetti, yanaklarının iki yanında sıcaklık avuçlar ve boş bir sandalye. "Seni çok özleyeceğim"

Zaman işte o andan itibaren donuktu. Yağmur, ona bir koruma sağlamış eve dek narkoz vermişti. Şimdi her şeyi anımsıyordu.

Zihninin tüm çeperlerinde tek bir cümle: "seni çok özleyeceğim."tekrar edip duruyordu. Ayrılp saatlerce dolanmalarındaki bilinçsizlik hali geçmiş, bu sefer de ağlamaya başlamasının sebebi olmuştu.

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

BİR SANAT ESERİ GİBİ

Düşünceler kurgulayarak mı yaşanır aşk?
Bunca zaman dilimi susmak zorunda kalmışken...
Tenine dokunmaktan çekinmek mi aşk?
Dokunamayacak kadar uzakken bunca gün...
Aşk! Fazla romantizmden kaçmak mı?
Kaybetmekten, yitirmekten ürkek bir çocuk gibi korkup da...
Bir şairin bunca sene yalnızlığa yazdığı şiirleri;
Hiç mi hak etmez bir kadının dudaklarında fısıldamayı?
Aşk! Kaybetmekten korktuğumuz için anılardan kaçmak mı?
Yoksa izler bırakmak mı mutlu geçecek günlere inanarak?
Oysa güzel olan bugün yaşadığımız değil midir?
Kaybetmek, her günün sonunda insana bahşedilmiş birer ödül...
Ve güzel olan bugüne ait olandır,
Yarına ait olmayan bugüne de ait değildir...
Aşk ismini şiirlerden saklamak mı?
Bunca zaman yalnızlığa armağan edilmişken onca şiir...
Aşk imkânsız başarmak değil mi?
Bir sanat eseri gibi eşsiz ve bir sanat eseri gibi haz dolu...

Ali SEVEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

BAMBAŞKA

Sarılmak! Romanlarda anlatılardan çok daha farklıymış. Ait olmak ve sana ait birini hissetmek, kollarının arasında. Farklı. Belki de tüm cümleleri toplasak en iyi özetleyen sözcük bu olurdu: "farklı". Aslında farklı olan, sana sarılmaktı belki de...

Gözbebeklerimde yüzünün yansıdığı ve adımlarımın somut varlığına yaklaştığı o an, ayrılıkların, hüznün, kırgınlıkların, soruların ve belki de her şeyin anlamını yitirdiği andı. Sevdiğim insana atıyordum adımlarımı. An be an yaklaşıyordum. Haftalarca hayaliyle yaşadığım insan birkaç metre ötemdeydi. Ona sarılmak, onu kollarımın arasında hissetmek adına atıyordum adımlarımı. Adımlarım ilk defa bu kadar anlamlıydı belki de. Ve hayatımın en güzel en heyecanlı saniyeleriydi.

Seni kollarımın arasında hissettiğim o an, sana dokunduğum o an zamanın hızla akmaya başladığı, kalbimin bir aşkın kudretiyle atmaya başladığı ve hayatımın resmen anlama kavuştuğu andı. Bırakmak gelmedi içimden. Öylesine sınıksız sarıldım ki sana... Tüm hücrelerimde hissettim seni. Cümlelerin tükendiği ve seni seviyorum haricindeki tüm cümlelerin değerini yitirdiği andı. Sana sarılıyordum. Hayatımın anlamına, cümlelerini ezberlediğim insana, geceler boyu hayalini kurarak başımı yasıtığa koyduğum insana, fotoğraflarının masama süslediği insana, fotoğraflarına günaydın dediğim insana, hayatıma anlam getiren insana sarılıyordum. Kollarımın arasındaydım. İlk defa bu kadar yakındım sana. İlk defa kollarını sırtımda hissediyordum ve kollarım ilk defa sana sarılıyordu. İlk ve son kalmanı diliyordum dudaklarımın perde arkasında.

Başının sıcaklığını başımın sol yanında hissettiğim o an, zamanın durmasını dakikaların donmasını, akrep ve yelkovanın adımlarının takılı kalmasını geçirdim içimden. Sana sarılmak, ne kutsal duyguymuş diye yinedim birkaç defa sesimi çıkartmaya mecalim kalmayan dudaklarımla. Başının sıcaklığı huzur veriyordu. Yalnızlığı silip süpürüyordu adeta. Ve dudaklarımdan ancak kırçilli sesimden düşen seni seviyorum cümleleri çıkıyordu.

Son kez sarıldığımızda ise senden ayrı geçecek 4 günün hüznü vardı belki içimde, fakat o an, mutluluk aşk heyecan sevinç huzur ve bir aşkın temelinde her ne duygu varsa tümünün hücrelerimde boy gösterdiği andı. Ses tonun kulaklarıma ilk defa bu kadar yakındı ve saç tellerinin arasında sana ait koku, ciğerlerime sınıyordu an ve an. Bırakmak gelmiyordu içimden. Zamanın geçmesini istemiyorduk ikimizde, şüphesiz. Böylesine seviyorduk birbirimizi.

Kalp atışların bir iki santim ötemdeydi. Hissediyordum. Ve sol göğsümün ardında senin isimle atan senin kahve gözlerinin ruhumda uyandırdığı şefkati ve neşesi ile atan bir kalp saklıyordum sana. Ve şimdi sende, "senin için atan kalp atışlarımı" hissedecek kadar yakındın bana, kurguladığımız ve cümlelerle somutlaştırıp ölümsüzlüğe teslim ettiğimiz düşlerdeki gibi... Güzeldi farklıydı gibi klişe sözcükler yerine bambaşkaydı demek istiyorum sadece. Sadece ömrümün sonuna kadar bu sıcaklığı, saç tellerinin yüzümdeki varlığını, kollarımın arasındaki varlığını ve sana sarılmanın ruhumdaki sevinçini hissetmek istiyorum. Seni seviyorum "her şeyim."

Ali SEVEN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

FİLTRESİZ SUMATRA

Senin gülüşün martıları getiriyor
Yerin iki kat altında
Asla güneş görmeyen
Ve pek çok atmosferik olaydan bağımsız
Ve hatta hamamböceklerinin bile en azından
Bir kat yukarıda takıldığı evime.
Günün tüm yorgunluğu
Dibe çöküyor
Ve ayak parmaklarım kaşınıyor o yüzden.
Sesin, french press'i yaşanmışlıklarımın.

Delirmiş biriyim ben.
Geceleri kedilerin gözlerinden damlayan ışıkla
Aydınlanır evimin banyosu.
Karanlıkta aynaya bakamam.
Aydınlıkta da bakmak istemem.
Bu dünyaya çok yanlış bir zamanda
İsteksizce gelmiş herkeste olan
Korkular ve şaşkınlıklar ve beceriksizlikler var üzerimde.
Uygun değilim.
Deliyim işte, çok kurcalama oraları.

Her şeyin çok yanlış olmasına alışkın
Ruhumu korkutacak kadar doğru hissettiriyor varlığını.
Ben ne yapılır bilemiyorum yanında.
Bir bekleyiş, bir yakarış hali
Anlayabilmek için bir gün.
Tuhaf tuhaf hisler işte...
Seni sevmek pek tuhaf.
Şaşırarakla aram iyi değildir benim.

Altar PARSOY
ANKARA ÜNİVERSİTESİ-FEN FAKÜLTESİ
Kimya Bölümü
4. Sınıf

GÜNEŞ SIKINTISI

Yaz ve sıkıntı hep üst üste gelir. Tüm bu tatiller, "Bugün ne yapsak?" endişesi, günlük rutini-mize uymayan bir miskinliğe direnme şeklidir aslında. Arzu edilmeyen miskinlik yaz mevsiminin özeti gibidir bu açıdan. Bora kendisi ve kafası hariç iki kişilik ailesi ile bir cafeye oturmuştu. Sıcaktan, hasır görünümlü plastik sandalyelerden, dondurma logolu plaj şemsiyelerinden ve antipsikotik ilaçlar üzerine içilen çayın verdiği mide bulantısından nefret ediyordu. Kendisinden de nefret edebilirdi ve ailesinden ve coğrafi konumundan... Henüz onlara fırsat bulamamıştı ama. En zorlayıcı eğleniyor gibi gözükmeye çalışmaktı. Geçirilen vakit ne derece boş ve anlamsız olursa olsun ve aslında evin salonunda camlar açık oturmaktan çok daha az konforlu olsa da, özel bir şey yapıyormuş gibi davranmak, sıkılmıyormuş gibi yapmak zorundaydı. Biliyordu, bir şeyler yanılttı kendisinde ve onlar da biliyordu bunu ama sürekli birbirilerine bunu hatırlatmalarına gerek yoktu. Kendilerinin hiç unutmuyor olması da önemli değildi aslında. Zaten her şeyi mahveden ve insanı cinnete sürükleyen asıl şey, hâlihazırda bildiğiniz ve hiç sevmediğiniz bir şeyin size sürekli hatırlatılmasıdır.

Çayın tadı acıydı. Kumlu gibi hissettiriyordu ilaçların üzerine ve midesi kaynıyor gibiydi. Niye çay içtiğini ise bilmiyordu. Başka bir şey içmek yanlış gibiydi. "Çocukken oldu herhalde..." diye düşündü kendi kendine. Çocukken ne olduğunu hatırlamıyordu ama. Yine unutmuştu neyi düşündüğünü. Sonra uzunca süredir tek kelime konuşmadığını ve İldem'in ona endişeli ve acıyan gözlerle baktığını hissetti. Odadaki pembe fil kendisiydi. Biliyordu. En azından çocuk hiçbir şeyin farkında değildi ve bu onu tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu. "Şimdi ölse en iyisi aslında." diye düşündü. Sonra kovdu bu fikri aklından. Karısına baktı yine. "Kaybol, git!" diye bağırarak istiyordu suratına o acıyan gözlerini her gördüğünde. "Defol git ve bir daha gelme. Sadece hasta bir adam görüyorsun bende; kalmak istemiyorsun biliyorum. Acımanı da al git!" İçinden bağırdı bir süre böyle. Kendisi bile yeterince duyamadan söndü her şey. "Çınar ağaçları çok güzel." dedi karısına dönüp. "Çocukken hep tırmanmak istedim bir tanesine, hiç beceremezdim." İldem gülümsedi. "En azından bunu yapacak nezaketi var." diye geçirdi içinden ister istemez Bora, bazen tek istediği kalkıp gitmek ve bir daha hiç dönmemek oluyordu, özellikle de böyle zamanlarda. Çalışsa daha iyiydi kuşkusuz. Her şeyi daha normal gösterirdi çalışmak. Bir alkoliği al ve işe sok, akşamcı olurdu. Depresyonda birini alıp çalıştırmaya başla, içine kapanık diye anılırdı. Birisi çalışıyorsa, üretiyorsa toplum onu her zaman biraz daha hoşgörülle tanımlardı çünkü

toplumun asıl önemseydiği şey daima üretim ve tüketim ilişkileriydi. Yoksa bir insanı öldüren birini öldürmesi için memur çalıştıran devletlerin mantığı ne olabilirdi ki? 'Ne istersen yap umurumda değil ama üret ve diğer üreticilere mani olma.' İşte eksiksiz bir toplum mantığı... Ama toplumun kurallarını seçerken dikkatli olmak da gerekiyordu tabii, yoksa işler tersine dönebilirdi. Çınar ağacından geldiği noktayı fark edip gülümseyemedi. Çünkü karısını korkuturdu bu. Muhtemelen korkutmazdı ama emin olamıyordu. Neyin normal neyin korku verici olduğunu o da bilmiyordu. Hiçbir şey tanışıkları günkü gibi olmayacaktı elbette, bunları biliyordu ama... Bir balıksanız, suyun dışının çok kuru olduğunu bilmeniz sudan çıkınca size daha çok fayda sağlamıyordu işte. Çırpındırıyordu insanı hayat. Tekrar bir şeyler söylemek, bir şeylerden konuşmak istiyordu, çok istiyordu ama cümle bulamıyordu. Ve canı çok sıkılıyordu. Çayın tadı bulgur gibiydi ama son yudumuna kadar içmek istiyordu ve her şey yanılttı, o da yanılttı ve hiçbir şey doğru gibi gelmiyordu ama doğrunun olmayışı da yanlış hissettiriyordu ve midesi bulanıyordu ve midesi bulandığı halde kusamıyor, karnını deşip midesini çıkartma isteği yaratıyordu. Ofladı. Günün büyük hatası... Şimdi kendini açıklamak zorundaydı. Tuhaftır ama bunu yapmasının asıl sebebinin kendisi ile hiç alakalı olmadığını biliyordu. Bu karısına "Merak etme sizi balta ile parçalayacak kadar delirmedim." demenin bir yolu. Niye hala duruyordu o zaman? Bu kadar korkuyorsa yani, durmasındaki amaç neydi? Bir gün düzeleceğine mi inanıyordu? İyi de meselenin onunla ilgisi yoktu ki. Diyelim düzeldi, aradan geçen onca yılda onun deliliğinden duyduğu korku geçmeyecekti ki. Yine konuşurken gözlerinin ardında bir delilik görmeye çalışacak, her kâbusundan ve her dalınlığından korkacak ve asla unutamayacaktı. Kendi deliliği onun beyninden asla çıkamayacaktı. İyileşse ne olurdu ki? Bir şeyler söylemeliydi. Söylemeli miydi? Belki de hayır. Belki şimdi bir şeyler söylese daha tuhaf olacaktı. Sustu.

Eve dönmeye karar verdiler ve yola çıktılar. Benzer bir sessizlik ve kesinlikle, birebir, aynı sıkıntı ile. Hava biraz daha serindi ama. Gökyüzü morumsu bir kızılığa dönüşecekti kısa süre sonra. Bebek arabası ile otobüse binmek zorundaydılar ve arabanın milinde problem vardı, katlanmıyordu. Çok gergin bir yolculuk olacaktı. Dışından etmenin hayalini kurarak içinden küftetti. Çay içmek için 4km yol gitmenin manası neydi? Karısından ve onun normal hayat imalarından nefret ediyordu. Ona âşıkı. Çocukla daha bir tanışıklıkları yoktu. Her erkek çocuğu gibi doğuştan annesini tanıyordu ama onunla henüz bir muhabbeti yok gibiydi. Birbirileri ile iletişime geçmek için özel bir çaba göstermedikçe, karşılıklı olarak yok sayıyor gibiydiler. Muhtemelen birbirilerini hiç sevmeyeceklerdi. Ama kesin konuşmak çok doğru olmayabilirdi. Otobüse bindiler. Kartını üç kere geçirdi. Kendisi o yaşlardayken otobüslere ücretsiz bindiğine emindi. Şimdilerde öyle olmuyordu ama. Kanunen bir hakları olmalıydı ama bu şehirde tek kanun iktidar partisi olmaktı. Diğer pek çok şehirde olanın aksine, burada herkes de iktidar partisi destekçiydi. İktidardaki hangi partiydi? Hatırlamıyordu. Ama havaya sinmiş düzenbazlıktan ve insanların yüzlerindeki eblehlikten kesinlikle iktidar partisi destekçisi oldukları söylenebilirdi. İktidar kimdeyse, onu destekleyenlerde sinir bozucu bir ruh hali olurdu. Morfin almak gibi, nefesini tutup kendini boğmak gibi, yer altındaki iğrenç bir ganyan bayiiine musallat olmuş karasinek gibi gevşek, yılmışık, çöp torbası gibi bir hal. Tiksiniyordu hepsinden. En çok yaşlılardan... İstisnasız tüm yaşlılarda kişisel alanı ihlal etme huyu vardı. Kendisine yaklaşmalarını, konuşmalarını ya da çocuğuna dokunmalarını istemiyordu. Çocuğu sevmiyor olabilirdi ama onu içi çürümüş insanlardan korumanın babalık görevi olduğu düşüncesindeydi. Parazitti bu yaşlılar. Yaşayan şeylere yapışmak ve tüm pisliklerini boşaltmak suretiyle hala hayata tutunduklarını kendilerine ispat etmeye çalışıyorlardı. Oysa hepsinin yeri cehennemdi. Onların işe yaramaz tecrübelerini de, hayat derslerini de, ahlak kurallarını da duymak istemiyordu. Kendisine yapışan ilk yaşlıyı hastanelik olana kadar döveceğine dair söz verdi, o yolculuk için. Beklemeye başladı. Şansına –ya da şanssızlığına otobüs boştu, koridorlar rahattı ve 45 yaşın üstünde tek bir kişi bile yoktu, şoför hariç. Ama o ortalamayı baya yükseltiyor sayılırdı. "Umanım yolu görüyordur." diye fışıldadı karısına. Bu kez onu güldürmeyi başarabilmişti en azından. Gerçek bir gülme. Acıma dolu bir gülümseme değil. Bu gerçekten çok nadir gerçekleşiyordu. Bazı günler elli cümleden fazlasını kurmuyorlardı birbirlerine. Onların çoğu da İdem'den geliyordu.

Otobüsten indiler. Hava hala bunaltıcıydı ama biraz daha iyiydi, biraz daha iyi olduğunu bilip hiçbir şeyin değişmediğini görmek insanın kendini sorgulamasına sebep oluyordu. En azından o sorgu-

liyordu. Ve eve yürüyordu kendisi ve kafası hariç iki kişilik ailesi ile ve komşulara selam veriyordu. Eminim her şeyi biliyordu komşular. Hastalığı ile ilgili yani. Daima bilirlir. İldem'den duymuştu muhtemelen biri ve diğer hepsine yaymak için vakit kaybetmemişti. Karısını suçlamıyordu bu konuda. Elbette birilerine bir şeyler anlatacağı bir noktada. Ruhsal sorunları olan kendisiydi, karısı değil. Ama o orta-yaşlı-mahalle-kadınları herkesin ve her şeyin dedikodusunu yapmadan rahat edemezlerdi. Düşünmemeye çalıştı. Başka şeyleri düşünmeye karar verdi çünkü acı tecrübeleri ona düşünmemenin pek imkân dâhilinde olmadığını öğretmişti çoktan. Çocuğa baktı. O da aynı şeyleri yaşayacak mıydı? Şimdilik bebek arabasında oturuyor, etrafına bakıyor ve bolca gülüyordu. Bu iyi bir işaret olabilirdi çünkü o gülmüyordu. Peki çocukken? "Çocukken kesin gülmüşümdür." dedi kendi kendine. Çocukken, "Kendi kendine konuşana deli derler." demişlerdi ona. Dışarıdan bakınca haklılarım gibi düşünülebilirdi ama hayır. Deli denilen insan aklından geçenleri anlayabilecek kimseye sahip olmadığı için kendi kendine konuşurdu. Yok, bu hiç değil. Deli denilen canlı konuştuğu kişinin kim olduğunu önemsemediği için kendi kendine konuşurdu. Bak bu oldu. Yani, mesele kendi kendine konuşmak değildi. Kendi kendine konuşmak sonuçtu. İfadeyi düzeltmek gerekirse, "Bir şekilde delirmiş olanlara, toplumun ruh sağlığını korumak için, kendi kendilerine konuşmaları şiddetle tavsiye edilir." daha doğru olacaktı.

Kapıdan girdiklerinde gökyüzü kızıldı. İlaç saati yaklaşıyordu. Nefret ediyordu ilaçlardan, ağız tadıyla bir çay bile içemiyordu. "Çocukken oldu herhalde..." dedi içinden ama neyin çocukken olduğunu hatırlayamıyordu. Umursamamaya karar verdi. Ve mutfak masasında kendisi dâhil fakat kafası hariç üç kişilik ailesi ile oturuyordu. Çaydanlıktaki su kaynamak üzereydi. Çayı demlemek istedi. İldem, "Sen otur, ben yaparım." dedi. Zehirlenmekten mi korkuyordu? Çay demleyemeyecek kadar geri zekâlı olduğunu mu ima etmeye çalışıyordu? Neydi derdi? Niye defolup gitmiyor ya da sadece iyilik olsun diye uykusunda kafasına yastık bastırıp boğmuyordu? "Beni hayatta tutmak istiyor, bana acımak, benim acınasılığım ile kendi üstünlüğünü kanıtlamak istiyor." dedi. İçinden dememişti. "Efendim?" dedi İldem şaşkın gözlerle. Gözleri uzunca bir süre öyle kaldı. Donakaldığında da, yere düşerken de, çırpınırken de... Göğsüne saplanan ekmek bıçağı kalbi yırtmış olmalıydı. En kötü ihtimalle aort... Bora karısının şaşkınlık dolu gözlerine baktı. Çocuk küçük yatağında uyuyordu. Onu öldüremezdi. Öldürecek kadar tanımiyordu. Tanımadığı insanları öldürecek kadar deli değildi. Hayır. O kadar değil. Bıçağı karısının göğsünden güçlükle çıkardı ve kan şelalesinin kısa süreli dökülüşünü izledi. Bıçağı boğazına dayadı ve çekti. Gülmüseddi. Uzunca bir süre öyle gülmüseddi. Sonrasını bilmek istemiyordu.

Altar PARSOY
ANKARA ÜNİVERSİTESİ-FEN FAKÜLTESİ
Kimya Bölümü
4. Sınıf

*"Celui qui fait la guerre
avec la verite
finit par perdre un jour..."*

BİR SES

Yalnızlığın konuştuğunu ilk defa duyuyorum. Ben mi bağlamıştım sıkı sıkıya, bunca zaman sü-küt halinde kalmıştı? Oysa şimdi tatmin ediyor beni, benimle. "Daha önce nerelerdeydin?" diye soruyorum. "Beni kilide vurduğun günü hatırlamıyor musun?", diye cevap veriyor. Sorunun cevabı bir türlü gelmiyordu hatırıma. Ne zaman? Nerede? Hani diye başladı... İlk defa ölüm ile tanıştığın zaman vardı ya... Yavaş yavaş oturmaya başlıyordu taşlar. İdrakin nice az olduğu vakitlerde ta ki tanışma merasimi gerçekleşene kadar. Torba misali ağızlarından dolma sözcüklerle kaplanmıştı bilinçaltım, vardı elbet. "Nasıldı?" diyordum; bilinçaltım cevabı geciktirmeden "Dur bakalım, o bir obje veyahut nesne tanımı değil" diyordu, hani ateş düştüğü yeri yakarmış ya... Tarifi o zaman dile gelir belki... Hep bir köşede duran açılmamış çeyizimdi o tanım, o tarif... Artık o gün yaklaşıyor gibiydi, o günü görecektik. Ama bir şey tutuyordu yakamızdan beni unutmayın, ben daha buradayım. Adı 'Umut'tu. Tanımı yine tarifsiz... Acının en doruğunda tanırlar beni, 'Hoş geldiniz' dedi. Kimsenin yoktu içten hoşnutluğu. Bir tohumdu içlerde ki gözyaşlarıyla sulanmayı bekleyen. Öğrenildi ki tohumdan evvel yangını içlerde ki. Sonra bu yangın ateş merasimine döndü. 'Umut' öyle bir misafirperverdi ki kapıya kadar uğurladı bizi.

O geceye dair tek bir sözdü hatırlarda kalan 'ölüm bir başlangıçtır' başlangıca uğurlanmıştı o gece ama kim? Ne zaman? Nerede? Hatırlayacaktı bu sözü. Vakumlarçasına bir idrak saracaktı belki gönülleri yada isyana yaslanacaktık hepimiz. Daha da çok oturmaya başladı taşlar yerine, isyan yaslanılacak taş değildi. Kabulleniş sarmaşığı sardı dört bir yanımızı. Birbirinden ayrı yangını içlerdeki. Sarıldık, daha da kenetlendik. Sarmaşık bize, biz birbirimize... Apayrı çırallar yandı sonra gönüllerde. Farklı kapılar varmış, çalınca anladık. Dostların gönüllerine konuk olduk. Ama tarifi yapamadık söylenilen söz tırmaladı yine kulakları 'ateş düştüğü yeri yakarmış' Ateş farklı sifatlara tabi idi. Biri baba diye tanımladı, diğeri evlat, kardeşim diğeri bir yandan ses geldi hayat arkadaşım dedi. Ateş sifatlara bürünmüştü ama birdi yanırları. "Evet, şimdi hatırlıyorum", diye mırıldandım. Bir söyleyeceği daha vardı yalnızlığın, kıvrınmasından besbelli. "Bu ilk kilit vuruşun değildi bana", dedi... Düşünmeye yeltenirken bir sızı daha kapladı içimi... "Hadi, çok geçmedi elbet, çıkar baklayı düşünden", dedi. İdrakinin, idrakinde olduğun vakitti bu yangın... "Kilit vurmak için çaba harcadığın dayanakların nerede? Sırtını sıvazlayıp bir kilitte onlar mı vurdu sana? Dibini görmediğin kuyuya saldıgın ipleri tutan mı olmadı"?

Süküt almıştı beni, bir ben varmış benden içeri diye kıvranıyordum. Heybetli bir ses ile "GEL buraya", dedi. "Ben kimsesizlerin kimsesiyim, kilitleri kaldır at, ben senden gitmedim ama ateşine tabiyim bilesin..."

Ceren BAŞTÜRK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
Mezun

LALİN'E SÖYLENECEKLER
Perde 2/ Kısım 2

(26. Sayımızdaki "Lalin" adlı tiyatronun devamıdır.)

Lâlin:

- Cihan?

Şevket:

- Lâlin!?

Lâlin:

- Beni beklemiyordun galiba?

Şevket:

- Ne yalan söyleyeyim beklemiyordum. Niye geldin?

Lâlin:

- Nasıl niye geldim, Cihan? İki aydır evden dışarıya adımını atmıyorsun. Herkes çok endişeleniyor. Annenle konuştum, gelmeyecektim ama "Gidip bir baksan iyi olacak, kapıcı kendi kendine evde konuştuğunu söyledi" dedi. Ne oluyor Cihan?

Şevket:

- Yavuz senin geleceğini söylemişti, konuştunuz mu onunla?

- Cihan! Yavuz öldü ne saçmalıyorsun sen? Tam evlenme arifesinde bir oyunun üstünde çalışıyorum dedin, beni yalnız bırak dedin, bir müddet görüşmeyelim dedin bir şey demedim. Canı sıkkın arkadaşını kaybetti dedim. Ama artık beni korkutuyorsun. Ne oldu sana böyle, Cihan?

- Yavuz demin buradaydı, onu gördüm, oturduk, muhabbet ettik!

- Cihan, yeter artık kendine gel, Yavuz altı ay önce kaza geçirdi. Oyunda değiliz artık. Ne sen Şevket`sin ne de ben Lâlin.

Cihan:

- Lâlin Şevkete doğru yürür ve ellerinden tutar.

Suna :(sinirlenir)

- Söylediklerini yapmayacağım!

Cihan:

- Lâlin Şevketin elinden tutar, bir müddet bakiştikten sonra sarılırlar.

Suna:

- Bunu yapmayacağım Cihan, oyununa katılmak istemiyorum. Benim umurumda bile değil, sen ne yazıyorsun! Biz evlenecektik Cihan, senin bu saçma sapan oyunun ortaya çıkmasıydı biz artık evlenmiş olacaktık! Yazdığın her oyunla daha da deliriyorsun. Bir gün aklını kaybedeceksin!

Cihan:

- Lâlin ellerini Şevket'in arkasında birleştirir ve ağlar!

Suna:

- Cihan, oynamayacağım. Her şey bittikten sonra bile ben bu rolü oynamayacağım. Ben Lâlin değilim baksana bana, benim Suna! Seni de Cihan olarak görmek istiyorum karşında, seninle kaç kez aynı sahneyi paylaştım, senin yazdığın bir sürü karaktere can verdim ama o kadar.

Cihan:

- Lâlin'in geldiğini gören Fehmi Bey Şevket'in evine gelir, kapıdan girer ve onları öyle görünce yüzüne bir gülümseme konar.

- Fehmi Bey filan yok! Bak gelmiyor, gelmeyecek de.

- Lâlin Şevket'e doğru gelir ve elinden tutar, bir müddet bakiştikten sonra sarılırlar.

- Bunu yapmasam bitmeyecek değil mi? Finali yazmak istiyorsun. Fakat senin oyunların böyle kolayca ve anlamsız bitmez hiç bir zaman, hep bir ters köşe yaparsın. Hüzün göremiyorum ben burada.

- Lâlin Şevket'e doğru gelir ve elinden tutar, bir müddet bakiştikten sonra sarılırlar.

Suna yavaş yavaş, tedirgin bir şekilde Cihan'a doğru ilerlemeye başlar. Gelir ve Cihan'ın elinden tutar, Bir müddet gözlerine baktıktan sonra ona sıkıca sarılır.

Cihan:

- Lâlin'in geldiğini gören Fehmi Bey, Şevket'in evine gelir, kapıdan girer ve onları öyle görünce yüzüne bir gülümseme konar.

Cihan gözlerini kapiya dikip Fehmi Bey'in gelişini bekler, Fehmi Bey gelir, onları görür ve kapıda yerini alır.

Suna:

- Nereye bakıyorsun? Fehmi Bey geldi mi? Bu kadar mı? Böyle mi bitireceksin? Tamam, güzel, bitti işte!

Suna oyunun bittiğini zannedip Cihan'dan ayrılmaya çalışır fakat Cihan ona sıkıca sarılmaktadır. Birden bire kapıcı gelir ve içeriye hızlı bir şekilde girer:

Kapıcı:

- Şevket ağabey, Yavuz ağabey kaza yapmış!

Cihan (Şevket) hızlı bir şekilde kapiya doğru koşar ve sahneden çıkar. Ne olduğunu anlamayan Suna biraz olduğu yerde durduktan sonra, sahnenin ortasına doğru yürür ve koltuğa oturur. O anda kapiyenden açılır ve Cihan odaya girer.

Cihan:

- Beğendin mi?

Suna:

- Sonunda ne olduğunu anlamadım. Nereye kaçtın sen şimdi?

Cihan hızlı adımlarla Suna'nın yanına gelir.

Cihan:

- Lâlin ile Şevket birbirlerine sarılırlar, o sıra da yine Fehmi Bey'i görür ve tam onunla konuşacakken, kapıcı içeriye girer. Çocukluk arkadaşı yani neredeyse kardeşi olan Yavuz'un araba kazası geçirdiğini söyler. O da hızla evden dışarıya çıkar. Bir hüznün bitmişken diğeri başlar. Şevket'in de dediği gibi: "acımıyor çelimsizliğime keder, hiç sırtımdan inmiyor."

Suna: (gülümseyerek)

- Her şey Yavuz içindi değil mi?

Cihan:

- Ona söz vermiştim.

Suna: (gülümser)

- Yazdığın karakteri beğeneceğini nereden biliyorsun?

Suna ayağa kalkar, Cihan'ın ellerinden tutar:

- Yine çok iyi bir iş çıkardığına eminim. Eminim Yavuz da burada olsa çok beğenirdi.

Cihan:

- Buradaydı, onu gördüm, konuştum!

Suna:

- Biliyorum, canım, biliyorum. Hadi gidelim, biraz hava alalım.

Cihan portmantodan asılmış montunu alır ve Suna'nın yanına gelir. Suna onun koluna girer, kolunu sıkıca sarar ve evden dışarıya çıkarlar. Dışarıya çıkarken konuşma sesleri duyulur.

(hafiften müzik çalar)

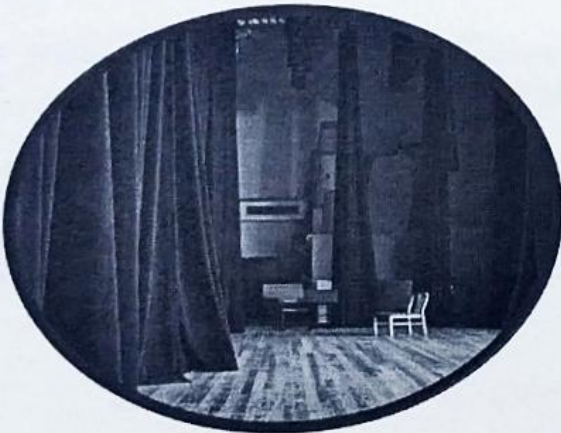
Suna:

- Hey, evlenene kadar yeni bir oyun yazmak yok ama ha! Çekemem senin bu Lâlin'ini. Neye benziyor güzel mi?.. Fehmi Bey kim ben onu da anlayamadım!

(müzik yükselir)

Işıklar kısılır.

Perdekapanır.

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği
3. Sınıf

BEŞ KURUŞLUK ŞİİR

Acın için bile en ucuz içkilere sarılıverdim,
Kusura bakma cebimde beş kuruş yok.
Karnımı doyurdum,
Biraz dolandım,
Kusura bakma gelemiyorum
Cebimde beş kuruş yok.

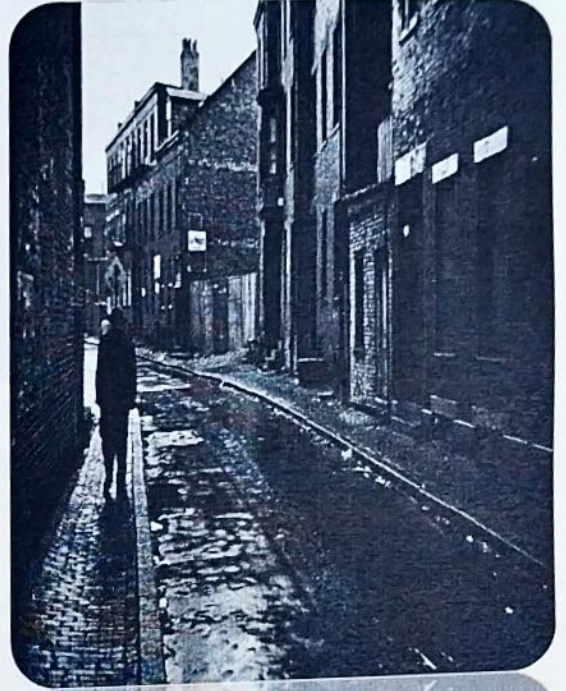
Surların yanındaki parkta oturdum,
Elimde ölü bir şairin günlüğü,
Seninle burada buluşalım,
Uzaklık izin verse
Buluşuruz elbet.
Bir çay ısmarlasam şiir olacak,
Kusura bakma cebimde beş kuruş yok.

Ve sen ey sevgili!
Korkularımın başında sen gelirsin.
Kaç Leylalar eksildi kalemlerde haberin var mı?
Peki ya bu ne cüret?!
Oysa biz içilecek tüm içkileri içmişiz seninle
En yanık türküleri söylemiş, bitirmişiz.
Bir sarılsak aşk olacak.
Otobüse atlar gelirim de,
Kusura bakma cebimde beş kuruş yok.

Kana boyalı çocuklara çok ağladık,
Dalgalar bizi vurup sahile atmışçasına.
Yara bere içindeyim hepsi bu.
Bir kitabım var bitirsem aşk olacak.
Birini sana gönderirim de
Kusura bakma cebimde beş kuruş yok.

Kusura bakma gelemiyorum,
Cebimde beş kuruş yok.

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği
3. Sınıf

UN BEAU TABLEAU DE PRINTEMPS AVEC TOUTES LES VARIETES DE FLEURS DE TOUTES LES COULEURS

Vivre dans un pays, dans une ville qui ouvre ses portes aux différentes cultures éveille chez la plupart des habitants une peur, un recul. Quelles sont les causes qui pourraient entraîner cette peur, les problèmes vécus, et aussi les apports d'une vie cosmopolite?

La migration peut avoir des raisons économiques, politiques, religieuses et sociales, comme la guerre, la famine. La migration des personnes ayant des différences de couleurs, de cultures, de langues, de croyances entraîne de nombreux problèmes pour les immigrants et aussi pour le pays accueillant. Ils peuvent être économiques, sociaux, culturels. Les habitants du pays accueillant, souvent s'approchent des immigrants avec des préjugés. Lorsque nous ne connaissons pas la personne en face de nous, nous avons peur d'elle. Cela est la même chose pour tous. Plus les gens se connaissent, moins ils ont peur de l'autre. La seule solution est de briser les préjugés en communiquant avec notre entourage qui ne nous connaît pas, il faut sortir de sa coque. Pour cela, il faut tout d'abord apprendre la langue du pays dans laquelle on vit; puis, il ne faut pas avoir peur de parler, de s'intégrer dans le pays. Cela ne veut point dire, pour moi, devenir comme les citoyens; perdre, oublier notre langue d'origine et nos coutumes. On peut très bien vivre sans oublier notre croyance, nos traditions comme par exemple la vie des différentes cultures à Constantinople (Istanbul) à l'époque de l'Empire Ottoman.

C'est en se connaissant mieux que l'on peut mieux se comprendre, se lier d'amitié avec l'autre quelque soit la langue, la race, la couleur, la religion; sinon cela entraîne souvent la discrimination. A ce propos, à l'époque où j'avais fait mon post-bac (une année après le BAC pour s'intégrer dans le travail), je devais faire un stage de gestion et de secrétariat de vingt semaines dans une entreprise ou une banque. Malgré tous mes efforts, toutes les portes s'étaient fermées à moi du fait de ma croyance ou peut-être de la façon de m'habiller. J'étais la seule à ne pas avoir trouvé un endroit pour faire ce stage. Grâce à l'aide de Mme Oster, une de mes enseignantes, j'avais pu le faire au lycée où j'étudiais, au secrétariat du Principal qui s'appelait Mr. Cavens. C'était vraiment une très bonne expérience pour moi. J'avais eu l'occasion d'être mieux comprise, mieux connue; de montrer ma vraie face qui ne pouvait être vue à l'oeil nu par ce nouvel entourage dont le Principal, le personnel et les professeurs qui jusqu'à ce jour se fiaient aux apparences. On avait eu également la possibilité de faire des échanges culturels et gastronomiques.

Je ne peux me passer de donner l'exemple des difficultés vécues par mes parents, comme les autres immigrants qui étaient partis pour travailler en France dans les années 1970. A leurs arrivées, les familles turques ne pouvaient pas s'exprimer en français, ce qui entraînait des difficultés de communication. Les problèmes se posaient partout: dans la rue, dans les magasins, au travail, à l'école, etc. Ma mère me raconte que dans les premiers temps, elle avait emmené des miettes de pain au magasin en les montrant d'une main et en indiquant le nombre de pains voulus avec l'autre avec ses doigts. Et pleins d'autres exemples du même genre qui se racontent encore aujourd'hui d'un air ironique, triste et parfois comique. La plupart des immigrants avaient dû travailler dans des travaux à la chaîne car ils ne pouvaient même pas exprimer s'ils pouvaient faire autre chose.

Jusqu'ici, nous avons analysé les problèmes vécus par les immigrants. Maintenant, nous allons traiter ceux des pays accueillants comme ceux de la Turquie avec la migration du peuple Syrien qui est venu ici et dans les pays européens en nombre incontrôlable. Ils sont en milliers à Konya. Au début, leurs arrivées paraissaient normales du fait de la guerre en Syrie; beaucoup de citoyens, les services sociaux les ont aidés; pour les musulmans, ils sont "des frères". Peu à peu, leur présence commencent à poser des problèmes de sécurité; on ne peut plus sortir dans certains quartiers car ils se regroupent dans les parcs, les ruelles, partout. Après leurs arrivées, il y a eu un accroissement de vols, de prostitutions. De plus, l'économie se trouve perturbée par les charges d'aides sociales, et aussi par les travaux à bas prix exercés par les Syriens; ce qui provoque le travail au noir.

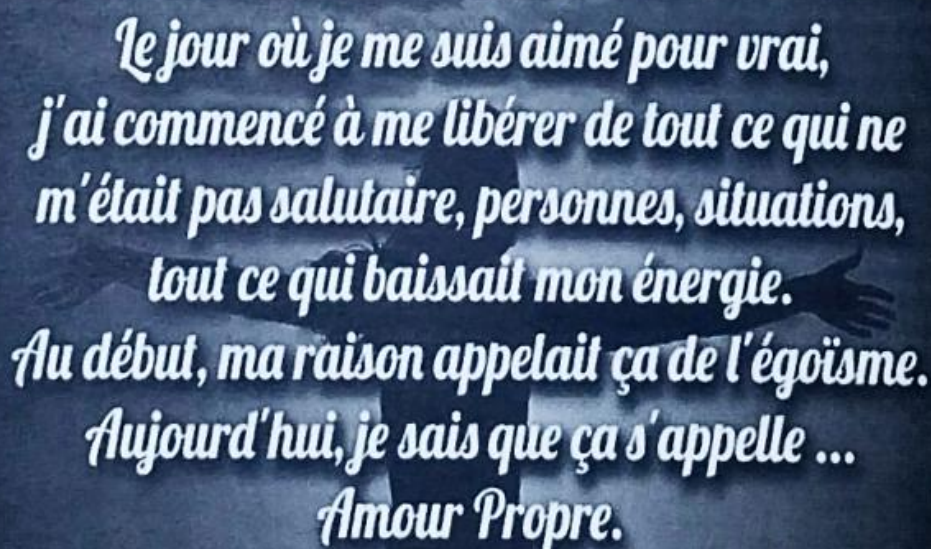
Après tous ces points négatifs évoqués, n'y aurait-il pas de points positifs? Tant que les immigrants peuvent s'intégrer au pays où ils vivent avec l'éducation, ils pourront mieux s'exprimer, se faire comprendre, étudier, et donc avoir une bonne position dans le secteur d'activité; ils pourront alors participer à la vie économique, sociale et politique du pays en étant actif partout et non passif. C'est le cas des secondes générations, et celles qui les suivent; le cas des immigrants turcs qui vivent en Europe où les enfants la plupart nés là-bas; ils participent au développement économique, social et politique du

pays où ils sont devenus ses citoyens. Bien que cela fasse peur à certains extrémistes, comme le parti du Front National, ces jeunes occupent une place importante en France.

A cela s'ajoutent les conséquences des unions conjugales entre différentes cultures qui peuvent être négatives et positives.

En bref, vivre dans une communauté multiculturelle peut poser différents problèmes. Pour les surmonter, il faut avant tout faire l'empathie tout en gardant son attention; essayer de s'intégrer au pays où l'on vit grâce à l'éducation sans perdre ses valeurs, ses traditions. A mon avis, vivre dans une société cosmopolite peut être un "plus" pour elle car la variété des cultures est une richesse tant que tout le monde vit en harmonie sans avoir à perdre les mœurs et les coutumes. C'est comme un beau tableau représentant le printemps avec toutes les variétés de fleurs de toutes les couleurs!

Kymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

*Le jour où je me suis aimé pour vrai,
j'ai commencé à me libérer de tout ce qui ne
m'était pas salutaire, personnes, situations,
tout ce qui baissait mon énergie.
Au début, ma raison appelait ça de l'égoïsme.
Aujourd'hui, je sais que ça s'appelle ...
Amour Propre.*

- Charlie Chaplin

GİT MEM GEREK

Gitmem gerekli artık senden kaçmalıyım.
Karşı çıkma itirazla konuşma hiç saçmalayıp.
Gitmem gerekli başka bir yere kaçmalıyım.
Kapat çeneni bir kez şimdi bu sefer ben açmalıyım.

Yakınım olma benim, dostum olma benim.
Düş yakamdan yoksun orda sen hiç boşluk oldu yerin.
Çok mu zordu peki sanki korku doldu sevinç bozgun olsun dedin artık,
Yoktu Kurtuluş semtinde bir evim.
Gelme buraya gelme, İstanbul'a beklemiyorum.
Reddediyorum her şeyini, istemiyorum hiç bir şeyini.
Senle olamaz. Sende biliyorsun ki kin beslemiyorum.
Sevmiyorum seni artık en azından gizlemiyorum.
Hissediyorum, ipte boynum itme.
Bizde koptuk iyice bende istemiyorum işte.
Hatalar ve hatalar histe doldu izle.
Git ve ne olur iste bunu, sinme öyle içine.
Değiştir hayatını yeni bir düzen kur.
Buz gibiyiz eriyoruz ve burada beni de üzen bu.
Geriye kalan suç, yalan ve biraz ihtiras.
Yalnızlık olacak hep elime geçen bu.
Kurtul benden, ben de senden.
Her sefer dert, herkes engel ve bende resmen.
Hiç biri engel olamazdı ben seversem.
Ama pişman değilim asla seni terk ederken.
Ayrılık vakti geldi zaman birden azaldı.
Oysa senin gözlerinde karanfiller açardı.
Yalan iyice çoğaldı ve yarım yine kanardı.
Tecrübeler ve de kalan izle yaşarsın.
Kısıtlamam seni, kızıp beni üzme kızım.
Her bir hatırayı hatırlıyorum kısım kısım.
Benim geçmişimsin artık sen kışın ısındığım.
Üzgünüm, bugünümde ki tek sıkıntısın.
Anla beni, yok ki başka biri.
Şimdi saçma gibi gelse bile anlayacaksın aşka gelip.
Düzelmemizi hep ben bekledim.
Bak hayat hep yenik, şimdi yalnız ben ve kedim.
Gitmem gerekli, dostum olma benim.
Artık senden kaçmalıyım konuşma hiç saçmalayıp.
Başka bir yere kaçmalıyım.
Değiştir hayatını, hatalar ve aynı hatalarla yaşadığın.
Kurtul benden yeni bir düzen kur, kurtul benden.
Yoktu Kurtuluş semtinde bir odam.
Karanfiller açardı, karanfiller açardı bilinmeyen baharlarda...
Yanlışım ben de, en az senin kadar hem de...
Biraz düzenbaz, biraz sahte, biraz yalan.
Senin kadar şansızım ve bela gelir bana.
Yalnızım ben, en az senin kadar, bu şehirde.

Kemal ATASEVEN

SAMSUN ONDOKUZ MAYIS ÜNİVERSİTESİ

İktisat Bölümü

RÜZGÂRLI BİR GÜN

Denizin karşısındaki banka oturdum o gün, yağmur çiseliyordu. Rüzgârın etkisiyle deniz öylesine dalgalanmıştı ki, kayalıklara çarpan su kütleleri zaman zaman oturduğum banka kadar ulaşıyordu. Şemsiyem yoktu, öylece oturmuştum banka rüzgârı tenimde, denizin kokusunu burnumda hissetmek, denizin muhteşem dalgalarını daha da iyi görebilmek için. Herhangi bir gündü. O kadar sıradan bir gündü ki, özel anlam yükleyebileceğim hiçbir olay olmamıştı.

Hayal ettim. Babam yanımda oturuyordu. Hayallerimde bile o kadar zordu ki O'nunla konuşmak, susup oturuyorduk. Muhtemelen o yine telefonundan halletmesi gereken işleri hallediyordu, konuşması gereken kişilerle konuşuyordu. Varlığım yeterince değersiz kalıyordu yine. Çünkü hayalini bile kuramayacağım kadar iletişimimiz yoktu. Ne söylesem anlamsız kalacaktı, ne hissetsem söylemekten vazgeçecektim zaten yine. Hayal ettim, oldu, babam yanımda oturuyordu. Yine soğuktu, yine uzaktı bana. Masallarda anlatılan baba figürlerine benzemiyordu. Çocukken okuduğum hikâyelerdeki çekirdek ailedeki babalardan ise fersah fersah uzaktaydı. Seviyor muydu acaba beni, öyle ya bir insanı sevmek için kan bağı yeterli miydi, bilemiyorum. Hayalimde bile konuşamıyordum babamla.

Annem geldi oturdu daha sonra yanıma. Omzuna yaslandım annemin, ellerini tuttum, üşüyordum çünkü. Uzun uzun ağladım yine sessizce, fark etmemişti bile muhtemelen. Konuşmak istedim aslında. Anlatmak istedim. Herkesi dinlediği kadar dinlese de yetecekti bana. Ama konuşamadım, hayalimde bile. Hayallerim bile ne kadar gerçekti böyle; pembe bulutların üzerinde gezmek söylemine ne kadar uzaktı her şey benim için. Gerçekte ne yapamıyorsam, hayalimde de yapamıyordum. Gerçekte ne kadar susuyorsam, hayallerimde de susuyordum. Hayal ediyordum, yanıma geliyorlardı ama ben yine konuşmuyordum. Söylemem gerekenleri, hissettiklerimi yine söyleyemiyordum. Bir çeşit duvardı belki de bu, kendime koyduğum bir duvar; gerçek ile hayal arasında bir çeşit duvar. Öylesine gerçeğe bütünleşmişim ki, hayallerimde bile uzaktım yapmak isteyip yapamadıklarına.

Sonra içimi ısıtan adam oturdu yanıma. Kumral saçı düşüyordu alınına. Yine güzel gülümsüyordu, küçücük gözleri kayboluyordu gülümserken. Yine konuşmak istedim, yapamadım. Sonra en sevdiğim arkadaşım, sonra başka bir arkadaşım... Hayal ettim, hepsi oturdu yanıma. Benimle birlikte denizin dalgalarını izlediler. Benimle birlikte üşüdüler o gün. Ben nasıl bakıyorsam dünyaya, o gözle gördüler o gün dünyayı. Ama hayal edince olmayan şey, gerçeklerden kaçamamak oldu benim için. Öylesine gömülmüştüm ki kendime, anlaşılama korkusu ile öylesine susmuştum ki içimden geçen cümleleri; hayalimde bile konuşamadım.

Kendimi oturttum sonra yanıma. Garip bir histi. Normalde sadece beyin hücrelerime çarpan sorularım ve cevaplarım ilk kez başka bir insanmış gibi yankılanacaktı bana. Ağlamak istiyordum, gülmek istiyordum. Her şeyi anlatmak istiyordum uzun uzun kendime. Tüm zıtlıklar, tüm doğrular, tüm yanlışlar... Konuşamadığım ne varsa, kendimle de olsa konuşmak istiyordum. Kaçtığım şey bir çeşit var oluş sancıydı belki de. Netlikten çok uzak cevaplar, tatmin olmayan karışık sorular... Her soru, cevap bulmak için sorulmazdı zaten. Her doğru, kişisel bir çıkarımdan ibaret... Düşünen bir canlı olmanın, modern dünyanın katı kurallarında daha da acınası bir durum olduğunu fark ettim. Herkesin anlaşılama kastı bu olsa gerek, çünkü kendimize o kadar fazla gömüldük ki, duygularımızı ifade etmek için doğru kelimeleri seçmek, en usta dil bilginleri için her zaman kolay bir durum olmasa gerek.

Hayal ettim, oldu. Yanıma geldi sevdiğilerim, sevmediklerim. Konuşmak istedim hepsiyle. Kendimi, onları, hayatı, duygularımı... Anlaşılma beklentim karşılanmaz korkusu ile sustum yine, hayalimde bile. Çünkü her cümle, anlatıldığı gibi anlaşılma ister ve çoğu zaman, bu durumun aksi olur. Herhangi bir canlı olsaydım, kuş, kedi, köpek; bu kadar uzun düşüncelerde boğulup bu kadar derin korkular, heyecanlar, sevgiler, nefretler yaşayacak mıydım acaba yine? Var oluş amacım üremek, karnımı

doymak, hayatta kalmak olsaydı sadece, belki daha kolay gelecekti her şey. Ama şimdi, her şey ne kadar karıştı böyle. İnsanların ortasında, insanların uzağında, insanlarla birlikte yaşıyordum. Herkes birbirini eleştiriyor, herkes birbirini seviyor, herkes birbirinden nefret ediyor. Herkes, bilgisi, konumu ne olursa olsun bir şekilde modern canlı olmanın acısını çıkarıyordu diğer insanlardan. Herkes o kadar çok konuşuyordu ki, sanırım bu nedenle susmaktan başka çözüm bulamıyordum kendime. Herkes, dünyayı sadece kendi gözlerinden gördüğü gibi yorumlamaktan çekinmiyordu. Herkes, sadece kendi yaşadıklarını, kendi hissettiklerini, kendi doğrularını biliyordu. Bir çeşit savaştı bu; birisi hayatına aile, sevgili, arkadaş konumu ile giriyordu, sen kendi gözlerinden gördüğün dünyayı hayatına yeni giren bu insanın da yaşamasını istiyordun. Hayatına giren insan da kendi dünyasını dayatıyordu sana. Ve hem büyük hem önemsiz bir savaş başlıyordu. Kişilikler, duygular, ahlaki değerler; her şey bu savaşın hem silahı hem zırhı oluyordu.

Hayal ediyordum ben, bankta otururken; saçlarım rüzgâr yüzünden karışmış, soğuk bir hava ellerimi üşütmüş, hafif yağın yağmur ile birlikte kayalıklara çarpan denizden gelen su damlacıkları yüzüme çarpmış bir haldeyken. Yanıma oturuyorlardı, yanımdan kalkıyorlardı. Ben yine konuşamıyordum. Hayallerim bile gerçektir çünkü. Bir çeşit savaş alanıydı modern dünya benim için. Susmalıyım, ne kadar susarsam o kadar az zarar görecektim insanlara; oysa bana bunu öğretenler durmadan konuşuyorlardı.

Hayal ettim, oldu. Var oluş sancısı çekiyordum, durmadan, bir an bile hız kesmeden mideme saplanıyordu bu sancı. Pembe bulutların üzerinde dolaşamayacak kadar tükenmişti umudum dünyadan, bunu anladım. Hayal kelimesinin etimolojik kökeninin hayalin kendisinden daha fazla ilgimi çekecek kadar mekanikleştiğini gördüm. Anlaşılamama korkusu ile, insanın kötülüğünden de çekindiğim için sustuğumu gördüm. Hayal ederken, kendi kötülüğümü de iyiliğimi de içime kustuğumu anladım. Kendimi ne kadar değiştirirsem değiştireyim, dünyayı değiştiremeyeceğimi gördüm hayallerimde ve bu nedenle sustum.

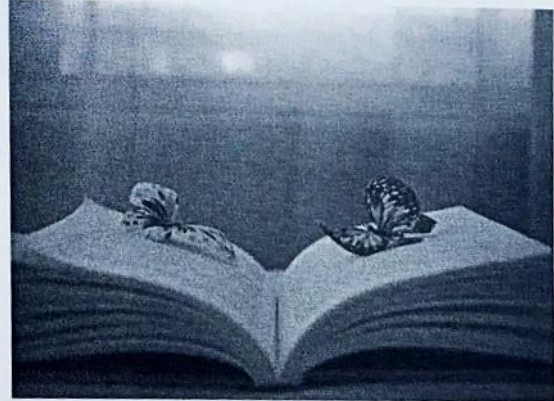
En büyük çaresizlik, hayal kurarken, gerçeklerden bir an bile olsun kopmamakmış, bunu anladım. Var oluşun hem güzel hem çirkin olduğunu gördüm. Hayallerimde, sadece gerçekleri görebildiğim için banktan kalktım ve gittim. Çünkü hayal etsem de olmuyordu.

KÜBRA GÜL
MERSİN ÜNİVERSİTESİ
TIP FAKÜLTESİ
3. Sınıf

ZAMAN/SİZ

Bir lahza duraksamadan
İlerliyor zaman
Sahiplenilemeyen bir servet
Eriyor avuçlarımda

Duvarımdaki fukara dileniyor durmadan
Sonsuzluk cebimde
Elimde yok beş dakikam...
Zeynep DEMIRBACAK
VAN-Telia Sonera Anadolu Lisesi
12. Sınıf

MUM KORKUSU

Bilirim.
Bazı şarkıların tadı vardır
Bastırırlar yaşamayı.

Yağmur aynı yağmurdur oysa
Yer küre, aynı yer küre
Hep farklı ıstır.

Sızısı kalır yaşanmışlıkların
Bilirim...
En çok ben yaşadım
En çok ölen bendim

Sonra sen doğurdun beni
Asırlar geçmişti, ilk sana ağladım
Hiçkırı hiçkırı yoldum tüyünü
Kanadı kırk arı kuşlarının.

Bilirsin, fena da değildir bu akşamüzerleri
Arsız bir kadının dudakları gibi
Sırılsıklam soyunur gece ayaklarımıza
Papatyalarını açar kırlar
Yapraklarını dökerim
Kendimi, yine kendime gömerim
Daha çorak toprak yokmuş gibi...

Ve ah! Tanrı bilir ya!
Küstüm otu en güzel çiçektir
Bilakis gök mavisi, kuşağı ve yıldızlar
Ateş de bundan ısıtır içimizi
Tanrı da sırf bundan yücedir...

Anka'nın külleri kaplar şehrin üzerini
Nasıl olur, sen sağanak olursun
Ben arınıyorum, yeniden.
Bir gün gidersen doğmak istemez çocuklar
Korkarım, korkarım işte
Mumun alevden korktuğu kadar...

Bilirim.
Ne yaşanmışsa hepsi hazırlar insanı
Dört köşe bir gedik
-ana kucağı gibi sıcak,
soğuk buz kadar soğuk-
Yeryüzünün merkezinde

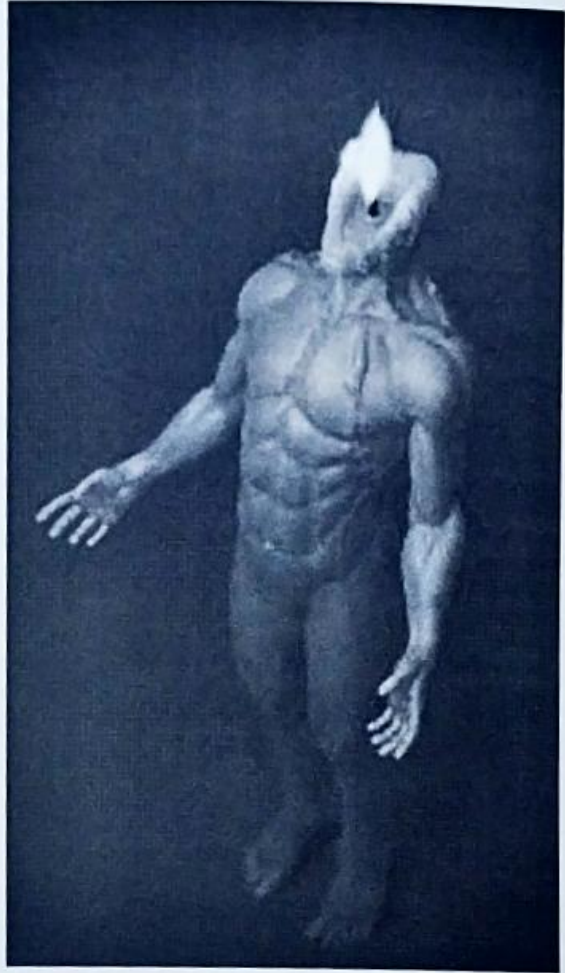
Oysa bugün; günlerden en güzelidir
Yaşıyorsam hala ve sen
Sen duruyorsan avuçlarımin içinde nemli birer elle
Yüzünde bir tebessüm olmak isterim
Ve güneş doğar, ay doğar
Sevginin çocukları doğar gün ortası
Günebakanlar sana çevirir yüzlerini

Ve ah! Tanrı da biliyor ya
Yaşıyorsam
Bu
Senin için...

UMUT KÖKSAL

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ-Veteriner Fakültesi

3. Sınıf

YEŞİL
Adam birden gülümseyiverdi,
Adım adım...
Asırlardır özlem duymuştu belki de;
Sararmış gözler, titrek el
Nefesi, nefesi hiç değişmemiş
Bahar esintili bir meltem

Çok ötelere gelmişti beklenen
Ellerini uzatır oldu adam beklediğine
Ayuçlarında açtı en güzel haliyle bir yeşil,
Gülümsüyordu adama beklenen
Yüzyıllardır beklenen bu imiş; yeşil...

Renkler birden başladı çiftleşmeye
Tüm renkler yeşile gebe
Doğan her çiçek yeşil,
Gülümseyen gözler yeşil,
Kaldırımlar, deniz ve şiiir yeşil...

Sımsıcak sarılmalar, fırında taze ekmek
Su kaynarken semaverde demli çay,
Parmaklarının arasında yılların hasreti,
Önce kokusunu alır çayın
Her yudumu sonsuzluk, dumanı yeşil...

Uzanıver mavi gök bak geldi yeşilim;
Gözlerimde renk, kulağımda ahenk
Ruhuma işlendi nakış nakış.
Bir bütün oldu şiiirlerime bu renk,
Renklerin en güzel hali bir yeşil...
Sinan Salih GÜNGÖR
(Yazamayan Şair)

BİR ESİM ŞİİR

Sapı gibi dökülmüş elmanın çöpü
Ne kuş vurmaktır maksadım ne gül koklamak
Dişlemiş biri elmanın yeşil tarafını
Gece karanlık kulübeler ise soğuk
Değeri biçilemez sıcak bir yatağın
Kuş tüyü yastık derler, kaldırım yumuşak
Kediler miyavlar zihnimde, kuş ötüşü
Nerden esti bilmem elma yemek
Böylesi bir akşamüstü...

Sinan Salih GÜNGÖR
İSTANBUL İKİTELLİ ORTAOKULU
Türkçe Öğretmeni

ZAMANSIZ SEVME BENİ

"Sekiz yaşındaysanız ve âşksız hayat çok güzel."

Cedric

Peki ya yirmi sekiz yaşında ve evliyseniz? Hatta yirmi sekiz yaşında, evli ve bir çocuk babasıysanız? Hatta ve hatta yirmi sekiz yaşında, evli, bir çocuk babası ve hala çocuksanız? Hiç hayal etmediğim bir yaşta, kimsenin asla hayal etmeyeceği bir yaşta hatta. Henüz ilkokuldayken lise yaşlarımızın, lise yıllarında ise 18 yaşına gireceğimiz günlerin hayalini kurarız. Sonra 18 yaşımıza gireriz ve en büyük hayal kırıklığımızı (bence) o zaman yaşarız. Değişen bir şey yoktur, olmayacaktır da. Reşitsindir ama halen anne ve babanın kuralları geçerlidir, öyle de olmalıdır. On sekiz yaşındaysanız ve özgür olduğunuzu düşünüyorsanız hayat gerçekten çok aldatıcı.

Pazar günlerinin önemini, çalışmaya başladığı zaman anlıyor insan. "Yarın Pazar" demek; sözlükte mutluluğun, huzurun, rahatın ve gülümsemenin anlamı olmalı, yani bana kalsa ben öyle yapardım. Çalışmaya geçen bir haftanın ardından yatarak geçireceğiniz bir gün, yani aslında siz öyle düşünüyorsunuz. Sizinle aynı fikirde olmayan bir eşiniz ve hayattaki tek aksiyonu ağlamak ve altına yapmak olan bir oğlunuz varsa pazar sabahları hiç de yatılısı olmuyor aslında, yani en azından benim yatma girişimlerim hep darbe ile sonuçlandı. Yirmi sekiz yaşındaysanız ve Pazar gününü uyuyarak geçireceğinizi planlıyorsanız planlarınızın boşa çıkması an meselesidir.

Cumartesilerle, pazarlarla lafı çok uzatmanın pek de manası yok aslında. Nereden başlasam, nereden cümleye girsem hiç bilmiyorum. Kelimelerin bana küsmüş olmasının nedenini biliyorum, çünkü ben kötü bir adamım. Ne kadar kötü bir adamım? Eşine olan sevgisinden daha çok ve yoğun bir sevgiyle bir başka kadını seven bir adamım, o kadarım işte. Eşimi sevmiyor muyum? O'nun için gözümü kırpmadan dünyayı yakarım, öyle bir yakarım ki hem de dünyanın, güneşten daha sıcak olacağına hiç şüpheleniz olmasın. Yirmi sekiz yaşındaysanız ve sevdiğiniz kadınla evliyseniz tüm dünyayı karşınıza alabilirsiniz.

Aslında çok da kötü bir adam değilim. Eşimi hiçbir zaman aldatmadım, hiçbir kadına O'nun gibi bakmadım. Hiç yalan söylemedim desem samimi olmayacağımı biliyorum, çünkü o doğum yaptığı sırada ben iş toplantısında değil şampiyonlar ligi final maçını izlemek için tribündeydim. Peki, benim burada bir suçum var mı? Erken doğum insanların kaderinde var ve sen kaderini tahmin edemezsin, en azından ben edemedim. Yirmi yedi yaşındaysanız ve şampiyonlar ligi finaline biletiniz varsa başka seçeneğiniz yoktur.

Peki, neden bir anda dünyanın en kötü adamı oldum? Yaşadıklarım beni ciddi kötü bir adam yapar mı? Tarih sadece devletlerin tarihinden mi ibarettir? O devirde yaşayan, o tarihte yazılan insanların ayrı bir hikâyesi, ayrı bir tarihi yok mudur? Olayları bir bütün olarak ele aldığımız zaman genellikle haklı çıksak da kişilere indirgediğimiz zaman haklı olmama durumumuz yok mu? Ya da tam tersi?

Toplu iğnelerin içindeki dikici iğnesi gibiyim, her şeyi görüyorum ama yeteri kadar dikkat çekici değilim.

10 YIL ÖNCE (SENİ BU KADAR SEVMEK ZORUNDA MIYIM?)

Sessiz bir gün ve ikimizde susuyoruz. Aynı sırada otururken gözlerine bakmak daha güzel. Seni aylarca uzaktan uzağa izlerken de mutluydum aslında ben. Bütün bir yılını sadece seni izlemekle geçirebilirim ama ara sıra yanıma yiyecek birşeyler getirirsen sevinirim. Neden susuyoruz peki? Konuşacak bir şey olmadığından mı? Konuşacak çok şey var aslında ama şimdi konuşsam sanki ses tonum ortamda gürültü yapacakmış gibi hissediyorum. Sessizliği sevmiyorum. Aslında senin sesini de çok seviyorum. Sen konuşurken kelimeler ağzından bir sandala binip uzaklara doğru kürek çekiyor, "F" harfi bir bacağına kaybettiğini söyleyince "E" harfi yana yatıp "F" yi sırtında taşıyor. Sessizliğin sesi gibi edebi şeylerden de hiç anlamam. Benim tek bildiğim "Gürültü yapma Sessiz mi!"tir.

"Söyleyecek bir şey bulamadın değil mi?"

Benden sıkılmıştı galiba. Ama gülümsüyordu, iki parmağının arasına aldığı saçlarını kıvrıyordu bana bakarken. Demek ki sıkılmamıştı, çünkü gözlerinin içindeki sevgiyi okuyabiliyordum. Artık bir şeyler söylemeliydim.

"Yoo. Aslında söyleyecek çok sözüm var da sen dinler misin bilmiyorum?"

Kurduğum cümleden ne kadar zor acınacak halde olduğumu fark ettiniz değil mi? Çünkü O fark etmişti.

"Seni dinlerken adına şiirler yazılmış bir kadından daha şanslı hissediyorum kendimi."

Benden şiir yazmamı mı istedi?

"Neden öyle hissediyorsun ki ben sana şiir yazmadım ki hiç."

"Sen zaten şiir gibi konuşuyorsun, bana şiirler yazmana gerek yok. Aslında yazsan hiç de fena olmaz. Bir de şiir gibi bakıyorsun, bazen lirik, bazen epik bazen de didaktik."

Şiir gibi konuşanın ben olduğumu söylediğinde gazete sayfalarına gönderilen şiirlerin de buna dahil olma ihtimalini düşünmem lazımdı.

Öylece bakıyordum, sahi O'na bakarken ne de güzel bakıyordum.

"Seni bu kadar sevmek zorunda mıyım?"

9 YIL ÖNCE (AYRI GEZEGENLERİN UZAYLISIYIZ)

Neden böyle davrandığını anlamakta güçlük çekiyorum desem yalan söylemiş olurum. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin ben de farkındayım. İçimdeki hüznün sebebi seni kaybedecek olmak. Belki binlerce bahaneyle geleceksin bana ve ben hepsine tek tek çözüm üreteceğim. Ta ki sen ayrı gezegenlerin uzaylı olduğumuzu söyleyene dek...

Seni öyle seviyorum ki senden ayrılmayı her an düşünüyorum. Sen beni terk edersen, olur da seni kaybedersem, leylekler seni alıp başkalarına götürürse, dalgalara kapılıp gözünü başka bir kıtanın sahilinde açarsan... Sessiz bir dünyayı hayal edemiyorum ve birazdan sensiz dünyanın üzerine ayak basacağım. Seni özleyeceğim, öyle özleyeceğim ki bütün atmosfer bıraktığın boşluğa dolsa o boşluğu kapatmaya yetmeyecek.

Son kez gözlerine baksam dayanabilir miyim? Gözlerini giderken bana bıraksan? Sonra ses tellerini, saçlarını, ellerini, ayak parmaklarını, gamzelerini bana bıraksan? Hiç gitmesen aslında?

7 YIL ÖNCE (AYRILSAK DA BERABERİZ)

-Nasılın? (Cevap atacak mı acaba?)

+İyiymiş çok teşekkür ederim sen?

- Ben de iyiyim. Sadece nasılsın diye merak ettim. (Seni seviyorum. Seni çok özledim. Seni düşünmeden bir saniye bile geçmiyor. Gülüşünü izlemeyi o kadar çok özledim ki. İçime çekmek istiyorum yeniden kokunu. Korkarak tuttuğum ellerini yeniden tutmak istiyorum. Zamanı durdurduğumuz anları istiyorum. Söylemiş miydim, seni çok özledim ve seni çok seviyorum. Yağmur bulutlarından daha doluyum şuan. Kendimi tutamayıp ağlayasım var. Bu arada seni çok özledim biliyor musun? Seni çok seviyorum.)

+İyi olmana sevindim. Sen hep iyilikleri hak eden birisin.

- Teşekkür ederim sen de öylesin. (Benim için en büyük hatta tek iyilik sensin. İyilikleri ve iyi olanı hak eden sen olmasan biz neden ayrı olalım ki? Seni neden bu kadar çok özleyeyim ki? Seni çok özledim biliyor musun?)

BU SABAH (NEFES ALMAKTA ZORLANIYORUM)

Trafikte kural ihlalleriyle, bol gürültüsüyle, birbirine saygısı olmayan insanların yan yana yürümesiyle, sokağa tüküren mağara adamlarıyla dolu sıradan bir gün. Moralimi bozan ve olumsuz geçen iş toplantımın üzerine buz gibi soğuk bir su içiyorum. Yol üzerindeki simit gezegenine girip iki simit ve bir çay alıyorum. Hava sıcak ve ben havadan daha sıcak çay içiyorum. Sonra bir bardak daha çay içiyorum.

Etraf o kadar kalabalık ki iş toplantısı kötü geçen herkes buraya gelmiş sanki. Simidimden bir ısırık daha alıyorum. Merdivenlerin sol çaprazında oturmuşum ve gelip gideni inceliyorum. Beyaz saçlı, kemik gözlüklü ve göbekli bir amca eline aldığı envai çeşit poğaça ve börekle merdivenlerden çıkıp en sağdaki boş masaya oturuyor. Göbeğinin farkında değil veya böyle yaşamaktan gayet mutlu. Sonra 5-6 yaşlarındaki iki çocuğu ve onların pofuduk oyuncakları ile kısa boylu, sarı saçlı bir kadın merdivenlerden çıkıp benim yanımdaki masaya doğru ilerleyip - beni beğenmemiş olacak- sonra tekrar geri dönüp bir üst kata çıkıyor. Hafif bir kırgınlık, küçük bir

tebessüm ile tekrar önüme dönüp simidimden bir ısırık daha alıp çayımı yudumluyorum. Dışın arasında kalmış susam gibiyim, fark edilmeyorum ama fark edilince de hemen dışlanıyorum.

Kafamı yeniden merdivenlere çeviriyorum ve ağızdan susamlar tek tek dökülüyor. Bardağımdan dö-yerinden çıkacak gibi, hatta çıktı ve şuan masanın üzerine dökülen susamları tek tek ağzına atıyor. Gündüz vakti Yıldızları sayabiliyorum, hatta yıldızlardan bir tanesi şuan kayıyor. Boğazım düğümliyor Gordion düğümü ile. Yıllardır yaşamadığım hisler içindeyim. Eğer dünya üzerinde şuan bir salgın başlasa salgına yakalanacak ilk vü-cut benim vücudum. Yıllardır bu kadar özlediğimi fark etmemiştim. Aslında özlem duygusunu yaşamamın ne demek olduğunu yıllardır ilk defa hissediyorum. Ve merdivenleri çıkınca O da durdu. Yıllar sonra ilk kez birbirimi-zin gözlerinin içine bakıyorduk. Öyle güzel bakıyorduk ki, geçip giden yıllar bakışlarımızdan hiçbir şey götürme-miştir. Kum saatini içinde kalmış son iki kum tanesi gibiyiz, düşerse birbirimizi kaybedeceğimizi biliyoruz. Şimdi bir kelime söylesin O'na olan sevgim ve saygım yüz kat daha artabilir. Seni en güzel ben sevmiştim, bunu sana defalarca söylemişim. Ama biliyorum beni de en güzel sen sevmiştin. Şimdi bakarak anlaşabiliyor muyuz? Seni özlediğimi görmemen imkânsız herhalde...

Şimdi eşine ihanet etmiş bir adam mıyım? Bilemiyorum. Kaderin cilvesi diye geçiştirsem de, bu sabah yaşananlar ve aramızda konuşulanları böyle nitelendiremem herhalde. Evet, eşimi çok seviyorum ve şimdi neler olacak hiçbir bilgim yok. Tarihi değiştirmek elimde olsaydı, kendi adımı tarihten çoktan silmişim. Oturup neler konuştuğumuzu belki bir gün anlatırım sayın okur. Neden bu yazıyı yazdım? Şimdi neler yapacağım? Mantiğimle mi hareket etmeliyim duygularıyla mı? Hiç bilmiyorum. Şuan bildiğim sadece iki şey var; birincisi yirmi sekiz yaşındaysanız ve âşksanız hayat cidden çok karmaşık. İkincisi, evliyseniz ve saat gecenin ikisi olmuşsa bir an önce yatağa, eşinizin yanına gitmelisiniz.

(Muzu Bıçakla Soyan Adam)
Sami KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

ŞEMSİYELER DÜŞMANIMIZDIR BİZİM

"Camımı yumruklayan
Damlaların altında
Beraber ıslansaydık"

Yağmur ne romantiktir değil mi?
Altında tonla kaçışan insan sürüsü
Ve şemsiye diyemeyen satıcılar...

Ben yağmuru en çok
Evden izlemeyi severim
Diye avuturum hep kendimi.
Oysa sensizliktir,
Yağmurdan kaçış sebebim.

Ne olurdu be sevilmediğim;
Şemsiyeler düşmanımız olsaydı,
Kapüşonlar ise yoldaşlarımız.

Çünkü ben, günlerdir aç bir insanın
Yemeğine saldırışı gibi
Tutmak isterim ellerinden...

"Bulutların üstü hep kurudur, bilir misin?
Sensizlikten artık, gözlerim kokuyor."

Toprak Şems TEZCAN
Bilgi Üniversitesi
Sahne ve Gösteri Sanatları Yönetimi
3. Sınıf

YAVRU KEDİ

Rüzgârın rahatsız edici sesi ve hissettiği soğuk yüzünden uyanı çocuk. Saate baktı, gecenin 3'ü. Nisan ayındaydı ve çok sıcakladığı için pencereyi açmıştı, fakat yatakta kitap okurken uyuyakalmıştı ama sonradan çok şiddetli bir rüzgâr çıkmıştı ve odası buz gibi soğuk olmuştu. Lambası kapalıydı, anlaşılın annesi gelip kapatmıştı lambayı. Karanlık odada dışarıdan gelen ışıktan dolayı ağaç dallarının sallanması odanın duvarına yansıyor ve gelen rüzgârın sesinden dolayı çocuk ürkümlüydü.

Pencereyi kapatmak için yatağından kalktı ve pencerenin önüne geldi. Boş gözlerle dışarıya bakarken sanki terk edilmiş bir şehirde yaşıyormuş gibi hissetti. Her yer simsiyahtı, herkes evinde uyuyordu, sadece sokak lambasından gelen loş ışık çevreyi aydınlatıyor ve şehirdeki ürkütücülüğü azaltıyordu.

Çocuk pencereyi kapatacakken gördüğü şey donup kalmasına sebep oldu. Küçük bir karartı görmüştü, ağacın dibinde titreyen küçük bir karartı. Dikkatlice baktığı zaman bunun yavru bir kedi olduğunu gördü. Kediyi o halde görmek çocuğun için burkulmasına neden oldu ve bir şeyler yapmak istedi. Bir an kediyi apartmanın bodrumuna koymayı düşündü, annesi ve babası uyuyor iken koyup tekrar yatağına dönebilirdi. Üstüne bir ceket giydi, yanına aldığı battaniye ile sessizce dışarıya çıktı. Çocuk kediyeye doğru yaklaşırken kedi çocuğu fark etti ve yardım dilenircesine gözlerinin içine baktı. 'Bana yardım et.' Diyordu sanki çocuğa 'Üşüyorum.' Çocuk kedinin bu haline içine acı ve korkutmamaya çalışarak kucağına alıp battaniyeye sardı. Çocuk ağır adımlarla bodrum kata inerken bir yandan da kediyi okşuyordu, bodrum kata indiğinde burasının da dışarıdan farksız olduğunu fark etti. Tek çaresi kalmıştı o da bir geceliğine kendi evine götürmekti, sonrasını anne ve babasıyla konuşurdu. Annesi kesinlikle evde hayvan istemiyordu çünkü hayvanların evi kirleteceğini düşünüyordu ama belki kediyeye bakabilecek birini bulabilirdi. Bu düşünceyle ve kedinin fazla ses çıkartmamasını umarak evine gitti, kediyi odasına götürüp yastıklardan yumuşak bir yatak yaptı. Ardından mutfağa giderek bir kâseye süt doldurdu ve yavaş yavaş ısınmaya başlarken kedinin önüne koydu. Kedi afiyetle sütünü bitirdikten sonra miyavlamaya başladı fakat bu normal bir miyavlama değildi, kedi çığlık atıyordu resmen.

Kedinin sesini anne ve babasının duymasından korktu, maalesef korktuğu başına geldi. Çocuğun babası odaya girdiği an gözleri kediyi buldu, kedi o kadar yüksek sesle ve ard arda miyavlıyordu ki komşuları bile rahatlıkla duyabilirdi. 'Oğlum!' dedi babası, 'Bu kedinin evde ne işi var? Annenin hassaslığını bilmiyor musun?' diye ekledi. Çocuk cevap veremeden annesi odaya girdi, o kadar sinirliydi ki gözlerinden ateş çıkıyordu resmen. 'Sen!' diye bağırdı çocuğa, 'Bu hayvanı nasıl eve sokabilirsin? Kimden izin aldın?' diyerek çocuğun üstüne yürüdü. Haklıları ama çocuk kedinin bu kadar ses çıkarabileceğini, annesinin ve babasının uyanabileceğini düşünmüyordu.

Sakinleşmek ister gibi derin nefesler aldı annesi, 'Bu kedi buradan gidiyor.' Dedi, 'Hemen!' . Çocuk şaşkın bir şekilde annesine baktı, annesi hayvanlardan pek hoşlanmazdı ama bu kadar tepki vermesi beklediği bir şey değildi. Çocuk 'Ama anne...' derken annesi sözünü kesti ve 'Bir dakikan var' dedi 'Yoksa kendi yöntemlerimle gönderirim.' Çocuk annesinin söylediklerini çok anlamsız bulmuştu, belki biraz ısrar edersen ikna olur diye düşündü ama yine konuşmadan annesi girdi söze 'Götürmüyor musun? Pekâlâ, sen bilirsin. Uyarımdım!' dedi ve kediyi kuyruğundan tutarak hala açık olan pencereden fırlattı. Annesi az önce 7. kattan aşağı bir kedi fırlatmıştı. Çocuk dehşetle annesine bakarken annesi hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi ve 'İyi geceler tatlım.' diyerek odadan çıktı, babası da annesinin arkasından giderken hiç tepki vermedi. Çocuk şaşkınlık ve korkuyla olduğu yerde kalırken sanki kedinin miyavlamasını hala duyuyor gibiydi. Beyninin içinde bir ses sürekli miyavlıyordu. Çocuk başını ellerinin arasına aldı ve yavaşça yere çömeldi, delirecek gibi hissediyordu. Nefes nefese gözlerini açtığı anda korku dolu gözlerle etrafa bakındı. Yatağında yatıyordu ama üstünde örtü yoktu, penceresinin açık olmasına rağmen artık içeriye soğuk girmiyordu aksine oldukça sıcaktı. Bir ses duyuyordu, şaşkınca elini kulağına götürdü ve aldığı bir çift beyaz kabloya baktı.

Dün gece yanlışlıkla müzik dinlerken uyumuştü, kedi miyavlaması olarak duyduğu ise yüksek sesteki müziği ve sadece rüya görmüştü.

Beyza Nur SIVARI
NECİP FAZIL KISAKÜREK SOSYAL BİLİMLER LİSESİ
KARAMAN
10. Sınıf

SANATÇININ ÖLÜMÜ

Ölüm, üzerine güzellikler yazacak kadar
İçinizde hissettiğiniz bir olguyken,
Asla gelmez.
Ve geldiğinde genellikle isteyecek halde olmazsınız.
Ölüm hep âşık olunan kadınlar gibidir.
Bizler,
Bizi aldatacak,
Üzecek,
Terk edecek,
Gaddar ve bencil kadınlara âşık oluruz.
Ve o kadınlar aynı ölüm gibi,
Bize dokunurlar ve yaralanırız.
Sonunda bize sahip olmaya karar verdiklerinde
İçimizde canlı pek bir şey kalmamıştır,
Ve en son kıntılları da onlar götürür.
"Femme Fatale" kavramı rastlantıdan fazlasıdır.
Ve bizler ya deliririz ya da sanatçı oluruz
Bir kadının saçlarının gölgesi
Ve kirpiklerinin rüzgârı altında,
Ter damlalarında boğuluruz.

Altar PARSOY**ANKARA ÜNİVERSİTESİ-FEN FAKÜLTESİ****Kimya Bölümü****4. Sınıf****MİNNET**

Bir aynanın diğer yüzü misali sır kalayım yüreğinde...
Sevgim olsun ellerini ısıtan, soğuk kış günlerinde...
Her uzandığın da dizlerim olsun yastığın, uzan güvenle...
Gözlerin gözlerimde ellerin ellerimde geçsin zaman...
Aşkım yelkovanın, umut akrebin üstünde...
Sözcükler sana sevgimi anlatmaya eksik kaldığı için utanıp saklansınlar
Bir şişe mürekkebe...
Ruhumu yüreğinde sevginle büyütüp, sarıp sarmaladığın
Ve nefesinle can verdiğin zaman barıştım gelecekle
Ne yöne baksam yüzün, her bir yıldız bir sözün
Minnetimi sığdıramam belki, hiçbir dilde, teşekkür kelimelerine...

Emre YAMAN**Mali Müşavir-KONYA**

GÜLÜŞÜMDEN ÖPTÜ BENİ

Belki de böyle bir anı hayal bile edemezdim. Hele ki onunla...
 Belki de her genç kızın hayali olan bir buseyle öpmüştü beni.
 Sabahın 4'ünde bir serseri kapımdaydı.
 Hem de hiç yapmayacak bir şeyi yaparak bana gelmişti.
 Egolarıyla gezinen adam o gece benim yanımdaydı.
 Aynı şehir de olduğumuzu duyduğum saatten beri belki gelir umuduyla bekledim onu, aslında gelmeyeceğini bildiğim halde bekledim.
 Nasılsa gelmeyecekti en azından bana gelmezdi.
 Telefonum çaldığında uyumaya hazırlanıyordum.
 Kendinden emin bir edayla beni gittiği yere götürmek istemişti.
 Kabul etmedim edemezdim de.
 Gelmesini istediğimde gelemem diye telefonu yüzüme çoktan kapatmıştı bile.
 Şaşırmadım. Bu onun her zaman yaptığı şeydi. Alışmıştım bu adama, onun bu hallerine.
 Aradan çok zaman geçmeden tekrar çaldı telefonum.
 Yine arsız bir ısrarla gel diyordu gelmeyeceğimi bile bile.
 Tekrar kapandı telefon. Bu sondu derken ondan bir çağrı daha...
 Gelmişti. Evimin tam adresini sormak için aramış beni.
 Nasıl kalktım yataktan bilmiyorum hemen en uygun kıyafetlerimi giyerek indim aşağı.
 Ordaydı, beni bekliyordu.
 Ondan tek bir şartım vardı beni gördüğü an sarılmasını istemiştım sımsıkı...
 İhtiyacım vardı ona. Zaman zaman olduğu gibi...
 Ben koşar adımlarla giderken ona o yerinde durmuş bana bakıyordu.
 Sarıldım sımsıkı sarılamasam da sarıldım ona, o bana sarılmasa da...
 Şu son zamanlarda her parkta olan spor aletlerinden birine oturduk.
 O üşüdüğümü sansa da ben karşısında heyecandan tir tir titriyordum.
 Uzun uzun konuştu konuşmama fırsat vermeden.
 Serseri işte, insanları dinlemekten nefret eder, bir insan ona bir şey anlatmasın diye o düşük çenesini en dibe kadar düşürür karşısındaki insana konuşma fırsatı bile vermez.
 Sustum. Onu dinledim.
 Normalde hayatta en çok nefret ettiğim bir insan tipiyle karşı karşıyaydım.
 Sonsuz bir sabırla dinledim onu.
 Dinlerken fark ettiğim tek şey onu saatlerce dinleyebileceğimdi.
 Bir lafımla dangalak yaptı beni ve o sözümle ilgili 1 saat vaaz verdi.
 Dediği gibi onu tanıımıyordum...
 Ama acısını tüm yüreğimde hissettim.
 "Hazıranda ölmek zor" diyerek Ethem'i anlattığında gözyaşlarımı sakladım ondan.
 Ben ne kadar saklamaya çalışsam da ondan saklanamayacak kadar onun da dediği gibi ufak bir dangalaklıktım. Gün git gide aydınlanıyordu.
 Her söylediğine "tamam" diyerek bir gece geçirdim yanında.
 Ve artık üşümüyordum. Yanımda olmasının verdiği sıcaklıkla...
 Veda vakti geldiğinde son sigaralarımızı içtik.
 Evet, bu sondu onu bir daha göremeyecektim.
 Son geliyordu bu şehre. Bunu defalarca söylemişti.
 Son sigaralarımızı söndürürken bu kez o istedi bana sarılmayı.
 Serseri bana sımsıkı sarıldı. Bense kokusunu içime çeke çeke son kez sevdim onu.
 Ellerimi tuttuğunda uzun uzun baktım o ela gözlere. Bu serseri ilk defa o gün yakın hissettim kendime.
 "Beni anladın değil mi?" derken son kez,
 Evet, anlıyordum artık onu.
 Beni bu zamana kadar neden kendinden uzak tutmak istediğini...

"Seni üzdüğüm için özür dilerim" derken "hiç üzmedin" dediğimde gülmüştü.
 Gitmemiz gerekirken gidemiyorduk.
 Karşısında en masum halimle dururken ben birden elleri yüzüme doğru geldi.
 Bu sevimlilik karşısında zor tutuyordu kendini burnumu ısırılmamak için.
 Benim ne kadar nefret ettiğimi bildiği halde bir hamleyle ellerini uzatırken burnuma gözlerimi kapat-
 mıştım.
 Birden dudaklarında buldum kendimi.
 Her şey bir anda olmuştu şaşkındım ve de çok utanmıştım.
 Utancımın kendimi çekip ona sarıldığımda o sıcacık elleriyle yanaklarımı okşarken,
 "Korkma! Sadece gülüşünden öpeceğim" diyerek öptü beni.
 Sonra alnımdan öptü... Alnımdan öperken "sana benden bir hatıra vermek isterdim ama geleceğimi
 hiç bilmeden hatta gelmek istemezken yanında buldum kendimi", diyerek, cebinden o çok sevdiğim
 karanfilli sigara çıktı.
 Belki de son tek sigarasıydı ve kimseyle paylaşmayı sevmezdi o çok sevdiği sigarasını.
 Ona göre o sigarayı merak edip bir heyecanla isterlerken serseriden, içemeyip yok ederlerdi.
 Bu yüzden çok kızardı ve kimseyle paylaşmazdı.
 Ama benim ne kadar çok sevdiğimi biliyordu bu yüzden içi rahattı.
 Gitmem gerekiyordu hiç gitmek istemezken.
 Karşısında aptal âşık gibi dururken ben, o büyülü ses tonuyla;
 "Bu adam gitti gider. Yorgun argın usulca buradan göçer..." diyerek son bir eyvallah çekerken ayrıldı
 yollarımız.
 Ben o adama aşığım. Çünkü kimse beni gülüşümden öpmemişti.
 Kim bilir belki ne zaman bilinmez bir gün bir yerde keşişecek yollarımız.
 Kendine dikkat et serseri. Kendini bulduğunda...

Gizem GÜRTE
 SÜLEYMAN DEMİREL ÜNİVERSİTESİ
 Seramik ve Cam Bölümü
 2.sınıf

EYLÜL KIZ

Güzel kız, farkında olmayan kız
Sen bir eylülde doğmuş olmalısın...
Teninde yaz sıcakından kalma bir buhran,
İçinde hafiften bir serinlik...
İç ferahlatan, içde kokulu sözler dökülür minik dudaklarından.
Bakışlarında sendeleyip yere düşen yapraklar
Kalbinde kırmızının taşıdığı tüm tonlar
Yanaklarında solmamak için direnen, gizli çiçeklerin var...

Suskun kız, aşamayan kız
Bir sonbahar mevsimini aşıp, dayanamayan kışlara...
Çok sert rüzgârlara dayanamaz minik gövden biliyorum.
Oysa ben senin can suyunu gözyaşından vermiştim,
Bırakamam seni soğuk mevsimlerde, tek başına...
Ayın rengi gibi kızıl, dikkat çekici bir havan var,
Kıyamam sendeki renkleri soldurmaya...

Mağrur kız, saklanan kendi ördüğü duvarların arkasına,
Adın eylül olmalı senin, benzersiz bir geçiş misali,
Fark ettirmeden, hiç sezdirmeden uzaklaşanlar da üzülürmüş aslında,
Sen benim eylülüksün,
Öylesine masum, öylece geçip giden, biraz mağrur biraz üzgün,
Ve sen büyüme küçük kız çocuğu,
Sen sakın büyüme...

İçindeki baharların izini taşı, yüzün hep gülsün...

09.09.1999 doğumlu kardeşime ithafen...

Selin SİVARİ

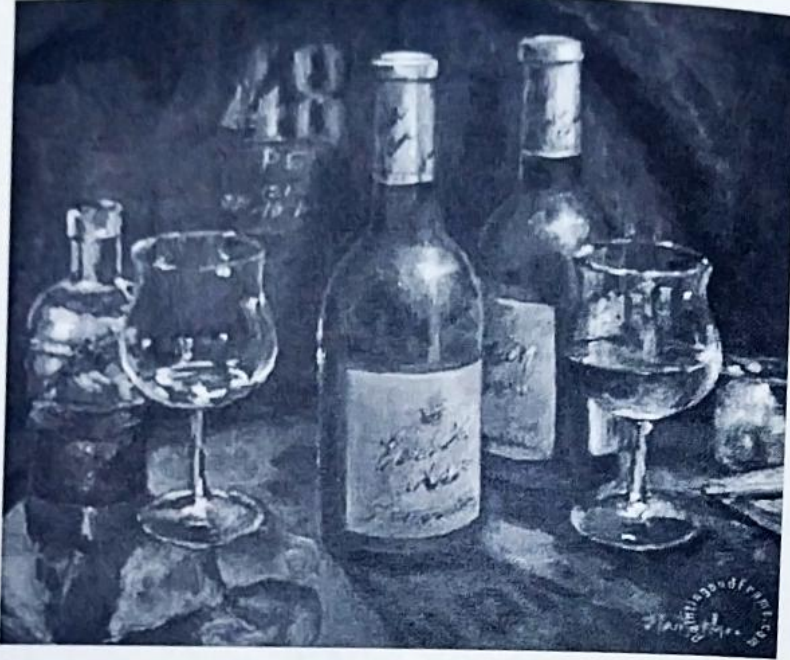
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

3. Sınıf

SARHOŞ SAATLERİN ADAMI: CHARLES BAUDELAİRE

Hep sarhoş olmalı. Her şey bunda; tek sorun bu. Omuzlarınızı ezen, sizi toprağa doğru çeken Zaman'ın korkunç ağırlığını duymamak için durmamacasına sarhoş olmalısınız.

Ama neyle? ...

Şarapla, şiiirle ya da erdemle, nasıl isterseniz.

Ama sarhoş olun...

Ve bazı bazı, bir sarayın basamakları, bir hendeğin yeşil otları üstünde, odanızın donuk yalnızlığı içinde, sarhoşluğunuz azalmış ya da büsbütün geçmiş bir durumda uyanırsanız, sorun, yele, dalgaya, yıldıza, kuşa, saate sorun, her kaçan şeye, inleyen, yuvarlanan, şakıyan, konuşan her şeye sorun; "Saat kaç?" deyin. Yel, dalga, yıldız, kuş, saat hemen verecektir yanıtı size: "Sarhoş olma saatidir! Zamanın inim inim inletilen köleleri olmamak için sarhoş olun durmamacasına!.. Şarapla, şiiirle ya da erdemle, nasıl isterseniz..."

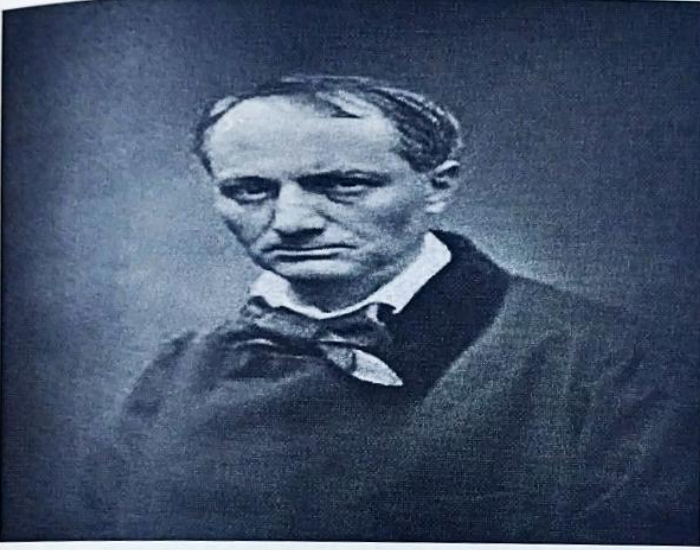
••

Charles Baudelaire çok sevdiğim Fransız bir şairdir . Baudelaire nin ilginç bir kişiliğinin olması eserlerinede yansımıştır. Onun eserlerini tanımak için öncelikle onu tanımak gerektiğini düşündüm ve dergimizin bu sayısında sizlere bu ilginç ve bir o kadar da başarılı şairi tanıtmak istedim. Baudelaire'nin hayatı aslında görünürde basittir. Baudelaire'nin sadece yaşam öyküsüne bakılarak onun yerini, önemini ve büyüklüğünü anlamak biraz zordur. Bu nedenle Baudelaire'nin ruhsal durumuna, kişiliğinde yer eden önemli olayların tesirlerine ve onda bir takıntı halinde tekrarlayan kavramlara, izlere ve temalara da bakılmalıdır. Baude-

laire bu şekilde daha iyi kavrayabiliriz. İsterseniz gelin hayatından başlayalım...

Şairimiz 9 Nisan 1821'de Paris'te doğdu. Kasım 1928 de babası Joseph François Baudelaire'nin ölümü sonucu annesi Caroline Archimbaud Dufays Albay Aupick ile ikinci evliliğini yapar. Bu evlilik Baudelaire için bir dönüm noktası olmuştur. Annesi bu evlilikle hem babasının hatırasına hem annesinin kendisine ve hem de kendisinin annesine beslediği sevgiye ihanet etmiştir.

Baudelaire'nin yumuşak ruhu yaşamın ilk vuruşu ile kırılmış, annesinin ikinci evliliğine dayanamayan Baudelaire'nin ünlü kırılışı bu tarihte başlamıştır. Psikolojisinde de derin izler bırakan bu olay ile Baudelaire kendini bir başkası olarak görmeye başlayacak, yalnızlığı sevecek, kendi girişimlerini önemsemediği için tembel biri olacak ve genel anlamıyla mutsuz bir çocukluk geçirecektir.

Baudelaire kendisine verilen şefkatli dadısıyla geçirdiği günlerden sonra yatılı bir koleje verilir. 1832'den 1836'ya kadar Lyon'da ve üvey babasının Paris'e tayini üzerine de, 1836'dan 1839'a kadar Paris'te Louis-le-Grand lisesinde okur.

Okuldan kovulan fakat Latince ve Yunanca'da çok iyi olan Baudelaire Latince şiir yazma yarışmasında da başarı ödülü almıştır. Baudelaire'nin ailesi kendisini hariciyeye vermek ister. Fakat Baudelaire şair olmak istediği için bu eğitimi kabul etmez. Hayata ve eğlenceye düşkünlüğü sonucu daha 20 yaşında iken frengiye yakalanır. Baudelaire'nin bu başıboş hayatına tahammül edemeyen üvey babası ile 1841'de ciddi bir anlaşmazlık yaşayan Baudelaire ailesiyle olan bağlarını tamamen koparır. Hindistan'a tertip edilen bir seyahatle Meurice ve Bourbon adalarına kadar gider. Bu egzotik yolculuk, tehlikeli deniz hayatı, yakıcı güneş, güzel manzaralar, şiddetli kokularla birlikte doğaya yakın insanlar ortasında yaşadığı o günler Baudelaire'yi çok etkilemiş ve o bunları şiirlerine de yansıtmıştır.

Baudelaire 1842'de Fransa'ya döner ve reşit olunca da babasının mirasını alır. Ailesi tarafından vesayet altına alınan Baudelaire geçimini sağlayabilmek için çeşitli dergilerde çalışır. Fransa'ya döndüğü bu yıllarda kaldığı otel odasında özellikle Amerikalı şair Edgar Allan Poe'yi inceler ve onun gibi olmak ister.

Ressam Broissard, İngiliz gazetecisi De Quincey, Qurilac ve Faust mütercimi Gerard de Nerval gibi isimlerle dostluk kuran Baudelaire afyon ve esrar da kullanmaya başlar. Dandysizm denilen disiplini son derece katı bir dini ve bu dinin anlayışını benimser. Kendine has bir giyim tarzıda oluşturan Baudelaire "başın, üzerinden bir çiçek gibi çıktığı geniş, siyah bir elbise giyiyor "kan renginde bir kravatla açık pembe eldivenler takıyor" veya Goethe vari "madeni düğmeli açık mai bir ceketle" dolaşıyordu.

Hayatında önemli bir rol oynayan "Güzel Dorothe" diye bahsettiği ve pek çok şiirinin ilham kaynağı olan Jeanne Duval ile 1842'de tanışır. Bu zenci, kıvrıkcık saçlı, kızıl dudaklı ve uzun boylu bir kadındır. Jeanne ile birlikte tütün, alkol ve fena et kokuları arasında ıstırap ve sefalet dolu günler geçirir. Jeanne Duval kendisini mahallenin berberiyle aldatır.

Baudelaire özellikle de kendini gereksiz bir insan olarak gördüğü için 1845'te intihar girişiminde bulunur. Ölüm artık onun yaşamını korumak için kullanılan bir araç olmuştur.

Baudelaire 1848 ihtilali yıllarında gazeteciliğe de başlar. Birbiriyle çelişen yazılar yazdığı için bu konuda fazla başarılı olamaz. Baudelaire 1789'un "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" hasretiyle çarpışan barikatçıların davalarına gerçekte inanmaz. Onu büyüleyen barikatların sahnelendiği modernlik dramı, kent hayatının şiddeti, çağdaş kahramanlıktır. Demokrat olmadığı halde elinde bir av tüfeği, halka ve istihkar ettiği kalabalığa karışarak sokaklarda koştu ve barikatlarda: (üvey babası olan) General Aupick'i kurşuna dizeceğiz, diye bağırды. "Bütün içtimai programı bundan ibaretti."

Baudelaire'nin eserleri orijinal güzelliklerine rağmen ahlak ve adab-ı umumiyeye aykırı görüldüğü için hakkında takibat yapılır. Ahlsızlıkla suçlanan Baudelaire para cezasıyla cezalandırılır.

Baudelaire'nin Jeanne Duval'dan sonra hayatında önemli olan bir kadında Apollonie Sabatier'dir. Salonunu sanat ve edebiyat salonu haline getiren bu kadın oldukça güzel saf ve hassas bir insandır.

Baudelaire 1862 yılına gelindiğinde ise hastalığının etkisi ile tamamen sıhhten düşmüş ve sefalet içindedir. Geçimini birkaç konferans vererek sağlamaya çalışır. Artan baş ağrıları ve krizleri sonucu 1866 yılında Belçika'da felç geçirir. 73 yaşında olan annesi Caroline Dufays ile Sabatier de yanına gelir. 31 Ağustos 1867'de 46 yaşında iken hayata gözlerini kapar.

Baudelaire'nin ahlsızlıkla suçlanmasına ve para cezasına çaptırılmasına neden olan 1841-1848 yılları arasında oluşturduğu ve 1857'de yayınladığı ünlü eseri "Kötülük Çiçekleri"dir. 1860'da "Yapay Cennetler"i yayınlar. Bu eserinde uçlarda gezinen bir kişilik sergiler. 1862'de bir tür otobiyografi olan "Çırlıçiplak Soyulan Yüreğim" adlı kitabı üzerinde çalışır. Yine Baudelaire'nin düzyazı şiir alanını açtığı, "Paris Sıkıntısı" adlı eserini oluşturan şiirlerini ağırlıklı olarak 1861-1862 yılları arasında yazar. Bu eseri 1869'da yayınlanır.

"1846 Salonu" yazısı ve 1863'te yayınlanan "Modern Hayatın Ressamı" Baudelaire'nin modern-sanat-hayat ilişkisi hakkındaki temel metinlerini ortaya koymakla birlikte bütün bir yüzyıl boyunca sanat ve düşüncenin gündemini belirler ve eleştiri yazının da özgürleşmesini sağlar.

Baudelaire'nin gülmeye, gülünce ve karikatüre ilişkin görüşlerini ortaya koyan metinler ise "Gülmenin Özü" adlı kitapta toplanmıştır. Yine "Füzeler", "Sonu Gelmez Öpüşler" ve "Mektuplar" ise Baudelaire'nin sayabileceğimiz belli başlı eserleri arasındadır.

Baudelaire'nin kişiliği dönemin etkileriyle şekillenmiştir. Aile çevresinden, kötü geçen çocukluğundan, kişisel yaşam sorunlarından kaynaklanan etkiler ile toplumun bütününde egemen olan mutsuzluk ve eleştiri havası onun şiirlerinde ağır basar. Özellikle 1830 ve 1848 ayaklanmalarının hazırladığı yaşam koşulları onun kişiliğiyle birleşmiş ve şiirlerinde ortaya çıkmıştır.

Baudelaire çocukluğundan beri toplumu bir kaos ve adaletsizlik ortamı olarak görmüştür. Çağının bilimsel ve teknik gelişmelerine karşı olmamakla birlikte, teknikleşmenin adaletsiz ezici güçleri ortaya çıkarmasına karşı çıkmıştır. O şiirlerinde yaşlılar, dilenciler, körler, yoksullar için sevecenlikle ve çok içten bir duyarlılık gösterir. Bütün aşağılanmaların karşısında büyük kentlerin ezilmişlikleriyle yoksul emekçilerin yanında olmuştur. Bütün bunlar Baudelaire'yi bir düzen arayışına, evrensel bir uyum ve birlik ülküsüne yöneltmiştir.

Baudelaire genelde cinsel çağrışımlı şiirler yazmıştır. Kadınlar dişilikleriyle, çekicilik ve uzaklıklarıyla yer alırlar. Bunlar anne, kız kardeş, ev kadını veya eş değildir. Buradaki kadın simgesi kadının verebileceği göz zevkiyle ona dokunmak, sesini duymak ve ten kokusunu almakla sınırlandırılmıştır.

Baudelaire modernliği şiirlerinde anlatmak için kendince bir kuram oluşturmuştur. Kuramının ilk terimi zamandır. "Şimdiki zaman adetlerini resmetmek istiyorum" diyen Baudelaire için, bu nedenle geçmiş zaman da kendi çağında ve sadece "şimdiki zaman" olarak yaratıcılara, ressamalara haz vermiş olduğundan dolayı değer taşır. Baudelaire kendi çağının adetlerine verdiği önemle ve dolayısıyla da şimdiki zamana verdiği anlamla birlikte modernizmin öncüsü olmuştur diyebiliriz.

Şiirleri romantizm çıkışı olup bu akımı yenileyen bir yönelim olarak da yorumlanabilir. Baudelaire bir ara Parnassienler arasında da yer almıştır. Ama asıl önemli olan onun simgeci bir akımı benimsemesidir. O simgeciliğin ilk ve özgün kuramcısı olmuş, simgeci anlatıma, teknik işlevinin ötesinde, yeni bir şiir anlayışıyla estetik değerler kazandırmıştır. Simgeciliğin olduğu kadar Gerçeküstülük ve Varoluşçuluk akımlarının da öncüsü kabul edilmiştir.

Baudelaire Fransız edebiyatında çok önemli bir rol oynamış, Fransız şiiri onunla Fransa dışına çıkıp bütün dünyada okunmaya başlamıştır.

Baudelaire'nin alkol, afyon ve kadınlar arasında geçen yaşamı sonucu "Lanetlenmiş Şair" olarak görülmesi, böyle kötü bir şöhretle anılması fakat buna rağmen önemi inkar edilemeyecek bir yere sahip olması biraz düşündürücüdür. Bence Baudelaire mutsuz bir insandı ve belki de hayatı boyunca hep mutluluğu aradı. Çünkü o "kişi kıvancın sonsuzluğunu bir saniye olsun bulmuşsa, lanetlenmiş ne çıkar!" demektedir. Bu gösterir ki Baudelaire'nin hayatı boyunca süren mutluluk arayışları ona birçok yasakları yıktırılmış, fakat bu arayışlardan elde ettiği deneyimler onun evrene, sanata, sanatın birçok dalına, şiire ve modernliğe bakışını oluşturmuş, ona farklı bir görünüm kazandırmıştır.¹

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

¹ Wikipedia.com

MAÇA PAPAZI DA KARTOPU OYNAR

Bana biraz naftalin renginde doğmuş çocuklar verin,
Öpüşmek için kadınlar ve bir de,
Yosun tutmuş bir bahçe,
Dedi yüce Kronos...

Dalından düşen bir meyvenin düşerken
Acısı vardı içimde hayata dair;
Kopuk ve çürümeye yüz tutmuş.
Yılkı bir bahçe var gözlerimde asılı kalmış
Gayri ihtiyari hatırlanır ve hoş karşılanmaz yaratılışım.
Yağmurla birlikte ıslanır bileklerim
Kireç tortularıyla vaftiz edilmiş ruhum
Güneş ışınları eşliğinde hüznü şarkılar söyler
Papatyalara sahici dans ederim.

Balkondan bir düzenektir ruhum
Asılı kalmış hayallerim var
Okuyamadığım kitaplarım
Yakamadığım sigaralarım
Öpemediğim kadınlarım var.
Balkonlu bir düzenektir ruhum
Kardan eritme sularım akar kadınlarımın göğüslerinden
Dudaklarından, bacak aralarından...

Maça papazı da kartopu oynar benimle
Her kışın ilk sabahında ve gelemeyen baharda
Balkonla inşa edilmiş ruhum var
Asılı kalmış gözyaşlarım
Yetim bıraktığım çocuklarım var
Doğuramadığım çocuklarım.
Her kış başında toplanırım ben çocuklarımla
Yılkı bahçemde kartopu oynarız
Kedilerin asılı kaldığı dallarında bahçemin
Çürümenin yer edindiği bahçemin
Bembeyaz bir örtü olmaktan ileri gidemeyen bahçemin
Maça papazı, kadınlarım ve çocuklarım
Ve ben diyorum, oysa
Ben bir imgeyim yeryüzünde
Kanamak gibi, ıslanmak gibi, sevişmek, dövüşmek ya da...
Ya da intihar etmek gibi bir eylemim ben.
Bembeyaz bahçemin bir imgesiyim belki de
Bilmiyorum, yıllar oldu bir imge olmayalı
Yüzyıllar, iki yüz yıllar ve üç yüz yıllar.
Yıllar geçtikçe kadınlarım öpmedi beni
Sevişmediler benimle
Yıllar geçtikçe doğmadı çocuklarım.
Doğuramadım onları...
Ben doğumsuzluğun ve sevimsizliğin bir imgesiyim yeryüzüne
Tanrının hayali ve hayaleti
Bir tualin renksiz parıltısı
Bir düşün sonradan anlayışı.
Maça papazı da bir imge o zaman
Maça papazı kartopu oynayabilir mi ki?
Dur diyorum maça papazı yapma
O yaptıkça ben diyorum
Hep diyorum

Bağırıyorum, çağırıyorum
Gülüyorum sonra kahkahalar atıyorum
Ben diyorum maça papazı yapma
Yoksa hastalıklı mı benim deyişlerim
Yoksa ellerim birer iltihap mı?
Kurtulurum bundan diyorum
Geçer nasılsa geçer üç yüz yıl geçmiş bu mu
geçmeyecek
Geçer. Dedim. Ama. Kimse. Duymadı.

Bir çamur banyosu bazen maça papazı
Ağzından lağım çıkan
Kurumuş dallarıyla lağım olan
Kadınlarım ve ben ve doğmayan çocuklarım.
Kartopu ve ben... Ve maça papazı...
Döneriz bir ilkyaz ikindisinden çıkıp kara kışa
Bürünürüz nasıl olsa bembeyaz bahçemize
Ben ve iltihaplı deyişlerim
Ben ve maça papazı
Ben ve deyişlerim...
Ben yalnız dans ederim!
Yalnız sevişir yalnız yemek yerim
Ve ben ve maça papazı
Oynarız bembeyaz bahçemizde,
İltihaplı düşerim ve deyişlerimle
Bir kış başlangıcında...
Oynarız nasılsa
Balkondan ruhumla
Bilirsiniz siz benim ruhumu,
Bilirsiniz...
Ama bilmezsiniz ki:
Aslında maça papazı da kartopu oynar.

Deniz TUĞER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Gazetecilik Bölümü
4. Sınıf

MIŞ, GİBİ, SANKİ...

Gönlüm eriyor aklıma geldiğinde...

Küçük küçük notlar halinde yaşıyorum sensizliği. Dokunan sen olmayınca çok önemsemiyorum tensizliği. Mutluluk sanarak önüme koyulan her densizliğe gülerken yaşıyorum gibi geliyordu fark edeme-
dim çaresizliği. Halen aklım ermiyor nasıl içine sindirdin bensizliği. Sorsalar inanır mıydım yapacağın
bu hadsizliği. Çekip giderken susuyor muydun sıralarken birlikteyken yaşanan çaresizliği.

Peki, şimdi ne oldu?

Dağına kar mı yağdı? Soğuk mu büktü belini suskunsun? Ateşine ne oldu? Hani yakardın denizleri?
Adına kir mi kondu? Kötü söz mü çıktı suskunsun? Haksızlıkları yıkan kalbine ne oldu? Hani korurdun
öksüzleri? Canına kim kast etti? Vurgundan mı suskunsun? Yeri göğü kendine hayran bırakan güzele
ne oldu? Hani beraber kuracaktık devrimleri?

Bir zamanlar...

Hayatımın ne akşamüstü vardı ne şafak vakti; ya gündüzdü ya gece. Gece rüyamda görmek isterdim
seni, ama hayalini kurmaktan uyuyamazdım. Yüreğim kor bir çelik parçasıydı. Sevdanı taşımak için
suyunu bekliyordu. Yıllar içinde yıpranmamak için gönlünün balyozuyla dövülmeyi bekliyordu. Her
sözünü kaleimden kıskanmıştım. Sevdamı sözünle kanıksamış, özümde bir medet arar olmuştum.

Sorup duruyorum.

Gelecekte bir gün geçmişini özleyince dönüp bakar mısın? Hangi şarkılardı onlar? Hangi kar taneleri
üzerimize düşmüştü? Hangi duvarlar şahitlik eder mahkemeler de nefsimize? Güneşin açmadığı, so-
banın ısıtmadığı bir eve beni hapseden neydi? Binlerce günü almımızda yazmışlardı da sonunda has-
retle mi sınanacaktı geriye dönen? Nerede başladı bu döngü?

Ya da acı gerçek...

Sıradan insanlarız. İnsanlığımız sıradan. İnsanlığı sıradan geçsek, yerimiz en arka sıradan. Bilmediğimi-
zi bilemediğimiz sıralarda yer aldığımız sıralar sandığımız sıralar değil. Anlatsam anlatmaya değer mi?
Kendini bilmeyene önem arz eder mi? Zahmete değer mi?

Vazgeçtim, içimden geçti ve gitti sana söylemek istediklerim.

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

YENİDEN

İçimdeki ses benimle inatlaştı bugün,
 'Yazamazsın', dedi 'eğer mutluyusan.'
 Ben de aldım yanıma özlemlerimi,
 Bıraktım içimde biriktirdiklerimi,
 Bittiği yerde değil, başlangıç noktasındayım daha sözün,
 Bir anlamı kalmaz bu satırların, gözlerinle dokunmazsan...

Siz, beyefendi.
 Siz benim tarafımdan çok sevildiniz.
 Tüm noktalarında gezindim sevginin,
 Yokluğunuzda çok anıldı isminiz, fazlasıyla özlendiniz.
 Var etmek isteyip, gel diyememek...
 Siz de belki yaşadınız, belki bilmezsiniz.

İsminiz, diyorum;
 Başka kulaklar tarafından duyulunca acıtıyor.
 Mutluluk verici, isminizle hitap edebilmek...
 Bir iki cümle de olsa konuşabilmek sizinle,
 Bir senelik nefes alıp vermeye eş değer.
 Eş değeriyle zamanın, sevginizi umut edebilmek;
 Uykuya dalışlarım, herhangi bir rüyama gelmeniz dileğiyle.

Anlamazmış insan,
 Başka hayatlara sığamadığını fark etmeden,
 Hiçbir yeri huzur limanı olarak görmeden,
 Bir daha o kadar tutkuyla seveden anlamazmış.
 Hiçbir bakışa gözlerini değdiremediği andan itibaren,
 Yerinin doldurulamayacağını, boşluğunun kapanmayacağını,
 Asla âşik olamayacağını, anlamaya başlarmış...

'Tartışmalar' derdiniz,
 İyi yönden baktığınızı, ilerdeki sorunların zehri olduğunu söylerdiniz.
 Tartışmalarla yıpratmamaktı, sakın tartışmaktı kastettiğiniz.
 'Hala avantaja sahip midir, anladıysak birbirimizi?'
 Sorusu gelir dilimin ucuna, susarım sonra
 Gidecekseniz, yıpranmış yerlerinde kalbimin, bekleyiniz.

Ters anlamlar, imalar...
 Kal demeyi deli gibi isterken neden 'git' der bir insan?
 Kabul ediyorum, ben anlamsızdım çoğu zaman.
 İki insan arasında geçermiş her şey ve gururu olmazmış aşkın,
 Dış seslere çok takılmışım; ha unutmadan
 Ya fazla sık tekrar etti yokluğunuzda şarkılarımız,
 Ya da her şarkıda bir 'siz' anlamlanmıştınız.

Kararsızlık.
 Aylardır karar veremediğim ilk şey bu.
 Birkaç dize ve sevgi verirsem yetinip gider misiniz?
 Yoksa dünyanın tüm dillerinde söylenebilecek tüm şiirleri

Durup gözlerimden okumak mı istersiniz?

Hislerim diyorum,
 Öldüklerini sanıyordum, hayata dair ne
 varsa öldüklerini içimde.
 Hoş geldiniz... Hayat verdiniz
 Olur da geldiğiniz gibi giderseniz,
 Yine özleriz,
 Yine bekleriz.

Selin SIVARI
 SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
 Fransız Dili ve Edebiyatı
 3. Sınıf

ZEYNEP'İM

Bazı geceler öyle süzülür ki gözleri
Kaç bin diyar dolaşır hayalleri
Uğursuz rüyalarından uyanıp
Yastığından kovar, zamanında sinmiş
Fi tarihinin gündüz sevişmelerini...

Gözleri uzak yarınların yılgınlığında
Ellerinde bir tunç tarak
Yıllara dolanan saçlarının arasında...

Gözleri asude denizlerin kıyısı
Ellerinde bir yunus
Kovaladığı, âminleri unutulmuş duaları...

Bazı geceler öyle dalar ki gözleri
Kaç bin sevgiliyi doldurur gönlüne
Sonra vazgeçer her rüya gibi

Acılar yazılmaz, an an yaşanır
Sığmaz olur, gün gün doğar
Son mektupların mürekkebinin tadar
Gözleri kaç heceye bölünür...

Odaları kilitlidir bu hanenin
Demirci sesleri barındırır
Örs üzerinde genç kızlığının
Zalim ayrılıkları dövülür
Girilmez odalarına bu hanenin...

Gözleri şafaktır Zeynep'in
Kaç sürgün verdi sevdaya
Uslanmadı gönlü ayrılıklara
Gerçekleri ağırdı Zeynep'in...

Şehirlerde gece olmazdı
Gece şehirlerin cellâdı
Her cadde bir gün doğumu,
Her pencere bir gözdü
Zeynep, kadınlığına ekledi
Geceleri ve şehirleri...

Ayakaltında dolanır bazı hatıralar
Kaldırıp atamazsın, ah o odalar
Her biri şehirler dolusu
Karanlık caddeler korusu
Dokunduğunda en ince yerinden
Vurur seni Zeynep...

Gözleri şafaktır Zeynep'in
Katlanır ayakucunda bir dağın etekleri
Susuverir bir nehir
Salıverir kendini en güzel rüyaları...

Sonra dört döner bahara meyilli gözleri...

Kaç sürgün verdi sevdaya
Adını kaç kez süsledi
Ne rimeller akıttı gözleri
Maviydi,
Derindi,
Yalnızdı...

Uslanmadı gönlü ayrılıklara
Her seferinde bir aşkı niyeti
Kalmak oldu bir şehirde
Onsuzluk Zeynep'in diyeti...

Gerçekleri ağırdı Zeynep'in
Ellerine sığmadı
Betonarme yürekleri
Ve caddeler dolusu
Kalabalık yalnızlıklar ordusu...

Zeynep,
Gözleri uzak yarınların yılgınlığında
Ellerinde bir tunç tarak
Yıllara dolanan saçlarının arasında...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

DERİNLER

Düşüyorum...
En derine doğru...
En serin yere doğru...
Görünen dip ne kadar derin olabilir ki?

...
Sesler duyuyorum...
Benim olmayan...
Duyuyorum ama durmuyorum.
Sesler...
İnce, kalın...
Duyamıyorum.
Aslında hiç dinlemediğim...

...
Ne kadar derin,
Ne kadar kindar...
Ne kadar serin,
Ne kadar duygusuz...

...
Unutmak mı?
Hiç yaşanmadan?
Varsaymadan?
Umut,
Kokusunu duyup da,
Sarılamamak mı?

...
Ve duruyorum...

Duvarlar bu kadar yakinken bana aslında bir şeylerin rüyalarından ibaret oluşu, her seferinde sarsardı beni. Derinler bana göre değildi. Tutunmak bana göre değildi. Uçuşurken beynim de akıl taneleri, aslında tek umursadığım düştüğüm kuyunun içinde ki yıldızlardı. Yıldızlarda buraya düşer ve gün geçtikçe solmaya başlardı. Derin, onları sömürdüğü ışıkları birer birer söner ve en sonunda soluk birer düşünceye dönerlerdi.

Derinlerde tek bulduğum, bu yıldızlardan ibaret olmazdı. Gri taşın yanından geçerken aslında renkleri de görürdüm. Renklerde burada birer birer solmaya başlardı. Solan renkler kendini siyaha ve beyaza bırakırdı. Aklım şaşar buna inanamazken, gri taş alınganlık etmezdi. Gri olmayı o severdi. Hayata realist bir çerçeve ile bakmak onun işiydi. Şaşarken tokat atmayı, uyurken uyandırmayı, severken düşündürmeyi becerebilirdi. Ne de olsa bir taşı her halinde...

Yalpalarken derinlerde farkına vardığım her şeyin teker teker ben olduğumu fark ediyorum. Bunlar benim kaybettiğim yıldızlarım, benim unuttuğum renkler ve benim yitip giden geleceğim, geçmişim, unuttuğum varlığım. Derinlerin sesi bir kez daha fısıldarken kulağıma, suskun güneşin ilk ışıkları yeni bir günü haber ediyordu. Kalkıp, bir kez daha derinlerde dolmak için yeni bir fırsat daha doğmak üzereydi...

Furkan TURGUT
Selçuk Üniversitesi
Kimya Mühendisliği
4.Sınıf

MEVSİM EYLÜL

Mutsuzdu... Her halinden belliydi mutsuz oluşu. Her Eylül böyle olurdu. Eylül'den sebep değildi böyle oluşu. Eylül vedaydı onun için. Sevdiklerinden ayrılmaya, onların sesini unutmaya korkusuydu. Mutsuzdu.

Mesafeler... Mesafelerdi işte tam da neden. Bu kelime bir bıçak vazifesi görüyor; insan ayırıyordu... Giden gidecek o kalacaktı geriye. Aynı şehirde, aynı mekânlarda, aynı insanlarla yaşayacaktı yine... Sevdikleri vardı elbette bu şehirde de ama ya bu şehirden gidenler... Olsun o beklerdi. O beklemeyi çok iyi bilirdi. Sessizliği, sesi, ağlamayı, gülmeyi, mutlu olmayı çok iyi bilirdi ama mutsuzdu.

Zaman... Soyutların en somutuydu belki de. Zaman yine Eylül gösteriyordu. Olsun Eylül geçecek, zaman değişecek, mevsim yeşil olacaktı yine. Bugüne kadar geçmemiş miydi sanki? Ne büyük eylüller atlatmıştı! Umutsuz değildi zaten o, sadece mutsuzdu.

İnsanlar... İnsanlar yapıyordu zaten onu hep böyle. İnsanlar geliyor, insanlar gidiyor, insanlar seviyor, insanlar kırıyor hep onu. Affederdi hep, insanları affederdi. Affetmek onun için bir marifet değildi, birçoğu için gurur meselesi olsa da... Çok insan sevmezdi zaten; az insanı çok severdi. Bu yüzden az duygusu vardı ama büyük yaşardı. Affederdi, üzülürdü, severdi, sarılırdı, mutlu ederdi ama mutsuzdu.

Mutsuzdu... Mesafeler vardı, zaman geçiyordu, insanlar gidiyordu. Belli ki Eylül gelmişti yine. Öyle ya onun için "Eylül bir ay değil bir mevsimdi".

Betül GÖKSÜN
ANKARA ÜNİVERSİTESİ
Gıda Mühendisliği
3.Sınıf

MEVSİME...

Bir eylül sabahı
Ölümü bekleyen bir hasta
Gibi durgun,
Hayattan nasibini almış bir yaşlı
Gibi yorgunum.

Bir eylül sabahı
Evladını bekleyen bir ana
Gibi hasret,
Sokaklara atılmış bir çocuk
Gibi nefretim.

Bir eylül sabahı
Hayalleri olmayan bir insan
Gibi mutsuz,
Suç işlememiş bir mahkûm
Gibi suçsuzum.

Bir eylül sabahı
Bir de baktım
Ben yokum...
Sümerya TAŞKIN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
2. Sınıf

ATATÜRK'ÜN FRANSIZCA ÖĞRETMENİ

NAKIYÜDDİN YÜCEKÖK VE TAHSİN BEY'E YAZDIĞI TEŞEKKÜR YAZISI

Atatürk'ün Fransızca Öğretmeni Nakiyüddin Yücekök, Selanik Askeri Rüşdiyesi'nde Meşrutiyet'in ilanı arifesine kadar 20 yıl boyunca Fransızca öğretmenliği yaptıktan sonra, Meşrutiyetin ilanında Selanik Merkez Kumandanlığı ve sonra da Liva Kumandanlığında bulunuyor. 31 Mart olayının bastırılması hareketinde belli başlı rolü oynadığı gibi, Meşrutiyette Sadrazam olan Talat Paşa'nın da Selanik PTT Dairesi Başkâtipliği'nden başlayan en yakın arkadaşlığı ile ona da zaman zaman uyarıcı telkinlerde bulunmuş, başarılarında rehberlik etmiştir. 31 Mart Olayları'ndan kuşkulanan Mustafa Kemal'den habersiz postaneye girerek gelen telgrafları toplayan yine öğretmeni Nakiyüddin Bey'dir. Atatürk'e eski hocası, bu telgrafları getirdiği zaman:

-Ben de senin gibi İstanbul'da dönen dolaplardan huylanmıştım, der ve beraberce İstanbul'a yürümek için silah başına kararını alırlar. Yücekök, öğrenciliğinde üstün kabiliyetini sezdiği küçük Mustafa Kemal'e bir gün:

-Sen bu Fransızcanın peşini bırakma, öğüdünü verir.

O da tatillerde Selanik'teki Fransız Frerler Okulunu ziyaret eder. Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun Türk Dili Dergisi'nin son sayısında çıkan bir yazısında, kendisine ve etrafındaki dilcilere nasıl çeviriler yaptığını anlatırken:

-Fransızcası O'na yeterdi.

Bu cümleyi kullanıyor ki, bunda Yücekök'ün uyarıcı ve yetiştirici bir öğretmen olarak payı olduğunda şüphe yoktur.

Atatürk'ün saygı ve övgü ile andığı bu öğretmeni silah arkadaşlığı ve siyasi hamlelerindeki yardımcı olduğu gibi, eşsiz kabiliyetlerle yüklü öğrencisinin kadirbilirliği ile getirildiği milletvekilliğinde de O'nun devrimlerine bağlı kalmıştır. Buna yine Atatürk'ün kaleminden çıkan şu yazı ile tanık oluyoruz:

(İstanbul

19.8.1928

"Daire-i intihabiyetiniz (seçim bölgeniz) hakkında verdiğiniz malumatı Türk Harfleriyle yazdığınız için teşekkür ederim."

Gazi M. Kemal)

İstanbul
13/8/28

Mokhi ve Tahsin
beylere ;

Dâire-i intihaliyyemiz
ahvâli hakkında verdi-
ğinizi — mâlumata ,
bilhassa, bu mâlumotü
türk harfleri- le yazdığınızı için, teşekkür
ederim .

Gâzi M. Kemal

Harf Devrimi'nin bu ilk yıllarında eski harfleri kullananlar çoklukta olacak ki, Atatürk teşekkürü, özellikle raporun yeni harflerle yazılmış olmasına bağlamış. Ayrıca yeni harflere Türk'ün sesini yansıtmayı, kendi düzenine uyması bakımından Latin Harfleri yerine de "Türk Harfleri" terimini kullanmıştır.

Özgür ÖZDEMİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

KENDİ ŞARKIM

Yalnızlık tarlasının geniş düzünde
Tek başına yaşayan kuşlar gibi
Yaşadım dayanabildiğim kadar
Öğüncüm bu olacak yeryüzünde

Bir yol ki kendimizden başlar
Kolay olmayan güzel olan
Gelecek Türkiye'ye gidecektir.
Geçip yalnızlığın tarlasından

İnanıyorum gerçek bu tarafta
Öyle gecelerim oldu ki apaydınlık
Pişman değilim üzgün değilim
Git kafamdan yalnızlık

Talip APAYDIN (1926- 2014)

MA CHANSON A MOI

Dans la large plénitude du champ de la solitude
Comme les oiseaux vivant tout seul
J'ai vécu tant que j'ai pu résister
Ce sera mon louange sur la terre

C'est un chemin qu'il commence de nous même
Il va vers la future Turquie qui n'est pas facile
Mais vers la belle Turquie
En traversant le champ de la solitude

J'y ai la confiance, la vérité est de ce côté
J'avais des nuits de telle sorte qu'elles étaient toutes claires.
Je n'ai pas de regrets je ne suis jamais triste
Va -t-en la solitude de ma tête.

Talip APAYDIN (1926 -2014)

Traduit par: Galip BALDIRAN

ADIM

Association of Developmental Individualized Medicine

1000 15th Street, NW

Washington, DC 20004

Phone: 202-462-1000

Fax: 202-462-1001

www.adim.org

ADIM is a 501(c)(3) non-profit organization.

Our mission is to advance the science and practice of individualized medicine.

ADIM is a 501(c)(3) non-profit organization.

Our mission is to advance the science and practice of individualized medicine.

ADIM is a 501(c)(3) non-profit organization.

Our mission is to advance the science and practice of individualized medicine.

ADIM is a 501(c)(3) non-profit organization.

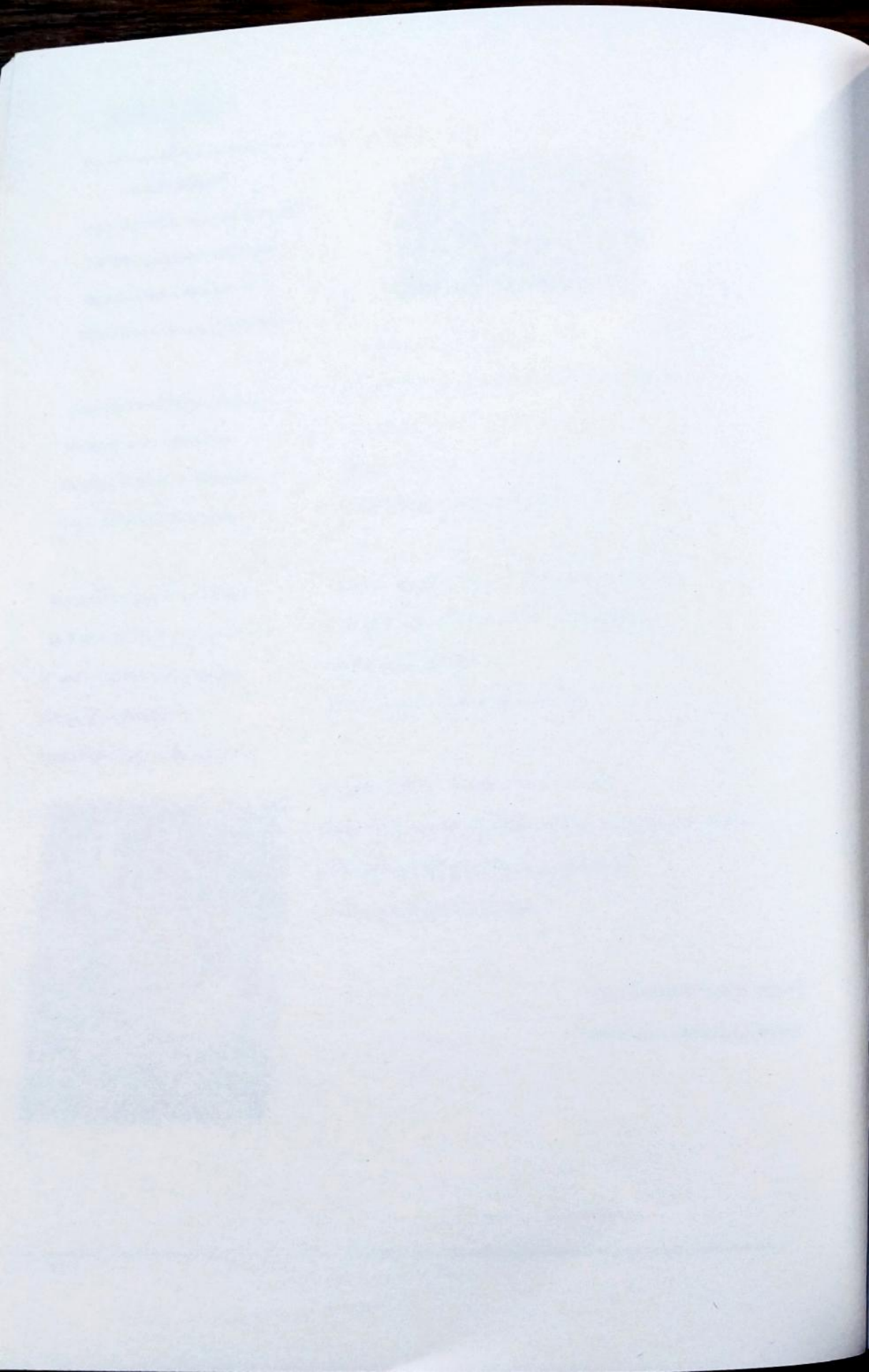
Our mission is to advance the science and practice of individualized medicine.

ADIM is a 501(c)(3) non-profit organization.

Our mission is to advance the science and practice of individualized medicine.

ADIM is a 501(c)(3) non-profit organization.

Our mission is to advance the science and practice of individualized medicine.

ADIM®

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SİVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SİVARİ
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU

Konya

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SİVARİ

Basım Yeri
Selçuk Üniversitesi Alaaddin Keykubat Kampüsü Edebiyat Fakültesi
Zemin Kat Fotokopi Merkezi-KONYA
Telefon: 0332 223 13 96

KIRMIZI
akademi

www.kirmizifotokopi.com.tr

**BİNLERCE ÖĞRENCİNİN
BAŞARISINA
İMZA ATTIK.**

NASIL MI?

FARKLI DERSHANE VE HOCALARIN HAZIRLAMIS OLDUĞU DERS NOTLARI

ÇALIŞMA SORULARI

PRATİK BİLGİLER

NOKTA ATIŞI SORULARI

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ

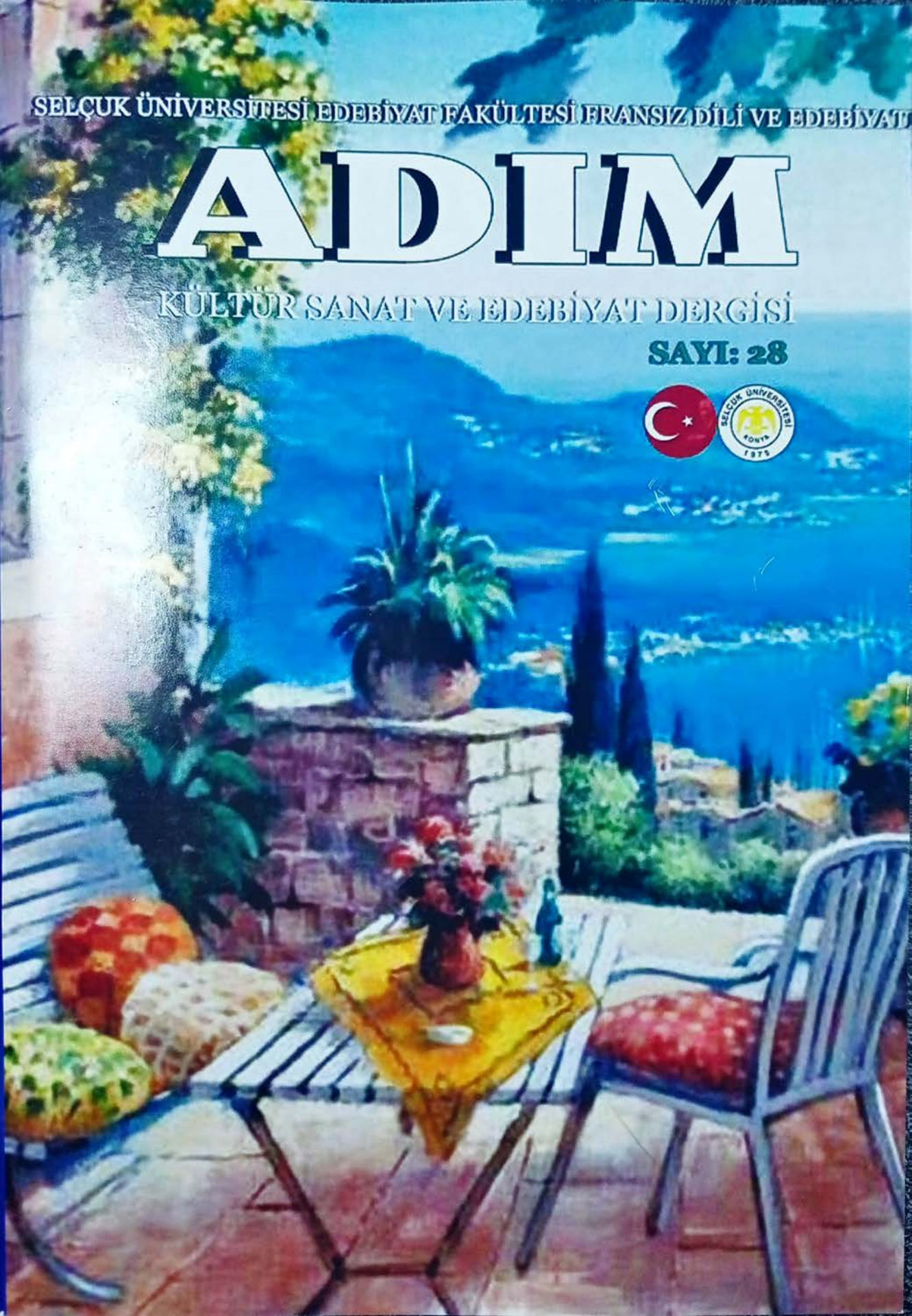
ÖSYM'İN YAPMIS OLDUĞU TÜM ÇIKMIŞ SINAV SORULARI

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

AIDIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI: 28

ADIM®

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SİVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SİVARİ
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Konya – Kasım 2015

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SİVARİ

Basım Yeri
Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri
Matbaa Sertifika 31790
Ferhuniye Mah. Sultanaşah Cad. Aktif İş Merkezi No:30/A
Selçuklu / KONYA
Telefon: 0332 350 21 71

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
ANIMSAMAK	Betül GÖKSÜN	3
KENDİNİ FİLTRE ET	Doğukan CANBAY	4
DOKTOR VE BEN	Sami KARAKAŞ	5
UNUTAMAM (ŞİİR)	Gamze İNAN	9
ARAFTA BİR BANK	Halil İbrahim SAYILI	10
BİR ZAFER GÜNÜ (ŞİİR)	Elcan BAYRAM	13
LİRİZMİN BABASI: VICTOR HUGO	Çiğdem ÇATAL	14
TEPE	Abdullah YILDIZ	17
POLİAMORİ (ŞİİR)	Abdullah YILDIZ	19
BANA HÜZÜNDEN SÖZ EDİYORLAR (ŞİİR)	İsmail CƏFƏR	20
MAVİ DEM (ŞİİR)	Zeynep DEMİRBAÇAK	20
NİAGARA ŞELALELERİ	Melike LEBADAĞ	21
BULUT (ŞİİR)	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	22
SEN BOZUKLUĞU (ŞİİR)	Necla KALAY	22
ATATÜRK'ÜN BİR ŞİİR ÇEVİRİSİ	Özgür Özdemir	23
VİVRE L'INSTANT PRESENT	Kıymet AVCI	24
HATIRALAR ARASI	Furkan TURGUT	25
KARANLIĞIN GÖZYAŞLARI (ŞİİR)	Tuğçe Nur YILDIRIM	26
LA VIE N'EST PAS TOUJOURS FACILE	Kıymet AVCI	27
SÜRREALİZM	Buğçe ARIN	28
MARGUERİTE DURAS	Batuhan DEMİRCİLER	29
HER BİR ADIM	Sümerya TAŞKIN	30
AŞK OLSUN (ŞİİR)	Rukiye TOKAŞ	31
SEBEPSİZ SIZILAR	Kübra GÜL	32
10 KASIM NEDİR?	Yayın Kurulu	34
SON VALS, SON MEKTUP	Selin SİVARİ	36
NE OLURDU (ŞİİR)	Sammy SAPHARY	37
BENİM İÇİN YARATILAN ANNEM!(ŞİİR)	Abdullah ÖZTÜRK	38
BATEAU 10(ŞİİR-ÇEVİRİ)	Galip BALDIRAN	40

EDITOR'DEN

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

28. Sayımızda yeniden merhaba,

Soğuyan havalara tezat oluşturan, sınımsız kalplerden akıp gelerek içimizi ısıtan yazılarla yeniden bir aradayız ve olumlu geri dönüşleriniz için hepimize minnettarız. Kalemimiz ve varlığınız daim olsun...

Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk, Cumhuriyet'in Onuncu Yıl Kutlamalarının yapıldığı 29 Ekim 1933 tarihinde verdiği 10. Yıl Nutku'nda, bu günü en büyük bayram olarak nitelendirmiştir. Hepinizin en büyük bayramını, en büyük coşkularla kutlarız.

Büyük komutan, büyük devlet adamı, bağımsızlığımızın mimarı, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün ebediyete intikal edişinin 77. yıl dönümünde, O'nu rahmet ve minnetle anıyoruz. Hatırlatmak gerekir ki, 10 Kasım kesinlikle yas günü değildir.

Her şey biter, her şey küllenir. Nefretler, aşklar, kavgalar, kötü günler, güzel anlar, öfkeler, mevsimler... Yaşam ve edebiyat baki kalır. Bu ikisinin değerini bilmek ve doyasıya yaşamak ümidiyle, keyifli okumalar diliyoruz.

Sevgiyle kalın...

Adım Dergisi Yayın Kurulu

'AN'I'MSAMAK

Tatlı tatlı esen ılık rüzgârın saçlarını dağıtmasına aldırılmıyordu. Az sıcak ve bir o kadar da kasvetli havadaki bu sakin yürüyüşü onu huzurlandırmıştı. Dinlediği şarkıda yankılanan bir kahkaha sesi duyuyordu. Kısa, kesikli ama hoş bir kahkaha. Onun, o gülüşünü hiç unutmamıştı zaten. O muazzam şarkıyı dinlerken de hep anımsardı. Bulutlar biraz kararmış, ötelerde gri renk hâkim olmuştu. Az sonra yağmur gelecekti besbelli. O da evine yaklaşmıştı zaten. Ama son ses şarkısını bir an olsun kesmemişti kulaklarından.

Şarkıyla dolan kulaklarında onun hoş kahkahası, hafızasında ise belli belirsiz bir eski zaman resmi vardı. Yağmur hafiften çiselemeye başlamıştı sanki. Rüzgâr daha sert esiyor ve adımlar hızlanıyordu. Aksine o ritmini hiç bozmuyor ve parçaları birleştirerek hayalinde kalan bu adamı tamamlıyordu. Sanki adam az sonra vücut bulacak ve yanına ilişiverecekti. Yağmurun ıslattığı eski kaldırım taşlarında yürüyordu durmaksızın. Ne kadar çok özlemişti ne kadar çok sevmişti bu adamı belli ki. Bu ılık yağmur ona da dokunuyor muydu acaba?

Birden keskin bir korna sesiyle irkildi. Sağına soluna bakındığında evinden on dakika kadar uzakta olduğunu gördü. Geri dönmekle kalmak arasındaki anlık kararsızlığından vazgeçip evine doğru yöneldi yine. Bu an hiç bitmeseydi, özlediği adam yanından hiç gitmeseydi keşke... Anımsamak onu bir kez daha mutlu etmişti. Her şey ne kadar geride de kalsa, ne kadar uzakta da olsa her şey anımsamak, yaşamaktı onun için. Şarkıda da söylediği gibiydi aslında... Zamanın silemediği çok şey vardı...

Betül GÖKSÜN
ANKARA ÜNİVERSİTESİ
Gıda Mühendisliği
3.Sınıf

KENDİNİ FİLTRE ET

Benim dünyamda kahveyi sade içenler. Çünkü öylesi daha güzeldir. Tadını alırlar her şeyin, kokusunu koklarlar. Hakikate odaklanırlar çünkü dışı manzaradır. Sütlü kahve içenlere karışmazlar ama pek de benimsemezler. İnanırlar bir gün herkes doğru yolu bulacaktır. İnanırlar bir gün herkes hakikate kavuşacaktır. Çünkü asıl haz ordadır. Bilirler, kahveyi sütlü içenler bağımsız değildir. Bağlıdır onlar... Ailesine bağlıdır, arkadaşlarına bağlıdır, sevgilisine bağlıdır, köşe başındaki markete bağlıdır.

Benim dünyamın insanları etliye sütlüye karışmaz. Sakindir onlar. Ama hor görürler, kullanmaya kalkarlar benim güzel insanlarımı. İçten pazarlıklılar kahveyi sütlü içenler. İkiyüzlüdür. Çünkü bağlılıkları ve özgürlükleri arasında sıkışmışlardır. Anlayamazlar, bilemezler birinden birini reddetmeyi. Hâlbuki hayat; akan damarı kesmek kadar kolaydır. Bilirler eskiler... Ve hep böyle olmuştur.

Benim dünyamda müziği de klasik severler. Ne de olsa eski iyidir. Dinlenmiştir ya yüzyıllarca... Yazılmıştır ya son nefeste... Hani bir devri bitirip başlatmıştır ya bir diğerini. Ama sütlü kahve içenler bunu da bilemezler. Çünkü onlar görebildikleri dünya da yaşarlar. Ufku yoktur onların. Rotasızdır. Boğulmaya mahkûmdurlar. Yüzemezler! Çünkü bir zincir tutar arkalarından onları. O kadar basit düşünürler ki; önemli olan hayatta kalmaktır onlar için. Önlerine konanı yerler, televizyonda çıkan dinlerler. Sorgulayamazlar. Çünkü kahve hala tatlıdır. İçinde süt ve şeker vardır. Hayat hala yumuşaktır, hakikatin önünde sahne perdesi vardır.

Ancak daha fazla sürmez bu. Hak, onlara bir şans verir. Bir yol gösterir. Çünkü oyunun kuralları bellidir. Yüce Yaratanın mevzusu yumuşacık değildir. O şeker girmez bir gün kahvenin içine. Dökülür süt her yana. Akan damarı kesmek kadar basittir hakikat. İsyan eder kahve. Kimliğini bozan her şeyi atar bir yana. Hani olur ya içersin yanlışlıkla... Bakarsın o sert koku bardağın içinden vurur beynine. Açıldığını hissedersin ya tüm duyularının... Olur da bir yudum alırsan şayet, ayrılır bildiğin dünya ikkiye... O sihirbaz iner ya sahneden, foyası çıkınca meydana...

Kabul eder misin o zaman doğruları? Yüzleşir misin o zaman kendinle? Anlarsın ya bu birliklik sürmez fazla... Yoksa çok mu acıtır canını gerçekler? Devam eder misin kendini kandırmaya? Hani zordur ya karar vermek... Bizden olmayı seçmek...

Hani yapmazsın ama... Olur da yaparsan şayet şunu da hatırla:

Bizi bilen bilir,

Bilmeyen de kendi gibi bilir...

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

DOKTOR VE BEN

"Cennetin kapıları aralandı ve içeriye bir melek girdi."

El secreto de sus ojos

"...Güzel gözlerine baktım. Az gücüm olsa gözümü kırpmadan bakarım ama kapanıyorlar. Maskemi çıkarıp seni öpsem nefessizlikten ölür müyüm diye düşünüyorum. Eğer gerçekten güzel ölmek diye bir şey varsa şuan ben öyle öleceğim. Seni öperken ölmek ölümlerin en güzeli olsa gerek. Şu an tarih yazılıyor. Ama inan yazılan tarih umurumda değil. Hayat seninle güzel... Seninle anlamlı. Bütün güzelliklerin sebebi sensin. Bu arada çok da güzelsin. Öyle güzelsin ki; şu an ölmek pahasına seni öpebilirim."

Vücudu yanıklar içinde bir adam, yanı başımdaki yatakta, kasvetli bir hastane odasında, belki de doğru düzgün seçemediği bir kadına ilanı aşk ediyordu. Şaşkındım. Bir adama kendi acısını unutturacak bir kadın olabilir miydi? Büyük ihtimalle yangından çıkarılan adam şoktaydı. Eğer o adamın yerinde ben olsaydım, acılar içinde çılgın atıyordum. Şuan çılgın atmamak için beni alıkoyan neydi peki? Kırılmış bacağım, kırılıp dökülmüş dişlerim, 12 dikiş atılmış yüzüm...

Önce kapıdan gelen sesleri duydum. Ayak sesleri, anlayamadığım konuşmalar... Ardından kapının eşliğinde gölgeleri gördüm, sonra suretler belirli oldu. İki polis memuru doktora eşlik ediyordu. Doktor ve yanındaki iki polis memuru, aşk ateşiyle yanmış olmasa da vücudunda önemli derecede yanıkları olan adama ve başında dikilen Piraye'sine göz ucuyla bakıp benim yatağıma doğru hareketlendi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi doktor. Bıkın ve bezgin bir hali vardı. Bu ilk görüşmemiz değildi. Son da olmayacaktı. Benimkisi sonu olmayan bir hikâyeydi. Çok fazla imla hatası yapıyordum. Mesela henüz neden üç nokta koymamız gerektiğini bilmesem de güzel görünsün diye çoğu zaman cümle sonuna üç nokta koyuyordum.

"Henüz ölmedim." dedim. Ölmeye de pek niyetim yoktu. Bugünlerde herkes "güzel ölmek" diye bir şeyden bahsediyordu. Bir şeyleri yarıda bırakıp gitmek ne zamandan beri "güzel" olarak nitelenir olmuştu? Benimkisi sonu olmayan bir hikâyeydi. Hikâyelerin sonsuz olması gerektiğine inanıyordum. Ta ki hikâyenin kahramanı ölene kadar... Ve henüz ölmemiştim.

"Bu sefer üç dişin daha kırılmış. Eğer bir kadın için bir daha dayak yiyeceksen en kısa zamanda bir dişçiye görünmelisin." dedi doktor. Sırıyordu. Bir yandan da gözüme anlamlı bakışlar atıyordu. Geçen ay hastaneye getirildiğimde, steteskobunu çıkarıp yanı başıma oturdu. Cebinden sigara paketini çıkarıp bana uzattı. Çenem kırıldığı için sigara içemeyeceğimi bilir gibi pis pis sırtıyordu. Sigarayı ağzına alıp elini çakmağa götürmüştü ki elimi kaldırıp arkasında duran tabelayı gösterdim. "BURADA SİGARA İÇİLMEZ." Şimdi pis pis sırtıma zamanı bendeydi. Gülümseyen bir iskelet gibiydim. Ne yaptığımı ve ölürken ne hissettiğimi kimse bilmiyordu, bilmeyecekti.

"Hayatta karışık olmayan tek şey karışık pizza." dedi. Konuşmamı bekler gibi bana bakıyordu. Henüz omuzlarımdan ayrılmayan başımı öne arkaya sallayarak O'nu onayladım. "İnsanlara hayret ediyorum. Sevgi ile büyütülüp, nefret ile yaşıyorlar; pişmanlıklar içinde öleceklerini bildikleri halde." diye devam etti. Gözlerini uzaklara doğru dikti. Sarhoş olması seçenekler dâhilindeydi. Eğer öyle değilse benimle kesin kafa buluyordu. "Bak mesela sen. Beşinci keredir bu hastanedesin. Her seferinde dayak yiyip buraya getiriliyor-sun. Diğer dört polis raporunu okudum. Birinde sevgilinin abileri, birinde erkek arkadaşı, birinde nişanlısı, diğerinde de kocası seni dövüp hastanelik etmiş. Önce her şey mantıklı gelmişti. Sonra raporları birkaç kez daha okudum. Sevgilinin abileri, kız kardeşlerini kıskandıkları için seni eşek sudan gelinceye kadar dövmüş-

lerdi. Sana ilk başta çok acımış ardından ise kızın abilerine çok fena küfürler etmiştim. İkinci raporu okurken fark ettim ki sen aslında platonik âşıkmışsın. Sevgilinin veya eski sevgilinin erkek arkadaşı seni hastanelik etmiş. Hatta ilk defa o zaman iki dişin kırılmıştı.”

“Adam boksördü.” diye araya girmek istedim. Sonra sevgilimin kocasının çenemi kırdığını hissettim. “Evet.” dedi gülererek. “Raporu okudum, adam milli boksörmüş. Sana yine acıdım. Sevgilini başka kadına kaptırmaktan daha kötü bir şey varsa onun da sevgilini bir boksöre kaptırmak olduğunu o zaman anladım. Sonra birkaç ayın ardından sen yeniden hastaneye geldin ve bir kere daha raporunu okudum. Bu kez de eski sevgilinin nişanlısı seni hastanelik etmiş. İlk başta boksörle nişanlandığı sandım ama seni dövenin boksör olmadığını seni görünce anladım. Senin adına buruk bir sevinç yaşamadım değil. Eski sevgilisi boksörle nişanlanmayan bir adamın sonuçta. Sonra da eski sevgiline kızdım. Bu kadar kararsız oluşundan dolayı... Çok da normal bir şey değildi aslında. Ve sen her defasında eşek sudan gelene kadar aynı kadın için farklı insanlardan dayak yiyor ve ellerimde çaresizce iyileşmeyi bekliyordun.”

Evet, kısmen böyle oluyordu. Düzenli olarak sevgilim için dayak yiyordum. Çok mu seviyordum? Dayak yemekten zevk aldığımı söyleyemem. Camına taş atılmış otobüs şoförü gibiydim. Öyleydin işte.

“Tamam, dedim. Bu kız nişanlandı. Bizim çocuk bundan sonra bu kadının peşini bırakır. Sonuçta ‘Hangimiz sevmedik?’ dememiş miydi babamız. Sen de sevmiştin ve artık vazgeçme zamanı gelmişti. O kadar da sevmeydin. En azından yüzünde o duyguyu okuyamıyordum. Âşık adamı gözlerinden tanırdım. O kadar da sevgilidim. Ve artık o kadını bırakacaktın. Ama henüz bir ay geçmeden seni komaya girmiş halde hastaneye getirdiler. Düşünü basıp damadın yakınları ve damat tarafından eşek Plüton’a gidip gelene kadar dayak yemişsin. O an senin psikolojik sorunların olduğunu anladım. Takıntılıydın. Artık bir uzmana görünmen lazımdı. Hem o kadar darbeye hangi beyin dayanırdı ki? Hatırlıyor musun sen hastaneden çıkarken ‘O kadar mı seviyorsun?’ demiştin.”

Dünya eskiden daha güzel bir yerdi. Zeki Müren vardı o zamanlar, yaşamaya ve dinlemeye değer şeyler vardı. Yeşilçam’da parayla satılmayan aşklar vardı. Hep kötü adamlar kaybediyordu. Zengin ve fakir o zamanlarda vardı. Ama o zamanlar gönlü zengin olanlar kazanıyordu. Bütün acı kusan filmler bile “Mutlu Son” la bitiyordu. “Canım Kardeşim” hariç.

“Şimdi sen komadayken artık ölmen gerektiğine inandım. Saçma sapan bir kadın için her defasında öldürülmeye dayak yiyordun. Hem de bir başkasıyla evli bir kadın için. Sonra öğrendim ki bu kez evlenen eski sevgilinin kocasından dayak yemişsin. Kadın, kocasını seninle aldatıyormuş. Demek ki o kadar dayak boşuna yememiş. Ama neden? Madem kadın seni, sen kadını seviyorsun neden ayırarsınız? Seviyoruz ama bu dünyada birbirimize yar olmayacağız diye bir şey mi var? Seven insan sarılmaz mı? Seven insan başkasına sarılır mı? Aşk kavuşmamak mı? Siz salak mısınız? Artık kafayı yemenin eşiğine geldim. Kırılan çenen yüzünden benimle konuşamayacağını fark edip kadını konuşmaya karar verdim. Raporları okurken dikkatimi başka bir şey çekti. Raporların hepsinde sevgilinin, sevdiğinin baş harfleri olan G.S. yazıyordu fakat hepsinin yaşları farklıydı. Ağabeylerinden dayak yediğin raporda G.S. (19), erkek arkadaşından dayak yediğin raporda G.S. (27), nişanlısından dayak yediğin raporda G.S. (25), düşünde dayak yediğin raporda G.S.(23), son yediğin dayaktaki raporda G.S. (31) yazıyordu. Burada bir terslik vardı. Ya birileri gerçekten büyük yanlış yapıyor ya da henüz bilinmeyen şeyler vardı. Karakola gidip rapordaki isimleri sırasıyla öğrendim. Gamze S., Gaye S., Gülşah S., Gizem S. ve en son Gonca S.”

Anlaşılan bizim Doktor Sherlock Holmes olmaya niyetlenmişti. Ne seyrekleşen saçları ne de kemerinin üzerine düşen göbeği bu niyetine mani olamıyordu. Pes etmeyeceğini anlamıştım. Ben de artık bu yaşlanmış ve kilo almış Bay Holmes’ü daha fazla düşünmeye zorlamayacaktım. Ellerimle çenemi gösterdim. İyileşir iyileşmez her şeyi anlatacağımı anlamıştı. Kafasını sallayarak odadan dışarıya çıktı.

Konuşmamızın ardından üç gün geçmiş, Doktor Nezihe Hanım sargılarımı açmıştı. Bir mumyanın hislerine kısmen tanıklık etmiştim. Nezihe doktor çıkarken, Doktor Holmes içeri girdi. Girerken kafası ile Nezihe'yi selamladı. Yanıma bir sandalye çekip oturdu. Gözlerimin içine derin derin bakıyordu.

"Hiç vakit kaybettirme, bir saat sonra ameliyata gireceğim.", dedi doktor. Bu soğuk ama meraklı bakışları hoşuma gidiyordu. Hayatın anlamını 21. yüzyılda açıklayacak bir bilim adamı gibi hissediyordum. O ciddiyetle yatağımda doğrudum.

"Bu benim mesleğim." dedim. Doktorun gözleri çocuğuna kızan bir annenin gözleri gibi açılmıştı.

"Nasıl yani?" dedi.

"Büyük usta Kemal Sunal'ın Şark Bülbülü filmindeki gibi." dedim. Bakışlarından henüz bir şey anlamadığı belliydi.

"En baştan başlayalım. Gamze S.

Dünya üzerinde görebileceğiniz en tatlı kızlardan birisi. 8 aydır düzenli bir ilişkisi var. Ama kızın ağabeyleri bu durumdan rahatsız. Kız kardeşlerini korumak için Gamze'nin erkek arkadaşını bulup dövme için kolları sıvıyorlar. Tabii orada ben devreye giriyorum."

"Nasıl yani ağabeylerine meydan okuyorsun ve ağabeyleri seni dövüyor yani?"

"Kimseye meydan okuyacak kadar cesur değilim. Dedim ya bu benim işim. Bir internet reklamımız var.

'Kaçamak aşkların vazgeçilmez sonuna kendinizi hazırladınız mı? Eşek sudan gelinceye kadar dayak yiyecek bünyeye sahip değil misiniz? Gönlünüz sevdiğiniz adamın incinmesine izin vermiyor mu? O zaman hemen tıklayın.'

Bu reklam ile insanlara sesleniyoruz. Kısa zamanda en çok tık alan reklamlardan biri olmayı da başardık hatta."

"Mafya mısınız? Doğru düzgün anlatsana. Ameliyatım olduğunu söylemiştim."

"İşte bana işi düşen insanlar bana buradan ulaşıyorlar. Yani sevgilisini, nişanlısını veya kocasını aldatan kadınlar, ilişkisine sert bir dille karşı çıkılan çiftler hemen bana ulaşıyorlar. Gamze 'de ağabeylerinin tepkilerini öğrenir öğrenmez benimle iletişime geçti. Görevim basitti. Yarım saat kadar Gamze'nin sevgilisini oynadım. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi bu ışıkların altında açtım."

"Sevdiğin için değil de para için mi dayak yedin yani?"

"Şimdilerde sevginin yerini para almadı mı zaten?"

Sigarasını cebinden çıkarttı. Arkasındaki levhayı göstermeye yeltendim ama bana aldırış etmeden kalktı ve odanın kapısını kapatıp sigarasını yaktı. Bana da uzattı. Günler sonra ilk sigaramı içime çektim. O an zamanda yolculuk yaptım. Saatler sonra biberondan süt içen bebek gibi sigarayı içiyordum.

"Gaye S. akli bir karış havada bir kadın. Erkek arkadaşının kendine değer verip vermediğini sorguluyormuş sürekli. Yeteri kadar kısılanılmadığını da düşünüyormuş. Bu tip işlere de bakar mısınız diye sordu bana. İyi de para teklif etti. Eski sevgilisi olarak onunla konuşmamı ve bol bol rahatsız etmemi istedi. Bütün isteklerini yaptım. Gaye'nin bana söylemediği benim de Gaye'ye sormadığım bir şey olduğu anladığımda iki dişim kırılmıştı ve gözlerimi yine hastanede açmıştım. Milli bir boksörün sağ kroşesine maruz kalmıştım."

"Gerçekten bu dayağı yemene deymiş miydi peki Gaye'nin verdiği para?"

"Çok iyi paralar kazanmak için üniversite mezunu olmaya gerek yok."

Kafasını salladı. Bana bir kere daha hak vermişti. Gözüyle kapıyı kontrol edip bir sigara daha yaktı.

"Gülşah S. gülüşünde güller açıyordu. O gülerken benim ölmemi istese ölebilirdim. Eski sevgilisi sürekli arayıp rahatsız ediyormuş. Nişanlısı bu durumu öğrenip, başını belaya sokmaması için bir süre nişanlı taklidi yapmamızı istedi. Bana bir de yüzük getirmiş. Taktım. Aslında çok da yakışmıştı. Gülşah'ın eski sevgilisiyle karşılaştım. Tam kafa kafaya gelmişken Gülşah'ın gerçek nişanlısı da o an oradaydı. Al sana 'Süt Kardeşler' doktor. O hengâmede kimden dayak yedim hala bilmiyorum."

"Tam bir Meksika açmazı desene?"

"İlk yumruğa kadar öyleydi."

Gülme tutmuştu doktoru. Bense halen kimden dayak yediğimi merak ediyordum. Doktorun sigara paketinden bir sigara alıp bir sigara da ben yaktım.

"Gizem S. tam bir karasızlık abidesi. Evlilik kararı da öyle olmuş. Evlenmek istemediğini söylemesi için çok geçmiş. Düğünü basıp, gerçekte benimle evli olduğunu söyleyip, onu düğünden kurtarmamı söyledi. Ben de düğünü bastım. Anladım ki erkek tarafı düğünde kalabalık olmayı istememiş. Gözümü burada açtım. Düğün olmamış. Gizem bir miktar daha ödeme yaptı olayların ardından."

"Ben kendi sevdiğim kadının düğününü basamamıştım. Helal olsun sana."

Bir sigara daha yaktı. Odaya artık sis çökmüştü. Bir sigara da ben yaktım.

"Kadın o düğünden kaçmak istemediyse senin yapacağın bir şey yok."

"İsteseydi gitmezdi zaten. Peki ya Gonca S.?"

"Gonca S. Ağır bir olay. İşveli bir kadın... Kadının sözlükteki tanımlarından biri... Kocasını, sevgilisi olduğunu öğrenmiş. Sevgili rolü yapmamı istedi. Bir çanta dolusu da para verdi. Gerçi para vermese de bu rolü yapabilirdim. Sonra gözlerimi burada açtım ama ağzımı açamıyordum."

"Adam ya seni öldürseydi?"

"İş kazası diye kayıtlara geçerdi."

Bütün merakını giderdiğimi düşünüyordum. Öğrenmek istediği her şeyi öğrenmişti artık. Gönül rahatlığı ile beni taburcu edebilirdi. Gözleri yine uzaklara dalmıştı. Sonra büyük bir heyecana kapılarak kafasını bana doğru çevirdi.

"Bir şeyi merak ediyorum." dedi. "Neden her dayak yediğinde bu hastaneye getiriliyorsun?"

Doktor Holmes bir kere daha beni şaşırtmıştı. Bu soruyu soracağı hiç aklıma gelmemişti. O an cennetin kapıları aralandı ve içeriye bir melek girdi. Omuzlarına kadar inen düz saçları odadaki dumanı yarararak dalgalanıyordu. Dikdörtgen, kalın çerçeveli gözlüğünün ardına sakladığı gözlerine bakarken ölümle yaşam arasındaki ince çizgide yürümeye çalışan bir sarhoş gibiydim. Beyaz önlüğünün içinde kanatları olmayan bir melek gibiydi. Kırmızı ruj sürdüğü dudaklarından öpsem ya ölecektim ya da çenem bir daha kırılacaktı. Doktor Nezihe Hanım, Doktor Holmes'e ameliyat için bekleediklerini fısıldadı. Holmes, Nezihe'ye tamam işareti yapıp dışarı çıkmasını söyledi. Ben de öylece arkasından baktım. Doktor Holmes kafasını çevirip bana baktı. Sırtarak kafasını sallıyordu.

"Âşık adamı gözlerinden tanırım demiştin. Bak şimdi bütün sorular cevaplanmış oldu."

"Bütün doktorlar hayat kurtaracak diye bir şey yok. Bazısı da adamın canını alıyor işte."

(Muzu Bıçakla Soyan Adam)

Sami KARAKAŞ

İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

İnşaat Mühendisliği

UNUTAMAM

Ben yağmur yağdıkça unuttum,
Unuttum batan güneşin rengini.
Her defasında unuttum
Kaldırımda yürürken, geçmişimi...
Geceler boyunca umutsuzlukla uğraştım,
Ne kimse kaldı yanımda, ne sevecek bir yürek.
Unuttum her uykumda
Unuttum sevgileri.
Geçen gün yolda rastladım,
Her zaman sevdiğimiz kediye.
Öyle dolu baktı ki gözleri
Unuttum gözlerinde, güldüğümüz günleri.
İşte yağmur yağdıkça,
Hatıralarım gelir aklıma.
Dinmez acısı yüreğimde
Unuturum geçmişi,
Unutamam yine de seni...

Gamze İNAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.sınıf

ARAFTA BİR BANK

Edebiyattan pek anlamazdı, kitaplar hakkında konuşamazdık, pek şiir bilmezdi yani tadını bilmiyordu ona şiir okuyan birinin; sanattan da pek anlamazdı konuşamazdık uzun uzun sinemadan- izlediğimiz bir filmin arkasından bir kahve içip filmi yorumlamaktan mahrum bırakırdı beni bu durum- müzik kültürü de pek kıttı. Kısacası popüler kültürün ona sunduklarını bilirdi. Ama bir gülüşü vardı gözlerinin eşlik ettiği, işte o gülüş beni çocukluğumun en güzel dönemine çekerti.

Bana karşı belirgin bir sevgisi yoktu. Hiçbir şekilde net bir tavrı da olmadı. 'Gel' de diyemedi, 'git' de... Cehennemin acısından bile daha sancılı bir araf sundu bana sadece. Bense, ömrümün en güzel çağlarının 17 ayını bu arafta bekleyerek geçirdim. Kızmiyorum benim tercihimdi. Ama pekâlâ git diyebilirdi yahut beni alıp kalbine koyabilirdi. Arafta geçirdiğim 17 ay, hayatımın merkezi o olmuştu. Ben onun kararsızlığıydım, yerim belliydi ama o benim her şeyim olmuştu. Tüm planlarım, yolculuklarım, hayatımın akışı, saç traşım, giyimim ve en ilginç karakterim bile onun istediği gibi şekillenmişti. Yıllardır serkeş, başına buyruk bir hayat süren ben, epey efendi bir adam olup çıkmıştım. Bende ki değişim onun dışında herkesi çok mutlu ediyordu. O ise ben onun istediği gibi olup ona yaklaştıkça sıkıntıya giriyordu. Sanırım ters psikoloji meselesi. 'Belki bu kadar mükemmel olmaya çalışmayı bırakıp bana has ruhumda olup eskisi gibi kalp kırsaydım her şey iyi yönde daha farklı olabilirdi.', diye düşündüm Zaten tüm galibiyetler kötülüğe ait değil miydi?

Arafımın son zamanlarında istenmediğimi iyice belli etti fakat hala git denilmiyordu bana. Hatta ben kapıdan çıkmayı denediğim birkaç seferinde 'Hoop nereye? Bir yere gidemezsin!' bile denildi. Ne tuhaf hem istenmiyordum, hem de çıkış iznim yoktu. İşler öyle bir hal almıştı ki eskiden kırıntısı olan saygı da kalmamıştı ve ben artık kendimi o kadar değersiz hissetmeye başlamıştım ki kendime olan saygımı da hızla yitiriyordum. Hatta bu durumu fark ettiğimde, öz saygım tükenmeye yüz tutmuştu. Ne yazık.

Bir sabah, bana kötü davranılan bir gecenin sabahında -uyumadığım için uyandım demem saçma ama- o sabah öyle bir uyandım ki... Güneş nazlı bir kız misali yükselirken o dipsiz karaya çalan maviliğin içinden, kahvem ona eşlik eden hoş ve sahiplenici ritimleriyle kokularını yükseltiyordu ve işte o da güneşin güne hazır olduğu gibi, içilmeye hazırdı. Bir yudum kahve, bir sigara... Sigaram yandıkça düşüncelerim

avevlendi, düşüncelerim avelendikçe duygularım küllendi. Hani şu arafa katlanmaya sebep duygular; o sabah duygularım öyle bir küllendi ki üstüne izmariti bastım.

Şu sıralar hissizim. İçimde hiçbir duygu kıpırtısı hissetmiyorum. Üzüntü, sevinç, öfke, aidiyet, heves, hayal kırıklığı, merak, umut, umutsuzluk, pişmanlık, özlem, intikam, acıma, gurur, sabır, beklenti, aşk hiçbir şey yok. Dipsiz bir boşluktan başka bir şey yok. Sonu görünmeyen düz ova gibiyim. Hayattayım tabi ama yaşayıp yaşamadığım konusu içinden çıkılmaz bir muamma. Nefesleri alıp, bırakıyorum. Hani öyle bir durum ki içinde bulunduğum, eğer mümkün olsa nefes almayı da unurdum. Kafamda belirsizliğin soru çarkı dönüp duruyor, birkaç yalan cevapla bile, belki bu çarkı durdururdum. Hissizim, bu biraz da olsa acizlikten sıyrılıp güçlü hissetmemi sağlıyor. Kırılmış umutlar diyarının umarsız kralı oldum. Şimdi tüketilen umutlarının basamaklarını tırmadım. Bunalımın tahtına kurulmuş, sıfırımın dibini sıyrıyorum.

Bu ruh halinde tüm hissizliğimi de yanıma alıp düştüm sokağa. Güneşin hala şehrin tepesinde olduğu saatlerdi. Sokağa çıktığım anda rutin selamlar verildi. –merhabalar –evet evet yürüyüşe çıkmıştım öylesine. Hissizliğim yerli yerinde, hatta terfi etmiş gibi, ben boşluğun içindeydim kısa süre öncesine kadar; uzay boşluğu benim ruhumda şimdi...

Kafamın içi ise tam tersine kaynar volkanın bir kap tasa sıkıştırılmış hali gibi.

Yürümeye başladım şehrimizin dar sokaklarında. Tükenmiş duygu kırıntılarım ruhumun ceplerinden dökülürken, düşünceler beynime hücum ediyordu. Düşünüyordum neydi beni böylesine hissizleştiren? Güzel gülerdi oysaki gözleri güzeldi; bazen şefkatli bakardı, bazen sevgi dolu... Ondan en nefret ettiğim anlar ise, bana acımayla karışık baktığı anlardı. Derken barlar sokağının önüne geldiğimde dostum Barış karşımda belirdi. Kafamdakileri bir süre erteledim. -Biraz sinema, biraz edebiyat, biraz Beşiktaş, ve ikişer bira.

–Tamam, kuzen kaçtım ben.

–Görüşmek üzere dostum.

Tekrardan ben, boşalan ruhum ve düşüncelerim dar sokaklarla baş başa kaldık. Baş başa değildik aslında açık dükkânlar, şehrin gürültüsü, sokaktaki hayvanlar bize eşlik ediyordu lakin hepsi benim için yok gibiydi. Tamamıyla kendime ve neden bu kadar hissizleştiğime odaklanmıştım. Ne olmuştu da duygularım bana veda bile etmeden yok olmuştu? Acıma ile bakan gözler -o zamanlar bir şey diyemezdim ama- sanırım şu an olsa bildiğim en ağır küfrü savururdum o gözlerin üstünde hayat bulunduğu surata. Oldukça güçlü bir insandım daha önce; defalarca hislerimi köreltmek isteyenler olmasına karşın yüreğimde sevgi, merhamet ve nice duygular hep diri kalmıştı. Banu, o nasıl böylesine fark ettirmeden neşter vurabilişti duygularıma?

Sahile ulaştım, balıkhanenin karşıdan bir bira daha aldım. Güneş yavaş yavaş gücünü kaybediyordu. Balıkhanede fenerin altına kurulup biramı yudumladım yavaşça, fonda balıkçıların bağırışlarına karşın martıların çığlıklarıyla... Tekrar yürümeye koyuldum sahil boyunca. Yine ben, yine düşüncelerimle baş başa...

Banu, ömrüm boyunca ordular halinde gelenlerin başaramadıklarını başarmıştı. Başarmak derken, bunu istiyor muydu bilmiyorum. Bildiğim bir şey var görünürde çok masum olsa da o çok suçluymuş. Onu suçlu yaparsa kendi kararsızlığının bedelini bana uzun süre arafın sancısını yaşatarak ödetmesiydi. Bu kadar başarılı olmasının sırrını çözüyorum galiba. O diğerleri gibi, bir cehennem gibi gelmedi bu yüzden gardımı almadım. Cennet de değildi. Beni içine attığı o grilikte ince ince silinmişti duygularım ve hissiz biri olup çıktım. Derken gün iyice kızıla döndü dalgalar kayalarla hafif bir valsa başlamış gibiydi. Hemen önümdeki denize nazır banka oturdum. Neden bilmiyorum içimde bir ferahlık yükseldi. Sanırım tüm zehrimi kusmuşum ve şu an kuş gibiydim zafer çığılığı atmam an meselesi...

Bu günü yeni doğum günüm ilan ediyorum bu bankı yeni doğum yerim. Hatta bu bank, benim. Kim bilir nelere şahit olmuş bir çınar; kaç sevda orada başlamış ve bitmiş kim bilir... Kaç defa "sen daha iyilerine layıksın" lakırdısını duymuş? Dili olsa kim bilir neler anlatacak, neler yaşamış ama anlatacak ruhu tü-

kenmiş heyecansız. Bu bank benim dışarıdan ne kadar güzel hele günbatımıyla birleşince; fakat bilemezsin nasıl bir ruh kargaşasının içinde...

Bank oldum, dalga oldum, gözlerimi kapattım ve birden bir şiir oldum... Cebimden çıkardığım kurşun kalemle yazmaya koyuldum bankı, banka... Kendini anlatsın diye:

Oysa ben de incinebiliyordum, anlamadılar.

Üzerimde kırılan şarap şişeleri, parça parça kaldı inceden çiziklerimde...

Uyumazdım,

Bulduğun yer değil, karşısında olduğun manzaradır yaşadığın hayat; hep söylerim de; Sen inanmazdın...

İnanmazdın maviyle turuncunun birleşiminden mutluluk elde edildiğine...

Oysa ben de konuşabiliyordum dinlemediler.

En çok da o dinlemedi ne büyük keder...

Takardı kulağına kabloyla uzayan bir şeyler,

Duymazdı beni, ihtimal de vermezdi duyabileceğine

Zaten o kadar kaba, katı ve alakasız duruyordum ki bu manzaranın güzelliğine

İhtimal vermezdi insanlar sanırım, benim birini sevebileceğime...

Oysa ben bir parçasıydım manzaranın, anlamadılar,

Öylesine anlaşılmadan, duyulmadan izledim değişimlerini

Yokluğunda ayrı, varlığında ayrı güzel saatlerini manzaramın...

Sen varken senli, sen yokken kederli saatlerini,

Çürürüm diye nafil bekleyişler biçare kontroller gördüm her sene,

Hiç tanımadığım çehrelerde...

Oysa ben çınardım, ben manzaraydım, ben aşkın kendisiydim

Yahut tanrısal bakış açısının tanrısıydım ben,

Ama tanınmak değilmiş tanrı olmak, tanımadılar...

İşte böyle... Güneş karanlığa gömüldü. O da benim içimdeki boşluğa gömüldü kayboldu gitti. Güneş yarın tekrar doğacak ama benim içimde onun için doğan duygular bir daha asla doğmayacak biliyorum. Birine tüm hislerini verirsin, onu tüm kalbinle seversin ve yok olup gider sonunda; hislerini de alır, kalbini de ve karanlığa karışır... İnsan değil miyiz, insanoğlu her şeye zamanla alışır... Zaman alacak biliyorum, ama zaman sorunun yok. Ben de kalbimin peşinden, karanlığa gidiyorum.

Karanlık, araf...

Karanlık, gece...

Korkutur bazılarımızı karanlık.

Sahi ya, neden vardık?

Aşkın karanlığı beklemek, hayatın karanlığı aşk ve her şey bir çelişki silsilesi içinde, iç içe... Ben bu çemberin dışına çıkıyorum.

Ben, seni bekliyordum.

Ben, seni uzun süre beklemenin yarattığı bir boşluk hissediyordum.

Ve şimdi ben, başıboş geziyorum karanlıklarda...

Ve şimdi sen, o yarattığın boşlukta kayboluyorsun, kalbimde azaldıkça...

Halil İbrahim SAYILI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Uluslar arası İlişkiler Bölümü
4.Sınıf

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

BİR ZAFER GÜNÜ

Bir ayrılık günü tütünü
Tütüyor dudaklarımda.
Bir şekersiz kahve
Bir minaresiz cami gibi...
Karayolu seferlerim müziksiz.
Yorganım artık tek kişilik.
Bir ekmeğim alıyorum,
Bir demlik tütürüyorum çayları.
Yokluk muazzam bir şey,
Ölüm gibi.

Karanfil dolu günler geçirdik,
Şiirin en güzeline,
Aşkın en kasvetlisine tutulduk.
Kırmızıydı kalemimiz.
Ve hak ararken,
O hak hukukçular
Bir koltuk uğruna
Bizi kurşuna dizdiler.

Ölümlerle yollarımız çok keşişti son zamanlar.
Küçümsenecek köpeklerin küçümsediği
Kaç ceset vurdu sahile.
Günlük başlık oluverdi, hepsi bu.
İçimde bir yaram var,
Kaşıma niyetindeyim.
Ve en gaddar halinde zalimin
Yüzüne gülümseme mecburiyetindeyim zaferim için.

Karanfil dolu günler geçirdik,
Şiirin en güzeline,
Aşkın en kasvetlisine tutulduk.
Kırmızıydı kalemimiz.

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği
3. Sınıf

LİRİZMİN BABASI VİCTOR HUGO

Ağlamak için gözden yaş mı akmalı?
 Dudaklar gülerken, insan ağlayamaz mı?
 Sevmek için güzele mi bakmalı?
 Çirkin bir tende güzel bir ruh, kalbi bağlayamaz mı?
 Hasret; özlenenden uzak mı kalmaktır?
 Özlenen yakındayken hicran duyulamaz mı?
 Hırsızlık; para, mal mı çalmaktır?
 Saadet çalmak, hırsızlık olamaz mı?
 Solması için gülü dalından mı koparmalı?
 Pembe bir gonca iken gül dalında solmaz mı?
 Öldürmek için silah, hançer mi olmalı?
 Saçlar bağ, gözler silah, gülüş, kurşun olamaz mı?

Bu güzel dizelerin sahibi olan Victor Hugo 26 Şubat 1802'de Fransa'da doğmuştur. Liseyi bitirdikten sonra kendini tümüyle edebiyata adadı. 1824 yılında Fransız çoşumcularının (romantikler) yayın organı olan La Muse Française Dergisi'ni kurdu. Cenacle adını taşıyan çoşumcu sanatçılar çevresinin üyesi ve onun odak noktası oldu. 1830-1843 arasında en verimli dönemlerinden birini yaşadı.

Ölümsüz aşkların trajedisi ve dramı çoğu zaman hayatın içindedir... Ünlü Fransız yazar Andre Gide kendisine yıllar önce "En büyük Fransız şairi kimdir?", diye sorulduğunda "Ne yazık ki Victor Hugo" demişti...

Sefiller'den (Les Miserables), Notre Dame'ın Kamburu'na nice oyun ve şiir yazmış dünyanın gelmiş geçmiş en önemli edebiyatçılarından biri olan Victor Hugo hayatının sadece bir döneminde, iki yıl boyunca tek satır yazamadı. Neden mi? Gelin dergimizin bu sayısında onu ve tek satır bile yazamamasına neden olan tutkulu aşkını tanıyalım:

Breton'lu mütevacı bir terzinin kızıldı Juliette...

İki yaşında evlat edinildi...

Bekâr amcası yüz başı Drouet'in gözetiminde yabancı bir şekilde büyütüldü...

16 yaşındayken rahibe okulundan kovulan Juliette, Paris'e kaçtı...

Görüntüsü şehvetliydi...

Kısa zamanda ressamalara modellikte çok başarılı oldu...

Birçok zengin ve güçlü erkeğin metresi oldu ve bu işi profesyonelce yapmaya başlayarak, o günlerin Paris'inde "zengin ve güçlü çevrelerin hayat kadınılığına" geçti...

Orada da kalmadı ve oyunculuğa atladı...

Victor Hugo'nun Lucretia Borgia oyununda bir rol alıp sahneye adım attı...

Oyunu izleyen Victor, Juliette'in mükemmel vücuduna, parlak siyah saçlarına, cezbedici gülümseyişine ve aşkta kendisi kadar uzman oluşuna hayran olmuştu...

"Tıpkı şiir gibi, aşk da bir ayın, bir sanattır... Ve Juliette bu sanatta çok başarılı..." böyle dedi Juliette için Hugo...

İlk kez 16 Şubat 1833'te birlikte oldular...

İlk seviştikleri günden itibaren 50 yıl boyunca Victor Hugo "Juliette'le sevişmelerini onun not defterine yazmaktan çekinmedi..."

İhtiraslı itiraflardı o notlar...

Juliette birçok erkekle beraber olmuştu...

Çok güzel bir kadındı...

Şehvetliydi...

Çekiciydi...

Buna karşın Victor Hugo'nun sayısız kadınla çapkınlıkları dillere destandı...

Bir gün Juliette, Victor Hugo'nun ressam François Biard'ın karısı Leonie'yle ilişkisi olduğunu öğrendiğinde, aldatılan kocaya haber salmış ve aldatılan ressam koca polis baskınıyla aşıkları yakalatmıştı...

Lenoie zina suçundan hapse atıldı...

Victor Hugo edebiyata verdiği hizmetten dolayı, asilzade unvanı aldığını söyleyerek kendisine "dokunulmazlık" talep etti...

Kadın kadını sevmez...

Rakip olan kadınlar birbirlerini hiç sevmezler ve karşısındakinin gözlerini oymaktan çekinmezler...

Metres konumunda olan Juliette ünlü yazarı kışkırdığı için "kendisini aldattığı evli kadına" suçüstü yaptırmıştı...

Bunun üzerine Hugo'nun kendi karısı sırf Juliette'e intikam olsun diye, evli kadının 1000 franklık kefaletini ödeyerek serbest bıraktırdı...

Çünkü karısı Victor Hugo'nun suçüstü yakalandığı kadına değil, Hugo'nun metresi olan Juliette'e kin ve öfke duyuyordu...

Üç kadının inanılmaz kavgasının yarattığı skandalı Kral Louis Philippe sonlandırdı...

Ancak ateşli bir demokrasi ve Cumhuriyet taraftarı olan Victor Hugo daha sonra rejim tarafından istenmeyen adam ilan edilecekti...

Polisin Victor Hugo'nun bulunması için 25 bin frank ödül koyduğu günlerde, dehşete düştü Juliette...

Sevgilisi için bir süre saklanacak ev ayarladı Paris'te...

Sonra bununla yetinmedi ve sahte bir pasaport ayarlayıp Hugo'nun "bir işçi gibi sahte pasaportla Fransa dışına kaçmasını bizzat organize etti..."

Victor Hugo, Channel adalarına kaçtığında, karısı yine yanındaydı, Juliette ise yakınlarda bir ev tutmuş, sevgilisinin evinin yanı başındaydı...

Juliette, Victor'la beraber olduktan sonra bir daha hiçbir erkekle birlikte olmadı...

Hemen bütün erkekler, Juliette gibi kendilerinden başka kimseyle olmayacak bir kadının düşünüyolarlar...

Yine hemen bütün erkekler, Victor Hugo gibi sayısız maceralarda daldan dala konmak isterler...

Karısı Adele ölünce, Juliette artık "resmi metres" olmuştu, aileye resmen alınmıştı...

Ama bu kez de ünlü yazarın 22 yaşında bir yazıcı kızla başlayan aşk macerası, Juliette'i çıldırttı...

Artık tahammül edemiyorum diyerek Victor Hugo'yu terk etti Juliette...

Victor Hugo "Hayatım ve ruhum kayboldu" dedi ve bütün ülkede karış karış dolaşarak Juliette'i aramaya başladı...

3 gün sonra Juliette'i yumuşatarak geri getirmeyi başardı...

"Filen olmasa da ruhen kendisine sadık kalacağını" anlatmaya çalışıyordu Juliette'e...

Sayırsız kadınla sayırsız ilişkisi oldu Victor Hugo'nun...

50 yıl boyunca her şeyi Juliette'ti ama...

Onsuz sadece 3 gün dayanabilmişti...

"Hayatım ve ruhum kayboldu" demişti...

Juliette ona aşkı, şehveti, sevgiyi, arkadaşlığı, dostluğu hastabakıcılığı, her şeyi sunmuştu...

Karısına rağmen sürekli arkasından gelerek, sahte pasaport sağlayarak, yurt dışına kaçmasını organize ederek, ama bir kaçamağında polis tarafından bizzat bastırarak...

50. yıllarında, 1883'te Juliette 77 yaşında hayata gözlerini yumdu...

Bu dünyanın en güzel şiirlerini ve romanlarını yazan sonsuz uçarı adam, Juliette öldükten sonra eli bir daha kaleme gitmedi...

Tek bir satır bile yazamadı...

Dünyanın romanlarına ve şiirlerine taptığı Victor Hugo tek satır yazamadı son iki yılında...

Çünkü Juliette'i ölmüştü...

Her erkek için hayatı tetikleyen, alkış almayı beklediği tribünü, onay duymayı umduğu kadını artık yoktu...

O zaman ilham da yoktu...

"Kadınsız bir erkek, horozsuz bir tabanca gibidir" demişti Hugo bir seferinde; "Erkeği ateşleyen kadındır..."

İki yıl sonra öldü Hugo...

"Siyah bir ışık görüyorum..."

Bu sözler son sözleriydi...

17-18 Şubat 1841 gecesi

Hatırlıyor musun sevgilim? İlk gecemiz bir karnaval gecesiydi, 1833 yılının Büyük Perhiz'i arifesiydi. Tiyatrolardan birinde bir balo vardı; aslında gitmek zorundaydık ama kaçırmıştık ikimiz de. (Yazmaya güzel dudaklarından bir öpücük almak için ara veriyor ve sonra devam ediyorum). Hiçbir şey, eminim ölüm bile silemeyecek bu anıyı hafızamdan. Şu anda o gecenin her bir ânı tek tek geçiyor aklımdan ardı ardına, ruhumun gözü önünden geçen yıldızlar gibi.

Evet, baloya gitmek zorundaydın ama gitmedin, beni bekledin güzellik ve aşk timsali masum meleğim. Küçük odan şahane bir sessizliğe gömülmüştü. Dışarıda Paris gülüyordu, şarkılar söylüyordu, işitiyorduk; maskeler geçiyordu kahkahalar içinde. Büyük şölenin ortasında, biz kendi köşemize çekilmiş, bize özel tatlı bir kutlama yapıyorduk gölgelerin içine gizlenmiş. Paris'in sarhoşluğu sahteydi, oysa bizimki gerçek...

Hayatını değiştiren o gizemli ânı hiçbir zaman unutma meleğim. O 17 Şubat 1833 gecesi bir semboldü, sende gerçekleşen büyük ve ihtişamlı bir şeyin cisimleşmiş haliydi sanki. O gece kargaşayı, gürültüyü, göz kamaştıran sahtelikleri, kalabalığı dışarıda, uzakta bir yerlerde bırakıp gizemin, ıssızlığın ve aşkın içine attın kendini.

O gece sekiz saat geçirdim yanında. Bu saatlerden her biri bir yıla bedeldi.

Bu sekiz yıl boyunca, yüreğim hep seninle doluydu ve gördüğün gibi, bu yıllardan her biri bir asra dönüşse bile değiştiremeyecek hiçbir şey bu durumu.

Güzeli sevmek ışığı görmektir.

VICTOR HUGO¹

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

¹ <https://www.wikipedia.org>

TEPE

Kentin sakin bir yerinde, kitap okumak için istifa ettiğim bir ağacın gölgesinde dinleniyorum. Burayı bulmak için biraz dolaştım. Hiç geçmediğim yollardan geçtim. Öncelikle yeni açılan yolların ve yeni inşaatların olduğu neredeyse şehrin kırsal kesimi sayılan ağaçlıkları geçerek yarım saatlik yoldan sonra tepeye ulaştım. Gölgesinde oturduğum ağaç, bakımsız bir tarım arazisinin tam ortasında duruyor. Burası epey yüksek bir tepede. Fakat kentin en sessiz yeri... Alışıldık huysuz gürültüden eser yok. Sadece birkaç sinek ve arı vızıltısı, uzaktan gelen esinti, çok çok uzaktan gelen belki bir araba kornası veya bir inşaat makinesinin homurtusu... Onun dışında yaprakların hafif hisirtisi... Başka da bir şey yok.

Geldiğimde yanımda James Joyce'un Ulysses'i, güneşten korunmak aldığım şapka, buruşmuş bir paket sigara ve jelâtin kâğıdına sarılmış peynirli sandviç vardı. Kitabı bir kenara koydum. Sinekler ve arılardan kurtulmak için sigaramı yakmam gerekti. Böylece dumandan rahatsız olup kaçtılar. Burası sessizlik için arayıp da bulamadığım yerd. Tamamen sakin, tamamen huzurlu... Bu koca ıssız tepede sanki derin düşüncelere dalmak için bana sonsuz zamanım olduğunu söylüyordu. Uzaktan lunaparktaki dev gondolun ucunu görebiliyorum. Ve kocaman bir elektrik direği... Onun dışında bir iki ağaç daha (üç tane), tabi onların gölgesi benim oturduğum ağacın gölgesi kadar büyük değil. Bu ne ağacı bilmiyorum ama kalın bir gövdesi olduğu kesin ve oldukça uzun dalları, geniş yaprakları var. Şu an sadece o yaprakların hisirtisini duyuyorum. Önüme baktığımda yeni yapılan iki uzun apartman, inşaat halinde birkaç bina; onun dışında zaten hemen hepsi yenice kentleşmekte olan mahalle görünüyor. Arkamda (en az yarım kilometre aşağıda) birkaç apartman var (herhalde oradaki dairelerin camından bakan kimse beni göremez). Zira gölgede oturuyorum ve güneş diğer her yeri apaydın bırakıyor. Hiç bulut yok. Dinlenmek için gönlüme göre bir yer bulmuştum sonunda. Uzun zamandır aradığım bir huzur, uzun zamandır bulamadığım bir şey: kendimle baş başa kalabilmek. Benim küçük sessiz iç yolculuğum. Merkezde yaşarken her gün evde, yolda, sokakta; trafik lambalarının, betonların, kaldırımların olduğu, insanların civıltılarıyla dolu şehir yaşantısına maruz kalmaktan biraz olsun kurtulabilmek. Küçük bir uzaklaşma, küçük bir dinlenme molası vermek için harika bir yer. Şimdi biraz kitabımı okuyacağım. Biraz oturup dinleneceğim. Ne zaman eve dönerim, ne zaman yola koyulurum bilmiyorum. Galiba canım ne zaman sıkılırsa.

Aradan bir süre geçtikten sonra kitabı bir kenara bıraktım. Ağaca yaslanmaktan belim iyice kasılmaya başlamıştı. Midemde kabarmaya başlayan açlığı gidermek için sandviçi birkaç lokmada bitirdim. Ama sineklerin sayısı gittikçe artmıştı ve artık hiç rahat vermiyorlardı. Sanki ölü bir hayvanın tepesinde gezinir gibi başıma üşüştüler. Buruşmuş sigara paketimden bir dal çıkarıp fitilledim. Ama pek de faydası olmadı bu kez. Sinek ahali bu kez gitmek istemiyordu nedense. Eşyalarımı toplayıp ağır ağır tepeden aşağı inmeye başladım.

Dönerken fark ettim ki burası tam bir yalnızlık rıhtımıydı. Tuhaf saçlı, okul kaçını bir serseri, motosikletini kenara park etmiş. Kız arkadaşıyla oturuyor. Bir eli motorda bir eli kızın omzunda. Oradan yirmi metre aşağıda yeşil bir Opel Vectra. İçinde arabesk müzik dinleyip demlenen orta yaşlı koca bıyıklı bir adam. Hah. Ben de gelirken bu kadar kırık şişenin nasıl peyda olduğunu sormuştum kendime. Böylece "Bu kadar birayı için fil hani nerede?" sorusu kendiliğinden cevaplanmış oldu. Biraz daha yürüdükçe aşağıda yine park halinde başka bir araba görüyorum. Arabanın kapıları açık ama içinde kimse görünmüyor. Belki de oynaşan iki sevgilidir. Ama sonra sürücü koltuğunda oturan yalnız bir genç olduğunu fark ediyorum. Kapılar açık ve o uzaklara doğru soğuk soğuk bakıyor. Evet, sadece bu: bakıyor. Bakışları ufuktaki bir gemiyi bekleyen birininki gibi belirsiz bir noktaya kilitlenip kalmış. Anlıyorum ki burası yalnızca bana has bir kaçış yeri değil. Aksine herkes geliyor. Yine de bu yer ile ilgili garip bir şeyler hissediyorum. Değişik bir yer. Karışık bir yer. Tuhaf bir yer. Ağaç dallarıyla örülmüş bir sığınak. Yol boyu gördüğüm insanlar burada ne yapıyorlar bilmiyordum. Gerçi ben burada ne yapıyorum onu da bilmiyordum. Bir an afalliyorum. Tuhaf bir tedirginlik içime kök salıyor ve "Hemen ev dön" diye avaz avaz bağıyor. Ekmeğe sürülmüş bayat tereyağı gibi bir his bu. Bir tür – nasıl desem... - kaygı.

Adımlarımı hızlandırıyorum. Telaşla oradan uzaklaşmak dışında hiçbir şey istemiyorum. Bunu o kadar belli ediyordum ki beni gören biri peşimde kovalayan var sanır. Kavurucu öğlen sıcaklığı boncuk boncuk ter damlaları bırakıyor yüzüme. Neyse ki az kaldı. Hadi kızım dayan biraz, sık dişini. Birkaç

yüz metre kaldı. Bak aşağıda birkaç bina var. Yeni yapılmış binalar. Hepsi yepyeni. Orada insanlar var. İnsancıklar. Tatlı minik insancıklar. Sevimli insancıklar. Cici medeniyet. Onlardan sana zarar gelmez. Onlar varken endişelenmeye gerek yok. Yalnız değilsin. Evet. Bak gördün mü, aşağıda bir cami göründü ve duruma bakılırsa cemaati de hayli kalabalık. Herkes orada toplanmış sanki. Cuma namazı kılınacak herhalde.

İç sesim öyle olduğunu zannetti. Ama cami önündeki kalabalık beni daha da şüphelendirmeye başladı. Birkaç kişi hiçkırıp burnunu çekiyor, yaşlı başlı adamlar gözlerini ovuşturuyordu. Yaklaştıkça avludaki insanlardan bazılarının ağladığını gördüm. İç sesim bu yüzden yanılmıştı. Kimse yoktan yere cami avlusunda bekleyip ağlamazdı. Hem bu insanlar bana tanıdık geliyor. Sanki akrabalarım gibiydi. Acaba bir yakınımın cenaze namazı mı kılınıyor diye düşündüm. Caminin bahçe kapısından girince ilk duyduğum babamın bir arkadaşının “Vah zavallı, daha körpeçik gençti” demesi oldu. Merakım iyice kabarmıştı. Kalabalığı aşarken kimsenin cemaatin içinde dolaşan bir kızdan rahatsız olmamasından huysuzlandım. Ölen genç kim bilir ne kadar değerli biriydi de herkes bu kadar üzülmüyordu. Bir başka akrabamın yanından geçerken beni fark etmemesine iyice şaşırdım. Dört bir yanımda tanıdık yüzler, tanıdık sesler. Bu iş hayra alamet değil. Artık içimde tedirginlik ya da kaygı yoktu. Tepeden tırnağa korkuyordum. Belli ki birine bir şey olmuştu ve o kişi benim yakınlarımdan biriydi. En ön safta babamı gördüm. Arkasından yaklaşip sırtına hafifçe dokunarak fısıldadı “Baba bir şey mi oldu, kimmiş vefat eden?”. Beni ne duydu ne de hissetti. Önce musalla taşında bekleyen soğuk tabutun üzerindeki yeşil örtüyü gördüm. Fakat yanında duran beyaz tahtaya yazılmış adımı okuyunca donup kaldım:

Selma Özgür

1997-2015

Mekânı Cennet Olsun

Ben öldüysem tabutun içindeki kimdi? Öldüysem neden tabutun içinde değildim? Dönüp babamın karşısına dikeldim. “Baba! Buradayım görmüyor musun?”, “Ölmedim bak yaşıyorum işte karşıdayım.” Çabalarım nafileydi. Babam başını eğmiş, benden habersiz yasımı tutuyordu. Bir an buğulu gözlerini kaldırıp gökyüzüne bakar gibi oldu. Ancak yaşlı gözlerin bana bakmadığından emindim. Tanrıya (ya da her kimeyse) sitem eden sessiz bir yakarıştı onunki. Yine de ceketinin yakasından kavradım. Pek güçlü tutamıyordum. Kaslarım gevşemiş, irade kontrolüm zayıflamıştı. Yine de yalvarıp yakardım. “Üzülme baba ölmedim ben, bak yaşıyorum, buradayım ne olur bir kez olsun bak.” Israrımı sürdürdüm. Ayaklarımı yere vurdum. Delice çırpındım. Binlerce kez haykırdım. Bir ömür sürdü sanki. Ama her şey duvara konuşmaktan farksızdı. Gidip başka bir tanıdığa “Cemil amca beni görüyor musun?” dedim. Hadi. Son bir umut... Son bir şans... Yaşadığımı kanıtlamama izin ver. “Gözlerimin içine bak!”. Anladım ki ne gören vardı ne de duyan. Uyanamadığım o karabasanlardan biriydi sanki. Tek duyduğum arkadan gelen belirsiz mırıltılardı. “Pek de gençmiş”, “Yaşı da küçükmüş”, “Yazık olmuş”, “Her nefis ölümü tadacaktır”, “Kabri cennet olsun”, “Nur içinde yatsın”. Ama hiçbirini benim varlığımı hissedemiyordu. Ve sonunda umutlarım tükendi. Böylesine bir yokluk hissi insanı yaşarken bile yaşamdan soğutacak cinstendi. Beni sevenler (veya seviyor gibi görünenler) tarafından tabutumun omuzlanıp götürülüşünü izlemeye mahkûm oldum. Cenaze aracının kapısı açıldı. Kalabalık geri çekildi. Mutsuz ama cenaze görmeye pek meraklı gözler tarafından seyredildim. Sonunda tabutu yükleyip kapıyı kapattılar. Cenaze aracının motoru homurdanarak çalıştı ve onu takip eden yakınlarımla birlikte yola koyuldu. Daha fazlasını hatırlamıyorum. Tek bildiğim ondan sonra baygınlık geçirdiğim. Hoş, bunu gören de olmadı zaten. Muhtemelen o esnada mezarıma toprak atmakla meşguldüler.

O tepede neler oldu bilmiyorum. Kuşku götürmeyen tek gerçek, olup bitenin yaşamımın sona ermesiyle bir ilgisi olduğu...

Abdullah YILDIZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İngiliz Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

POLIAMORI

Yalan söyle, samimi olduğu sürece,
Gerçekte ne söylediğin umurunda değil.
Aldat beni, tekrar bana dön yine,
Sonra da çek git, keyfin bilir.

Seni yüz üstü bırakıp yürümek,
Ceketimi alıp sırtımı dönmek
istemem.
Oysa bundan ötesine layıksın,
O yüzden iyisi mi
Hoşçakal.

Evlenip standart rutin için
"mutluluk" diye bahseden aptallar,
Figüran rolüne kendini kaptırır,
Onlar her peri masalına inanır.
Aman kulak asma sakın,
Bağlılık istemiyorum.
Sonsuza dek kalmanı istemiyorum,
Bir süre kal sonra ceketini al,
Eşyalarını kutuya koy,
Ve hoşçakal.

Yalan söyle, gerçeğin peşinde olan kim!
Arzudan değerli sadakat yok benim için
Başkalarına da şehvet duyabilirim
Fazla alışma eksantrik dünyama
Pişmanlığı hak etmiyorsun güzelim

Seni yüz üstü bırakıp yürümek
Ceketimi alıp sırtımı dönmek
istemem
Oysa bundan ötesine layıksın
O yüzden iyisi mi,
Hoşça kal.

Kendilerine çocuk bakıcısı edinin
Adına da "aşkım" diyenler
Bana "cehennemlik" gözüyle bakıyor
Kendi paçalarını toplamaktan acizler
Tek eşli yaşama karşı olduğum için
Onlardan özür dileyecek değilim
Sentetik sevgiye eyvallahım yok
Özgün olmayan sözlere de

İyisi mi, şimdi toplan şekerim
Artık yeni limanlara açılmalı vakti
Sana ne bağlıyım ne de tiryaki
Ne de bir başka kadına
İkimizden biri gitmeli
Tek bir sevgiliye bel bağlayamam
Bu çark bir şekilde dönmeli
Yalnız "Yeni" olan tutuşturur içimi
Tabiatım böyle
Güzel anlatıyor beni
Tek kelimeyle p-o-l-i-a-m-o-r-i.

Abdullah YILDIZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İngiliz Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

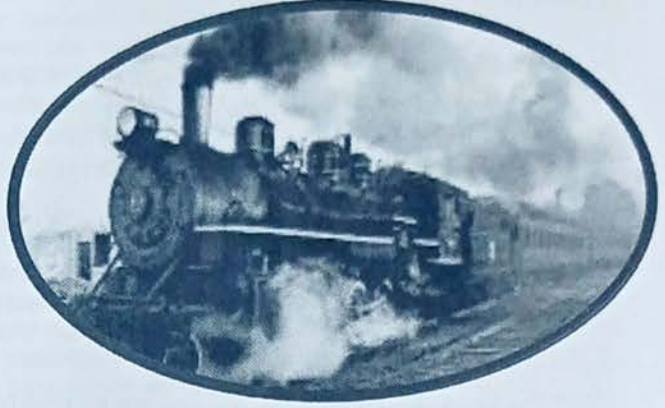
BANA HÜZÜNDEN SÖZ EDİYORLAR

Yollar hüzün, trenler vedadır
Onca vedalara rağmen
Hayatta kalan insan
Hayatın yapboz parçalarını
Kuramamış insandır
Tüm yolları denemiş adam,
Trenlere alışkın biridir...

Biz geceyi gün edip
Hüzünlü sabahları bekledik
Gün hüzünlü, güneş hüzünlü
Sarıırken gül yüzü
İki sokak ötedeki
Trenler alıp götürdü
Tüm aydınlığımızı,
Vagon-vagon...
İstasyon-istasyon...
Dağıttı şehrin karanlık ilçelerine,
Dolaşırken yalınayak kaldırımlarda
Düşmemeye çalışırdık
Oysa tüm hayatımız
Düşüşlerle doluydu,
İskambil kâğıtları gibiydi hayatımız
Hilesi çok... Yalanı, dolanı
Bir sürü ıvır-zıvır vardı.
Saymayayım şimdi,
Milenamız yoktu Kafka olmaya
Tüm öpüşmek arzumuzu
Sigaranın izmaritine kadar
İçerek çıkarırdık...

Şafak söküp almıştı
Tüm karanlığı o sabah
Bahçemizde eski çınardan
Bir salıncak asmıştım
Küçük arkadaşım ölmemişti daha
Omuzlar bükülmemiş
Dirseklerle dizler
Birleşmemişti daha...

İsmail CƏFƏR
AZERBAJCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ
Türk Dünyası İşletme Fakültesi
Uluslararası İlişkiler Bölümü.

MAVİ DEM

Gökyüzü işlenmiş gözlerinin nakışına
Çay demli mavi gözlerin
Şiirler yazdırmış kuşlara
Bülbüle gülü unutturmuş
Mecnunun aklına gelmez olmuş Leyla...

Yağmurlar mıhlanmış
Gözlerinin altındaki sarnıçta
Acılar mahzen bilmiş
Sığınmış yaralarına...

Gökyüzünden inen sefirsin
Aşkı anlatan sırlısıklam
Bir damla yağmur...
Toprakta can bulan son'suz mavi...

Zeynep DEMİRBACAK
VAN-Telia Sonera Anadolu Lisesi
12. Sınıf

NIAGARA ŞELELELERİ

Kanada'ya ilk geldiğimde görmek istediğim yer öncelikle Niagara Şelaleleri oldu. Çünkü herkesin dilinde bu doğa harikası olan yer vardı. Şelalelere henüz yaklaşmadığım halde yüzüme uzaktan su damlacıkları çarpıyordu. Bu manzaraya daha da yaklaşmak istedim ve bot turuna katıldım. Şelalelerin altından geçerken havaya uçan su damlacıklarının oluşturduğu gökkuşağını görmek paha biçilemez harika bir manzaraydı.

Bu ünlü şelalelerden kısaca bahsetmek gerekirse; Niagara Şelaleleri Kuzey Amerika'nın doğusunda ABD ile Kanada arasındaki Niagara Nehri üzerinde Erie ve Ontario gölleri arasında bulunan üç büyük şelaleden oluşuyor. Bunlardan American Falls ve Bridail Veils Fall iki küçük şelalelerdir. Fakat bu iki küçük şelalelere nazaran Kanada Horseshoe Falls (Atnalı Şelalesi) daha büyüktür. Niagara Şelalesi'nden yarım dakikada 168.000 m³ su akıyor. Kuzey Amerika'nın en büyük şelalesi olan Niagara, 10.000 yıl önce Kuzey Kutbu'ndan gelen buz kütlelerinin yol açtığı çöküntüler olduğu söyleniyor. Şelalelerin çevresinde Niagara Şelaleleri Parkı bulunuyor ve bu parktan şelaleleri oturup izlemek mümkün. Ayrıca bu park kardeş şehirler olan Niagara Falls-Ontario ve Niagara Falls-New York tarafından doğal koruma altına alınmış. Parkla şelalelerin manzarası yeşilden sarıya sarıdan kırmızıya çalan ağaçların yapraklarıyla kartpostalları anımsatıyordu. İçim huzurla dolmuştu ve oradan ayrılmayı hiç istememiştim.

Nehir çevresindeki Nikola Tesla tarafından yapılan birkaç hidroelektrik santrali hem ABD hem Kanada için elektrik üretiyor. Niagara Şelaleleri dünyada tek ters akan şelale olduğunu duyduğumda kulaklarıma inanamamıştım. Ve bu doğa harikasının suları kayalara çarparak geri geliyor. Ayrıca Niagara Şelaleleri 1932 yılında ve 2014 yılında tamamen donmuştur.

Niagara Şelalelerinin üstüne inşa edilen "Rainbow" adlı köprü Kanada ile Amerika'yı birbirine bağlar. Bu köprü üzerinden pasaportunuzla Amerika'ya geçebiliyor ve gümrüksüz mağazalardan alışveriş yapabiliyorsunuz.

Melike LEBADAH
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2015 Mezunu
KANADA

BULUT

Bulutsun bir yaz günün sabahında,
Bir parça huzursun güneşle gökyüzünde,
Saf ve duru bir gözyaşından öte
Ben yemyeşil çayırarda, sen üstümde...

Gündüz düşü, en güzel hayallerin süsü,
Uzanıversem tutuverecek gibiyim.
Bembeyaz saçlarından, aşka nem almaktayım.
Uçuşur gideriz ne derin mavilerde...
Ben Aladdin olurum aşarız Kaf Dağı'nı
Yolumuza yoldaş Anka ve kor alev aşk
Sonsuzluk selamıyla aştıkça her peri diyarını
Kandiller yanar durur çöl seraplarında
Ve dünya her haliyle küçücük avuçlarımızda

Bulutsun sen bir aşk gününün akşamında
Yağmalısın serin serin kor alev yüreğime
Ağustos gününde Nisan gibi...

Bulutsun sen apak yarınlara kozasında
Masmavi bir rüyadan uyanış gibi...

Bir ananın kucağında sonsuzluğu emerken
Sen Afrikalı bir çocuğa umutsun
Simsiyah gözlerindeki can suyu gibi...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

SEN BOZUKLUĞU

Söz sana gelince
Ya da sen aklıma düşünce
Bir şeyler anlatamıyorum
Sanki ne cümle kursam
Hep bir şeyler eksik, olmamış gibi..
Özne eksikliğim hiç olmadı da
Yüklem, tümleç, nesne eksikliği..
Ama benimkisi,
Sözcük düzeyinde değil
Cümle düzeyinde de değil.
Benimkisi sanırım,
Sen düzeyinde anlatım bozukluğu...

Necla KALAY

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sağlık Bilimleri Fakültesi
Sosyal Hizmetler Bölümü
1.sınıf

ATATÜRK'ÜN BİR ŞİİR ÇEVİRİSİ

Atatürk'ün Verlaine'den bir şiir çevirisi var. "Serenat" adlı bu şiir çevirisini arkadaşı Salih Bozok'a bir mektupla gönderdiği bilinmektedir. İşte bu çevirinin Fransızcası ve Türkçesi:

1-La vie est brève
Un peu de rêve
Un peu d'amour
Et puis bon jour

2-La vie est vaine
Un peu de haine
Un peu d'espoir
Et puis bon soir

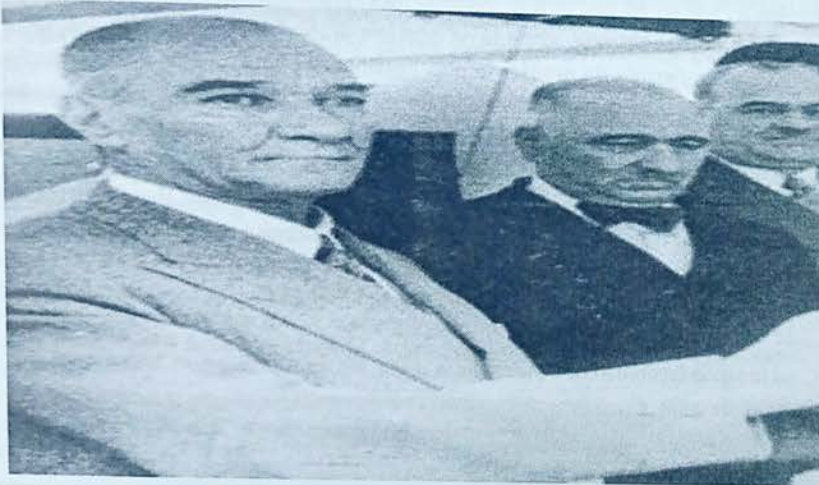
Atatürk'ün çevirisi:

1-Hayat kısadır
Biraz hayal
Biraz aşk
Ve sonra allahaismarladık

2-Hayat boştur
Biraz kin
Biraz ümit
Ve sonra allahaismarladık

Not:Mektup,Salih Bozok'a Sofya'dan gönderilmiştir.Tarih bilinmemektedir.

Özgür ÖZDEMİR
Fransız Dili ve Edebiyatı
3.Sınıf

VIVRE L'INSTANT PRESENT

Vivre « l'instant présent » ne signifie pas la même chose pour tout le monde. Pour certains, cela peut exprimer la liberté de vivre le moment présent en pensant ni au passé, ni à l'avenir. Pour moi, cela veut dire tout à fait autre chose.

« Vivre l'instant présent », « vivre au jour le jour » sont des expressions très répandues chez les hippies¹, les gens qui ne croient pas en Dieu, au jugement dernier, ou bien qui ne prennent plus au sérieux leur religion. Pour eux, penser au passé, c'est une chose à faire en aucun cas sinon il faudra s'interroger, avoir des regrets sur celui-ci. Mettons-nous à leur place. Pourquoi se casser la tête à raisonner sur ces sujets qui nous importunent ? Pourquoi devrions-nous nous fixer à ces « superstitions » ? Alors que la vie est tellement formidable sans ces blablas. Nous ne venons au monde qu'une fois. Profitons de la vie tout notre soûl². Vivons l'instant présent ! Ne pensons ni au passé pour laquelle nous ne pouvons plus rien faire, ni au futur qui ne nous appartient pas. Alors, nous pouvons faire tout ce que nous voulons, sans restrictions, sans peur car nous avons alors aucun compte à ne rendre à personne, ni à Dieu. Ce sera alors une catastrophe !

Chacun est libre de penser, de croire comme il le veut. Heureusement que tout le monde ne pense pas de la même manière.

Pour moi, vivre l'instant signifie autre chose telle que savoir la valeur de l'instant présent. Savoir la valeur de l'instant, c'est l'apprécier en étant conscient de l'état dans lequel nous nous trouvons au présent sans nier le passé, ni le futur. Pour vivre un présent heureux et en profiter à fond sans prendre de leçons des erreurs commises dans le passé est une stupidité affreuse.

J'ai pitié de voir la circonstance dans laquelle se trouvent les gens en gaspillant leurs temps. Gaspiller le temps, pour moi, ce n'est pas de s'occuper de faire quelque chose qui ne sert à « rien » -c'est aléatoire selon chacun- mais de nous tromper nous-même, le temps ... Comment gaspiller le temps qui est la chose la plus précieuse qui existe dans ce monde ? « Le temps, c'est de l'argent », n'est-ce pas ? Vivre l'instant, c'est le vivre pleinement sans le trahir, sans avoir la tête ailleurs. Dans mon exemple, si je décide de faire des études à l'âge de 40 ans, je dois assumer mes responsabilités. Bien-sûr, pour cela il serait utile de ne pas essayer de tout contrôler, sinon je ne pourrais profiter de l'instant présent, de la vie. Lorsque je me trouve en classe, j'essaie de profiter le plus possible des cours donnés par les professeurs, ou bien des événements que je vis à cet instant en me concentrant à l'instant présent, sans penser à au repas du soir, aux enfants ou au mari. Si j'ai la tête ailleurs, je ne peux avoir la tête aux cours. C'est alors que je massacre l'instant présent. Je le trompe. Je me trompe. Si je décide d'assister à un programme quelconque, il faut que je bénéficie de ce lieu où je passe mon temps, sinon je le massacre.

Voyez ! C'est triste de voir les gens gaspiller ce temps unique. En classe, il vaut mieux faire son possible pour jouir à fond ce qu'on vous apprend. A la maison, partager de bons moments avec les enfants, la famille. Avec notre mari, passer des moments inoubliables sans avoir l'esprit au travail ou à l'école.

C'est la seule façon de vivre pleinement la vie, l'instant présent.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

HATIRALAR ARASI

"...gitmene gerek yok. Hem buranın havası da sana daha iyi geliyor. Eskisi gibi öksürmüyorsun. Kulaklarında çınlamıyor artık..."

"...bunu duydun mu daha önce? Sana gitme diyorum!"

"...unutmak mı? Zaten unutacaksın ki..."

"...sözler, verilen ama tutulmayan sözler. Ne de olsa hepimiz insanız değil mi?"

"...her insan bir şeye inanır. Ben ise inanmayı seviyorum. Her zaman bir umut olacak belki bugün gitsen de..."

"...belki bir gün o zamana kadar..."

Başımı kaldırıp buğulu gözlerle çalar saate baktığımda, saat sabahın altısıydı. Hak etmediğim uykular-dan birinden daha umarsızca uyandırılmıştım. İğrenç sesiyle bana "Uyan!" demekten daha fazlasını yaşatıyordu her sabah. Aslında tek ihtiyacım olan her sabah olduğu gibi güzel bir ses duymaktı. Yalnızca o sesi artık rüyamda görebiliyordum. Yalnızca rüyalarımda...

Kalkıp yapılacak birçok iş vardı. Ne de olsa işler her zaman vardı. Yataktan kalkıp lavaboya doğru yönel-dim. Çeşmeyi açıp, kafamı kaldırıp aynaya baktığımda sanki on yaş yaşlanmış gibiydim. Sabahın mahmurluğumu bilinmez ama, belki de rüyaların dışı vurumu beni fazlasıyla etkilemeye başlamıştı. Eski bir alışkanlık gibi yakamı bırakmaz olmuştum. Kâbus olmadığının farkındaydım fakat beni yoruyordu, hem de fazlasıyla. Takatim kalmadığı zaman, bir gün bayılıp düşeceğimi bende biliyordum. O vakte kadar da sanırım doktora gitmeyecektim. Doktor-ları sevmiyordum.

Yüzümü yıkadıktan sonra elimde havluyla mutfağa doğru geçtim. Televizyonum olmadığından içeriden gelen ses radyodandı. Her sabah yedide çalışmaya başlardı. "Bugün günlerden Salı... Hava durumu ön görüldüğü üzere tam bir ilkbahar havası! Tahmini gün boyu sıcaklık ortalaması..." diye devam ederken haber spikeri, buz-dolabının kapağını açıp sütü aldım. O esnada kahve makinesinin düğmesine basmayı unutuyordum. "Eski baş-kan, gün boyunca dış işleriyle olan görüşmelerine devam edecek fakat olağan durum açısından..." Radyoda her zaman ki gibi heyecanlı haberler veriliyordu. Her zaman siyaset vardı, her zaman ölenler vardı, her zaman görüşmeler vardı, her zaman bir sorun vardı...

Sütü kahvenin üzerine döktükten sonra kapının önündeki gazetemi aldım. O esnada haberler bitmiş olacak ki bölge radyosunda müzik çalmaya başlamıştı. Gazetenin sayfalarını çevirirken perşembe günü bir halk konserinin olduğunu gördüm. Güzel bir aktivite olabilirdi. Uzun zamandır bir konsere gitmiyordum. Sanırım o günden beri. Her şeyin son bulduğu günden beri... Aklım karışık değildi fakat sayfaları çevirdikçe, sayfaların içinde kaybolmuştum. Evet, sayfalara bakıyordum fakat asıl odak noktam radyoda çalan şarkı olmuştum. Şimdi hiç sırası değildi...

Perşembe günü çok enteresan şekilde bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. Akşama doğru şiddetini düşürse de hala çok fazla yağıyordu. En güzel gömleğimi giymiştim. Her zaman ki gibi kot pantolon - gömlek giymiş olsam da bu gömleği seviyordum. Aynı bir seviyordum bunu. Bana verdiği özgüveni seviyordum. Seviyordum işte, bazen sebep aramak saçma oluyordu. Sevmenin bir çeşidi olmasa gerekti. Dedemden kalan altmış dokuz model Beetle'in anahtarını alıp kapıyı çektim. Arabamı da seviyordum. Dedemi de seviyordum. Bende emeği büyüktü...

Konser alanına geldiğimden fazla kalabalık yoktu. Sanırım yağmurdan kaynaklı diye düşünmüştüm. Fakat daha sonra insanların para vermedikleri bir konsere rağbet etmeyeceklerini de biliyordum. Bir şeye değer biçildiği zaman daha çok ilgi gördüğüne birçok kez şahit olmuştum. Daha sonra etrafa bakınırken kırmızı elbiseli bir bayan gördüm. O kadar çok ıslanmıştı ki elbisesi üstüne yapışmış bir haldeydi. Enteresan bir şekilde yağmur-luğu da yoktu ki sanırım yağmurdan bu kadar tekrardan artacağını tahmin edememişti. Kapının penceresini ara-layarak: "Merhaba! Af edersiniz, sanırım bayağı ıslandınız. İsterseniz konser başlangıcına kadar gelip biraz dinle-nebilirsiniz?" diye seslendim. Yüzünü hala net bir şekilde göremediğimden tepkisini de tam olarak ne olduğunu göremiyordum. Ama gitgide yaklaşıyordu. İyice yaklaştı ve kapıya yöneldi. Arabanın kapısını açtı. Yavaşça yanı-ma oturdu ve kapıyı kapadı. Yağmur iyice şiddetini arttırmıştı. Havada karamaya başlamıştı. Yüzünü yavaşça bana döndü ve sadece en son hatırladığım gözleriydi... Çantasından çıkardığı tabancayı tereddüt etmeden ka-fama dayadı ve tetiği çekti...

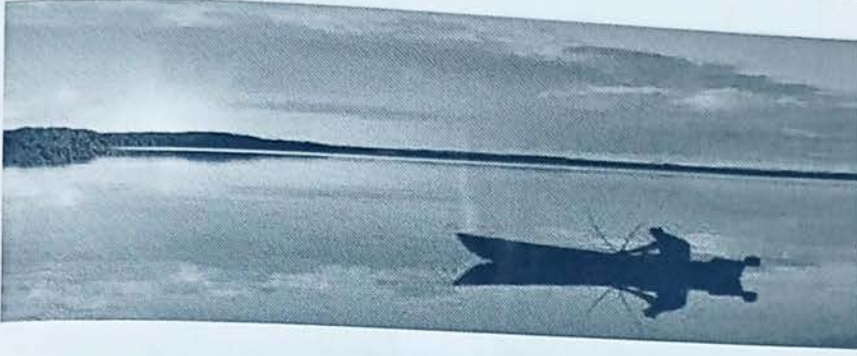
Burnumun üzerine düştüm ki gözümün önüne doğru fayanslara kan yayılıyordu. Radyo hala açıktı. Biraz ileri düşen fincanım paramparça olmuştum. Doktora belki çoktan gitmiştim sanırım, içerden gelen telefonumun sesi, bilmediğim kaçınıcı aramayı...

Furkan TURGUT
Selçuk Üniversitesi
Kimya Mühendisliği
4. Sınıf

KARANLIĞIN GÖZYAŞLARI

Dışarıda fırtına, yüreğimde puslu bir hava...
Geçmişten kalan pişmanlık, ne yapacağını bilememenin çaresizliği...
Gözlerim yine sessizliğini koruyor.
Her zamanki çırpınışlar, anlaşılmamak korkusu.
Ruhum acı çekiyor, bedenim saklıyor.
Gözlerim kalbimin avukatlığını yapıyor.
Nefes alamıyorum bazen ben.
Vicdanım el vermiyor yaptıklarına.
Anımda bir damgayla geziyorum sanki.
Gülüşlerim yarım, kalbim kırık.
Kızgınlığım kendime, kırgınlığım herkese.
Sanki, sanki dokunuverseler yok olacakmışım gibi.
Sanki hep acıtmak için sözleri.
Tek bir kelime etmeden çığlık atıyorum.
Ve gözlerimin o koskoca karanlığında kayboluyorum.
Saklandığım yerler, sığındığım kalpler bir bir terk etti beni.
Karanlık bir kuyudayım; dipteyim, en dipte.
Koskoca bir yalnızlığın ortasına attılar, aldılar gülüşümü benden.
Ve en acısı kendi ellerimle vermiş olmamdı gülüşlerimi.
Güneş doğmuyor artık gözlerime.
Karanlık bir geceden çıkan; etrafını aydınlatmak için çırpınan, küçük bir yıldızım şimdi.
Her kahkaha atışımda içimdeki hüzünde boğuluyorum...
Ufacık bir ışık görsem onunla da avunacağım.
Bir ruhsal bunalımda oluşum değil bana bunları yazdıran.
Bilakis gerçeklerin ta kendisi!
Gerçekler acımasız, insanlar acımasız.
Ölüm kokuyor toprak, haklı insanların çığılığıyla inliyor gökyüzü.
Dışarıdan pırlıtlı gözükən, içi öldürücü böceklerle dolu bir bataklığa attılar bizi.
Çıkmak için uğraştıkça daha çok batıyoruz.
Görmüyorlar çaresizliğimizi görmek istemiyorlar.
Bağırarak neye yarar ki seni duyan insanlar olmayınca...
İnsanlık çığılık atıyor, bağırıyor, çırpınıyor.
Duyun sesimizi,
Duyun seslerini...

Tuğçe Nur YILDIRIM
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sosyoloji Bölümü
3.Sınıf

LA VIE N'EST PAS TOUJOURS FACILE

Libre de penser, de rire et d'aimer,
Profiter des secondes de bonheur,
De paix, de joie et savoir décider,
Sans aucune crainte et sans peur :
Savoir dire non, oser et choisir,
Construire, entreprendre et bâtir.

Il suffit de si peu de chose,
Un peu de courage si j'ose.
La vie n'est pas toujours facile,
Mais il suffit de redresser la tête,
D'affronter certaines adversités,
Avec beaucoup de sincérité.

Suivre son cœur, ses pensées,
Ses choix et ses propres idées.
C'est alors et seulement ainsi,
Que l'on devient acteur de sa vie.

Il faut dans la vie savoir aussi,
Tendre la main à qui en a besoin,
Sans espérer un retour... ni rien,
Juste se dire que c'était bien.

Alors s'installe l'harmonie avec soi-même,
Et ainsi le monde parait presque parfait !

MAXALEXIS

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

SÜRREALİZM (GERÇEKÜSTÜCÜLÜK)

Sürrealizm 20. yy.ın başlarında Avrupa'da ortaya çıkan bir sanat akımıdır. Şair ve ressamlar I. Dünya Savaşı'nın yol açtığı yıkım karşısında, dehşete kapılmış, akılcı tutuma karşı tavır alarak, bilinç dışının düşsel dünyasına yönelmeye başlamışlardır. 1924'te yayımladıkları Gerçeküstüçülük Bildirgesi'nde düşüncenin aklın denetimi olmadan ve ahlâk gibi engelleri hiçe sayarak, ortaya konmasını savundular. Yapıtlarında nesnelere alışılmamış biçimlerde betimleyen Gerçeküstüçü sanatçılar, çoğunlukla düşlerin gizli dünyasını dile getirmeye çalıştılar. Bazen de nesnelere kendi doğal ortamlarından çıkartarak şaşırtıcı, düşsel bir ortama taşıdılar. 1916 yılında, henüz savaş sürerken Almanya'nın Zürih şehrinde başlayan Dadaizm (Dadaçılık) akımı, Avrupa'nın aydın kesiminin ilgisini çekmişti. Şüphesiz bir tepki hareketi olan Dadaizm, sanatta güzel olana karşı olarak gelişmiştir ve sanatsal yıkıcılığa kadar ileri gitmiştir. Bu akımın en önemli sanatçılarından Marcel Duchamp'ın en ünlü eseri "LHOQ" yani "Bıyıklı Mona Lisa" (Leonardo Da Vinci'nin ünlü çalışmasına tepkisel bir betimleme getirmiştir) bu dönemin ürünüdür. Bu akım başta Almanya olmak üzere tüm Avrupa'yla birlikte Amerika'ya kadar yayılmıştır. Bu sırada Paris'te ise şair Andre Breton ve Louis Aragon "Sürrealizm" akımının öncüleri olmuşlardır. Önceleri dadaist olan sürrealistler de zaman içinde kendi akımlarını kabul ettirmişlerdir. Özellikle Andre Breton, kendisi de bir dadaist olmasına rağmen, dadaizmin sanattaki yıkıcılığına karşıdır. Breton, 1922 yılında sürrealizmi resmen ortaya çıkararak şairdir. Breton, diğer sürrealistlere şu ünlü öğüdünü vermiştir; "Her şeyi bırakın, karınızı, evinizi, yollara düşün..." Breton, 1924 yılında yayınladığı bir bildirgeyle de sürrealizm akımının kurallarını ortaya koymuştur. Böylece sanat tarihinin en hayalperest akımının da ana hatları ortaya çıkmıştır. Sürrealistler, düşlerini sınırsızca ortaya koyarlar. Bu bakımdan Freud'un bilinçaltı kuramları da onları etkilemiştir. 19. yüzyılda sanatın genel yolu olan "Akılcılık" 1. Dünya Savaşı'ndan sonra sürrealistler de aynı dadaistler gibi akılcılığa karşı çıkmaya başlarlar ve Freud'un bilinçaltı kuramlarının da aynı dönemde yayınlanmasıyla birlikte evrensel bir sanat akımı haline gelen sürrealizmi geliştiren raslantısal düş gücü ortaya koyarlar. Bu akım Soğuk Savaş dönemine kadar sürdü. Bu dönemde ise etkisini yitirmeye başladı.

Sürrealist sanatçılar gerçek ile gerçek üstü arasında bir köprü görevi üstlendiklerini düşünüyorlardı. Gerçek üstü ise hayal gücünün kaynağıydı. Bu kaynağa ulaşmanın tek yolu bir dehaya sahip olmaktı. Akımın resim alanındaki en büyük ismi şüphesiz Salvador Dalí'dir. Sürrealist ressamları genel olarak "sürrealist" olarak nitelendirilmemize karşın birbirlerinden farklı eserler ortaya koyduklarını da görmekteyiz. Zaten birbirine benzer eserler vermesi akıma ters düşerdi.

Sürrealistler kısa bir süre içinde iki gruba ayrıldılar; Otomatikçiler ve Gerçek Sürrealistler. Otomatikçileri göre sanatsal tekniklerin ve formların bir anlamı olması gerekmiyordu. Onlar bilinçaltını yüceltiyorlardı. Gerçek Sürrealistler ise bilinç ile bilinçaltı arasında bir köprü kurmaya kararlıydılar. Onlar böylelikle kullandıkları formlarla bilinçaltına da anlam yüklemeye çalışıyorlardı. Sürrealist sanatta görünenin aksine görünmeyenler ilgi uyandırmaktadır. Sanatçılar görünenin ardında bir de görünmeyen yön yaratmaya çalışmışlardır. Böylece iç dünyalarını da gerçek hayatta birlikte yansıtmaya çalışmışlardır. Salvador Dalí'nin de içlerinde yer aldığı birçok sanatçı tezatlara (yaşamla ölüm, iyiyle kötü, bilinçle bilinçaltı, gerçekle düş) eserlerindeki sürrealist yönleri arttırmak için kullanmıştır. Andre Breton'a göre gerçeküstüçülük, bilinç ile bilinç dışını birleştiren bir yoldur. Ve bu bütünleşme içinde düşsel dünya ile gerçek yaşam "mutlak gerçek" ya da "gerçeküstü" anlamda iç içe geçiyordu. Gerçeküstüçülük Akımı'nın kurucusu olan Fransız Şairi André Breton hastalarına psikanaliz yöntemini uygulayan Sigmund Freud'dan büyük ölçüde etkilenerek, şiirlerinde alışlagelmişin dışında mantıyor, insanın kendi kendisini irdeleyip çözümlemesinde sanatın yol gösterici bir araç olduğunu vurguluyordu. Gerçeküstüçülük Akımı'nın Belçika'daki en önemli temsilcisi olan René Magritte (1898-1967) akıl ile akıl dışı arasındaki çizgiyi yok eden resimler yaptı. Bacakları kadın, üstü balık bir denizkızı; kartal tepeli bir buzul, eğik Pizza Kulesi'ni destekleyen bir kuş tüyü çarpıcı tablolarında yer alan ilgi çekici görüntülerdendir. 1920'den başlayarak, Gerçeküstüçülerle ilişki kuran İspanyol ressamı Ruan Miro (1893-1983) beklenmedik biçimlerle ve renkler kullandı. Resimlerinde yer alan kadın, kuş, yıldız gibi kendine özgü biçimlerdeki motiflerle düşsel görüntüler yarattı. Bu büyümlü motiflerle çocuksu bir dünya kurdu. Gerçeküstüçülük Akımı'yla neredeyse özdeşleşen, Salvador Dalí'nin (1904-1989) anılarından ve düşlerinden esinlenerek yaptığı resimlerinde eriyip akan saatler, gövdesinde çekmeceler taşıyan insanlar, boşlukta uçan eşyalar yer alır. Paul Klee, Yves Tanguy ve Giorgio De Chirico da Gerçeküstüçülük Akımı'nın önde gelen ressamlarıdır. Bu akımın sinema alanındaki en önemli temsilcisi ise Luis Bunuel'dir.

Buğçe ARIN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

3.Sınıf

MARGUERITE DURAS

Marguerite Duras, nom de plume de Marguerite Germaine Marie Donnadiou, est une écrivaine, dramaturge, scénariste et réalisatrice française, née le 4 avril 1914 à Gia Định^[1] (près de Saïgon), alors en Indochine française et morte le 3 mars 1996 à Paris.

Par la diversité et la modernité de son œuvre, qui renouvelle le genre romanesque et bouscule les conventions théâtrales et cinématographiques, elle est un auteur important de la seconde moitié du xxe siècle, quelles que soient les critiques qui aient pu être adressées à ses œuvres.

En 1950, elle est révélée par un roman d'inspiration autobiographique, *Un barrage contre le Pacifique*. Associée, dans un premier temps, au mouvement du Nouveau Roman, elle publie ensuite régulièrement des romans qui font connaître sa voix particulière avec la déstructuration des phrases, des personnages, de l'action et du temps, et ses thèmes comme l'attente, l'amour, la sensualité féminine ou l'alcool: *Moderato cantabile* (1958), *Le Ravissement de Lol V. Stein* (1964), *Le Vice-Consul* (1966), *La Maladie de la mort* (1982), *Yann Andréa Steiner* (1992), dédié à son dernier compagnon Yann Andréa, écrivain, qui après sa mort deviendra son exécuteur littéraire, ou encore *Écrire* (1993).

Elle rencontre un immense succès public avec *L'Amant*, prix Goncourt en 1984, autofiction sur les expériences sexuelles et amoureuses de son adolescence dans l'Indochine des années 1930, qu'elle réécrira en 1991 sous le titre de *L'Amant de la Chine du Nord*.

Elle écrit aussi pour le théâtre, souvent des adaptations de ses romans comme *Le Square* paru en 1955 et représenté en 1957, ainsi que de nouvelles pièces, telle *Savannah Bay* en 1982, et pour le cinéma: elle écrit en 1959 le scénario et les dialogues du film *Hiroshima mon amour* d'Alain Resnais, qui lui vaut d'être nommée pour l'Oscar du meilleur scénario original à la 33e cérémonie des Oscars et dont elle publie la transcription en 1960. Elle réalise elle-même des films originaux comme *India Song*, en 1975, avec Delphine Seyrig, *Le Camion*, en 1977, avec Gérard Depardieu, ou encore *Les Enfants*, en 1985, avec Daniel Gélin².

Batuhan DEMİRCİLER
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

¹https://tr.wikipedia.org/wiki/Marguerite_Duras

HER BİR ADIM

Bir adımla başlıyoruz hayata. Zaman adım adım ilerliyor. Saniyeler, dakikalar, saatler, zamanın tüm bilinen ve bilinmeyen birimleri, adım adım aşka yaklaşıyor; bir adımla hüznün kollarında buluyoruz kendimizi...

Bir adım nasıl da değiştiriyor hayatımızı. O bir adım kimi zaman bir kötülüğün timsali, kimi zaman ise bir iyiliğin. Kimilerine göre yanlışın, kimilerine göre ise doğrunun bir adımı.

Peki, yaptığımız bir hatada o attığımız ilk adımı suçlamak ne kadar doğru? Keşke demek? İki tercihten birini seçerken en iyisini seçmek de bizim elimizde, en kötüsünü de. Bunları düşünmek yerine desek ki kendimize: "Ben hiçbir attığım adımdan pişman değilim. Ya düşüp olgunlaşacağım ya da hedefime ulaşıp mutlu olacağım." Bunları düşünebilmek, bir adım değil binlerce adım ilerletir bizi. Eğer aksini düşünüp pişmanlık duygusuyla vakit geçirirsek üzerine kuş bile konmayan, terk edilmiş bir elektrik direğinden farksız olur yaşamımız. Hem kendisine hem de bir başkasına faydası olmayan bir direk gibi...

Hayatımızın her devresi birçok adımla doludur aslında. Dünyaya gelişimizden gidişimize adım adım ilerliyoruz. Bebeklik, çocukluk, gençlik, yaşlılık vs... Hayatımızda ne kadar çok adım atarsak çok öğreniriz, mutlu oluruz, yaşamaya değer bir hayatımız olur en azından. Biraz hüzün ve gözyaşı olmazsa olmaz tabii...

Ve sonra tek bir adım kalıyor geriye. O adım sonsuzluğa çıkıyor...

Ve... Bir adımla ölüyoruz.

Sümerya TAŞKIN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
2. Sınıf

AŞK OLSUN

Bu kadar yakinken
Gözlerine, gülüşüne
Bu kadar uzak olmak
Bu kadar senken
Sensiz olmak, çok zor gönlüme...
Elimi uzatsam
Dokunacak kadar yakınımdasın
Ama kahretsin gözlerin...
İzin vermiyor buna
Ey benim şizofrenik sevdam, aşkın kitabında bile yok
Bana çektiğin...
Ne sen Erossun
Ne de ben tutkunu olduğun pskye...
Ama sen benim gökyüzümsün,
Ben de senin ahuramazdanım
Uğruna her şeyi yakıp yıkabileceğin
Gözlerinin tanrıçası...
Bir gaffete düştüm
Affet,
Gökyüzümden kovma beni...

Ey yüreğimin mahmur sevdası, bırakıp kalbimi hangi diyara uçuyorsun?

Uyku mahmurluğu üstümde yine
Getirin sigaramı ve çayımı
Onlardır bir beni anlayan
Onlardır bir beni paklayan
Birde sendin bir zamanlar
Ama şimdi aldı yerini
Kaçak çayım...
Acı sen oldun,
Derman o.
Yaram sen oldun
Akan kanım o.
Şimdi kalkıp deme bana:
Nedir bu sevda?
Anlamazsın çay sevdasını
Anlamazsın sen sevdasını...
Anlamazsın yar sen aşkın sızısını.

Ey yüreğimin mahmur sevdası bırakıp kalbimi hangi diyara uçuyorsun

Aydınlık bir gece
Sonsuz göğün altında
Sonsuz yıldızlar
Ve bizim sonsuzluğa giden
Taze sevdamız...

Benim yüreği çocuk sevdam
Aşkın kitabında yok
Bana yaptığın
Şahına âşık köle gibiyim
Azat etsen beni yüreğinde
Asıl o zaman tutsak olurum
Beni cennetimden kovma
Bırak sonsuz olsun
İçimdeki yangın
Sonsuz göğün altında
Sonsuzluğa ilk adım olsun
Benim deli sevdam
Senin çocuk yüreğin...

Ey yüreğimin mahmur sevdası bırakıp kalbimi hangi diyara uçuyorsun?
Demek ki uçman uzaklaşmandır gönlümden,
Diyecek bir şeyim yok, sana Aşk olsun...

Rukiye TOKAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Türk Dili ve Edebiyatı
2.sınıf

SEBESİZ SIZILAR

Pencereden dışarıya baktığında tertemiz bir ilkbahar sabahına uyanmanın mutluluğunu hissetti. Güzel bir pazar sabahı kahvaltısını hazırladığı masaya baktı. Masanın ortasındaki vazoda duran, her biri farklı renkte ve kokuda olan gülleri, sabahın erken saatlerinde toplamıştı. Gülleri, her zaman sevmiştir; ilkbaharın gelişini anlatıyordu kendisine güller. Ne kadar vahşice bir eylemi aslında, sırf güzel göründükleri ve hoş bir koku salgıladıkları için bir canlıyı öldürmek. Solmaya başladıktan sonra bir defter arasında veya hoş bir ahşap kutuda gül yapraklarını kurutmak, bir canlıyı öldürmekten de vahşi gelmişti o an O'na. Bir ilkbahar sabahına daha nefes alarak, doğanın hayret verici eylemlerini gözlemleyerek uyandığını hatırlayabilmek için canlılığını elinden aldığı güzel çiçeği kurutarak saklamak, insanın ne denli bencil bir varlık olduğunu bir kere daha hatırlattı kendisine. Ve yaşamak diyorlardı bu ilkelliğe, bencillığe, vahşiliğe; doğadan gelmişti insan, her ne kadar modern binalar içerisinde doğaya hükmetmek için her gün keşifler yapsa, çaba gösterse de. Dalından kopardığı ve kendisine o an, dünyanın en eşsiz güzelliği olarak görünen güller üzerinden, yeni fikirler üretecek kadar derin düşüncelere dalmışken günaydın diyen erkek sesi ile hayatın olağan akışına geri döndü. Kumral saçları dağılmış, çekik gözleri uyku'dan yeni uyanmış olduğunu kanıtlarcasına hafif şişmiş, düzgün ve biçimli burnunun üzerinde yağ katmanı olmuş adam, seri adımlarla kahvaltının hazırlanmış olduğu masaya doğru yöneldi ve kendisini sandalyelerden birisine attı. Hayatın ne kadar kusurlu bir mekanizma olduğunu sevdiği adamın yüz hatlarındaki yaşam belirtisinde bulmuş olmanın detaycılığa hayret ederken, mükemmel olmamanın verdiği huzuru içinde hisseden kadın, günaydın diye karşılık vererek sakince, adamın karşısındaki sandalyeye oturdu.

-Kahvaltı etmeyi ne kadar sevdiğimi bilirsin. Şimdi kahvaltımızı edelim, sonra güzel bir kahve yapalım kendimize ve konuşmamız gereken her şeyi konuşalım, derken bir yandan da önünde boş duran tabağı, masadan seçtiği yiyeceklerle doldurmaya başladı adam. Durmadan bacaklarını sallayışı, ne kadar durgun ve huzursuz olduğunu fazlasıyla gösteriyordu. Verilen emri yerine getirir mişçesine, ikisi de yemeklerini yediler. Bir yandan da birbirleri ile ilgili meseleleri düşündükleri, kafalarında uzun konuşmalar ve cevaplar hazırladıkları, yemek yedikleri süre boyunca tek bir kelime bile konuşmamalarından belli oluyordu. Kahvaltılarını bitirdikten sonra masayı toparlayıp kendilerine kahve yaptılar. Aydınlık bir huzursuzluk vardı sessizliklerinde; ne yapmak istediklerini bilen ve artık bu isteğe isim koymaları gerektiğini düşünen.

-Ben ayrılmak istiyorum Yasemin, diyerek sessizliği bozdu adam. Odanın ortasına yıldırım düşseydi, ancak bu kadar şaşkınlık yaratabilirdi Yasemin'de. Ne cevap vereceğini düşünürken midesine bir ağrının saplandığını fark etti. Güç bela kendisine gelip "Neden?" sorusunu sormayı akıl edebildi.

-Olmuyor, görüyorsun.

-Olmayan şey, ne tam olarak Caner? Bana, seni rahatsız eden şeyi söylersen belki bir çözüm bulabiliriz, dedi Yasemin, bir umut ışığı arıyordu sevdiği adamın gözlerinde. Ama gördüğü gözler, karanlıktan fazlasını vaat etmiyordu.

-Sensin, benim, bizim olmayan şey. Bir süredir ne kadar mutsuz olduğumu fark ettiğini biliyorum. Seninle olmanın güzel yanları ağır bastığı için sustum hep. Ama artık tahammülüm kalmadı. Hırslarına tahammül edemiyorum. Değişirsin diye bekledim, ama sen hiç değişmedin. Şimdi ise... Diyen Caner'in konuşmasını Yasemin, kesti.

-Değişmedim, evet. Bu mantıkla ilişkiye adım attığını bilseydim en başta söylerdim bunu sana. Ben hep buydum, hırslarım her zaman vardı. Sen varken de yokken de hırslarım, hayallerim, arzularım yerinde duruyordu. Sen benim karakterimin en önemli parçasından rahatsızmışsın, farkında mısın bunun? İlk günden şu içinde bulunduğumuz ana kadar sana hiç yalan söylemedim, senden hiçbir şeyi de gizlemedim. Sen de beni bu nedenle sevdiğini söylemiştin; dik başlı, asi ve hırslı olduğum için. Hatırlıyor musun? Yasemin'in sesi iyiden iyiye sert bir hal almıştı, oysa yalvarır gibi bakıyordu gözleri, tek arzusu bu anın bir an önce bitmesi ve sevdiği adamla her şeyi yoluna koymaları idi.

-Haklısın, başlarda güzel geliyordu bana asi ruhun, hırçın doğan. Ama artık tahammül edemiyorum buna. Ben basit bir hayat istiyorum. Ufak bir evim olsun, sevdiğim kadın ve sevdiğim kadınlara beraber büyüteceğim çocuk... Sen ise bambaşka şeyler istiyorsun. O kadar tutkusunu ki, severken de nefret ederken de... Bazen, korkutuyorsun beni Yasemin. Seninle bir gelecek göremiyorum ben. Yarın ne olacak mesela sana, bunu biliyor musun? Dikenli yollarda yürürken bile sahte gülümsemi bir maske niyetine takıyorsun yüzüne. Evin içindeki Yasemin, benim sevdiğim kadın. Evin dışına çıkınca bambaşka bir hal alıyorsun. Canavarlaşıyorsun, beğenmediğin toplumun beğenmediğin kurallarına uygun davranıyorsun, sahteleşiyorsun. Saatlerce felsefe, sanat, bilim sohbetleri yaptığım kadın olmuyorsun sen evin dışında. Yoruluyorum bu farklılıktan. Evet, haklısın, maskesiz yaşanmıyor toplum içinde. Ama bu maske, bu kadar farklı mı olur insanın kendisinden? Cümlesini bitirdiğinde sesli bir şekilde verdi nefesini Caner, uzun zamandan beri içini kemiren her şeyi bir çırpıda söyleyivermişti işte

sonunda. Yasemin'in gözlerine baktı, gözlerinden okurdu hep sevdiği kadını. Hüzün gördü o gözlerde, hayal kırıklığı, aşk da gördü ama nefretin ateşini de.

-Bu dünyanın kurallarını, ne yazık ki, ben koymadım Caner. Toplumun dayatmaları ile kendi arzularım arasında sıkışıp kaldım sürekli. Ne hissettiğimi, ne arzu ettiğimi ben seçtim ama benden beklenenleri istemediğimi, arzu olman verdi bana. Sen varken, kendimi ne kadar güçlü hissettiğimi biliyorsun. Hedeflerimi gerçekleştirme gücünü senin hayatımda olduğunu zannediyordum. Bana destek olduğunu düşünüyordum hep. -Senin başarılı olacağına her zaman inandım, o kadar azimlisin ki. Her zaman istediğin şeyleri başarmak için durmadan çalışabiliyorsun. Ama ben bunu yapamam, bana göre değil böylesi bir şekilde arzulamak bir hayali. Olmuyor, mutlu değilim artık, anla kendisine ne kadar yabancı olduğunu fark etti o an.

Caner ile tanıştıkları ilk günü hatırladı Yasemin. Üniversitede tanışmışlardı, yağmur yağarken bir ağacın altındaki bankta oturuyordu Yasemin, ıslanıyor olmasını umursamadan. Caner, Yasemin'in ıslanıyor olmayı umursamadan bir bankta yağmuru, doğayı hissediyor olmasından o kadar etkilenmişti ki, yanına gidip oturmuştu. Merhabalaştıktan sonra uzun bir konuşmaya dalmışlardı. Yağmur dinmişti, sonra tekrar başlamıştı. Saatlerce durmadan konuştular o gün. Hayat, doğa, insanlığın ilkeliği, varoluşun aciz tarafları, ekonomik olarak kendisine kaynak yaratmak için devletler tarafından kullanılan bilimin ne kadar da görkemli bir şey olduğu... Bir konudan bir konuya atlamışlardı, zaman zaman sessizleştiklerinde bile sıkılmamışlardı birbirlerinden. Sonraki günlerde yine uzun konuşmalar geçmişti aralarında. Yasemin, harareti tartışmaların ortasında en bilgiliymi deneni erkeği bile alt edebilecek kadar iyi bir hatipti. Savaşçı doğası öylesine belli ediyordu ki kendisini, eski çağlarda yaşasaydı muhtemelen keskin cümleleri yerine keskin bir kılıcı olacaktı. Tartışırken de çeşitli savaş taktiklerini cümlelere ve konuşmalara uyarladığı her halinden belliydi. Karşısındakinin en zayıf noktasını bulurdu ve cevabının içerisine bulduğu zayıf noktayı daha da zayıflatacak kelimeler serpiştirirdi. Temkinli bir şekilde tartışmayı kendi lehine çevirir ve genel olarak karşısındakinin aklına en azından şüpheler düşürerek tartışmayı bitirirdi. Caner ise daha sakin birisiydi. Sakince söylemek istediğini söyler, karşısındakinin davranışlarını ve verdiği cevaptaki ayrıntıları incelerdi. Tekrar cevap vermesi gereken durumlarda genelde gülümser ve tartışmayı noktalar. Caner, asla savaştırmaz. Hayatı o kadar olduğu gibi yaşıyordu ki, aklına gelen her şeyi, sonuçlarını uzun uzadıya düşünmeden uygulardı.

Yasemin ve Caner, birbirlerinde, aşkı buldukları halde senelerce başka insanlarla birlikte olmuşlardı. Tutkulu bir çekim vardı aralarında, zaman zaman itiraf edebiliyorlardı bunu kendilerine ve ne yazık ki, itiraf edebildikleri zamanlar ikisi için de yeterince uygun zamanlar oluyordu. Daha sonra, bu çekimin esiri olmuş gibi konuşmuşlardı birbirlerine doğru. Şiddetli kavgaları olmasa da, huzursuzlukları çoğalmaya başlamıştı. Yasemin, bu huzursuzluğundan sessizce yok etmeye çalışsa da başarılı olamamış olacak ki bu konuşmayı yapıyorlardı.

-Sana, çok büyük bir sevgiyle bağlı olduğumu biliyorsun Caner. Sana kal demek, kişiliğimi yok saymak olur. Ama sana git demek de tüm gücümün tükenmesi demek olur. Lütfen, tekrar düşün. Her şeyin bir çözümü vardır mutlaka, bir orta yol bulabiliriz, derken Caner'in ellerine uzandı Yasemin. Caner, ellerini, ani bir refleks ile çekti.

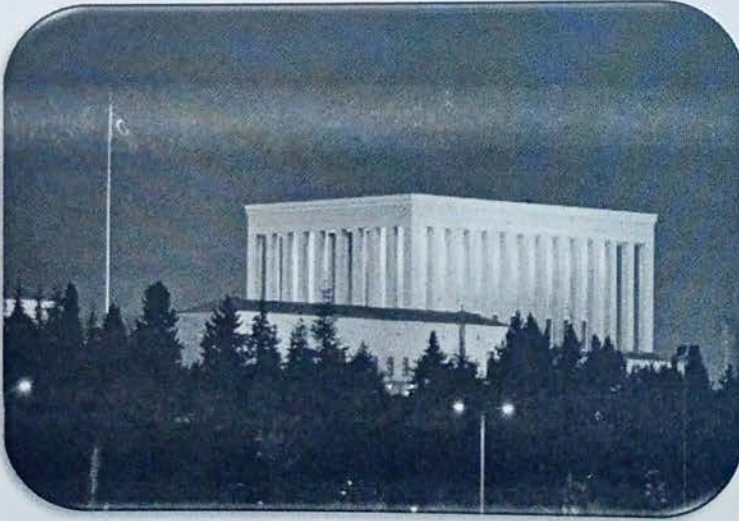
-İpek'i hatırlarsın belki, beni seviyordu. O'nunla konuştum. Hala beni sevdiğini, beni çok özlediğini söyledi. O'nunla evlenmeye karar verdim. Yasemin, bu sözler üzerine büyük bir hayal kırıklığının ortasında buldu kendisini. Söylemek istediği o kadar çok şey varken neden konuşamadığını anlayamadı. Bir daha görüşmeyelim, bu işi uzatmanın anlamı yok ve benzeri cümleler kurarken, evdeki birkaç eşyasını toparlayan Caner, kapıdan çıkarken, hala masada sessizce oturan Yasemin'e son defa baktı. "Hoşçakal" dedi, ayakkabısının bağcıklarını bağlamak için hafif eğildi. Ayakkabısını bağladıktan sonra eşyalarını koyduğu ufak çantayı eline aldı ve çıktı. Kapı sesi ve evden ayrılma seremonisi ilk kez bu kadar etkiliyordu Yasemin'i. Kendisine geldiğinde hava kararmıştı ve hala masada oturuyordu. Küllüğün içerisinde adı tütünden yapılmış ucuz sigarasının izmaritleri birbiri üzerine binmiş bir biçimde duruyordu. Hiçbir şey yapmadan masadan kalktı ve yatağına yatarak derin bir uykuya daldı.

Pencereden dışarıya baktığında sisli, rüzgârlı havayı gören Yasemin, geçmiş detaylarıyla hatırlamanın verdiği acı elindeki kitabın kapağını kapattı. Beyninin her hücrelerine hücum edercesine doluşan hatırlar nedeniyle bir süre bile okuyamamıştı zaten. Caner'i hatırlamak tüm vücudunda acıya neden olmuş gibiydi, kendisini oldukça yorgun hissetti. Her şeyin, kendisi için değiştiği o kötü güne dönmek, Yasemin'in tüm yaşam enerjisini yok etmişti.

Sandalyesinin tekerliğini elleriyle çevirerek yatağına doğru giderken, geçmişin gölgelerini de yanında sürüklediğini, geçmişine özlem duyduğunu, Caner'i, güzel günlerini düşünürken uyuya kaldı...

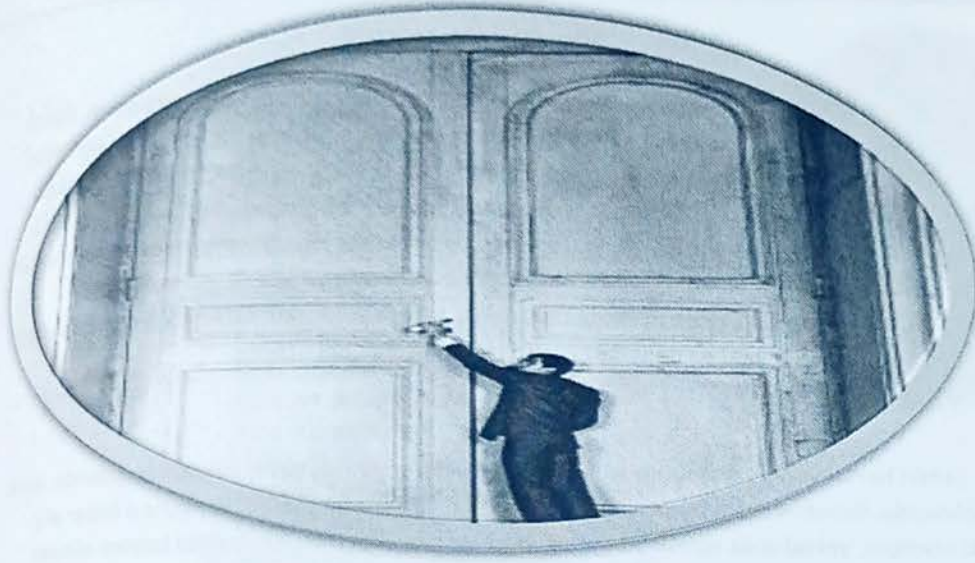
10 KASIM NEDİR, NE DEĞİLDİR?

- Kesin Matem günü değil, düşünme günüdür...
- Tapınma günü değil, Atatürk'ün evrensel duruşunu, edilgenlikten kurtarıp daha ileriye taşımının anımsandığı gündür...
- Emperyalere Dünya'da ilk tokadı atan Gazi Mustafa Kemal ve Anadolu insanına vefa günüdür...
- Laik Demokratik Cumhuriyet emanetini korumakla yükümlü olduğumuzun duyarlılığını yaşama günüdür...
- İnançlara saygılı, fakat siyasal İslami duruşun kutsal inancı siyasi rant aracı olarak gördüğünü ve bunun tehlikesini anlamak için algıların yenilendiği gündür...
- Karga kovalayan değil, Türkiye'yi parçalamak isteyenleri kovalayan Mustafaları, anımsama günüdür..
- "Yurtta Barış Dünyada Barış" söylemiyle Evrensel barışın temellerini atan Atatürk'ü anma günüdür...
- Demokratik açılım sanallığına evrensel barış süsü vermek için değil, gerçek anlamdaki düşün özgürlüğünü besleyen evrensel barışı algılama günüdür...
- Dünyada tek örnek olan, ulusal yapının kurumsallaştırdığı üniter yapı Cumhuriyet ve değerlerini kimsenin parçalayamayacağını algılanma günüdür...³

ŞEVKET ÇORBACIOĞLU
Teknopolitikalar Platformu
İLET-Kİ

³ blog.milliyet.com.tr/

GELME

Sen bana söz verme,
Sen bana gelme...
"Bırak dağınık kalsın" derler ya;
Bırak, kalsın hislerimin her biri, bir yerde,
Gelme ki,
Başkalarının kıldığı bardaklardan değil,
Senin elinin hayalinden içebileyim, hayat iksirimi.
Gelme,
Hak etmeyen insanların gelmişlerine geçmişlerine
Bir varmış bir yokmuşlarına değil de;
Senin bir bakışının, varoluşunun güzelliğine,
Minnetlerimle kaldırayım kadehimi...
Ben değiştirmeye çalışmayayım,
Sen de boşuna yorma kaderi.
Gelme.
Çünkü sen arada yollar varken güzelsin kalbimde...
Sen de en az benim gibi, uçuk kaçık sev beni,
Sev, belli etme.
Şu an çok benziyorsun bana, her şeyinle
Bende yansımanı gördükten sonra değişmek isteyeceksin,
Oysa ben seni, bu halinle sevdim.
Bu yüzden diyorum: gelme.
Dünya kurulduğundan beri geçen zamanın,
En tatlı telaşısın kalbimde...

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

SON VALS, SON MEKTUP

Sokak lambalarının ışıkları yavaş yavaş yanıyordu... Bu cümle olmadı sanki hata ettim. Sokak lambalarının ışıkları birden bire yandı. İlk önce tereddüt eden bir ışık çırpınışı, ardından bir parlama. Sokak... Belime sarılıp beni ısıtmaya çalışan sen'in omuzlarına başımı dayayarak yürüdüğüm sokak. Yokluğunda yalnız yürüdüğüm sokak. Kavgalarımıza, kahkahalarımıza, sevgimize tanık olan sokak... Değiştirmem gerekti hayatımı, gitmem gerekti buralardan. Asla inanmadığın sevgimi bırakıverecektim şehrin havasına, bir daha kış olmasın diye... Sana yazıp, gözyaşlarıyla yıkadığım mektuplarımı gömecektim evinin bahçesine, çiçek çiçek açacaktı onlar, aşk aşk kokacaktı. Kafama koyduğumu yaparım biliyorsun, gidemedim, olur da dönersen geri, bıraktığın yerde bul istedim.

Şehrin havası yavaş yavaş soğuyordu... Aslında hiçbir şey yavaş yavaş olmazdı bu şehirde, ama bu kez oluyordu. Geçen senenin bu zamanlarını hatırladım, üşümezdi ellerim. Varlığına o kadar alışmışım ki sevdiğim, yokluğunda sürekli bir boşluğun içinde gibi hissettim. Hatta daha samimi olmam gerekirse, kendimi boşluğun kendisi gibi hissettim. Sonsuz toz bulutu gibi, karanlık gibi, ucu gezegeni delip geçen bir kuyu gibi. Neden sorusunun cevabı yoktur aşkta, ben senin istediğin gibi bir anda sevemezdim seni; hızlı akan şehre inat, belirsiz zamana inat ben seni yavaş yavaş artan bir aşkla sevdim. İçimde yavaş yavaş bitirebilirdim, biliyorum. İmkânsız bir umuda tutunduğumu da... Hayat bazen işkence, bazen muamma... Güzel yönleri sende bulduğum gibi, seninle kaybettim.

Kalbimin sızısı daha da arttı bu sabah. Zaman ilahtı hani, neden bana yara? Resimlerin... Akıldaki resimlerin, odamdaki resimlerin, şehirdeki resimlerin, sokaktaki resimlerin... Öyle güzel bakmışsın ki bana, öyle güzel bakmıştın ki... Bunun rolü yapılamaz, bir insan böyle bakmak için âşık olmalı. Aklımla hislerim şiddetli kavgalar ediyor yine, yanaklarımdan şiddetli yağmurlar akıyor havanın güzelliğine meydan okurcasına... Bir insan, birini böyle üzme için ondan nefret etmiş olmalı. Hiç mi aklına gelmiyorum herhangi bir anda? Her an aklımdan çıkaramamak mutsuzluk verici değil. Seni artık kendime gizledim, ne dilimden dökülüyorsun ne gözlerimden. Bir başkası bilmiyor, bilmeyecekler. Aşk gerçek bir hismiş, sende inandım, seninle bildim...

Yazılacak her şeyi yazdım, söylenebilecek her şeyi söyledim ve şarkılarımızı kim bilir kaç defa en baştan dinledim... Senin kokunu bıraktığın yatağa hiç dokunmadım, koltukta uyuyorum. Her gün özlem, her gün iç çekişler, her gün sırt ağrısı. Biter dediler, bekliyorum bakalım, bitecek bir gün bu aşkın sızısı... Yokluğunda yaşarım ama seninle daha iyi yaşarım demiştin sana, anladım ki sadece nefes almamış yaşamak, yokluğunda... Bugün yine erken başladım. Seninle ilgili her şeyi özlüyorum. Benim sevdiğim gibi sevilmeceksin ve en kötüsü bunun, umurunda bile olmadığını biliyorum. Keşke bu kadar kapılmasaydın gelecek telaşına ve keşke anlarımızı güzel yaşamayı değil, ileriye taşımayı düşünebilseydik... Yazdığım tüm satırlar boşa, sevilmiyorum, biliyorum ve bunu bilmek acıtıyor. Gü-lüşlerde hatırla beni, güzel anılarda tekrar görüşmek ümidiyle sevdiğim...

Selin SIVARI

NE OLURDU

Ne zaman sevmeye başlarsın beni?
Yarıncandan itibaren mi?
Geç değil mi? Hemen şimdi olsa ne olur ki?
Ama ben seni dün sevmeye başladım.

Rengini bilmediğim gözlerin vardı,
Biraz yeşil, biraz mavi ve biraz da sen...
Konuşurcasına bakardı.
Ama dün gülüyordu.

Saçların, tartışma konusu bile olamaz,
Uçları dudaklarına dokunduğunda erirdim
Süzdükçe seni
Ama onlar da dün daha güzeldi.

Peki hislerin?
Sevgi mi? Nefret mi?
Heyecan mı? Soğukkanlılık mı?
Hangisi?
Hepsi ola bilir ama dün aşktı.

Şimdi zamanı durdursak,
Hep sevişsek, vakit geçmese
Sarılsak, öpüşsek ne olur ki?
Hiç... Hiçbir şey...
Ama dün olabilirdi.

Bugün artık dün değil.
Dün olsa ne olurdu ki?

Sammy SAPHARY
BAKÜ AZERBEYCAN DEVLET İKTİSAT ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası Ekonomik İlişkiler Bölümü
4. Sınıf

BENİM İÇİN YARATILAN ANNEM!

Allah önce Âdem'i yarattı ise baştan,
Çocuk yapmayı anneye verdi Haktan.

Böylece Tanrı'nın yardımcısı oldu çoktan,
Onun için her güçlüğe göğüs gerer aşktan.

Düşündün mü hiç? O neden hep seni gözler?
Sana bir şey oldu mu gökyüzü gibi gürler.

Bir gün görmese seni nasıl da yürekten özler
Bunun hikmetini de en iyi Mevlana söyler:

*"O sanki yaratıcıdır yaratık değil,
Çünkü tanrı kıldı onu bu işte ehil."*

Sen de onun ayağını öpmek için eğil,
Cennet oradadır başka yerde değil.

Ne zaman başın sıkışsa onu araman boşuna değil,
Zira onun sevgisi Hak sevgisidir, gösteriş için değil.

Prof. Dr. Abdullah ÖZTÜRK

10 VAPURU

Sesinde ne var biliyor musun
Bir bahçenin ortası var
Mavi ipek kış çiçeği
Sigara içmek için
Üst kata çıkıyorsun

Sesinde ne var biliyor musun
Uykusuz Türkçe var
İşinden memnun değilsin
Bu kenti sevmiyorsun
Bir adam gazetesini katlar

Sesinde ne var biliyor musun
Eski öpüşler var
Banyonun buzlu camı
Birkaç gün görünmedin
Okul şarkıları var

Sesinde ne var biliyor musun
Ev dağınıklığı var
İki de bir elini başına götürüp
Rüzgârda dağılan yalnızlığını
Düzeltiliyorsun

Sesinde ne var biliyor musun
Söylemediğin sözcükler var
Küçük şeyler belki
Ama günün bu saatinde
Anıt gibi dururlar

Sesinde ne var biliyor musun
Söyleyemediğin sözcükler var

Cemal SÜREYA (1931-1990)

BATEAU 10

Sais-tu ce qu'il y a dans ta voix
 Il existe le juste milieu d'un jardin
 Une fleur bleue en soie dans l'hiver
 Tu montes à l'étage au- dessus
 Pour fumer

Sais-tu ce qu'il y a dans ta voix
 Il existe la langue turque dans l'insomnie
 Tu n'es pas content de ton boulot
 Tu n'aimes pas cette ville
 Un homme plie son journal

Sais-tu ce qu'il y a dans ta voix
 Il existe des bisous d'antan
 Des verres dépolis de salle de bain
 Tu ne t'es pas vue depuis quelques jours
 Il existe des chansons de l'école

Sais-tu ce qu'il y a dans ta voix
 Il existe une maison en désordre
 Tu mets souvent la main à la tête
 Tu redresses ta solitude en désordre
 Dans le vent

Sais-tu ce qu'il y a dans ta voix
 Il existe des mots que tu n'as pas dits
 De petites choses peut-être
 Mais il s'érige comme des temples
 A cette heure-ci de la journée

Sais-tu ce qu'il y a dans ta voix
 Il existe des mots que je ne peux pas dire

Cemal SÜREYA (1931-1990)
 Traduit par Galip BALDIRAN

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek
HP INDIGO 3550
Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

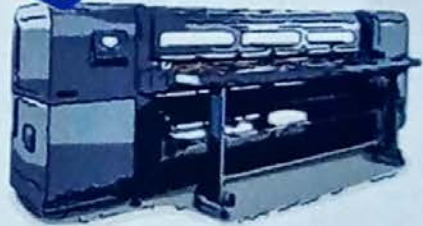
Canon IR8295

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

Her Türü
Zemine
Baskı

Canon IPF 9100

Xerox 5000AP

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBİL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

Horozluhan Mahallesi Cihan Sk. No: 15
42300 Selçuklu / KONYA
Tel: +90(332) 346 03 69 - Faks: +90(332) 346 16 12
www.konyacimento.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 29

ADIM[©]

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü
Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni
Selin SİVARİ

Yayın Kurulu
Melike ÖZKAN
ELİF KARAER
Selin SİVARİ
Kıymet AVCI
Kaan İYİAKSU

Konya Aralık 2015

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Her Hakkı Saklıdır.
Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.
Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.
Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:
Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
Selçuklu / KONYA
adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi
Selin SİVARİ

Baskı ve Cilt
Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa Hizmetleri
Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd. No:30/A KONYA
Tel: 0.332 350 21 71 Fax: 0.332 350 71 21

KONYA- ARALIK- 2015

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
İÇİNDEKİ SANA İTHAFEN	Emre KURNAZ	3
KENDİNE SÜT EKLE	Renard RUSE	4
İŞTE	Umut KÖKSAL	5
SURET	İbrahim ARSLAN	7
İKİDƏN BİRƏ İTHAF	Camil SALMANOV	8
GÖZ YAŞI	Aqşin YENİSEY	8
ZAMAN YOLCUSUNUN KOL SAATI	Furkan TURGUT	9
ŞEHR-İ GÜZ	Betül GÖKSÜN	10
BAHAR ŞİİRİ	Süleyman Berç HACİL	10
MEKSİKA AÇMAZI	Sami KARAKAŞ	11
BİR ESER "DÜNYAYA GETİRMEK"	Kıymet AVCI	13
MARTİN'İN LOKANTASI	Deniz TUĞER	15
BABA	Doğukan CANBAY	16
KÖŞEDEKİ BANK	Hilal TANGAL	18
DÜŞÜNDÜREN DEĞİŞİM	Çağla ÇEVİK	20
İYİ NİYET İRONİSİ	Selin SIVARI	22
EFLATUN ÇIYANLAR	Altar PARSOY	23
FAİLİ YOK	Aykut ÇAVDAR	25
GURBET ACISI	Kıymet AVCI	26
SANA DAİR	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	27
DEĞİŞİM İKİ KİŞİLİKTİR	Çiğdem ÇATAL	28
KAN, MUM VE AŞK	Büşra ÇAKKIR	29
DÜMEN	Elcan BAYRAM	30
BİRİLERİNE	Gamze İNAN	31
MAVİ MATEM RENGİDİR	Sümeyye GENÇTÜRK	31
MES ANCETRES	Özgür ÖZDEMİR	32
AİLE	Selin TOPCU	33
GECE KOKUSU	Rukiye TOKAŞ	34
AŞK İKİ KİŞİLİKTİR (Traduit par: Seyfi Can GÜR)	Ataol BEHRAMOĞLU	35
SERSERİ (Traduit par: Galip BALDIRAN)	Necip Fazıl KISAKÜREK	36

EDITÖR' den

Sorgili Adım Dergisi Okurları,

29. Sayımızda yeniden merhaba,

İçinde bulunduğumuz seneyi uğurluyoruz ağır ağır, umuyoruz ki 2015'den yalnızca güzellikler arda kalır ve 2016 güzelliklerle tezahür eder hayatımıza... Bu sene için bir hayal çizmek gerekli, resimden anlamadığını söyleyen herkes içten içe sever karalamayı aslında... Bu sene için bir damla olmak gerekli, daha büyük denizlere akmayı hedefleyen... Ve bilmek gerekli ki biz değişmeden, ne zaman, ne yaşanan ne de ortaya konan iş değişir. İnsan, "akıl kötümserliğini kulak arkası etmeyi başarıp, iradenin iyimserliğine sınıksız sarılmalı." ki hayallerine ulaşan yeni yollar açılın hayatında...

Yeni bir sayıyla, yeni bir senede görüşmek dileğiyle...

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi Yayın Kurulu

İÇİNDEKİ SANA İTHAFEN

Kaybolursun bazen aynada kendini izlerken. Artık baş başa kalmışsındır kulağını tirmalayan o yorulmuş ama pes etmeyen çığlıklarla, içini kemiren günden güne eriten sıkıntılarla.

Beklersin sadece daha fazla yutkunursun, daha dibe bastırırsın çözümünü imkânsızmış gibi gördüğün çaresizliği. Sığınmak istersin bir yere sanki orada seni beklediğine inandığın biri varmışçasına. Kendini çaldığın enstrümandan çıkan melodide, dinlediğin şarkıdaki ezgide veya okuduğun kitaptaki kahramanları tek tek tahlil edip oradaki seni buluncaya kadar ararsın. Çoğu zaman iyi hissettirirler, içindeki kalabalıktan biraz olsun uzaklaşıp sanki yıllardır sahilde duran eski tahta bir bankta oturmuş ucu görünmeyen denizi izliyormuş gibi ya da uzun bir kuru yolunda heybetli ve yaşlanmış çınar ağaçları altında, sonbaharın döktüğü sararmış yapraklar üstünde yürürken çıkardıkları sesi duyabilmek gibidir. Sonra kendini yanına usulca gelen sarımtırak bir köpeği severken düşlersin ve yol boyunca arkadaşın, dostun olur. Seni hiç şikâyet etmeden daima dinler. Söylediklerini anlayamaz belki ama duygularını biraz olsun hisseder. Paylaştıkça rahatlarsın, anlattıkça hafifleyip içindeki kalabalığı yavaş yavaş özgür bırakırsın ve yolun sonu geldiğinde önüne bir gölge düşer. Kafanı ağır bir şekilde kaldırır ardından seni beklediğine inandığın bir kişiyle göz göze geldiğini görürsün. İşte böyledir kendini aramak ya da seni refaha kavuşturacağını düşündüğün kişiyi aramak...

İmkânsızlığı dertlenerek hayati erteleme ve pes etme! En azından düşlerini sınırlandırma, hayallerine kurduğun en ufak bir set bile seni kısıtlamaya yeter...

Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.sınıf

KENDİNE SÜT EKLE

Sütlü kahve sevenler adına...

Kimilerimizin dünyasında kahveyi sade içerler. Olgunlaşmanın belirtisini göstermek için sade kahve içilen bir dünya yaratmışlardır. Hakikate odaklanmaya çalışan birer ruhlardır. Manzaradan hakikati çıkaramayacak durumdadırlar. Bağımsız gibi dururlar fakat bağımlılıkları olgunlaşma heveslerine sıkı sıkı sarılma istekleridir. Onlara acımak bile gereksizdir. Zira onlar hayatın anlamını bulmaya bile çalışmış, basit bir düşünceye sahip ufak ruhlardır.

Sütlü kahve içenler içten pazarlıktır. Çift kişilikli ve ikiyüzlüdür. Bu iki yüzlülük sanılanın aksine, kötü bir alışkanlık ve davranıştan öte, daha çok tanrı tarafından bahşedilen bir erdemdir. Bizler, olgunlaşma hastalarına inat ve onlara tezat şekilde, doğaya karşı gelen birer asi, anarşist grubuyuz. Bizler tanrının sunduğu melankoliye radikal bir şekilde içine komedi katarak, olgunlaşma hastalarına sadist birer bakış atan, uyumsuz bir yaratma ortaklarıyız. Devrimci ve asi ruhlarımız için sütlü kahve, silahtan daha tehlikeli bir kavram ve Michelangelo'nun Davut'u gibi bir sanat eseridir. Yeni şeyler denemeyi severiz. Sadeciler gibi kalıp cevaplar yerine daha çok tutarlı bir tutarsızlıkta cevap veririz. Bizim doğrularımız yoktur. Doğruluk kavramı bizim için saçma bir güldürüden ibarettir. Müziği klasik olarak sevmekle beraber, diğer türlerle de eğlenebiliriz. Anarşist varoluşumuz, sadecilerin kalıplaşmış düşünceleri yerine göre, daha çok anlamsız bir komedyaya yazan düşüncelerle oluşur. Ufkumuzun olmadığını söylerler, fakat bizim ufkumuzu onlara bahşedilen ufak ufukların aksine biz bahşedilmesini beklemesizin, kendi ufkumuzu yaratırız. Bahşedilmek bizlere göre değildir. Bizler bahşeden kişilikler olarak onların derme çatma yarattıkları dünyaya acıyarak, merhametle, göremeyecekleri kadar büyük bir dünya bahşederiz. İnsan bilemediği şeyden nefret eder düşüncesinin açık kanıtıdır sadeciler. Göremezler. Göremedikleri gibi göremediğimizi savunurlar. Bizler için hayatta kalmanın önemli olduğunu söylerler. Yanırlılar. Hem de öyle yanırlılar ki, bütün hayatı yaratanın bizler olduğunuz anlayamayacak kadar kör bir şekilde yaşarlar.

Onlara göre tanrı bize bir yol gösterir. En çok buna gülünür sanırım. Yol göstermek mi? Bize mi? Tanrının koyduğu kurallar mı? Bizim için kurallar bizim yarattığımız şekilde oluşur. Yolu da tanrının bize gösterdiği yerden gitmeyecek kadar bilen asi insanlarız. O yolun sonunda kalıplaşmış düşünceler ve kurallarla dolu ufak bir dünya vardır. Bizler kendi yolumuzu çizerek varoluşumuzun bir tekrarıyla bütün kuralları yaratır ve sizin tanrının koyduğunu sandığımız kuralları oluştururuz.

Tanrının bahşettiğini yumuşak olmadığını bilirsiniz. Şaşırdım buna işte. Tanrının bahşettiğini olduğu gibi kullanmaya çalışan basit ruhlar olduğunuzu aklınıza getirememek, sizin gerçekten de bahşedilen kişiler olduğunuzu kanıtıyor. Bu kısmı size aracısız olarak seslenmeye adadım. Çünkü bahşedilen sizlerin, bizleri anlayamayacağını anlamamız için aracıyı kaldırmak gerektiğine inandım. Bahşeden olarak size bu satırları yazıyorum ki, satırlarımdaki küçümsemeyi hissetmenizi istiyorum.

Renard Ruse

İŞTE!

Birkaç tütsü yaktım, tut ellerimden.
Düşmenin bin türlü var sevgilim
Ah ölümün bin türlü ve yalnızlığın
Çalmayı öğrendiğim şarkılar var
Sırf bu yüzden...

Şimdi baş aşağı atlamak gerek camdan
Baş aşağı, ayak yukarı
Yukarı ayak...

Aşkın sonu yazılmaz'mış güya,
Yazıyorum işte, okuyorsun işte.
Bir sonsuzluk tüketilmemiş
Şarap öyle içilmez
Öyle sevilmez ve sevilmezmiş.
Yitmişlik bu değil, o değil, şu değil

Bir şiir yaktım, tut ellerimden
Düşüyorum, düşeceğim, düştüm işte

Bilmediğim sokaklar var sevgilim
Öpmediğim dudaklar
Ölmediğim yataklar var

Öldür beni sevgilim,
Ölüyorum, öleceğim işte..

Özgürlük, avuçlarından yanaklarıma süzüldü
Yanaklarımdan yere
Yerden ayaklarının altına, yine

Özgürsün, uçacaksın işte.

En büyük kafes, göğüs kafesimdi
Kendi göğsümün altında eziliyorum sevgilim
Saçlarını son bir kez koklayacak
Ve salacağım seni, salacağım işte...

Bir değişiklik yap ve bana bir şarkı söyle
Bilmediğim bir masal anlat
Okumadığım bir kitap oku
Yaşamadığım bir evde yaşat beni
İçinde yaşat...

Satırlar sayfalar oluyor
Sayfalar parmaklarımı kesiyor sevgilim.
Ben üzerine kaniyorum,
Kanadıkça azalıyorum işte.

Hiç sevmediğin gibi sev beni bu gece.
Yarın uyanmayacakmış gibi sev
Hep öyle derdim, diyeceğim
Bak, uyanmadım işte...

Günler birbirini kovalıyor
Dört yüzü var duvarın
Dördü de bana bakıyor
Biliyorum, senin de canın yanıyor...

İşte, işte bu yüzden!
Sırf bu yüzden işte !

Daha fazla yazmayacak, konuşmayacak
Daha fazla ölmeyeceğim.
Seni bir tutsak gibi, hiç olmadığın gibi
Kendine yabancı etmeyeceğim.

İyisi mi, git sevgilim.
Ve söz, bu kez
Ben de gideceğim...

Umut Köksal
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
3. Sınıf

HABER DEĞERİ TAŞIYOR BU SÖYLEDİKLERİM

I

Uyandığımda, dün gece annemin teyzem ve dayımlarla buluştuğu piknikte, teyzemin getirdiği ve annemin de kalanlardan bana getirdiği kıymalı börek ve yeni aldığı Charlie Chaplin kupamla gelen çay vardı önümde. Artık kıymalı börekten tiksinişmişim. Dün annemde kıymalı börek yapmıştı ve onları da yiyememişim. Bunları da yiyemedim. Annem, "Niye yemiyorsun?" diye sorunca durumu izah ettim. "Haklısın" dedi.

Saat sekiz-sekiz buçuk civarlarıydı. İşe geç kalmak istemiyordum ama uykumda hala var gibiydi. Bir beş-on dakika daha yattım. Bu sırada karşımda ki televizyondan, yüzmede "Ülkemiz" adına derece alan "Amerika'lı" bir kızın başarısından bahsediliyordu. Annem, gurur duyarak baktı televizyonda ki kıza. Annemin böyle milliyetçi tavırları vardır. Televizyona baktıktan sonra döndü bir de bana baktı. Sanki "Bak bak milletin çocukları neler neler yapıyor sen buralarda yatıyorsun!" der gibiydi o bakış.

II

İşten çıkar çıkmaz ilk işim bir sigara yakmak oldu. Sabahtan itibaren yakamdan düşmeyen ciğer ağrım ise tüm şiddetiyle devam ediyordu. Bunun sebebi reflü de olabilir dedim içimden. Farklı tanımlar koymak her zaman işe yarardı. Sokağın ortasında, bir doktor gibi elimi mideme bastırdım ve midemde damar attığını hissettim. Şimdi bunun normal bir şey olduğunu söyleyebilirsiniz. Çünkü bu daha önce başıma gelmişti.

Yıllar önce, yanılmıyorsam sigaraya ilk başladığım zamanlarda sol bacağımla şimdi hatırlamadığım bir bölgesinde –basenler olabilir-, belli bir nokta da damar atıyordu. Elimi oraya koyduğumda bunu rahatlıkla hissedebiliyordum ve bu lanet damar her attığından tedirgin oluyor ve az da olsa canım yanıyordu. Sigaradan olduğunu düşünüyordum. Yaşım 15-16 arasıydı -15 buçuk- ve ben ciddi anlamda tırsıyordum. Bu durumu annemle paylaştığımda ise annem bana –o zaman ki cahilliğine veriyorum çünkü başka bir açıklaması olamaz- "ne güzel damar atıyor, vücudun çalışıyor işte" diyerek tıp literatürüne girebilecek saçma sapan bir tespitle cevap verdi. Sanırım o zaman beni aptal yerine koydu. Bilemiyorum. Fakat o yıllardan şu ana kadar süren bu vücudumun muhtelif bölgelerinde ki damar atma olayı sayesinde, resmen tıpçılar için haber değeri taşıyan bir vakayım.

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi
Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü

SURET

Sevdalarımız bizi yeniden var ediyor.
Çocuklar gibi gülerken karşılıyor baharı ve en derin bacak yaralanmasını.
Gemiler limanları artık terk edemiyor.
Rüzgar hep fena vuruyor.
Alt tarafı gidebilmek oysa sevgilinin kollarından başka her yere işte.
Bu yolculuk ve hayat kargaşası bize soluk bahşediyor.
Her nefes bir başka hayatın devamı belki.
Seni hatırlıyorum, ah Tanrı'm.
Dünya neden yeniden patlamıyor?
Savaş, açlık, katliam yeryüzünün en derin çığlıkları.
Afrika'da susuzluktan ağlayan bir çocuk isyanı.
İstanbul'u yeniden fethetmek gerek belki.
Adem ile Havva'yı yeniden yaratmak belki aşk'ı yeniden tanımlamak için.
Sen ile başlayan bütün cümleler beni şair yapıyor.
Of çekiyorum bütün dillerde.
Kederlerimi karşılamasa belki daha da zorlasak olur hani.
Az kullanılmış sevdalar ve yan yana yürüyen insanlar tarafından istila edilmiş şehirler.
Suikast ve damarlarıma enjekte edilen bir kaç doz yarım kalmışlık.
Bu sayede yeniden tanıyorum yaşamı.
Alengirli oluyor belki ve her sevda bir başka kapıya kadar oluveriyor.
Yok oluyorsun, ben şair oluyorum.
Her cümlede yeniden ölüverir mi insan?
Bana bıraktığın bu puslu kelimeler dağarcığı bütün şairleri kışkandırıyor sevgilim.
Yüzyıllık parçalanmışlık barındırıyor.
Azat edebilmek yaşamı, sevdayı.
Kırlangıçlar geri dönmez.
Biz var olmayı yeniden başlayana kadar aşk hep üç kelime olarak kalacak.
Biz Tanrı'ya ne yaptık sevgilim?
Sorular sormak kadar, cevaplar da üretiyorum.
Söz veriyorum her defasında, hiçbir ayrılık insanı masum yapmıyor.
Kader belki kıta değiştiren, okyanuslar geçsen magmanın yedinci katında var olur acı.
Bir şiirimde acı tanımlamaz demiştim.
Acı tanımlanamaz vücut her defasında yeniden kusar.
Hastalıklı vücutlar barındırıyor bu toprak aşılabilmesi imkansız.
Emin olabilmenin daha da karamsar yanı yok emin olabilmen gerek.
Susamış birine kan içirmek gibi, seni sevmek.
Ortaçağ karanlığına gömülü kalmışız, üzerimize biraz siyah boya dökmüşler.
Paris'te, İtalya'da karşılaşamamışız, aforoz edilmişiz.
Ya diri diri gömmüşler bizi ya bir katliam'da kan dökmüşüz.
Gülüyorum biz yanlış teşhis konulmuş hastalarız.
Bir matematik denklemiyiz.
Hep sıfır çıkıyor, iki sayının çıkarılmasından hangimiz yanlış sayı, bilemiyor kimse.
Gereksiz cümleler kurmak bu kadar çaresiz bırakmamıştır.
Emin ol hiçbir dua inandıramıyor, ne yüce yaratıcıya.
Ne de aşk'a...

İbrahim ARSLAN
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi
Görsel İletişim Tasarımı
2.sınıf

İKİDƏN BİRƏ İTHAF

Bütün sevgilər eyni dildə
Ayrılanlarsa yad dildə danışır,
Ölüm və fəlakət xəbərlərini
Gətirir evlərdəki bütün televizorlar,
Hansısa ölkədə qalib gəlib
Seçkilərdə filan partiya,
Televizor da, dünyanın siyasi vəziyyəti də bilmir
Mənim hər şeyim sənə bağlıdır
Mənim siyasi görüşüm sənə sevməkdir!

Və bir də ölüm hər səhər
Gəlib kəsdir başımın üstünü
Onun dediyinə görə tələməliyəm,
Gəncliyimdəki kimi gözləyə bilməz axı,
İntihar qapıda həmişə.
Lazım da deyilmiş
Artıq və mənasız yaşamaq.
Günü-günə satmaq da əsəbləşdirir
Ölümü, məni və başqalarını...

Həm də ilin sonunu gözləmək
Kobud desək vaxtı sovurmaq havaya
İçmək, oyanmaq, dincəlmək,
Bütün itirilənləri və gəlməyənləri istəmək
Pəncərənin önündə gecənin gündüzü öldürməyinə
Hər gün dözmək olmazmış!

Deyəsən axı getməliyik,
Yaxşı hər şey
Heç kimin boğulmadığı dənizlərdə
Və yad adamların azmadığı meşələrdədi...

Çünki, hər insanın haqqıdır boğulmaq
Son nəfəsini vermək tərtəmiz sulara
Bəlkə sənə heç vaxt deməmişəm amma
Mən mütləq ölüm qabağı sayıqlayacam

Amma, yaqın bunları heç kim bilməyəcək,
Xəzər özü böyük bir gölməçədir.
Parklardakı bütün ağaclar şəhər uşağıdır,
Ölümdən sonra həyat da var!

Cəmil SALMANOV
AZƏRBAYCAN PEDAGOJİ ÜNİVERSİTESİ
Tarih Bölümü
4. Sınıf

GÖZ YAŞI

Sənin uzaqlığından başqa bir yaxınlığın qoxusu gəlir.
Sənin olmadığın hər yerdə
Mənim sevgimin yuxusu gəlir.
Az qalib yenidən tək qalmağıma
Ömrümün növbəti "yoxusu" gəlir.
İndi mən elə lal-dinməz gedirəm ki, ustad,
Sağ qalmış canımın sol tərəfinə,
Tanrının yox olmaq ağrısı gəlir.
Sən ki ağlamırsan
Sənin gözündən
Dünyanın "niyə"si, "nədən"i, "axı" sı gəlir...

Uzaqdakıların hamısı sənsən,
Ya da sənin olduğun yerlərin hamısı uzaqdı.
Mən yaxındakılaram, burdayam, burda uzaq yoxdu.
Çox olmağa məhkumam,
Çünki bu ölkədə hamı uzaqda yaşayır.
Hamının unuduğu insan,
darıxma.
sən Tanrının yadındasan
Əllərini cibinə qoymusan
və bircə günahın var - unudulmusan.
Həm də şox unudulmusan.
darıxma,
Sənə unutmaq üçün bir qadın neçə nəfər olmalıdı?

Aqşin YENİSEY
Şair-Yazar
BAKÜ

ZAMAN YOLCUSUNUN KOL SAATI

Zaman bazen hızlı ilerliyor, bazense olmadığı kadar yavaş seyrediyordu. Düşünceleriyle verdiği savaş her daim devam ediyor fakat zamanla elde ettikleri, deneyimleriyle harmanlanıyor ve farklı düşünmeye başlıyordu. O bir zaman yolcusuydu, düşüncelerinin ne önemi vardı ki? Gezinmek fiiline farklı bir eylemsizlik kazandırmıştı hayat onun için. Bir yolculuğu vardı. Var olanlar şimdilik onun için fazlasıyla yeterliydi. Tek istediği kendine ait bir dakikasının olmasıydı.

Yolculuğunun ne zaman başlayıp biteceğine hiçbir zaman kendisi karar veremezdi. Bir zaman gelirdi ve kendini kaybederdi. Onu hülyalı bir şekilde karşılar ve alıp götürürdü. Uyandığında ise her şey farklı bir şekilde yeniden başlardı. Şuuru, aklı, düşünceleri hepsi olduğunca yerinde olurdu fakat biraz midesini bulandırır. Belki bir sarsıntıya benzetilebilirdi ve artık bünyesi buna uyum sağlamıştı. Zaman kavramını ise tek bir vesile ile kestire biliyordu, bir zamanlar yaşayan babasının yadigarı olan kol saatiyle...

On yedi kırk beş treni aheste bir şekilde gara yaklaşırken elindeki gazetesini sessizce katladı. Günlerden perşembeydi. Bir kış havasını andıran son bahar akşamında, birçok insan gibi nefesinin buğusu havada naifçe süzülüyordu. Her nefes alış veriş, sanki hayattan bir yudum almışçasına kendini uygulandırıyor. Belki bir anlığına, elinde olmasa da, kendi bir dakikasını yaşamıştı fakat bu fazla uzun sürmemişti. Kim bilebilirdi ki? Kaldırımlar ıslak ve kirliydi. Bir çocuk ise bu kaldırımlara oturmuş, kirli elleriyle o günkü kazandığı paralarını sayıyordu. Öte yandan da ellerini ovuşturarak kendini ısıtmaya çalışıyordu. Hayat onun için zor, zaman ise çok yavaştı besbelli. Bir çok ses vardı ortaklıkta fakat trenin düdüğü hepsinin üstünde, dikkatleri toplamayı başarmıştı.

En güzeli ise özlemektir belki de. Karısı ve çocuğunu hiç olmadığı kadar özlemişti. Bu güzel özem ona sevgisini hatırlatıyordu. Sevemeseydi belki bu kadar özlemek içinde bir sebebi olmazdı. Her şeyin birbiriyle bu kadar bağlantılı olduğu bu zamanlarda, düşüncesizlik etmek büyük bir küstahlık olacaktır. Uzun zaman sonra sevdiklerini görmek onun için, dakikalarını hunharca ve boşuna harcayan için, çok iyi olacaktır. Hayattaki en mutlu bir diğer insan ise karısı ve çocuğu olan bir adamdı.

Trenden inerlerken onları kısa bir süre göre bildi. On bir numaralı peronun önünde adeta nöbet tutuyordu. Yakın bir peronda inmişleri onlarda. Karısı her zaman ki gibi kışın giydiği kırmızı atkısı ve bordo kukuletasıyla oğlunun elinden sıkı sıkı tutuyordu. Oğlu ise o zamanlar dört yaşındaydı. Mavi tulumunun içinde paytak paytak bir penguen edasıyla yürüyordu. Karısının büyük umutları vardı oğlu hakkında. Onları son görüşünde en azından öpüp koklamayı çok isterdi fakat kader buna izin veremeyecek kadar onlara uzaktı. Belki de tek düşündüğü şuan, pişmanlıklarıydı. Ne fark ederdi ki? Bir kez daha kol saatine bakarken ne karısını bir daha göre bildi ne de oğlu oradaydı...

Ve bugün, saat on yedi kırk beşi ve on birinci peronun önünde tam da babasının olduğu yerde duruyordu. Sahip olduğu bir dakikasını, yolculuğu şimdi onun için harcatmıştı. Bir zaman yolcusu için hiçbir şey geç değildi. Duyduğu son fısıltı ise seni seviyorum olmuştu...

Furkan TURGUT
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği
4. Sınıf

ŞEHİR-İ GÜZ

Sensizliğin vermiş olduğu yenilgi ile
uyandım taze sabaha.
Güneşin pırlıtısına açtım gözlerimi.
Şehrin tüm gürültüsü var
Bu sabah içimde,
Yankılanan çocuk sesleri,
Tek tük damlayan yağmurun
Asfalta vuruş sesi...
Hepsini yüreğimde duyuyorum.
Karamsar şehrin kışa hazırlanışı görüyorum,
Bu sabah,
Yeşilin sarıya, sıcakın soğuğa geçişini...
Abartılı bir yalnızlığın vermiş olduğu
sükunu hissediyorum
Evim ölümler evi,
Sokağım ölümler sokağı,
Şehrim ise ölümler şehri...
Bu sabah,
Her akşam...

Betül GÖKSÜN
ANKARA ÜNİVERSİTESİ
Gıda Mühendisliği
3. Sınıf

BAHAR ŞİİRİ

Yağmurların kış olanı,
Daha yeni
Taze bitmiş.

Penceremizde rüzgar gülü
Dönmez olmuş: Pervane

Rüzgarlar da azalmış:
O en korktuğumuz...

Ne acayip bahar ayları:
Sakallarım daha bir kızıl...

Ben baktığım her aynada
Daha fazla yakışıklı...

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi
Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü
4. Sınıf

MEKSİKA AÇMAZI

I-SAKIN ÖLMİYİNİ

Bugün öğlen yemek dönüşü annem aradı. Ses tonundan bilirim annemi, nerede olduğunu, nasıl olduğunu, ne hissettiğini bir 'alo'dan anlarım. Ve annem bu öğlen arayıp nasılsın dediğinde, hastanede olduğunu ve hiç iyi şeyler olmadığını anlamıştım. İyi şeyler öğle vaktinde olmaz zaten. Ben çoktan anlasam da, hastanede olduğunu söyleyip iyi gitmeyen şeyi söyledi bana. Beraber okula başladığımız, okumayı beraber öğrendiğimiz, bir kıza önce aşık olmayı ardından da aynı kıza aşık olmamamız gerektiğini beraber öğrendiğimiz, sonra o ayrı ayrı aşık olup sevdiğimiz kadınların bizi terkedişlerinde aynı rakı masasına oturup dertlendiğimiz, 20 yıllık kardeşimin babasının yoğun bakımda olduğunu öğrendim. Koşa koşa gittiğim hastanede sınıksız sarılamadığım kardeşimle öylece konuşmadan oturduk saatlerce. Ama iyi olacaktı babası buna ikimiz de -yine aynı anda- inanmıştık. Hala da inanıyoruz. Sabah bekliyoruz. "Hayati tehlikeyi atlattı mı?" sorusuna "Hayati tehlikeyi atlatsa burada yatar mı?" diye cevap veren uyduruk bir doktorun sabah olunca: "Babanız iyi, gözünüz aydın", demesini bekliyoruz.

Hep kendi kendime "Ölmekten değil de bir şeyleri yarım bırakıp gitmekten korkuyorum" diyorum. Belki de bu ölmekten korkmanın biraz daha cesur bir biçimi gibi... Hep bir şeyleri yarım kalan bir adamın bir şeyleri yarım bırakıp gitmekten korkması kadar normal bir şey daha var mıdır ki?

İnançlarım gereği, işlediğim günahların cezasını çekecek olmaktan korkuyorum. Günahlarla bu kadar içli dışlı olmamdan dolayı bu, belki de...

Şimdi en yakın arkadaşlarımdan birinin babası yoğun bakımda. Daha 2-3 gün evvel, birkaç kez oturup muhabbet ettiğimiz, arkadaşımın, meslektaşım arkadaşı iş kazasında (!) vefat etti. Benim yaşımda, benim hayallerimde. Belki de benim bulunabileceğim bir yerde...

Az önce hastaneden çıkarken ölüm bu kadar burnunun dibine girmiş bir adam olarak sevdiğimi aradım. İçlerinde arayamadığım sevdiğilerim de vardı tabii. Hem de çok sevdiğilerim. Hepsine "sakın ölmeyin" demek istedim, diyemedim. Kendimden önce, sevdiğilerimden önce kalp kırıklıklarımı gömmem gerektiğini anladım. Öyle yaptım. Hayat kısaydı, ölüm bir anda geliyordu. Öylece, beklemeden. Ölüm beni ve yarım kalmışlıklarımı beklemezken, ben öylece oturup bekliyordum.

II- ANKARA'DAN

Yıllar önce, henüz 18 yaşımıdayken, bir cebimde annemin yolda yerim diye koyduğu çorum leblebileri, bir cebimde de hayal kırıklıklarına beraber, Aşti'de, bir otobüsün arka koltuğunda, el sallamadan ayrıldığım, arkama bile bakmadan kaçtığım şehir. O zamanlar bir şeylerin iyi olması için bir şeylerden, bir yerlerden kaçmam gerektiğini fark etmiştim. Kaçarak varacak bir yer olmadığını, kaçarken nereye kaçtığımı bilmediğimde fark ettim.

Ankara, kişi başına düşen yalnızlığın en yüksek olduğu şehirdir.

O zamana kadar kendimi Ankara'da hiç yalnız hissetmesem de kişi başına düşen yalnızlığın en yüksek olduğu şehirdi Ankara. Bizi birleştiren de birbirimizden ayıran da soğuk ve karlı kış akşamlarıydı. Ankara'da hissettiğim en güzel sıcaklık, keskin bir ayazda, Ankara'daki son doğum

günümde, sevdiğim kızın soğuktan buz tutmuş, kızarmış ellerini tuttuğumda hissettiğim sıcaklığı. Sonrası uzun bir kar yağışı, ayazda üşüyen duygular, buzun üzerinden kayıp kolunu kıran yaşlı bir adam.

Ankara, varacak bir yeri olmayanların mütevazı hayatıdır.

Ankara'ya yeniden dönmeye karar vermem de gitme kararım gibi bir anda olmuştu. Yine koşarak yola çıkıyordum ama bu kez kaçmıyordum. Kaçmam için değil de gitmem gerektiği içindi. Yıllarca duymadığı bir sesle irkilmiş ve o sese doğru gitmişim. Bir korku filminde ormanda duyulan "çıt" sesi gibiydi. Ve ben o sese doğru gitmişim. Sesi olduğu halde ses çıkarmayan insanların bir anda çıktıkları seslerin aslında yine kalıcı olmadığını anladığımda yeniden Ankara'daydım.

Ankara, hayaletlere aşık insanların cehennemidir.

Sessiz hayatımda, hiç tanımadığım seslere alıştım, alışmak zorunda kaldım. Bazen bana huzur veren bir ses bazen beni çıldırtabiliyordu. Ama en kötüsü de o sesin çoğu zaman umurumda olmamasıydı.

Ankara, insanın sadece hayal kurduğu insanlarla yaşayabileceği bir şehirdi.

Ve bir şekilde gitmek gerekti Ankara'dan. Çünkü Ankara, insanın sadece hayal kurduğu insanlarla yaşayabileceği bir şehirdi. Ve hayal kurduğunuz insanı Ankara'da yaşatan bir hayali vardı.

Ankara, kişi başına düşen yalnızlığın en yüksek olduğu şehirdir. En kötüsü de bu oranı sevdiğiniz kadının düşürmesidir.

(Muzu Bıçakla Soyan Adam)
Sami KARAKAŞ
İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
İnşaat Mühendisliği

BİR ESER "DÜNYAYA GETİRMEK"

Sağlıklı bir bebek dünyaya getirmek için, çiftin, özellikle de annenin, fizyolojik ve psikolojik olarak bu mucizevî olaya çok iyi hazırlanması gerektiğine inananlardanım. Bu vazifenin kutsal, onurlu ve bir o kadar da, ağır etkilerini, zorluklarını yaşayan, başrolde olan annedir. Peki, ya yazar kimdir? Eserini meydana getirmek için, ne gibi sıkıntılar yaşar? ANNE ile YAZAR arasında benzerlikler var mıdır? Bir bebeğin ve bir eserin meydana gelene kadar, annenin ve yazarın yaşadıkları süreçleri inceleyelim.

Kendini hazır hissettiği zaman, sevdiği insanla evlenip, mutlu ve huzurlu bir yuva kurmak hep genç kızın rüyası. Genelde, birçok kadının hayalidir bir gün ANNE olabilmek. Şartlar oluşunca, kendini anne olmak için hazır hissettiğinde, kendisini, güzel olduğu kadar, zor günler bekliyor. Anne olmayı o kadar çok ister ki, zamanından, rahatlığından, hatta vücudunun bozulmalarına aldırmaksızın fiziğinden ve daha birçok şeyden vazgeçer.

Gebelikten önce anne adayı, sağlık taramasından geçer. Vücudunu sigara, alkol gibi şeylerden ve toksinlerden arındırmak ve güçlendirmek ister. Biraz kilolu ise, zayıflamak ister. Bütün bunlar için, yediğine, içtiğine, bulunduğu ortamlara dikkat eder. Böylece, özlenen ve beklenen bu mucize varlığa, bebeğine, 9 ay ev sahipliği yapacak bedenini, tüm negatif unsurlardan arındırarak dünyanın en tatlı konuşunu karşılamaya hazırlanır.

Fakat zikredilenler sağlıklı bir bebek dünyaya getirmek için yeterli mi? Tabi ki hayır! Çünkü bu bebek dünyanın en tatlı, en masum, en kutsal emanetidir anne için. Annenin, uzun yıllar, hasret ve heyecanla beklediği misafirdir bu varlık. Bir nevi eseridir. Fiziksel hazırlık kadar, psikolojik hazırlık yapmalı anne. Annelik hayalini kurmayan, beyinde anne olma arzusu yatmayan veya çocuk istemeyen bir kadın düşünün! Doğan bebek ne kadar sağlıklı olur? Anne onunla ne kadar ilgilenir? Bunlar tartışmaya açık konular. İstenmeyen bebeklerin hazin sonları gazete manşetlerinde sık rastlanılan bir durumdur. Ya canlarına kıyılmış, ya da terk edilmiş bulunuyorlar. Kimi sokakta bir spor çantasında, kimi bir çöp kutusunun içinde, biraz şanslı olanlar cami avlusunda... Bundan dolayıdır ki, bir kadın, bebek sahibi olmadan evvel, yapması gereken en önemli şey, psikolojik olarak hazırlanmak, bir bebek doğurmayı candan istemek ve kararlı olmaktır. Çocuk sahibi olmak, annelik, babalık gibi güzel duygular yaşatmasının yanında, omuzlara yüklenen bir dizi sorumlulukları da beraberinde getirir.

Aynı şekilde, yazar da, yazı yazmadan evvel, konusunu iyi seçmeli. Konuyu sevmeli, ruhunda yer etmeli ki onu yazıya dökülmeli. Uzun uzun üzerinde düşünüp hayal kurmalı. Yazacağı konuyu hayal ettikçe, tasavvur ettikçe sanki canlanıverir hikâyesi. Ve artık bu hayal gerçekleşmeye başlar. Yazacağı hikâyeyi her an, her yerde düşünür bulur kendini, zira onu öyle bir benimser ki, elinde başka bir şey gelmez olur artık. Biriyle konuşurken bile aklı fikri hep eserindedir. Çoğu kez yemek yerken,

yürürken, hatta rüya görürken eseriyle telepati halindedir. O hallerde bile onu yoğurur, besler, geliştirir, bazen de yazar. Eserinde takıldığı yerleri, tutarsızlıkları, en olmayacak zaman ve yerlerde çözer. Ne zamandır aradığı kelime veya cümle bir anda zihin sahnesinden yazı sahnesine dökülür. Kendini çoğu kez beyin fırtınaları içinde savrulurken bulur. Bazen de, tıpkı hikâyenin kahramanı gibi, yaşar olayları. Ama o, bu durumdan hiç şikâyetçi değildir. Aksine, onunla yaşamak, hemhal olmak büyük bir zevk ve heyecan verir ona.

Anne için sıkıntılı ve kutsal günler kapıda: zira gebelik gerçekleşmiştir. Bazen, kendini tüm dünyaya kapatır. Bu olağanüstü dönemi merakla yaşar. Dönem dönem, krizler atlatır. Alınganlıkları başlar, duygularını hep dorukta yaşar. Anne, gebeliği o kadar kutsar ki, beklentilerinin karşısındaki insanlar tarafından anlaşılmadığını düşünebilir. Zikredilen meşakatlere, doğum esnasındakiler de eklenerek sonunda özlemlerle beklenen yavru doğar. Doğumla birlikte kucağa alınan bebek, anneye tüm sıkıntıları unutturur, hiçbir şey yaşamamışçasına. Bağına bastığı yavru, kendinden bir parça, genlerini taşıyan, huyundan alan, eseridir, kendidir bir nevi.

Yazar için de durum farklı değil. Artık beklenen vakit gelip, tüm şartlar oluşunca, yazar eserine başlar. Onunla baş başa kalabilmek için yalnızlık dünyasına kapatır kendini. Eserine sadık kalmak, onu rahatsız edecek tüm konu dışı, kirli düşüncelerden uzak durmak için bunlar çok önemli. Ancak, yazar yapısına bu şekilde sevgisini, inancını, duygularını aksettirebilir. Böylece, yazar ile eser arasında mesafe kalmaz, bir bütün hale gelir: vuslat gerçekleşir. Bunu da sık sık, düzenli olarak yapar. Her gün belli saatlerde yazar. Bazen bu zor olabilir, fakat güzel bir eser üretmek emek sarf eder ve yılmadan bu ritüeline devam eder.

Eserinde anlattığı olayları, bazen yazar yaşamıştır. Bu onun için bir avantaj olur, zira insan yaşadığı sahneleri ve hissettiklerini doğal olarak daha iyi anlatabilir, okura bunları daha güzel hissettirebilir. Fantastik ve olağanüstü hikâyeler düşünüldüğünde, bunun şart olmadığını görebiliriz. Bu durumda, hayal gücü ve empati yeteneklerini devreye sokar.

Diğer yandan, yazar birçok şeyden vazgeçer. Örneğin, çok sevdiği gezmelerinden, hobilerinden, belki tatillerinden... Yaptığı işlerde daha seçici olmaya başlar, zira yazıdan gayri uğraşlar onu eserinden uzaklaştırabilir. Bu da eserinde zayıflık veya yetersizlik duygusu meydana getirebilir. Kıscası, hayatının merkezine koyduğu yapıtı için, o dünyaya gelene kadar, bir süreliğine "angaryalarından" vazgeçer, fedakârlıkta bulunur. Eserinin doğuşu için türlü sıkıntılara katlanır, sabreder, çünkü onun doğuşunu her şeyden çok ister.

Yazar, bir eser yazarken sadece belli bir okur kitlesi için yazmamalı, düşüncelerinin tohumunu atarken zamansal ve mekânsal sınırların ötesine uzanmalı daima eseri ki ölümsüzleşsin, gelecek nesillere ışık tutsun. Sorumluluğu hiç de azımsanmamalı bu yüzden. Biraz geçmiş tarihe dönersek, birçok olayın zeminini eserleriyle dönemin düşünürleri ve yazarları hazırlamışlardır. 1789 Fransız İhtilali'nin zemininin o dönemin filozoflarının etkisi çok büyük yer almış. Anlaşılabileceği gibi, yazar bir eser çıkarırken çok yönlü düşünmeli ki mükemmel olsun.

Yukarıda zikredildiği gibi, bir yazarın bir eseri yazabilmek için katlandığı sıkıntıların, bir annenin yavrusunu doğurmak için yaşadıklarına çok benzediğini fark edebiliriz. Bir ANNE için, uzun süredir özlem duyduğu bebek neyse, YAZAR için de, eseri odur. Bunun için yazar, tıpkı bir anne gibi, eserini dünyaya getirir. O, onun eseridir.

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

MARTİN'İN LOKANTASI

Martin'in lokantasını herkes bilir
Ama herkes bilmez
O köşeden dönerken dönülmesi gereken yerin bir anahtarcı olduğunu.

Martin'in lokantasında saklı son sigaram
Bardağımda kalan son yudumum
Bir balığın son nefessizliği ellerimdeyken
Ben Martin'in lokantasındayım
Seyrek ve uzun saçlarım
Kahverengi kısık gözlerim
Ve çerçevelerimle ben.

Bir düş yatağı Martin'in lokantası
Küflü turşu kokusu
Olmak bilmeyen ellerimle uzanıyorum turşu düşünce
Kandan adam ve yalnız kayak tabak
Çatallar ve kürek biçimli kaşıklarım
Haydari ve çatma beyaz bir örtü masamda
Elimde sigaram ve karşı duvarda 2701 numaralı kanun maddesi
Ve hemen yanında göl resmi
Turuncuya çalan güneş ışınları...

Arka masada bitkin bir radyo
Yılların yorgunluğu ve cızırtısı gökyüzünden gelen
Bir kalabalığa olan inancı kalmış hayatta
Ve bir de atılma korkusu yarı kırılmış antenlerinde.
Martin'in lokantası yalnızlığın baş tacı
Öyle yalnız ki adı Martin'in lokantası
Bir sigara küllüğü çarpıyor gözüme
İçinde yıllar yılı biriken nefretle bir anda içilen filtresiz sigara artıkları
Ve ben dönüp diyorum ki
Ey Martin'in lokantası uzan gökyüzüne ve vur çaresizliği
Tüm tanrıların yüzüne
Sorma bir çaresizliği
Yüzlerine vur bu kadar çaresizlik karşısında sessiz kalışlarını
"Martin donat masamı" desinler
"Sessiz donat Martin ve bir de içki eskilerden, ağızda yılki bir tat bırakan"
Martin donatır elbet, lokantası susar bunca çaresizliğe
Ardı açıkta kalan binlerce mülteci çocuğa susar
Hastalıktan kırılıp yok olan onca halkın çaresizliğini susar
Bitmek bilmeyen günden arda kalan yorgunluğu susar
Köşe başlarındaki fahişelerin olmayan hislerini ve arzularını ve onların günahlarını susar
Susar Martin, lokanta susar ve susarak der ki:
Ey tanrılar bu masa size haramdır!
Bu yollar, bu düşler; zehrettikleriniz,
Biz yalnızca sizin düşleriniz...
Martin susar ya; lokantası da susar.
Sonunda eğer martin göklere uzanan başını
Yalnızlığı ve lokantasıyla birlikte ve konuşur
-Emredersiniz efendim başka emriniz?

Deniz TUĞER

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

İLETİŞİM FAKÜLTESİ

Gazetecilik Bölümü

3. Sınıf

BABA

Onun için iyi-kötü, güzel-çirkin, zengin-fakir yoktu. Onun için sadece istemek ve istememek vardı. İnsani duyguların en safıydı ve kişisel çıkarlar değil, duygusal çıkarların bir karşılığıydı aşk.

Dinliyor musun baba? Bir şey anlatmak istiyorum sana.

Karşı cinse muhtaç olmak gibiydi ama değil. Çünkü ben ona muhtaç değilim. Sahiplenmek gibi daha çok... Senin olmasını istemek gibi... İnsan insana ihtiyaç duyar mı baba? Hâlbuki ihtiyaçlarımı kendim karşılayabiliyorum. Odamı kendim temizleyebiliyorum. Kendi yemeğimi yapabiliyorum ben. Ama bu hiçbirine benzemiyor baba. Sanırım bu duygusal bir şey. Somut bir karşılığı olmayan... Tıpkı matematik gibi değil mi baba? Zaten ben ondada pek başarılı değildim. Sen güzel nedir biliyor musun baba? Sence annemde güzel mi? Evet doğru kelimeyi buldum! Ben onu beğeniyorum. Ama bunu tanımlayamıyorum. Hani Türkçe dersinde vardı ya. Her şeyin tanım denen bir açıklaması vardı... Sahi ya ben ondada başarılı değildim.

Arkadaşlarıma sordum. Bunun adı sevmekmiş baba. Hatta benimle dalga geçtiler. Sana sormayı çok isterdim ama sen yanımda değildin. Sınıfta konuşuyorlardı Mehmet, Elif'i seviyormuş. Sence benimki de öyle mi baba? Ben onu seviyor muyum? Peki, insan tanımadığı birine karşı böyle şeyler hisseder mi? Ben daha onunla konuşamıyorum bile! Aslında konuşmayı istedim ama beceremedim. Çünkü içimdekileri söylemezsem, edeceğim her kelimede yalan söylediğimi hissediyorum baba.

Benim adım yalan.

Yaşın kaç yalan.

Nerede oturuyorsun da yalan.

Doğru olan tek kelime "çok güzelsin," baba. O zaman belki iltifat ettiğimi düşünecek. Ama cevabı herhalde teşekkür etmek olacak. Ancak benim hislerim bundan daha öte baba. Biliyor musun geçenlerde bir şarkı dinledim. Neden bilmiyorum ama aklıma o geldi baba. Bir umut belirdi içimde sanki bunu tanımlayabildiğimi hissettim. Neden bilmiyorum ama şarkılar bana onu hatırlatabilir mi baba? Adını da hatırlıyorum "Kasımda aşk başkadır," baba. Biliyor musun sözleri yoktu. Sadece bir

enstrüman sesi duydum ve aklıma o geldi. Çünkü şarkıda güzeldi baba hem de çok güzeldi. Güzel olan her şey onu hatırlatıyor bana...

Geçenlerde ön sırada oturuyordu baba. Yanında bir arkadaşı vardı. Gülüyordu... Bir şey onu mutlu etmişti galiba. Belki de yanındaki bir şey söylemişti. Duyguları var baba tıpkı benim gibi. Yoksa gülemezdi. Yani... Yani o da aynı şeyleri birine hissedebilir değil mi baba? Ona da biri güzel gelebilir değil mi? O zaman o da onu ister değil mi? Ya o kişi ben olmazsam baba? O zaman ne olur?

Hayal kuruyorum baba. Benimle oturduğunu düşünüyorum. Birlikte konuştuğumuzu... Sorular soruyordu bana, ben de cevaplıyordum. Sonra merak ettiklerimi ben ona soruyordum. Sonra başka bir şey sordum. Neden bu kadar güzel olduğunu... Cevap vermedi. Sadece başını biraz öne eğdi ve tekrar bana baktı. Esmer tenliydi baba. Ama ona rağmen yanakları kızardı sanki. Utandı gibi. Bu bana da çok oluyor. Sence öyle miyim, diye cevapladı. Sen bence çok şeysin dedim baba. Anlatamadığım çok şey... Peki ya sen? Sen annemi seviyor musun baba? Ama... Ama evli insanlar aynı evde yaşar değil mi? Peki sen neden annemle birlikte yaşamıyorsun? Yoksa onu sevmiyor musun? Onu beğenmiyor musun? Sanki hatırlıyorum. Ama çok eskiydi. Çok çok eski. Ben bir gece yatağında yatıyordum. Senin bağırdığını duydum. Annem ağlıyordu. Neden ağlıyordu baba? İnsan sevdiği birinin ağlamasına nasıl müsaade eder? Yoksa onu artık beğenmiyor musun?

Dün gece bir rüya gördüm baba. Ben ve o. Birlikteydik. Biliyor musun büyümüşüm! Senin yaşındaydım baba. Sen ve annem gibi büyüttüm. Evlenmiştik onunla. Seninle annemin eskiden yaptığı gibi yapıyorduk. El ele tutuşuyorduk. Birbirimize sarılıyorduk ve gece aynı yatakta uyuyorduk. Düşünmüştüm baba. Evet rüyamda düşünüyordum. Bir gün bende senin gibi baba olursam neleri yapmayacağımı düşünüyordum baba. Mesela ona hiç bağırmayacaktım. Zaten bunu istesem de yapamazdım. Mümkün değildi baba, herhalde çarpılırdım. Bu kutsal bir şeydi baba. Evet kutsal. Bu kelimeyi yeni öğrendim. Ben ve o ve ilişkimiz kutsaldı. Hadi annemi bıraktın anladım da... Beni neden bıraktın baba? Benim üzerimdeki sorumluluğundan neden vazgeçtin? Düşünsene baba, ben ödevlerimi yapmadığımda bana kızacak biri yok. Derslerim zayıf olduğumda beni uyuracak biri yok. En kötüsü de, beni okula götürüp getirecek biri yok baba. Ya da lunaparka ne biliyim. Biliyor musun bir gün okuldan çıktığımda senle annemin birlikte beni beklediğinizi görmeyi çok isterdim. Çok mu şey istiyorum baba? Yoksa bunlar çok mu çocuksu? Ama biliyor musun ben seni her şeye rağmen seviyorum. Evet, seni yine de seviyorum. Neden biliyor musun? Çünkü sevgi vazgeçilmez baba. Sevgi unutulmaz. Mesela ben onu hiç unutamam baba. Yıllar geçse de unutamam. Emin olduğum tek şey bu... Hem sen nasıl şarkı dinleyebiliyorsun? Hiç annem gelmiyor mu aklına? Mesela begonyaları nasıl koklayabiliyorsun? Ya da kasımpatıları? Bir resim tablosuna nasıl bakabiliyorsun? Ya da hiç bakıyor musun? Sen alçak bir adamsın baba. Evet alçak! Bu kelimeyi de yeni öğrendim. Hain insanlara söyleniyormuş. Çünkü sen bize ihanet ettin baba. Bu kutsallığa ihanet ettin. Elimden gelse seni cezalandırırdım. Ama bunu yapamıyorum. Sonra düşündüm de seni cezalandırmanın en iyi yolu hatanı fark etmemiş. Gittiğin yeri seviyor musun? Gittiğin yeri beğeniyor musun? Sevemezsin baba. Beğenemezsin. Belki öyle olduğunu sanıyorsun ama değil.

Umarım bir gün doğru olanı yaparsın baba. Umarım bir gün gerçek güzeli seversin. Gerçek güzeli beğenirsin. Zaten insan olan da bunu yapar...

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü
1.Sınıf

KÖŞEDEKİ BANK
(İlk İki Bölüm)

~ÖMÜR'DEN~

Sabah uyandığım da bugünün diğerlerinden farklı olacağını anlamıştım zaten. Tam şu an bir elimde kola bir elimde tablet, ÖSYM denen şeyin yerleştirme sonuçlarını açıklamasını bekliyorum. Ne kadar acımasızlar! Tamı tamına yirmi gündür açıklanmadı sınav sonuçları. Ama bu sefer hissediyorum, mutlu olacağım.

Ben ailesinden uzakta yaşayan bir genç kıyım. Tatlı mı tatlı, şirin mi şirin bir evim var. İlk başta bizimkiler çok karşı çıktılar bu ev mevzusuna. Ama ben resti çekince kabul etmekten başka çareleri kalmadı. Hayır, neden zorluk çıkarıyorlarsa sanki... Beni bunaltmak en büyük hobileri, başka bir hobileri de yok zaten. Her neyse. Günün çoğunu odamda geçiririm ben. Odamın duvarları gökyüzü gibi masmavi, tavansa geceyi andırıyor, simsiyah. Üzerinde de beyaz parlak yıldızlar var. Gece sanki gökyüzüne bakarak uyuyormuşsun gibi bir his veriyor. Duvarla uyumlu dolabım ve yatağım var. Yatağımın üzerinden sarkan tüller var. Kendimi peri gibi hissediyorum bazen, ha bu kadar şeyi nasıl aldın dersiniz şimdi siz. Ayıptır söylemesi babam biraz varlıklıdır da... Odamda lap topla ilgilenirken uyuyakalırım genelde. Her ne hikmetse annemde her gece 12 de arar, lap topu bırak üstünü ört de uyu, der. Kesin odama kamera yerleştirdi sevgili annem.

Neyse gel gelelim mutfağıma. Pespembe bir Amerikan mutfağı var; arkadaşlarım bayılır. Tabi ben de bayılırım, ilk yaptırdığımda mutluluktan bayılmıştım mesela. Bana gelince, adım Ömür. 1.76 boylarında 60 kilo bir kıyım. Mavi gözlerim var ve kumral kıvırcık saçlarım. Kendimi çok güzel bulmam pek, ama herkes beğenir. Ha bir de kendimden bahsetmişken benim bir masalım var, yani Masal adında bir arkadaşım. O benim her şeyimdir, bir tanem, canım kardeşim. Yine çok uzattım. Tablet in işiği yanınca anladım ki açıklandı sonuçlar. O anki heyecan kimsede olamaz. Kolayı da döküm tabi panikle. Neyse ya kola dursun Masal gelince ona atarım suçu. Siteye girdim ve artık mutlu bir hayat yaşayacağımı, daha huzurlu günlerin beni beklediğini anlatan sonuç belgemle göz göze geldim. İki senelik çalışmalarım sonuç vermiş durumda. Ben ilk sene kazanamadım. İyi ki de kazanamamışım.

Dikkat dikkat karşınızda geleceğin doktoru var.

~RÜZGÂR'DAN~

Yatağı uzandım bugün yapacaklarımı planlıyorum. Artık hayat benim için eskisi kadar kolay olmayacak. Son ettiğim kavgadan dolayı ailem tarafından dışlanmış durumdayım. Neymiş efendim 6 ay boyunca kendi hayatımı kendim kazanacakmışım. Oldu canım. Sen yirmi yıl bir elinde yağ bir elinde bal büyüt, kuş sütünü bile içir sonra de ki 'Eşyalarını da al ve uzaklaş bu evden. Sana 6 ay bu ev ve gün yüzünü görmek yok'. Oldu, başka? Ben de Rüzgârsam bu oyunu bozarım. Elimden her şeyimi aldılar, kredi kartlarım da dâhil olmak üzere ve dalga geçer gibi otobüs kartı verdi babam bana içini de doldurmuş. Şimdilik bu ev bana yeter demeyi çok istedim ama yetmez tabi ki. Küçücük bir ev... Bizimkileri çağırırsam göçer bu ev. Neyse 5 ay 29 gün kaldı sabır...

Bu arada ben Rüzgâr, 20 yaşındayım. Herkes benden çekinir, yani derin baktığımi ve korktuklarını söylerler. İşletme okuyorum, o da zorla yani sıkıla sıkıla... Fiziğime gelince 1.87 boyunda 79 kiloda biriyim, yapılı bir vücudum var. Kumralım ve koyu kahve gözlüyüm. Kızlar genelde peşimde pervane olurlar. Bugüne kadar pek ciddi bir ilişkim olmadı. Aşka inanmam zaten.

Her neyse bu kadar geyik yeter. Bugünkü ilk işim iş bakma tabii kendime göre. Öğlen 1 ile akşam 5 arası olsun, masa başı olsun, dolgun maaş olsun, bir elim yağda bir elim balda olsun süper olur. Bu işe tamam derim. Neyse bir duşa girip iş bakmaya gitsem iyi olacak yoksa benim angut arkadaşım Deniz gelip, hadi akalım barlara, diye başımı ütüler.

Duştan çıkınca direk üstümü giyip arabanın anahtarlarını almak için odama girdim. Oda da denmez ya buna. Nerede bu anahtarlar ya? Baba, of baba... Arabamı da almıştı tabii. Ben böyle işe ne diyeyim!

Yürüyerek meydana indim hadi bakalım iş bakma zamanı. 20 yaşındaysanız hayat gerçekten çok zor.

~ÖMÜR~

Allah'im bu ne mutlu bir gece. Hayatım değişti resmen. Artık doktorum ben. Tabi bu haberi anemler aynı sevinçle karşılamadılar. Allah aşkına hangi anne baba kızının tıp okumasını istemez ya. Saçma buluyorlar bide. 'Kızım tıp okuyup ne yapacaksın, yılların geçecek.'. Size ne benim hayatım. Onlar hep işletme okuyup zengin olmamı istediler. İşletme okuyup zengin olmak mı, neyin kafası bu? Doktorların maaşı der susarım ki bu meslek para için değil insanlara yardım için yapılmalı. Neyse artık uyumalıyım bu mutlu günüm mutlu şekilde sonlansın... Merhaba yıldızlar merhaba derin uyku merhaba!

Tık tak tok tik tuk. Alarm mı bu, gece gece saat kaç ki? Bir dakika alarm da kurmadım ki ben, kesin hırsız. Nerede benim boks eldivenim? Profesyonel boksör var karşınızda ayıptır söylemesi. Eldivenleri elime taktığım gibi odamdan çıkıp karşımda karanlıkta bekleyen insana sağ kroşeyi çaktım. Hızımı alamadım sol kroşeden de çaktım bir dal ve nakavt maç bizimdir ringden inelim. Tabi çığılığı duyana kadardı bu havam.

-Ömür. Koca kafalı ömür. İnşallah duştayken köpüklerle kal suyun kesilsin ömür. Sokaktayken kafana klima suyu damlasın ömür. Sevdiğin çocuk sana yenge desin ömür. Bim bam bom. Masala yumruk çakan Ömür'ün hazin sonu...

-Ya Masal'im hırsız gibi ne giriyorsun. Haber versene telefon denen şey sizin köye ulaşmadı mı ha? Anahtarı nereden buldun sen? İşte bunlar hep üste çıkma çabalarım.

-Neyse canım Masal'im, fıstığım benim bir fondötenle geçer o morluk vallaha lan cidden bak tipini yerim senin. Ha, bu arada iki gün önce bizdeyken kola döküp kaçımsın bugün fark ettim. Sabah sil tamam mı akıllım. Hadi buzluktan buzu al yüzüne tut ve salona kış kış, diyerek odama koştum yoksa yüzümde tırnak izleri oluşurdu. Yırttık.

Sabah kalktığımda üstümde zıplayan bir adet Masal vardı. Lan Masal. Yataktan kalkıp yastıkla masalı boğdum ve kan izlerini yok ederek evden kaçtım. Boğmak ve kan izi? -Bu morlukları sana ödeteceğim Ömür. Kalk bana ekme al yoksa geçen günkü karaoke videonu bana yollarım.

Yapardı, vallaha yapardı. Ya niye silmediysem o videoyu! Neyse, ilk iş silmek olacak zaten. En iyisi susup gitmek ve ekme almak... Hey, bir saniye... Bu kız nereyi kazandığını sormadı bile... Gelince görür o. Pis arkadaş.

Neyse en azından hava güzel yeni açılan fırına gitsem iyi olacak.

-RÜZGÂR-

Dün iş bulamamış olmamın verdiği şevkle bugün daha geç uyandım nasılsa yine bulamayacağım. Bulamazsam ne halt yiyeceğim acaba. Televizyonda açık kalmış. Yok artık. O ne ya, ekmeklere poğaçalara bak. Poğaçadaki buhara bak. Fırına gitmeliyim hemen, sabah sabah yapılır mı bana bu.

Fırın buraya on dakika uzakta. Koşar adımlarla yürüdüm. Allah'im böyleyken bile dikkat çekiyorum sanki. Havayla yürürken görüş açıma bir taş girmesiyle durdum. Kıza bak... Öhöm öhöm, bırakalım bu işleri ekme alalım.

-Hey!

-Gerizekâli önüne baksana, dedi bana çarpan kıvırcık.

-Pardon çarpan sensin marul kafa, dedim ve fırına girdim. Kafası marul gibi bağırıyor doğrasam salata olacak, atarlı marul.

Tam dönerken ayağıma çelme takılmasıyla yere yuvarlandım. Kafamı kaldırdığımda karşımda gülen bir çift göz gördüm.

-Ulan marul, tükürdüm şimdi belana! (Devam edecek...)

Hilal TANGAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Sağlık Bilimleri Fakültesi
Ebelik Bölümü

DÜŞÜNDÜREN DEĞİŞİM

Değişimin insan bedeni ve ruhunda belli bir süreç dâhilinde gerçekleşmesi, farkına çok sonra varılması ne kadar tuhaf? Vücudunda ve ruhunda meydana gelen değişimleri, gelişim tamamlandığında görüp duyumsayabilmekten bahsediyorum.

Saçının, tırnağının, boyunun vs. uzadığını hissedememek... Saça düşen iki tel beyazı, çok sonra aynada görüp duyduğun şaşkınlık... İçeride kol gezen virüslerin hastalık iyice ilerlediğinde anlaşılabilmesi... Yenilenen hücreler, ölen beyin hücreleri... İçin dışın hararetle değişiyor anlayacağın, iyi ya da kötü. Hiç orali değilsin hâlbuki televizyon izliyorsun, alışveriş yapıyorsun. En son senin haberin olacak, sende neler olup bittiğinden? Aynalar, ölçüler, ağırlar mesaj getirecek ve anlayabilmen öyle mümkün olacak. Sen senden bihabersin, gelenek böyle...

Ya ruhunda yaşadıkların, inanç diye yaşattıkların. Yıllar sonra bir gün "Nasıl da saçmalamışım?" diye hayıflanmaların... Başına gelenler, okudukların, izlediklerin, söylediklerin nasıl da değiştirmiş seni. O noktaya gelene kadar çok da üzerinde durmamıştın aslında, hala aynı kaldıklarını sanıyordun. Unutmak için çabaladıklarını unutamayan ve acı çeken sen, neden sonra bunu becerebildiğinin farkına vardın. Değişmeye çabalamadan değişiverdin, bir şeyler veya birileri değiştirtiverdi seni, sen hiç anlamadan hem de...

Kısacası değişim hiç değişmiyor ve çaktırmadan seni de değiştiriyor. Bir bakıyorsun uçup gitmiş kafandan, bir bakıyorsun gelip yerleşmiş ruhuna. Sen istemesen de, bilmesen de değişiyorsun; mecbursun buna...

Çağla ÇEVİK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.sınıf

DÂHİLİ ŞİİR

Bir şiirin sana bakmayı hak edecek kadar güzel gözleri yoktur,
Ve bir şiir dokunuşlarını hak edebilecek kadar parlak bir zemine yazılmaz.
Duyamazsın, bir şiir öyle fısıldamaz kulağına sevdiğini,
Utangaçtır, konuşmaz,
Söyleyemez sevdiğini benim gibi.
Ve bir şiirin kolları yetmez sana sarılmaya,
Bir şiir, bir sevginin tarifi gibi
Asla anlatamayacağını bile bile yazdığın,
Uyaktan arınmış, serbest ruhlu uzayıp sünen hecelere dâhil.
-Sevgi dâhildir şiire, aşk hariç-
Bir şiirin o ölçüde uzun saçları da yoktur
-kuleden aşağıya indirebilecek kadar seni-
Şiirdir bir şiir sadece,
Tıpkı bir kedinin
Yalnızca kedi olduğu gibi...
Selin SIVARI

İSTİFHAM

Bir bebek ilk adımını atardı,
Atılan bombalara, akan yaşlara aldirmeden
Bir çiçek toprağından başını uzatırdı,
Aynı ve apayrı bir umursamazlıkla...
Affet, Tanrım! Sesini duydum ama işitemedim,
Son sözün neydi?
Noktaları ve virgülleri gelişi güzel serperdi
sağa sola, çolak şair...
Sağını pek bilmezdi, önce solu öğretilmişti ona
Umutlardan kayıp giden ve asla ardına bakmayan
bir yıldız edasıyla,
Devam ederdi yazmaya,
Tanrım! Aradığını duydum ama yetişemedim,
Konu neydi?..

Selin SIVARI
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

İYİ NİYET İRONİSİ

Elbette okul, çalışma hayatı, karşılaştığımız insanlar, bulunduğumuz mekânlar, gördüğümüz tavırlar nasıl bir birey olduğumuza direkt etki eder fakat bir çocukluk dönemi kadar değil. Bazen 'acaba sözde hayvan sever miyim ben?' diye düşünsem de, hayvanları gerçekten sevdiğime –ve aile fertlerimin trajikomik boyutlara ulaşan iyi niyetli insanlar olduklarına- kanaat getireli 14-15 yıl oldu.

Burada, memur olduğu için atamalarla şehir değiştiren ve doğaya âşık bir babam olduğunu belirtmem gerekiyor. İlk evcil hayvan deneyimimi, tayinle gittiğimiz yerlerden biri olan, Manisa'nın Borlu köyünde yaşadım. Babam bir gün içinden sesler çıkan bir kartonla eve geldiğinde 5 yaşına henüz basmamıştım. Bana pazardan 7 tane civciv almıştı, içlerinden bazıları horoz bazıları tavuk, biri bembeyaz, bir diğeri simsiyah, farklı tür ve renklerde dünya tatlısı civcivlerdi bunlar. Epey uzun süre baktık ve sanırım henüz yaşça küçük olduğum için çok fazla bağlanmıştım onlara. Bir gün sabah uyandığımda civcivlere yem veremedim, çünkü annem 'hepsini gelincik boğmuş', dedi. (Gelincik. Hımm. Bunun çiçeği var, çok güzel. Gelinler de çok güzel. Sonunda –cik eki var kesin şirin bir şeydir. Boğmaz canım olur mu öyle şey.) Sonra bana bunun çok haylaz bir hayvan olduğunu anlattılar uzun uzun. –Ve ben yıllar boyu, yaklaşık olarak 18 yaşına kadar bunu bu şekilde bildim.- Konu nereden açılmıştı hatırlayamıyorum fakat bir gün annem ağzından şu gerçeği kaçırdı:

-O gelincik babandı kızım... (Nasıl da eğleniyor!)

-Hı! Ne anlamadım!

-Ben o gün pilav yapmıştım artanını civcivlerin önüne dökmüştü baban, tereyağlı pilavı yedikleri gece hepsini kümeste ölü bulduk işte.

Ne tepki verilebilirdi o an, hala bilmiyorum. Amaç karın doyurmak!

Feng-shui akımının yeni yeni gündeme geldiği zamanlardı. Annem akvaryum ve saksı bitkilerine merak sarmıştı. O zamanlar on yaşındaydım, kız kardeşim de üç yaşındaydı. Eve çok büyük bir akvaryum aldık, Japon balıklarıyla, temizliği ve süslerle uğraştırmakla kalmayıp, balıkların hamile olduğunu fark ettiğinde annemin tüm ilgisini ve zamanının çoğunu üstüne çekmişti bu akvaryum. Yavrularımız doğdu çoğunu da yem olmaktan kurtarıp akvaryumun üst tarafındaki larvalığa aldık. Bir gün annemin kız kardeşime bağırma sesiyle uyandım.

-Beyza sen ne yaptın! SANA NE?! Ne karışyorsun! Ben seni tembihlemedim mi dokunmayacak sın diye!

Beyza ağlamaklıydı. Annem bir hışım çıkıp gitti odadan. Baktım yavru balıklar yok, kız kardeşime sordum:

-Ablacığım ne yaptın annem neye kızdı?

-Biz annemizin yanındayız, balıklar annelerinden ayrı kalmasınlar diye düşündüm. Annelerinin yanına bıraktım, anneleri onları öpünce annem kızdı. (öpmek=yemek)

Çok iyi niyetliyiz, çok!

Şirin tavşancıklarım vardı, sonları mı?

Balkonumuzda bir sandığın içinde sebze ve meyve artıklarıyla mutlu mesut yaşıyorlardı. Sonbaharın ortalarında, havalar iyice soğumaya başladı ve babam üşümesinler diye küçükken o duvara sürterek kar yaptığımız köpük kartonları kullanarak, onların sandığına ısı yalıtımı yaptı.

Canım benim, kemirgen hayvanlar olduğunu muhtemelen unutmuştur. Sabah, ne karton vardı, ne de tavşan.

Dediğim gibi, çoğu zaman bizler bile iyi niyetlerimizin kurbanı değil miyiz zaten? Ah, ama anlatılmaz biçimde bizimle on iki senesini dolduran Sıdika isminde bir su kaplumbağamız var. Biz ona kısaca, Diren Sıdika diyoruz. Annemi, üstüne cif döküp eski bir diş fırçasıyla kabuğunu fırçalarken görünce dayanamayıp ne yaptığını sormuştum.

-Leke kalmasın üstünde temiz olsun ferahlasın demişti.

Diren iyi niyet!

Selin SIVARI
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

EFLATUN ÇIYANLAR YEŞİL DERİMİZDE GEZERKEN

Uyuyakaldığı eski koltukta uyandı. Gözlüğü yüzünden kayıp, göğsüne düşmüştü. Gözlüğün kordonu ilmek gibi geldi gözüne, çıkartıp masaya koyacaktı ama gözlüksüz pek bir şey göremediği aklına geldi. Yaşlanmak böyleydi, boynundan yağlı ilmeği bile çıkartmıyordu adama. Yine yapayalnızdı evinde. Kaç yıldır böyle olduğunu hatırlamıyordu bile. Ne kadar yaşlandığını düşünüp kendinden nefret etti biraz daha. Bu da yıllardır sürüyordu, ama henüz bir sonuca varmamış gibiydi.

Akşam çöküyordu. Evi çoktan karanlık olmuştu bile... Pek güneş almazdı zaten, akşam da güneş batmadan kararırды her yer. Diğer insanlara güneş varken, kendisi için gece olmuştu. Her şey yaşlılığına hatırlatıyordu ona. Dışarı çıkmayı düşündü, istemiyordu aslında hiç. Yine de, yapacak daha iyi bir şey yoktu elbette. Olmazdı genelde. Parası vardı, harcayacak yeri yoktu. Berbattı her şey. Yıllar önce fark etmiş olmalıydı durumu... Kandırılmış hissediyordu kendini. Eskiden olsa, alırdı rakısını, balığı da yatırdı mı tavaya... Midesinin çoğu alındığından beri yapamıyordu bunları. Her gün içmeyi özlemiyordu belki, yine de bazen, çok istiyordu insan bir şeyler yapabilmeyi. Yapamıyordu. Aslında hep böyledir bu, her insan için. Yaşlandıkça sayısı artıyor, daha çok göze batıyordu... Pikabını geçen gün almıştı tamirden. Taksici tarafından dolandırıldığı için kızındı hala. Düşünmemeye çalıştı. Yıllar içinde yıpratılan bir plak çıkardı kutudan, Ella&Louis. Cızırdıyor, biraz da takılıyordu ama seviyordu yine de. Hediye bir plak kadından... Çoktan öldüğünü hatırladı o kadının. Yirmi beş yıl önceydi, eğer yanlış hatırlamıyorsa, yok hayır... Yirmi altı olmuştu iki ay önce. Etrafına bakınca, her şeyin ondan kaldığını fark etti. Koltuklardan sehpaye kadar... Yeni tabak bile almamıştı o günden beri. Otuz iki tabak... Bazıları birbirleriyle uyumsuzdu. Her şey ile uyumsuz gözükürdü hatta. Kırmak isterdi her yıkayışında. Sonra narın elleri gelirdi aklına ve dokunamazdı. Yemek yediği için kendine kızardı, o tabaklarda... Sonra da duygusallığına kızardı. Yıkarken nasıl da okşardı tabakları oysa... Hayır, düşünmemeliydi bunları. Olmuş, bitmişti. Ölmüştü. Bitmiş bir filmin makarasında takılmış gibi hissediyordu kendini. Hayatında ilk kez çiçek aldığı kadına, son çiçeğini verdiğinde, o bunu görememişti, makul sebeplerden ötürü. İroniye güldü... İronik bir yan olmadığını düşünse bile. Plak cızırdadı. Dans etmişlerdi, doğum günü hediyesi plakla. Mum ışığında sevişmişlerdi sonra da... Başka bir adama ait gibi geliyordu tüm bunlar. Ne zaman bu kadar ölmüştü? Yirmi beş yıl önce mi? Geçen gün mü? Kaba etlerine ilk şaplağı yediği gün mü? Belki de hiç yaşamamıştı? Plak tekrar cızırdadı. Pikabın kafasını tekrar oturttu yerine. Elleri titriyordu ara ara. Elleri hala hayata olduklarına inanamıyorlardı belki de. Hak verdi onlara, kendisi de arada inanmakta güçlük çekiyordu. Üstelik ezici bir nöron avantajı vardı, ellerine göre.

Hava iyice kararıyordu, çıkmak istemiyordu böyle karanlıkta ama gündüzleri de sıcak hoşuna gitmiyordu. Taksicilerden nefret ediyor ama yürümek yoruyordu. İçmek istiyor ama içemiyordu. Bazen her şeyi aynı anda istiyor ama yapamıyordu. Yapamadığı çok şey vardı. Eskiden de öyleydi ama fark etmiyordu. Ettirmezler zaten. Doğarsın ve burnuna bir meme dayarlar, her şey güzeldir. İlgı de güzeldir. Sonra büyüdüğünü ve artık sütü emerek içmemen gerektiğini öğretirler. "Eyvallah" dersin. Önüne yemek koyarlar ama bu kez de senin yemene izin vermezler. Etrafa dökme, "temiz çocuk" ol diye. Çünkü annenin komşun olacak o dedikoducu kadınlara temiz ve düzenli çocuklarıyla hava atabilmesi, senin tüm beceri ve kişilik gelişimlerinden daha önemlidir. Buna da alışsın ama tam alıştığın anda, "Artık büyüdün, kendi yemeğini kendin yemelisin." derler. Eyvallah dersin, zaten baştan beri istediğin de budur. Engeller gecikmez yine, "Yemeğini kendin yiyebilirsin ama yemek istediğin şeyi kendin seçemezsin. Çünkü ne ara doğurduğunu bile bilmeyen tüm kadınlar aslında hamilelikleri boyunca beslenme uzmanlığı üzerine eğitim görürler ve emin ol, damak zevki diye bir şey yoktur." Tam olarak böyle ifade etmiyor da olabilirler tabii... Burası ilk kırılma noktalarından biridir. Ya savaşırsın ya da boyun eğersin. Tabii, anneliği Schultzstaffel'de öğrenen bir anneye sahipseniz, zorla, gerekirse aç bırakılarak seçme şansınızın olmadığı size öğretilir. Üzülmemek gerek, eğer bu süreçte anneniz olması gereken ruh hastasını, yatağında et çatalıyladeşerek öldürmeyi hayal ediyorsanız, sizin için hala biraz umut var demektir. Ve tam da bu umudu sonsuza dek öldürmek için, okula gönderirler sizi. Size okumayı öğretken ama kütüphaneyi kilitli tutan, çoğu bağıyla gelen kitaplarının kaydını nadir el yazmalarınımışçasına tutan ve okumak kadar özgür, insana kendini ifade etmeyi öğretken bir şeyi sessizlik ve disiplin içinde yürütmeyi zorunlu kılan o rezil yere gönderirler. Bilgi verirler ama beyninizi

FAİLİ YOK

İnsan kendi korkularının esaretinde kaybolup gidiyor vicdan sorgularında. Beyin bir an önce ajite olmuş duyguları gecenin karanlığına boğmanın derdinde. Başkası duysun istiyor duyduğu sesleri. İnanmak burada en çok işine yarayan kurtulma yöntemi. Derde derman aramamanın en kolay çaresi dua ederek kendi halini rahatlatmak...

Ateşin yaktığını, suyun boğduğunu herkes kendi öğrenmek zorunda... Nananın tadı serinlik verirken bünyene damağını aldatır mentolüyle. Isıl işlem görmüş sucuk benzeri ürün gibi sadece benziyor olduğunu bildiğimiz bir şeyi yiyenimiz çok mesela. Bulutlar beyaz değilmiş göz yanılgısıymış. Yine kutup ayılarını beyaz sanıyoruz. Normalde derileri siyah ve çok sık olduğundan derilerini tamamen örten tüyleri aslında şeffafmış. Işığın yansımından kaynaklı olarak beyaz görünürmüş. Alsak bir kutup ayısını çöle götürsek sarı görünecek demek ki. Biz onun kutup ayısı olduğunu anlayana kadar her şey gelir başımıza. Ha hoş şartlar varlıkları ne hale getiriyor aslında.

Hiç bir şey görüldüğü gibi değil hayatta...

Eşit, dedi işitmedi. Belki de işine gelmemiştir. Eşitmişçesine kabul görmüş bir birim zamanda o eşikten atlamaktı, derdi. Eşitlik diye bir şiar edinmemiştir ki. Dünya da eşit olan ne vardı? Eş olmak bir hüküm kurmayı sağlamazdı. Eşleşmekten öte bir kast kurmaktı eşitmiş gibi olan zamandan faydalanarak. Kastı eş olduğunu sandığın bir zamanda senin ona eş olamayacağını onun senin en iyi ihtimalle koruyucun olduğunu kabul ettirmektir bu çizilmiş eşzamanda. Kimse eş olmak derdinde değil zaten. Herkes baş olmak derdinde... Herkes baş almak derdinde... Yalan kere yalan eşittir mevcut dönemde iman. Bir ağanın kuyruğunu okşamadan daha eşit olmuyor galiba insan. Felsefeyi iç huzuru hep mistik doğu felsefelerinde arayanlardan mısın? Sen köksüz bir tarihten mi tarif aldın? Bir lokma bir hırkayla yaşayan senin atandı. Şimdi o dâhil her nefis menfaate atandı. Ama sorsan Bektaşilik var bu topraklarda Mevlana var Yunus var. Turuncu giymek gerekmiyor yani.

Hani soruyorduk? Sorguluyorduk. Acıyorduk. Biri galiba sokakta... Birileri her gün sokakta... Sokak her gün birilerini yutarken... Tanrı bizim içimizi biliyor. Özünde iyi insanlar değil mi? Eşitlik var, özgürlük var, var da var...

Bu arada birinin sesi artık –belki de- duyulmuyor o sokakta.

Faili meçhul, faili meşhur, faili mecbur, faili meşgul, faili mekruh, faili mefailü failatün failün veledaallin, amin...

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

GURBET ACISI

Anneçğim, yıllar önce, babam ve sen
Çiçeği burnunda bir gelin iken
Bir ev, bir MAN* parası
Kazanmak için, gittiniz gurbete...

Günbegün artar, gurbet acısı
Dinmez olur gönül sızısı...

Annen, baban, kardeşlerin,
Burnunda tüttü memleketin
Oldu gurbet türkeleri merhemin
Boş kaldı biçare açtığı ellerin...

Herkes Avrupa derken
Hep sıla dersin sen.
İçinde yanar durur memleket ateşi
O an gurbet olur cehennem...

Günbegün artar gurbet acısı
Dinmez olur gönül sızısı...

Kazanınca babam dahası
Bir ev, bir de kamyon parası
Bitecek sandın gurbet yarası
Hayalinden hiç çıkmadı ailenin hatırası...

Kızınız Kıymet doğunca,
Kalakaldınız orada.
Evde umutlar dolunca
Katlanılır oldu Fransa.

Günbegün artar gurbet acısı
Dinmez olur gönül sızısı

Doğunca bir bir kardeşlerim
Fedakârlığından gurbet elinde kaldın
Dili başka, kültürü başka,
Kendini hep el hissetin.
Gittin gündün beri hiç ısınmadın,
Vatanına dönmekti tek isteğin...

Türkiye'ye gelin edince kızın,
Gurbet eli oldu tam hüzün.
Bilirim yazları hep iple çektin,
Gün geçtikçe dinmedi içindeki sızın.

Günbegün artar gurbet acısı
Dinmez olur gönül sızısı...

N'olur ağlama, ben de oldum anne,
Gönderdim kızımı gurbete
Anladım ki, yok buna bir çare
Yaşamın kuralı imiş bu anne.

Vuslattır yakan arzularını,
Her şeye yansıtır halin, sözünü
Dünyada yaşamazsan düşünü
Kıyamete kalır senin hayalin...

Günbegün artar gurbet acısı
Dinmez olur gönül sızısı...

13 Kasım 2015, Konya

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

SANA DAİR

Yaralanmış bir ruhum;
Kaç sevdanın eşliğinden,
Sana evrilmek için geçmişim...

Yokladığım her kapının altından
Ya yasak bedenler sızıyordu.
Bana haram senden uzak,
Ya gizli sevdaların kaçak mutlulukları
İstemedim kalbim öteledi
Yokluk dergâhının miskin dervişi
Her azabın gönüllü piriydin...
Dilendim.
Ekmek su tuz gibi,
Her niyetime
Kaç bin âminler sığdırdım
Ol, deyiverdim diye Rabbime...

Ekmek

Her zerremden sen filizlenisin
Parmak uçlarımdan karanfil olasin
Başımda ulu çınarların
Yeli sen
Bir bahane vaktinin salasında sen ektim yüreğime...

Su

Görmediğim diyarlardan gelen bulutlara yol vermedim
Benim gözyaşlarımdan
Ve dahi şehrimin adsız sevdalılarından
Sana derlediğim bulutları
Gül tenine yağsın istedim
Ve aziz ol...

Tuz

Çılgınlıklarım ondandır
Her defasında unut diyen
Her gizli sese bastığımdır
Dilimedir
Gönlümedir
Avuçlarımadır
Sana dair her yarama
Sönsün diye katık ettiğimdir...

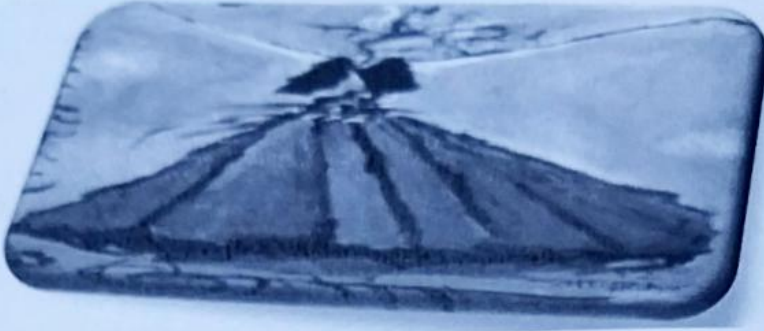
Gözlerim bir gecenin şirinde dize dize seni arar
Sözlerim senden sonrasına yalandır
Dizlerim ağlayışlarımın dilenişlerimin şahidi
Ellerim bunları kaleme alandır...

Yaralanmış bir ruhum
Kaç sevdanın eşliğinden
Sana evrilmek için geçmişim
İşte sana dair hikâyem budur.

Mehmet Özcan YASDIBAŞ

**Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni**

DEĞİŞİM İKİ KİŞİLİKTİR

Hayata bakışımız her gün değişiyor. Geriye baktığımızda ne sevdiğimiz adam aynı kalır ne de gerçekleşmesini istediğimiz hayallerimiz... Değişiyoruz; bizle beraber hayatlarımız, hayallerimiz de değişiyor. Bana göre gerçek değişim insanın kendisidir.

Henry David : "Nesneler değişmez, biz değişiriz." diyor. Ben de onun bu fikrine katılıyorum. Değişen insandır ve onun düşünceleridir. Düşüncelerimizi değiştiren ise yaşadığımız hayatlardır. Birine âşık olursunuz (!) En çokta bu birileri değiştirir bizi. Örneğin; sırf o uzun saç sevdiği için saçlarınızı uzatırsınız, sırf o sevdiği için kırmızı şarap yerine beyaz şarap içersiniz en sevdiğiniz yemeğinizin yanında. Ya da sadece onun için müzik tarzınızı değiştirirsiniz. İki kişilik hayaller kurarsınız. Adeta onun için rotanızı değiştirirsiniz. Kısacası değişirsiniz. Sonra o " birinden" ayrılırsınız. Onun çok sevdiği uzun saçlar kısacık kalır. Beyaz şaraptan nefret edersiniz. Belki de o müzikleri bir daha dinlemezsiniz. Hayallerinizin içinde diğerinin de rolünü üstlenirsiniz. İşte yine bir değişim. Bu güzel bir durumdur. Değişmek zorundayız, yoksa onunla ya da onsuz bir hayat aynı olsaydı, bize ne kattığını nasıl anlardık, öyle değil mi? Gidenleri kalanlar değiştirir. Zaten gidenler de aynı kalmaz. Acılar insanı değiştirir aynı zamanda mutluluklar da. Başta dediğim gibi hayata bakışımız her gün değişir. Geriye baktığımızda ne sevdiğimiz adam aynı kalır ne de gerçekleşmesini istediğimiz hayallerimiz...

Unutmayın! Değişim sadece içerden açılacak bir kapıdır. Sen değiştiğinde talihin de değişir.

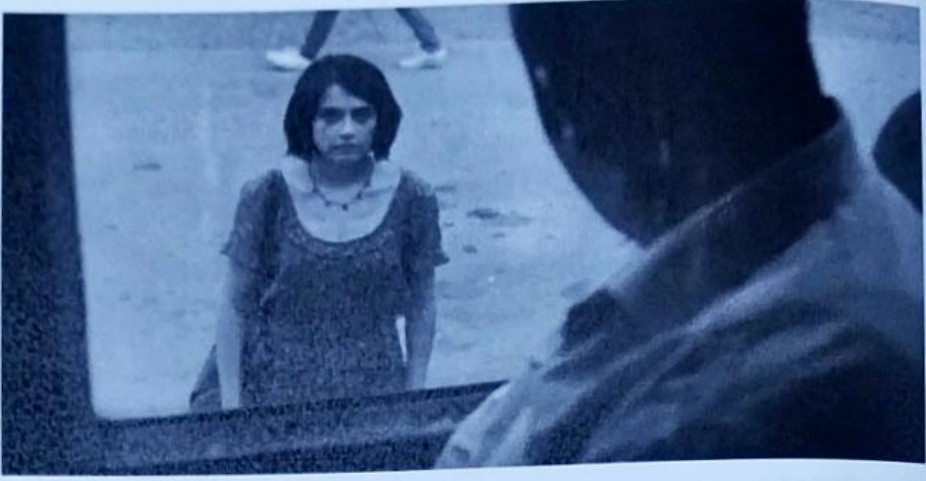
Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.sınıf

KAN, MUM ve AŞK

Ellerin ellerimden uzaklaşırken,
En sevdiğim şarkıyı söyleyen rüzgâr kesildi.
Beni sınısıklam ortada bırakan yağmur dindi
ve sen
Hiç olmamış gibi zamanın herhangi bir yerinde kalverdin.
Sen gittin,
Ansızın
Yetim kalverdim...
Gelişinin mutluluğuna sevinememişken
Gidişinin acısı altında eziliyorum son günlerde
Elimde bir fotoğraf yaşananların gerçekliğine inandırmaya çalışıyorum kendimi
Şizofren olmadığımı kanıtlıyorum milyonlarca kez daha
Sen gideli bin yıl oldu sanırım,
Senden sonra bu şehre kış geldi sevgilim.
Artık daha çok üşüyorum,
ve fark ediyorum ki,
Ellerinin sıcaklığı benden gideli çok olmuş
Senden geriye kalan silüetini kaybetmemek için ayırmıyorum gözlerimi o kalan tek fotoğraftan
Kokun burnumun ucunda ince bir sızı bırakırken
Canım akıyor...
Eriyorum.

Büşra ÇAKKIR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fen Fakültesi-Kimya Bölümü
4. Sınıf

DÜMEN

Ve hiç bahsetmedin
Sarı saçlarında yabancı örgülerden...
Ve ne güzel sevebilmişsin yeniden.
Birisini yarım bırakarak,
Kaskatı hasretlerle hicretini
Bekleyen zafer dümeni tütürmek için
Elleri, gözleri, nefesi donmuş
Tutunmaya ve direnmeye tek umuduyken bir gencin;
Beni de böyle mi sevmiştin?

Aciz değil sarhoştum,
Böyle büyülü gözlere bakmak
Nedir bilemezsin, ben bilirim!
Öyle gelişigüzel kelimelere kanmazsın.

Ben bilirim.
Bir dümen olur da,
Bir yanlışlık, bir sapma,
Dünya tersine döner,
Şeytan kovar Tanrı'yı cehennemden
Yürür gelirsin,
Ne yaparsın gidişine dizeler diziyo
Diye ellerim
Tutamaz belki ellerini.

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2. Sınıf

BİRLERİNE

Hayat;

Su gibi akar kimine.

Ya da geçmek bir türlü bitmez ötekine.

Huzurluysan,

Hemen geçip gider de,

Ama kırgınsan

Koca bir çile hane..

Hayat;

Bazen süzülen bir kuşun kanadı,

Bazen yalnız koca bir çınar...

Kimini huzura uçurur,

Kimini gölgesinde avutur.

Hayat;

Ne tuhaftır şu hayat.

Kimine huzur sokağı

Kimine kırgın bir kalp...

Gamze İNAN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

4.sınıf

MAVİ MATEM RENGİDİR BİR ÇOCUK İÇİN

Mavi matem rengidir bir çocuk için

Ki o çocuk kaybettiği annesini gökyüzünde arar

Ama ne anlar ki bir çocuk kalbi

Acı çekmekten, o gün yas dolar tüm oyunların için

Karanlığın içinde kaybolur neşesi

Yüreğiyle terk eder sevdiklerini

Ve bir dünya yaratır kendi içinde

Durmadan konuşur kendisiyle

İçindeki ses hiç susmaz ki yüreği biraz ferahlasın...

Mavi matem rengidir bir çocuk için

Ki o çocuk, annesinin yıldızlar arasından süzülüp ansızın geleceğine inanır

Her daim çoğalır hırcınlıkları, hayatla saklambaç oynamaya başlar

Kendisiyle savaşı bitmez bir ömür

Kalabalık içinde görünmez olur, sanki bir iksir içmiş gibi

Ama ne zordur bir çocuğun hayatından renklerin silinmesi

Hayat çaresizliği sahneye çıkarır

Bir annenin son nefesinde, dilindeyken çocuğunun adı...

Mavi matem rengidir bir çocuk için

Bir dağ gibi içine oturur yas

Umudu çağırıştıran uçurtmalar kaybolur çocuğun içinde

Bir çocuk kaybolur aslında annesini yitirdiği gün

Kocamıştır çoktan, boş gözlerle kendi gibi olmayanları izler

Bütün çocuklar ötekileşmiştir onun kalbinde

Penceresinden, bir çocuğun annesiyle konuşmasına dalar

Ve o an içinden tutup çıkarma çabasına girer kendi annesini...

Mavi matem rengidir bir çocuk için

Ki o çocuk her sabah kulaklarında yankılatır annesinin sesini

Anne sesi en güzel ninnidir bir çocuk için

Ama ne anlar değil mi bir çocuk yas tutmaktan

Pas tutar bir çocuğun kalbi içine ağlamaktan

Mavi bir matem rengidir bir çocuk için

Ama çocuklara en çok gülmek yakışır...

Sümeyye GENÇTÜRK

GAZİ ÜNİVERSİTESİ

Fransız Dili ve Edebiyatı

4. Sınıf

MES ANCETRES

Je vais accomplir mes devoirs de ma famille. J'aime bien ma famille, j'aime bien ma patrie, j'admire bien mes ancêtres. Mes origines sont en provenance des Turcs çepni des Oghouzes.

Les Oghouzes sont l'une des branches principale des Turcs du 8ème au 11ème siècle. Lors de la migration des Turcs aux 10ème et 12ème siècles, les Oghouzes sont partie des Turcs de la région de la mer Caspienne qui migrèrent vers le sud et l'ouest en direction de l'Asie occidentale et de l'Europe orientale, et non vers l'Est en direction de la Sibérie.

Les Oghouzes sont considères comme les ancêtres des Turcs occidentaux modernes: Azéris, Turcs de Turquie, Turkmènes, Turcs kachas d'Iran, Turcs du Khorasan et Gagaouzes, dont les effectifs combines de passent les cent millions.

Le nom Oghouze, qui dériverait de ok <flèche> et Uz <tribu> a été écrit pour la première fois au plus tôt au 7ème siècle, dans les inscriptions de l'Orphéon en langue turque (sous la forme de l'union tribale des Altı Oğuz <les Six Oghouzes> sur les bords du fleuve Ienisseï en Mongolie. Elles indiquaient que six tribus s'étaient intégrées et avaient forme une union tribale turque appelée Oghouze. Cependant, des Sour ces antérieures comme celles des chinois mentionnent une tribu appelée O-kut et datant du 2ème siècle av. J.-C. dans la région centre-asiatique de Tarbagataï-Kondo au Kazakhstan.

Le nom Oghouze pourrait être simplement un pluriel ancien de ok, fleche (pris dans le sens tribu) a comparer avec le nom des Hongrois (on ourdi flèches) et celui des peuples voisins anciens Egyptiens. Il exista aussi des confédérations nommées Sekiz Oğuz (les Huit Oghouzes) et Dokuz Oğuz (les Neuf Oghouzes). Le berceau des Oghouzes, comme d'autres Turcs pendant la période de Köktürks, semble avoir été la légion des montagnes Altaï et le sud de la Sibérie.

Ils ont été principaux dirigeants de l'empire de Köktürks aux 6ème et 7ème siècles et établirent également l'Etat des Oghouse yabgu (yagbu est un titre princier) qui s'écroula en Asie centrale en l'an 1000. Ils fondèrent bientôt au 6ème siècle l'Empire seldjoukide qui a été le deuxième empire turco-musulman en Asie central et au Moyen-Orient. Du 8ème siècle au 11ème siècle, ils habitèrent la région située entre la mer Caspienne et la mer d'Aral en Asie centrale. L'historien arabes Ibn al-Athi (1160-1233) déclaré que les Oghouzes sont arrives dans cette région (la Transoxiane) sous le règne du calife al-Mahdi (775-785). Ils se composaient de vingt-quatre tribus, dont la légende est la suivante. Le chef fondateur Oğuz Han (Oghuz Khan) eut, d'une première épouse, trois fils appelés Gün(soleil), Ay(lune), Yıldız(étoile) et, d'une seconde épouse, trois autres fils du nom Gök (ciel), Dağ (montagne) et Deniz (mer). Chacun de ces fils eut lui-meme quatre fils, d'ou les vingt-quatre tribus.

Celles descendant des trois aines sont les tribus Bozok ou Bozoklar (fleche grise), celles issues des trois cadets, les tribus Üçok ou Üçoklar (trois fleches). Chaque groupe de quatre tribus issu d'un des six fils à son ongun ou totem, un oiseau de proie; chaque tribu a son tamga ou sceau pour le marquage du bétail.

Voilà, c'est moi qui est un fils de 'Çepni' de Gök Khan (le roi du ciel) de Oghuz Khan.

Özgür ÖZDEMİR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

AİLE

MISRASI OLMAKTAN GURUR DUYDUĞUM BİR ŞİİR

Hayat ne kadar garip değil mi? Daha dün mahallenin çıkmazındaki 2 katlı taşra okulunda okurken bugün; kıymetlilerimi geride bırakıp, şehirler aşım, gurbetin en derinini yaşıyorum. Her gece "Yarın ne olacak?" diye değil de "son gün" diyerek uyuyorum... Sanmayın ki mutsuzum, üzgünüm, pişmanım! Olduğum yerde mutlu hatta aşırı mutluyum. Çünkü burası ve bu yaşadıklarım bir seçimdi, vazgeçiş değil. Seçtiklerimle mutlu, geride bıraktıklarımla hüznümlüyüm. Zordur annesinin, en önemlisi ilk kahramanı olan babasının dizinin dibinden ayrılmayan küçük kızın 10 saatlik ayrılığa alışması. Her ne kadar 18 yaşında da olsan her akşam çalan kapının ardından babanın görünmesi ayrı bir mutluluktur." Bugün de yalnız değilim hamdolsun." cümlesini kurdurur insana. "Ne yaparsam yapayım arkamda olacak bir güç var" dedirtir... Zordur bu duyguyu her akşam tadan, "bağlanmak" kelimesini iliklerine kadar yaşayan bir kız çocuğunun ailesini arkasında bırakıp başka bir düzen kurmaya çalışması. O ilk gün çok zordur mesela, "Beni her şeyden korur" dediğin adam, "Senin iyiliğin ve geleceğin için kızım..." yaftası altında koca bir şehrin ortasına bırakıverir seni... Göz kararır, yaşarır, gönül kırılır... Demiştin, anne dizinden ayrılmayan bir kız çocuğusun sonuçta...

Hayat ne zormuş, insanlar geçim derdi yaşıyormuş, hayat gerçekten acımasızmış dersin. Hayatın en ağır darbesini yer, ilk acı tecrübeni yaşarsın o an. Şuan 18 değil 19-20 yaşındasın. O yalnızlık hissi 1-2 yaş büyüt müştür seni ve fikirlerini.. Geri dönmek istersin ama aslında istemezsin. Kendini koca bir ateşe atılmışçasına çaresiz, bir o kadar çıkmazda hissedersin. Hâlbuki sadece üniversite okumaya gelmişindir. Sıcacık yuvanda seni pamuklara saran annen olmayınca boşluğa düşersin tabii ki. Hayatın acı bir gerçeğiyle tanışmamıştın ki... Tabiri caiz ise "el bebek gül bebek" büyüyen sendin işte... Dönüp etrafına baktığında herkes bir koşturma içinde, herkes bir amaca hizmet ediyor. Sanki herkes seninle ilgilenmek zorunda ama ilgilenmiyor. Aradığı şefkati bulamayınca nasıl da mahzunlaşıyor insan oğlu.. Nasıl da düşünüyor omuzlar, nasıl da titriyor çene, nasıl buğulaniyor gözler... Bu hisleri ömrü hayatınızda en fazla 3 kez yaşayacaksınız belki de; üniversiteye gelirken, okuduğunuz şehirden ayrılırken ve baba evinden bembeyaz bir giysi ile çıkarken... Yaşadığınız en acı ama aslında en tatlı anlardır bunlar. Ne kadar acıysa da, ne kadar göz yaşartsa da pişmanlık duymayacağınız, keşke demeyeceğiniz iki hadisedir. Siz o tatlı mutlulukları yaşarken aileniz arka planda ama gerçekte en büyük destekçinizdir. Maddi manevi her desteği sağlar, ama size her şeyi kendiniz başarmışsınız hissi verirler. Sanırım anne-baba olmak, en önemli aile olmak tam da bu.

Onca zorluk ve sıkıntıya rağmen kendine güvenen, tek başına dahi olsa bir şeyler başarabilen evlatlar yetiştirmek ve bunu asla kendine mâl etmemek... Olgun, erdemli ve insan sever bireyler olmamızda katkısı olan ailemize kucak dolusu sevgi, saygı ve öpücüklerle...

Selin TOPCU
SELÇUK ÜNİVERTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1. Sınıf

GECE KOKUSU

Adam...
Gözlerine mühürlü,
Gülüşüne hasretti kadının.
Kadın...
Yüreğine prangalı,
Güven kokusuna mahkûmdu adamın.
Birbirlerinden habersiz
Birbirleri için atan iki kalp
Hâlbuki adam yüreğine baksa kadın orada;
Kadın gözlerine baksa adam oradaydı.
Bir gün bir köprünün başında
Durdu kadın;
Ölümü tatmak istedi,
Sonra gördü adamı
Adam gördü kadını
"Kokuna mahkûm oldum be adam "
"Gözlerine mühürlendim be kadın... "
Birbiri için atan iki yürek buldu sonunda birbirini
Kadın papatya kokulu kadın yüreğine hapsetti adamı
Adam gözleri gece adam mühürledi kendine kadını...
Bu dünya ikisinin aşkını kaldırmadı
Adam gözleri gece kalbi ak adam
Kadın papatya kokulu kalbi şiir kadın
Ölümün başındayken gördüler birbirlerini
"Kalbim daha önce böyle atmazdı adam, sen geldin
Kalbi yüreğe çevirdin ve şiir kokuna hapsettin beni.
Senin yüreğinden başka evim yok...
"Gözlerinde cenneti gördüm kadın. Saçların kelepçeledi kalbimi.
Ruhum yandı gözlerinde. Senden başka yönüm yok..."
Birbiri için atan iki kalp ölümün ucunda buldu birbirini
Kadın adamın kokusunda öldü
Adam kadının gözlerinde bitti...
Ruhları beraber oldu...
Ve onların oldu ölümsüz sevgi...

Rukiye TOKAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Türk Dili ve Edebiyatı
2.sınıf

AŞK İKİ KİŞİLİKTİR

Değişir yönü rüzgârın
Solar ansızın yapraklar;
Şaşırır yolunu denizde gemi
Boşuna bir liman arar;
Gülüştü bir yabancıнын
Çalmıştır senden sevdiğini;
İçinde biriken zehir
Sadece kendini öldürecektir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.

Bir anı bile kalmamıştır
Geceler boyu sevişmelerden;
Binlerce yıl uzaklardadır
Binlerce kez dokunduğun ten;
Yazabileceğin şiirler
Çoktan yazılıp bitmiştir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.

Avutamaz olur artık
Seni, sevdiğin şarkılar;
Boşanır keder zincirlerinden
Sular tersin tersin akar;
Bir hançer gibi çeksen de sevgini
Onu ancak öldürmeye yarar:
Uçarı kuşu sevdanın
Alıp başını gitmiştir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.

Yitik bir ezgisin sadece,
Tüketilmiş ve düşmüş gözden;
Düşlerinde bir çocuk hıçkırır
Gece camlara sürtünürken;
Çünkü hiçbir kelebek
Tek başına yaşamaz sevdasını,
Severken hiç bir böcek
Hiç bir kuş yalnız değildir;
Ölümdür yaşanan tek başına,
Aşk iki kişiliktir.
Ataol BEHRAMOĞLU

L'AMOUR APPARTIENT A DEUX

La direction du vent change,
Les feuilles fanent tout d'un coup ;
Le bateau perdu en mer son chemin,
A beau chercher un port.
Le sourire de l'inconnu,
A volé ta bien-aimée ;
Le poison amassé en toi,
Ne tuera que toi ;
C'est la mort qui se vit seul
L'amour appartient à deux.

Il ne reste même plus un souvenir,
Pendant des nuits blanches d'amour ;
La peau que tu as touchée des milliers de fois ;
Est loin des milliers d'années.
Des poèmes que tu pourrais écrire,
Etaient déjà finis ;
C'est la mort qui se vit seul,
Mais l'amour appartient à deux.

Les chansons que tu aimais
Ne vont plus te consoler ;
Le chagrin déchaîne soudain
Les eaux coulent à contre-courant ;
Si tu retires comme un poignard ton amour,
Ne sert qu'à le tuer :
L'oiseau frivole de l'amour
A déjà pris la clé des champs ;
C'est la mort qui se vit seul,
Mais l'amour appartient à deux.

Tu n'es qu'un chant éperdu,
Consumant et dégradant.
Un enfant sanglote dans ses rêves,
Lorsqu'il se frotte aux vitres ;
Car aucun papillon
Ne vit seul son amour,
Aucun insecte aimant, aucun oiseau
Ne sont seuls ;
C'est la mort qui se vit seul,
Mais l'amour appartient à deux.

Traduit en commun par: Prof. Dr. Galip BALDIRAN&Seyfi Can GÜR

SERSERİ

Yeryüzünde yalnız benim serseri,
Yeryüzünde yalnız ben derbederim.
Herkesin dünyada varsa bir yeri,
Ben de bütün dünya benimdir derim.

Yıllarca gezdirdim hoyrat başımı,
Aradım bir ömür arkadaşımı.
Ölsem dikecek yok mezar taşımı,
Halime ben bile hayret ederim.

Gönlüm ne dertlidir, ne de bahtiyar,
Ne kendisine yar, ne de kimseye yar,
Bir rüya uğruna ben diyar diyar,
Gölgemin peşinde giderim.

Necip Fazıl KISAKÜREK (1904-1983)

VAGABOND

Ce n'est que moi qui suis vagabond,
Ce n'est que moi qui suis clochard dans ce monde.
Si tout le monde a un petit abri ici-bas,
Je me dis aussi, tout ce monde appartient à moi.

Tout au long des années je me suis vagabondé,
J'ai cherché ma compagne toute ma vie.
Si je meurs un jour, personne ne posera ma pierre tom-
bale,
Moi, je suis surpris de mon cas.

Mon cœur n'est ni triste ni heureux,
Ni il s'est aimé, ni il n'était aimé de personne,
De ville en ville je m'en vais,
A la suite de mon ombre, pour un rêve.

Necip Fazıl KISAKÜREK (1904-1983)
Traduit par Galip BALDIRAN

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Konyada İlk ve Tek

HP FB500 UV Printer

Her Türlü
Zemin
Baskı

Xerox 5000AP

Canon IPF 9100

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBiL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

HAZIR BETON

KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

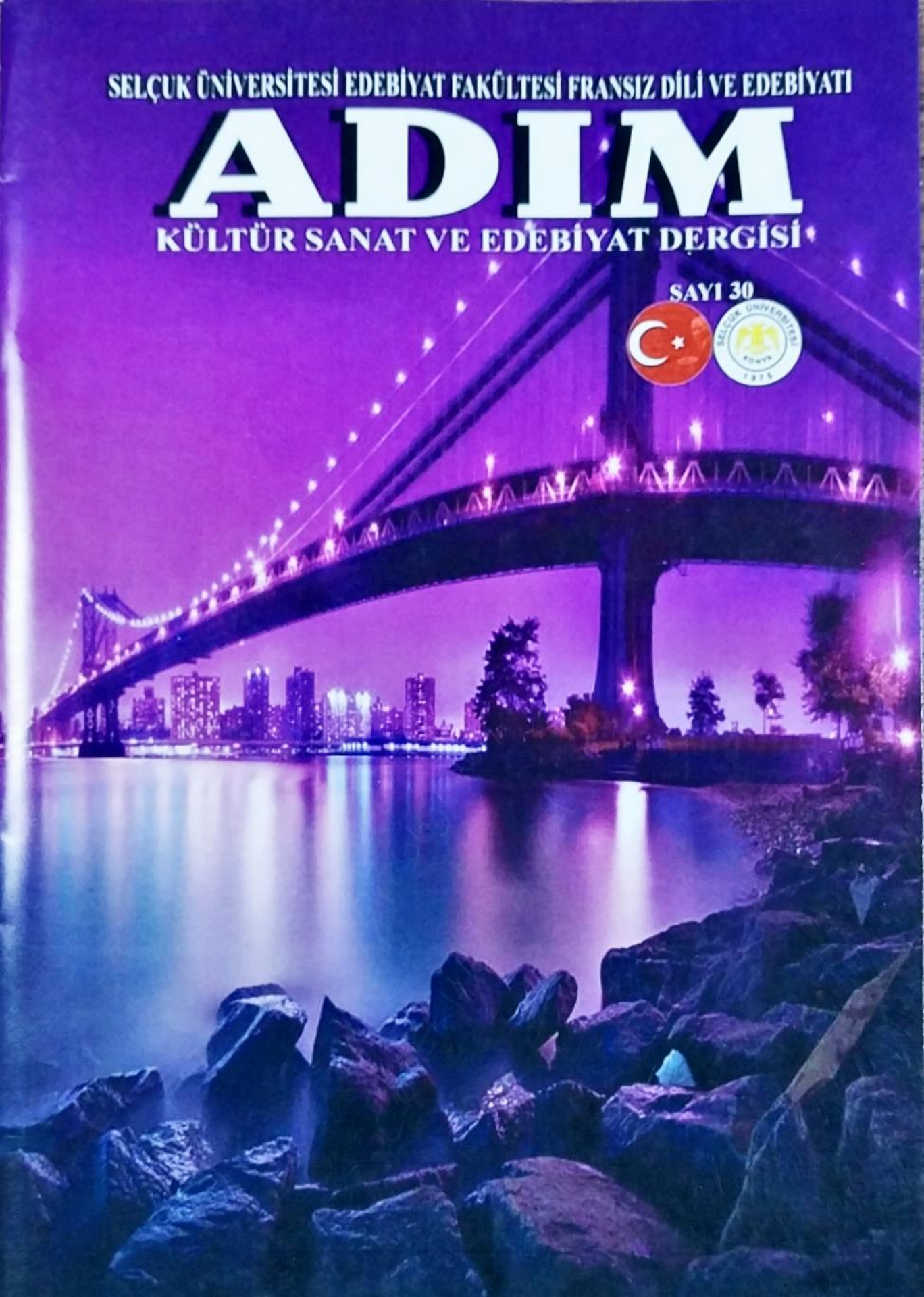
Horozluhan Mh. Cihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel: +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 12
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ FRANSIZ DİLİ VE EDEBİYATI

ADIM

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

SAYI 30

ADIM[©]

Aylık Kùltür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Sahibi ve Sorumlu Müdürü

Selin SİVARİ

Yayın Yönetmeni

Selin SİVARİ

Yayın Kurulu

Melike ÖZKAN

ELİF KARAER

Selin SİVARİ

Kıymet AVCI

Kaan İYİAKSU

Yayın Türü

Yaygın Süreli

Ocak 2016 Konya

Her Hakkı Saklıdır.

Derginin İzni Olmadan Hiçbir Yazı Başka Bir Yerde Yayınlanamaz.

Alınan Yazılar Yayınlanmasa Bile İade Edilmez.

Yazıların Sorumluluğu Yazarlarına Aittir.

Yazışma Adresi:

Selçuk Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi

Fransız Dili ve Edebiyatı

Selçuklu / KONYA

adimadim.selcuk@gmail.com

Dizgi

Selin SİVARİ

Baskı ve Cilt

AYBİL DİJİTAL BASKI REKLAM MÜHENDİSLİK
TURİZM SANAYİ VE TİCARET LİMİTED ŞİRKETİ

Ferhuniye Mh. Sultaşah Cd. No:30/A KONYA

Tel:0.332 350 21 71 Fax:0.332 350 71 21

İÇİNDEKİLER

BAŞLIK	YAZAR	SAYFA
Editör'den	Yayın Kurulu	2
OTOBÜS DURAKLARI, GÜNEŞ ve KAYNAR SU	Altar PARSOY	3
ÇİÇEK TAKSİ	Ceren BAŞTÜRK	5
NEREYE İSTERSEN	Gamze İNAN	5
DUVARLARLA SÖYLEŞİ	Furkan TURGUT	6
KIYAS	Büşra ÇAKKIR	7
AZİZİM	Betül GÖKSÜN	7
DOMİNİK CUMHURİYETİ	Melike ÖZKAN	8
DELİ TEKİN	Aykut ÇAVDAR	9
AŞK İNCE BİR SIZIDIR	Sümeyye GENÇTÜRK	12
ESTETİK VE BAKIŞ AÇISI	Çiğdem ÇATAL	13
SENİ SEVMEK	Hale USALAN	13
KÖŞE BAŞI	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	14
LAİK BİR HİKÂYE	Doğukan CANBAY	15
TOZLU RAFLAR	Sümeyye PUNE	16
BOŞ BARDAK	Abdullah YILDIZ	19
UYU MASUMLUĞUNLA	Sergen GÖK	20
ÇEKİL ORADAN ÇOCUK	Serkan BAŞ	20
KAYBOLAN DEĞERLERİMİZ	Emre KURNAZ	21
BİLİNMEYEN BİR YERDE	Süleyman Berç HACİL	21
DÖN ARTIK GERİ	Kıymet AVCI	22
SİSLİ LİMANLARDAN	Rukiye TOKAŞ	22
KUDÜS	Büşra ÇAKKIR	23
ŞEHİR	Mehmet Özcan YASDIBAŞ	24
TUTUN ELLERİMDEN	Hale USALAN	25
GİDERKEN BIRAKTIKLARIMIZ	Süleyman Berç HACİL	26
RÜZGÂR ve HÜZNE DAİR	Elcan BAYRAM	27
İÇİMDEKİ	Umut KÖKSAL	28
TƏK ADAMIN FİKİRLƏRİ	Aqşin YENİSEY	29
RÜYALARDAN BİR ESİN	Selin SİVARİ	30
UYKU (Traduit par: Galip BALDIRAN)	Ülkü TAMER	32

EDITÖR' den

Sevgili Adım Dergisi Okurları,

30. Sayımızda siz değerli okuyucularımızla yeniden buluşabilmek, bizim için gurur ve mutluluk demek...

Bir yaşama adım attık aradan onlarca yeni yıl geçti. Büyüdük hayatın tam orta yerinde ve tam olmak istediğimiz kişi olduk... Kusurlarımız da bize ait, iyi yönlerimiz de. Yeni bir başlangıç için yeni bir yılı, yeni bir haftayı, hatta pazartesi günlerini beklememeliyiz. Bizim gerçekliğimiz gereği, sevgi ve aşk üzerine kurulu ve hayata da ancak bu şekilde eşlik edebiliyoruz. Doğada kendisini sevgi ile gerçekleştiren tüm varoluşa eşlik eden bireyler olmak gerekiyor. Bu yüzden her an yeni bir başlangıç olmalı ve sizi mutlu kılmalı...

Yeni yılda sevgi, kelam, umut sizlerle olsun.

Keyifli okumalar...

Adım Dergisi Yayın Kurulu

OTOBÜS DURAKLARI, GÜNEŞ VE KAYNAR SU

Pastoral manzarada büyük bir yalnızlık hâkimdi. Güneş sadece kavuruyor, yakıyor, duruma çok daha adapte olması beklenen bitkileri bile isyan ettiriyordu. Bitkiler küfretmez, sıkça solumaz, terini elinin tersiyle silmez, çığlık atmaz... Bitkiler delirmez. Deliremedikleri için sadece ürer, üretir ve ölürlür. Güneş altında kızarak ölürlür. Bitkiler delirseydi; belki yine de güneş altında kızaracaklar, can vereceklerdi. Ama en azından delirmiş olacaktı. Delirmiş olmak tüm sonuçlarından ve gerekçelerinden bağımsız olarak, güzeldir. Bitkiler bunu asla hissedemeyeceklerdi. Nefret ettim onlardan. Uçsuz bucaksız kavruk otlardan, arasında yiyecek bir şeyler arayan böceklerden, köklerinin dibinde geceyi bekleyen yılanlardan ve akreplerden ve örümceklerden ve farelerden... Durağın pleksiglas kaplamasında yansımamı gördüm. Terli, tükenmiş, çökmüş. Yapış yapış bir organik yağın... Kendimden de nefret ettim.

Pet şişedeki su o kadar ısınmıştı ki, şişenin içi buğulanıyordu. Hastalıklı görünüyordu su. Resmen atık bir sıvı madde gibiydi, hatta o bile daha iyiydi kuşkusuz. Ve önümde kavrulmuş otlardan başka bir manzara yoktu. Hayat böyledir. Güneş tam tepededir ve sıcaktan bunalarak, buharlaşarak, kusmak ve kusarak ölmeyi düşleyerek otobüs beklersin ve otobüs bir türlü gelmez ve elindeki su çok ısınmıştır. O kadar ısınmıştır ki içmeye kalksan kusturur seni, bunu bilirsin ama yine de içmek istersin. İçemezsin. Serinleyemezsin. Kusamazsın. Ölemezsin. Ve otobüs bir türlü gelmez. Sen belki gelir umuduyla, gelir de kaçırırım korkusuyla, basıp gidemezsin. Gerçi çoğu kez gidecek bir yerin de olmaz ama en azından bir bakkal bulup soğuk su almak için bile uzaklaşmak istemezsin. "Otobüsü kaçırırım", "Yolda görse de durmaz, yine beklemek zorunda kalırım" diye gidemezsin bile. Uzaktan büyükçe bir buzdolabı görürsün. Çok elektrik harcamasın diye neredeyse çalışmıyor sayılır, öyle olduğunu bildiğin halde buz gibi olduğundan eminsindir suyun. Sadece uzaktan görmekle yetinirsin. Ve otobüs asla gelmez. Ve güneş hiç inmez. Hep tepededir. Hep duraktasındır. Su hep sıcaktır. Ve otobüs yoktur. Hiç olmamıştır. Ama kimse söylemez sana. O kahırlar yağdırdığım durağa gidip oturana kadar belki binlerce insan görür seni; ama kimse söylemez. Bakkal dükkânından işaret etmez. Bitkiler çığlık atmaz. Yılanlar gitmen gereken yolu yassı burunlarıyla göstermez... Oturur ve beklersin, beklemeye değer bir şeyler varmış gibi. Oysa nereye gideceğin bile belli değildir. Gitmek isteyip istemediğini de bilemezsin; "Buradan gideyim de..." dersin, ama nereye gideceğini bilmeden gerçekten gitmeyi isteyebilir misin? Yoksa sadece gidecek iyi yerleri hayal ederek mi çıkarsın yola? Gidecek iyi yerler gerçekten varsa; en başında bu durağa nasıl düştün o zaman? Düşünmezsin bunları. Zaten bir yere gidebilecek olsan o iğrenç durakta oturup beklemezdin. Yürürdün. Bakkaldan suyunu alırdın, sıcak olan suyu beze döküp diğerinin etrafına sarar, ısınmasına engel olurdu. Ve yürürdün. En azından bir sonraki durağa kadar yürürdün; sadece daha ileride bir şeyler olduğunu ve ulaşabileceğini görmek adına. Ama yapmazsın. Yapamazsın. Başka bir durak olmayacağından korkarsın. Yolun olmayacağından. Hiçbir yere ulaşamayacağından... Bu kadar tırsak olmasan, korkun mantığını bu kadar köreltmese, korktuğun şeylerin gerçek olması halinde otobüslerin de en az ayakların kadar işe yaramaz olacağını da düşünebilirdin belki; ama korku böyledir. Korku böyle olmalıdır. Ve hava korkamayacağı kadar sıcaktır. O yüzden düşünmemek istersin tüm bunları. Sadece durakta beklemek; sonra da o fi tarihinin otobüsüne binip yok olup gitmek istersin. Tüm istediğin budur ve asla olmaz. Asla olmaması senin suçun gibi gelir; çünkü bir şeyler ters gittiye senin suçundur, öyle öğretmişlerdir sana hep. "Suçu başkasından önce kendinde ara..." demişlerdir mesela; sanki bu çok erdemli bir şeymiş gibi... Oysa suç öyle bir şeydir ki; gerçekte nerede olursa olsun; daima aradığın yerde bulursun. Ve otobüs gelmiyorsa suç senindir. Sen kesin geç kalmışsındır bir şeylere; hiç olmayan şeylere, olması veya olmaması konusunda en ufak bir etkin olmayan şeylere... Şoförü suçlayamazsın. Sefer saatlerini, UKOME kararlarını suçlayamazsın. Sen kaçırmışsındır bir şeyleri. Aksi fevriyelik olur zaten. Ne ayıp...

Saate bakmaya korkutur böyle bekleyişler. Ne kadar uzun beklediğini görmek işkence gibidir. Beklemenin üzerine birkaç işkence daha görmek gibidir. Sadece bitsin diye beklersin. "İstediyimi alayım ve gideyim." Öyle olmaz asla. Ama beklemek doğrudur. Uygur davranıştır. Öyle öğretilir. Sıra beklemek öğretilir, kırk beş dakika bir sandalye üzerinde 55 yaşındaki bir öğretmenin son nefesini verişini beklemek öğretilir, parana el koyacak hırsızların ininde müşteri temsilcisini beklemek öğretilir. Beklemiyorsan kültürsüzsündür, vahşisindir, uyumsuzsundur... Beklemeyi öğrenirsin ve beklersin. Beklemek güzeldir dersin, doğrudur dersin. Üstündeki pantolonun metal banka yapışına kadar beklersin. Yapışınca da, "Artık yapıştı, elden bir şey gelmez" der ve beklersin. Otobüs umurunda bile değildir artık. Gitmek, gidememek, bakkal, su, güneş ve bitkiler ve kavrulmak... Hepsini unutursun. Yapıştığın bir bank vardır artık ve tek mesele budur. Kendini, yapıştığın yerde tutabilmek... Hapishanenin sermayen olur ve sen sahip olamayacağın bir şeyi sahiplenir, kendini ona mahkûm eder ve hapishaneni sevmeye başlarsın. En nihayetinde; "senin" hapishanendir. Her yer bir hapis olabilir ve aslında her şey bir hapidir ve insan en kolay hapislere alışır. O kadar alışırsın ki saate bakman gerektiğini de unutursun. Zaten

gidecek bir yerin yoksa ve gitmeye de niyetin yoksa saate bakmanın da anlamı yoktur. Güneş hiç kıpırdamıyorsa ve sen iyice yapışmışsan olduğun yere; saatlerin de anlamı yoktur. Zaman yoktur. Sen sadece hiç kıpırdamıyorsa kavrulursun yavaş yavaş. Karşı çıkmazsın. Gitmeyi düşünmezsin. Akan terini elinin tersiyle silmezsin. Sen de bir bitkisindir; güneş altında kavrulmayı bekleyen bir bitki olduğunu, o tiksinti verici bitkilerden biri olduğunu anlamazsın bile. Anlayamazsın zaten, deli misin sen? İnsandan bitki mi olur hiç? Saçmalama. Otobüsünü anladığında boş ver, ne güzel bir yer buldun oturacak bu ıssızlıkta, otobüse binip ne yapacaksın? Nereye gideceksin? Ya sadece. Dur ve kavrul. Kavrul ve öl. Ölmek insan olmanın doğasında var zaten. Sanki kalkıp gitsen ölmeyecek misin? Durağını bıraktığına değecek mi? En iyisi otur durağında. Çiğlik atma. Delirme. Delirirsen her şeyini kaybedersin. Bu güzel durağı kaybedersin. Düşünme. Düşünme bunları. Durağında bekle. Hem, otobüs gelecek birazdan. En olmadı ona biner gidersin. Gelmezse de arama otobüs falan. Durakta olmak güzeldir. Hem burası senin durağın sonuçta...

Kafamı ellerimin arasında sıktım. Katlanamazdım bunlara. Şişeyi açtım, kaynama noktasına gelmiş suyu kafama döktüm ve yürüdüm. Hiçliğin ortasında, yol aramaksızın, yol bulmaya çalışmaksızın yürüdüm. Bitkileri ezerek, böcekleri ve akrepleri korkutarak ve yılanlardan korkmayarak yürüdüm. Yürüdüğüm yollarda duraklarında beklerken kavrulmuş bitkiler olmaksızın delirmeyi seçtim. Kayboldum. Kaybolmak bir yere ulaşabilmektir aslında, sadece hayal ettiğimiz yer olmaz kimi zaman. Sorun değildi benim için; zaten gidecek bir yerim yoktu. Kaybolmayı tercih ettim. Delirmeyecektim. Düşünmekten asla taviz vermeyecektim.

Altar PARSOY
ANKARA ÜNİVERSİTESİ-FEN FAKÜLTESİ
Kimya Bölümü
4. Sınıf

ÇİÇEK TAKSI

Bazı taksiler vardır taksimetresi yoktur; bu sebepten paranız o yolculukta geçmez. Hizmeti âlâdır, yanınıza sevdiklerinizi alıp yoldaş olabilmemiz de mümkündür. Fakat trafik kuralları bu yolculukta farklılıklar gösterebilir. Mesela, trafik lambaları dört renktir. Yollar, yokuşlara gebe olup dağlara paraleldir. Gideceğiniz adresi arıyorsanız ön koltukta, muhit civarı iyi bilen bir yoldaşınızın oturması gerekir. Vardiya teslim vaktine denk gelirsiniz şansınız yoldaşınız olacaktır.

Taksidedeki hizmet anlayışınız nedir bilinmez lâkin alışagelmemiş olmadığı aşîkârdır. İklim şartlarını göz önünde bulundurursak yolların engebeli de olması içinize korku salabilir. Ama yolu iyi bilen vardır ve her bir engelde taksinin hafif sarsıntılar halinde yolunda gitmesini sağlayacaktır. Gitmek istediğiniz adrese yaklaştığınızda korkunun yerini huzura teslim olduğunu anlamaya başlayacaksınız ve hedef doğrultusundaki adrese gelindiğinde taksidede kimsenin olmadığını şoför aynasından görüyor olacaksınız, çünkü yolculuğun başından beri şoför de, yoldaşınız da sizsinizdir.

Ceren BAŞTÜRK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

NEREYE İSTERSEN

Güzel dostum,
Bir şarkı insanı nerelere götürür?
Gözlerini kapatırsın,
Sadece güneşin ışığını hissedip...
Kaybolursun o an ritimlerinde.
Belki huzur bulursun
Belki acı duyarsın.
Kimini çok iyi anlarsın da
Kimini anlamasan da, anlarsın...
İşte o şarkılar var ya,
Sen nereye istersen dostum
Oralara sürükler götürür...

Gamze İNAN

Selçuk Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
4.sınıf

www.karikaturu.com

Erdil Yaşaroğlu © www.komikaze.net

DUVARLARLA SÖYLEŞİ

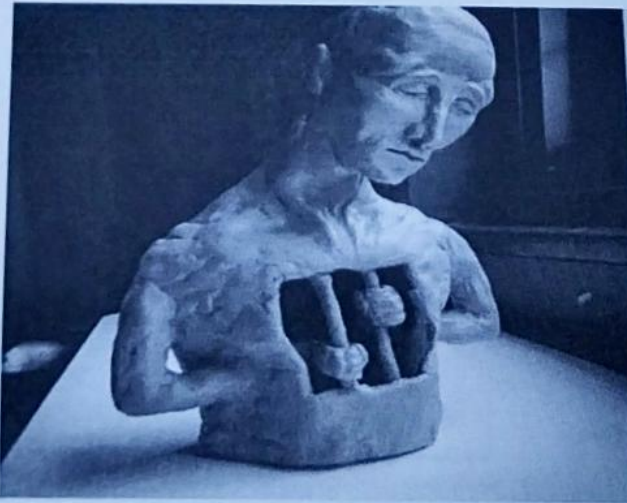
Günler bir yağmur damlası misali akıp giderken ömürden, zaman kavramını unuttur oldu ruhum... Güneş doğup batarken çıkar ay; ancak yıldızlar belirmediğinde gece olduğunu anlar oldum. Gözlerim kör, vücudum esir, aklım viran olmuş; gönlüm keder, düşüncelerim ise zifir dolmuş. Cümlelerim bir o kadar karmaşık, bakışlarım bir o kadar sert ama hüznüm mahmur, kederim derbeder olmuş.

Yalnız yürürken bir yolda, tek düşüncem olur da bazen, beni alır götürür o yoldan. Sessizce gelir yanıma, aldırış etmem ama bir de bakmışım ki ne yolda yürürüm ne de yolda düşünürüm. Akıl esip, ruhum gürleyince alır başımı giderim bendimden geriye... Sebep yok ya zaten, yürüdüğüm yol bir sonsuz ipe döner, ben bilirim; bitmez...

Derken böyle düşüncelere dalmıştım yine. Amma ve lakin bilirim ki yalnız bi' adam duvarları sever. Duvarlar en güzel arkadaştır. Ne kadar fazla ise yanınızda bir o kadar iyidir aslında. Bir dinleyen olmasın sevindirir insanı. Bir dinleyen ki hiç yorum yapmayan, yapamayan, buna gücü yetmeyen. Sizden büyüktür ne de olsa. Lakin konuşmaz, konuşamaz, dili yetmez. "Bre, kâh kalk bir hasbıhal ede, kâh kendini dinleye!" diyemez. Lakin ne hacet duyarsınız aslında o sesi bir bendinde...

Bir cevap vermek yerine konuşmaya devam edersiniz. Fütursuzca, içinizden gelerek, heyecanla... Umutlarınız, hüznünüz, kederleriniz, güneşiniz, ayınız, yıldızlarınız... Bilhassa artık bir bendi o duvarlar. Bir duvar bir bendi, iki duvar bir ben daha...

Aslında kimse konuşmadı şu zamana kadar. Kimse ses etmedi bana. Ne bir dur diyen ne de bir git diyen. Duvarlar bir vesile oldu bana. Bir özeleştirici vesilesi... "Ne oldum değil ne olacağım.", idi derdim. Susarken konuşmaktaki amacım. Düşüncelerim yardımcı oldu yeterince bana. Hiç olmadıkları kadar... Ben yine en iyi bildiğimi yapar oldum. Ne de olsa yalnız bir adam duvarlarla konuşmasını en iyi bilendir. Duvarlarla söyleşi eder, umurumu bir kenara bırakır, hülyalı rüyalara dalar ve kendimi sonsuz denizlere daldırırım...

Furkan TURGUT
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Mühendisliği
4. sınıf

KIYAS

Bizim oralarda kömür kokardı sokaklar... İnsanın burnunun ucunu yakardı karbon monoksit... Oksijeni damarlarımda hissetmeye çalışmakla geçti çocukluğum. Küçük bir şehirde yaşanan bilindik hayatları bizdeki. Sokağa çıkmak, tanıdık yüzler demekti bizim oralarda. Bende bizim oralarda aşk nedir bilmeyen, sadece düştüğünde dizlerindeki yaralar canını yakan ve ezan okunduktan sonra eve geldiği için annesi kızdığına ağlayan çocuğuydum. Sonra bir gün büyüdün dediler... Kimseyi tanımadığım bir şehrin ortasında kalakaldım bir başıma... Oysa ben kendimi annemsiz bir an bile düşünmezken, gecenin en kör anında onun bir daha asla yan odada uyumayacağını fark ettim. Bir yanık sesin şarkısı oldum sonra. "Beni Bul Anne" diyerek pencerelerde ağlamaklı bekler oldum. Bu şehir büyüktü, burnumun ucunu yakan karbon monoksit yoktu ve en önemlisi bu şehirde tanıdık simalara rastlamazdım sokağa çıkışlarımda.

Günlerden bir gün bir şarkıyken gördüm seni... Oksijenin ilk kez damarlarıma gidişini hissediverdim. Burnumun ucunu yakan kokun çocukluğumu getirdi bana, karbon monoksit kokulu geceleri ve tanıdık simaları bahşetti... Tanrının bana sunduğu çocukluğumu bir çırpıda yakaladım sarılışınla... En büyük bozkırın içindeki yalana inanıp takıldım benliğine. Söylemişlerdi 'bu şehir aldığını asla vermez' diye. Büyüdüğüm şehir yerine koydum seninle, burayı... Serabın altındaki gerçeği göremeyecek kadar kördüm. Bağnazlıklara kapattım gözlerimi... Yobazları attım bir kenara. Seninle sevdim bu şehri. Seninle bu bozkıra bir deniz kenarı huzuru verdim... Sonra... Sonrası yok işte... Cesaret ettim bir gece gerçeği görmeye... Ne deniz vardı burada ne tanıdık insanlar ne de karbon monoksit... Sen bile yoktun aslında. Sonra bir Ahmet Kaya şarkısı daha oldum kendimce... Sen benim 'Hiçbir şeyimsin' dedim gecelerce. Tanrının bahşettiği çocukluğum alındı elimden... Artık düştüğüm için acımadı canım senin gidişine acıdı. Annem kızdığı için ağlamayı unutan gözlerim gidişinle akıttı yaşlarını... Yobazlığın içine gömülüp kaldım en büyük bozkırda. Bir semazen olup döndükçe, yüzyıllarca tutuşup üst üste yandım ve bir Anka kuşu misali kendimi küllerimden yeniden yarattım...

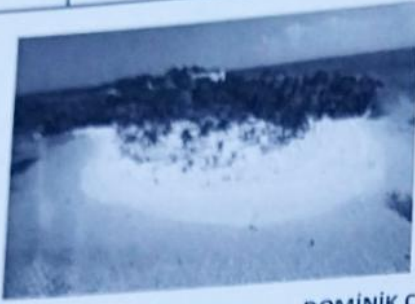
Büşra ÇAKKIR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Bölümü
4.Sınıf

AZİZİM

Evvela azizim,
Herkesten ve her şeyden önce,
Onu görmek isterim bir zaman daha.
Bir zaman daha varsa eğer;
Yarım kalan renkleri tamamlayalım
Onunla beraber.
Sonra azizim,
Bir kez daha gitmek isterim yanına,
Bir kez daha olursa eğer ;
Mevsimler çizmek isterim ona
Sarılar, yeşiller bir de maviler...
Ve azizim,

İzin ver, biraz daha kalayım,
Biraz daha olursa eğer;
Gidişleri silmek isterim zamandan,
Zamanlara hiç dokunmadan...

Betül GÖKSÜN
ANKARA ÜNİVERSİTESİ
Gıda Mühendisliği
3. Sınıf

DOMİNİK CUMHURİYETİ

Dominik Cumhuriyeti Karayipler'deki Hispanyola adasında yer alan bir ülkedir. Başkenti Santo Domingo, ana dili İspanyolca, para birimi Dominik Pesosudur. Ayrıca Kristof Kolomb'un yenedünyayı keşfinde ilk ayak bastığı yerdir. Avrupalıların Amerika kıtalarında ilk oluşturdukları yerleşim olan Dominik Cumhuriyeti, özellikle son senelerde Karayipler'in en lüks ve gözde mekânlarından biri haline gelmiştir. Santo Domingo'dan sonra gelen en önemli şehri Punta Cana'dır.

Türkiye'den bu ülkeye vizesiz giriş yapmanız mümkün oluyor. Fakat bu ülkeye giriş-çıkış yapmadan evvel valizlerinizi havaalanında bir güzel sardırınız aksi takdirde ne ile karşılaşacağınızı bilemiyorsunuz. Keza otele geldiğinizde benim gibi valiziniz açılmış bütün eşyalarınız dağıtılmış ve içinden güneş gözlüğünüz çalınmış olabilir ve bütün güzelim tatilinizi gözlerinizi kısarak geçirebilirsiniz. Havaalanındaki görevliler, böyle bir durumla ilk defa karşılaştıklarını söylemiş olsalar da, benim başıma gelen bu üzücü gerçeği değiştirmeyeceği kesindir. Gezi-me üzücü bir şekilde başlamış olsam da bu ülkenin havasını, suyunu görünce unutmuştum başıma gelenleri. Masmavi okyanusu, palmiye ağaçları, bembeyaz kumsallarıyla kartpostalları aratmayan bir manzarası vardı. Yılın her ayı havası sıcaktır. Fakat bu güzel adaya Ağustos ve Ekim ayları arası kasırgalar meydana geldiğinden diğer aylarda gelmenizi tavsiye ederim. Ülkede resmi para birimi Dominik Pesosu olmasına rağmen, Amerikan Doları neredeyse her yerde kabul görmektedir. Dominik halkı pazarlığa açıktır. Taksiye bindiğinizde, bir şeyler alacağınızda pazarlık yapabilir ve istediğinizi yarı fiyatına çok rahatlıkla elde edebilirsiniz. Ek bilgi olarak ise, vereceğiniz 3-5 dolar bahşiş size çok iyi bir hizmet sağlar. Çünkü bu ülkenin her yerinde bahşiş ön plandadır.

Dominik mutfağı ise bulunduğu konumundan olacak ki deniz mahsulleri harika. Yemeklerini yaparken bol baharat, soğan, sarımsak kullanıyorlar. Bunun yanı sıra pirinç, pilav, mısır, bezelye de ön planda tutuluyor. Bu ülkede hayvancılığın da gelişmiş olması et yemeklerinin de bolca görülmesine sebep oluyor. Tropikal meyvelerinin harika olduğunu söylemeden geçemem. Özellikle Mangu denilen muz püresini günün her öğünü afiyetle yiyebilirsiniz. Mama Juana adında kendine has bir içkisi vardır. Tam olarak hâkim olmasam da içinde Don Ramon otu, kırmızı şarap, rom ve bal bulunuyor.

Bu ülkede kaldığınız süre boyunca yapacak çok aktiviteleriniz olacak ve harika manzaralar göreceksiniz. Mesela, yunus balıklarıyla yüzebilir, onları daha yakından tanıyabilirsiniz. Eğer balık tutmayı seviyorsanız DeepSea Fishing yapabilirsiniz. Fakat bizim şansımız olacak ki, balık tutmaya gittiğimiz zaman dalgalar 15 FİT (yaklaşık 4-5 metre) geçiyordu ve bulunduğumuz teknenin yetersizliğinden dolayı geri dönmüştük. Bu durumu-muz aslında şansa bağlı olduğundan yapacak bir şey yoktu. Umarım siz gittiğinizde güzel bir okyanus sizi bekliyor olur. Bunun yanı sıra, Scuba Diving yaparak okyanusu keşfe çıkabilir, sualtının güzelliklerini görebilirsiniz. Son olarak, kendinizi ödüllendirmek isterseniz tatilinizin bitimine yakın okyanusun ortasında yoga yaparak ve masaj yaptırarak evinize dinlenmiş bir şekilde geri dönebilirsiniz.

Ek olarak belirtmem gerekirse, bu ülkede çoğu kişi İngilizce bilse de gelmeden önce işinize yarayacak bir kaç İspanyolca kelime öğrenmeniz iyi olacaktır. Eğer buralara yolunuz düşerse umarım verdiğim bilgiler işinize yarayacaktır. Hoşça kalın...

Melike ÖZKAN
Fransız Dili ve Edebiyatı
2015 Mezunu
KANADA

DELİ TEKİN

Terk ediyorum burayı! Sizleri zaten çoktan terk etmiş insafınız. Yozluğunuzdan bir habersiniz ve sadece kendinize imanınız. Hep ağzınızda imtihanınız... Görüyorum ki kalmamış hiç izanınız. Biliyorum umurunuzda olmayacak... Becerebildiğim şey sadece ah etmek. Günahtan korkanları, günahlarını terk etmek... Ajitasyon mu? Bazıları bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmez ajite olmuş hayatlarını çekerken. Terk ediyorum burayı!

Deli Tekin'in deliliği lakaptan değil sakin bir kasabanın kirli geçmişinden kaynaklı bir varoluş biçimi. Tekin dediğin, tekinsiz bir sahil kasabasında sokakta yaşayan iyile kötünün mücadelesinden arta kalanlarla hayata tutunan bir garip meczup... Alkole merakı ilk başlarda üşümekten; şimdilerde ise dönülmez bir bağımlılıktan kaynaklanıyordu muhtemelen. Onun dilendiğini düşünmez kimse yanına geldiğinde. Çocukça bir tavırla "Harçlık vaaa'mı harçlık?" demesiyle birkaç kuruş koparır. Acıma duygusuyla karışık sadaka mahiyetinde veren de olur, kibirli bir bilmişlikle inancına dem vurup "Bak içmeyeceksin!" diyerek veren de... Din nedir çok bilir mi bu delirmiş gariban bilemem, ancak işini görmek için herkese eyvallah edecek kadar kaşarlanmış vaziyettedir. Bir de en aşağılayıcı biçimde eşcinsel taklidi yaptırmak için "Ay kız Tekiiiiin, sen parayla ne yap'can ayol!" minvalinde cümleleri oldukça sık duyar. Bu davranışlara alışmış ve onları güldürdüğünü sanarak, hem de bir menfaat emaresiyle bu hareketlere bet bir karşılık veren Tekin "N'apayım kıız bir şeyler alacağım." Der saçma sapan tiz bir gülüşle birlikte kırık bir yön verdiği elini hızla sallayıp bir an önce parayı bekler.

Bunun kötü bir şakalaşma olduğundan ne kadar haberdar olduğunu anlayamadığım Tekin bir yana, erkekliliği mensup olduğu türün sadece bir cinsi olmaktan çok daha anlamlı sanan insanların varlığını görme sebebidir bu günübürlük hareketler. İçinde olduğum topluluğun mizah anlayışını anlamaya çalışmak, ancak kendi ihtiyaçlarını giderebilecek düzeyde bir çocuk masumluğunda ortalarda gezinen bir meczuba yaklaşım tarzı da beni oldukça zorlar halde.

Eskiden çıkartma bölgesi ilan edilmiş dört yanı paslanmış tel örgülerle çevrili askeriyenin terk ettiği bir tepede kazılmış bir siper çukuruna, gazeteleri kumaş kırpıntılarını doldurup üstüne birkaç ondülin atınca bir yuva yapmış kendine. Ara sıra kalacak yer gösterenler olsa da dinlememiş; orada kalmaya devam etmekte... Eskimiş kıyafetlerini verenler var aslında ama o her daim aynı kıyafetle gezmekte. Hep soracak olurum aslında Tekin'i bu hale getiren ne? Doğuştan bir hastalık mı ya da başına gelip taşıyamadığı hadise mi var; varsa bu hadise ne? Ailesi var mı, varsa nerede?

Bu düşünceli bakışlarımı fark etmiş olsa gerek kasabada ki kahvehanelerden birini işleten, şurup gibi çayını sabahları içmekten zevk aldığı pek de konuşurken görmediğim İsmail dayı bir sabah yanaştı ve ortada gezinen Tekin'e bakarak anlattı bildiği kadarıyla Tekin'e olanları. Kirli geçmiş dememe sebep olan da bulunduğum yere iyiden iyiye kızgınlığımı arttırdanda o sabah çayını içerken duyduklarım olmuştur. Bilinen tek şey Tekin'in babasının küçük yaşta öldüğü... Neden öldüğünü sorgulamamışlar. Aslında ailesi topraktan zenginmiş, babası ölen Tekin'in küçüklüğündeki yoksullukları bu toprakları işleyememekten gelmiş. Anası, bir küçük Tekin ve bir kız bebek ile ortada kalmış, ne aileden ne efrattan el uzatan olmamış. Demelerine göre hem öksüz hem yetim olan Tekin'in babasına kaçan kızını, dedesi hiç affetmemiş; elini eteğini kızının üzerinden çekip onu kaderine terk etmiş. Tekin çocukken son derece normalmiş. Ta ki kardeşinin karısına mirası toprakları satıp göç kararı veren annesi amcasının hırsına kurban gidene kadar... Önce yengesini hiçbir şey almadan gidebileceğini söyleyerek kovmuş amcası, azıcık direnmeye kalkan kadına sonra bin bir yalan, bin bir iftira... Üzerine yapışan yaftalardan sokağa bile çıkamayan kadının evine girmiş bir gün. Duyanlar bir iki çığlık duymuş sadece, görenler yüzüne elini bastırılmış bir karaltı. Ertesi birkaç gün sessiz...

Muhtar kalkıp gitmiş, Tekinlerin evine camdan süzmüş içeriyi. Tekin yerde yatıyormuş. Dayanmış jandarma ile kapiya, içeride başı taşla ezilmiş bir bebek bir çocuk... Kesilmiş bilekleri kadının, her yanı morluk içinde... Sonra amca itiraf etmiş suçu, ama nafile. Şahit bile çıkmamış olan bitene. Şahit olan bir yara izi tecavüzünün yüzünde. Olan olmuş geçen geçmiş o yüzden koparabildikleri kadının ellerinde. Anne dayanamamış bu aşağılık girişime son vermek istemiş bu hayat biçimine. Hayatta kalmak bir şans denir çoğu zaman, annesine tecavüz edilmesine şahit olan Tekin ölememiş şanslı bir şanssızlıkla. Kim tedavi etmiş o sıralar neredeymiş bilen pek yok, bir kaç zaman gören olmamış

Tekin'i. Dedesi evine almayınca o evde büyümüş artık aklı yarım Tekin'i nenesi. Gençliğe yüz tuttuğunda o da göçüp gitmiş yanından. O günden sonra böyle dolanır olmuş etrafta kim ne verirse onu yer kim nereye çekerse oraya gider olmuş. Geceleri o tepeden geçerken İsmail dayı Tekin'in çılgınlıklarına koymuş birkaç sefer. Kendi kendine diyor, herhalde çocuğun kâbusları o günlerden eser...

Üşüdüm... Battaniyeden medet ummaktayım. Bir kalorifer peteğine dayarken sırtımı, onu anmaktayım. Oda sıcaklığında avuçlarımla arasındaki kahve... Tüm dünyaya senin üzerinden çare aramaktayım. Sulanmış burnumu çekerken pişmanlık doluyor zihnim. Cahillik yetmez pervasızlığı tanımlamaya. Hani insan sadece kötü veya sadece iyi olamazdı? Bu kokuşmuş zihinleri kim ortaya çıkar-
dı?

Kalbim iyice kararış ve kendimi verdiğim melankoliye hapsolmuş biçimde iyice takibe alıyorum Tekin'i. Bir iki sohbet etme girişimim oluyor fakat o artık geri dönülmez bir zekâ dehlizinin içinde kaybolmuş durumda. Benim ona olan ilgim ise homofobik şakaların sahiplerinin pek bir ilgisini çekiyor. Kendi aralarında beni gördüklerinde fısır fısır konuşmalar seziyorum pek anlam veremesem de. Onun hikâyesini dinledikten sonra yaşadığım acıma duygum tüm bedenimi kaplıyor. Dünyanın acımasızlığına olan sabrım daha bir azalmış biçimde hem ona ara sıra bir içki ısmarlıyor hem kendim çokça içiyorum o dönemde. Başka yerlerde başka insanların dramlarına takıyorum kafayı Tekin üzerinden bir yorgunluk bir başkalaşma çöküyor üzerime. Sorguluyorum ve dert dolu vazifeler alıyorum nedensizce.

Bir gece acıkıp bir yarım ekmek doldururken kendime yine aklıma geliyor Tekin. Bir yarım daha hazırlayıp kaldığı tepeye doğru gidiyorum birlikte yeriz diye. Vicdanımı susturmanın yollarını arıyorum. Nefes nefese çıktuktan sonra bakıyorum kuyusunda yok Tekin. Sesleniyorum karanlığa birkaç kez. E delidir ne yapsa yeridir diye geçirip içimden dönmeye karar veriyorum. Dönüş yolunda artık iyice hazzetmediğim topluluğun üyelerinden biri kafası iyice güzelken çıkıyor karşıma. Densiz bir cesaretle:

-Sen de mi alıştın moruk bizim kıza? Belliydi etrafında dönmenden. Teknededir şimdi o sıranı beklersen alırsın payını. Yalnız öyle bi'yarım ekmekle olmaaaaz.

Anlamazlığa vurup eve gitmek sığmıyor kalbime. Kafamda oluşan sahneler, sınırimi iyice köpürtüyor. Bir hissimle herife çarpıp deviriyor, sahile doğru koşmaya başlıyorum. Teknelerin sırasında sahil boyu bir ileri bir geri birkaç tur... Sonunda bir ses çalınıyor kulağıma ağır bir duman kokusu burnumda. Anlaşılmaz konuşmalar gülüşmeler arasında bir ağlama için için ve de hıçkırma hıçkırma.

-Yapma yapmaa! Anneciğim yapmayın yapmayın!

-Kız bak yarın aç kalmayacaksın, şarabın da olacak sık dişini işte.

Tanıyorum Tekin bu, salyalarını toparlayamayan ağızlarından çıkan gülüşler arasında delicesine ağlıyor inliyor. Delicesine... Delirmeyi şaka zanneden delirmeye meraklı bir topluluğun içinde... Bağırarak atıyorum tekneye. Farkında olduğum sahne gözlerimin önünde. Boğazına kadar pisliğe batmış bir nefsin doğurduğu pis nefesli adamların, pis nefesleri karşılıyor beni. Erkekliğinden medet uman, nerede bir eşcinsel görse aşağılayan, gördüğünde şiddete meyil edenler iş başında. Sert ve hunharca yükleniyorlar Tekin'e. Göğsüm hırısından çatlamak üzere.

-Sıranı bekle be işte! Görüyoruz birkaç gündür sen de niyetlisin?

Sinirden elim ayağım boşalmış saldırıyorum birine. Ani bir arbeye derken son hatırladığım şey, bir balıkçı küreğinden kendimi sakınmaya çalıştığım... Hastanede birkaç gün yetiyor bedenimdeki yaraların iyileşmesine, ancak ruhum insanlara doldurduğum kin ve nefretin esaretinde artık.

Karanlık... El yordamıyla dahi ilerlemek mümkün değil. Ölümü hissetmek bile bu kadar ürkütücü olmamıştır. Her saniye daha ürkütücü, daha korkunç yaşamak... Attığın çılgınlıkları sanki kara delikler yutuyor hiç yankılanmıyor. Halen hayatta olduğunu anımsayabilmek için gözlerin sınırlarını zorluyor. Küçük bir ışık huzmesini yakalamak yeniden doğmak kadar mutluluk verici olacak belki ya da zaten yorulmuş olan kalbine daha çok korku salacak dehşet verici şeyleri gösterecek.

Bazen görememek, çözememek, düşünmemek; her şeyin farkında olmaktan daha huzur verici... Artık zaman ses veriyor sanki. Saatin tik takları gibi her aldığın soluk. Öyle korkutucu ki hissiyatın aldığın nefesi bırakmayı unutacak kadar çok hormon geziyor damarlarında. Attığın her adım, sendele-

yerek kat ettiğin her santimetre, kilometreler boyunca üzerine yüklü onlarca kilo ağırlık taşımış kadar yoruyor. En kötüsü ise, çıkış umudun giderek azalıyor bu muammadan. Umut tükenince hayat tükeniyor.

Yalnızsın... Hiç olmak istemediğin kadar... Daha bir inanmak istiyorsun yaratının varlığına... Dualar, sığınacak tek silahın olmuş. Bedenini kaplayan fırtına öylesine sert ki... Dilin dolanıyor, sözler ılgıt ılgıt terler boşanıyor tüm gözeneklerinden. Dünya üzerindeki bütün sıkıntılar aynı anda aynı yer-varlığın her zamanki gibi sinir uçlarının aldatıcılığında beliriyor. Sanki başkası dokunuyor tenine ilk defa bu kadar yakından fark ediyordun bedenini. O an gerçekten var olduğuna şükretmekle hiç olmazsa, aslında var olduğunu zannettiğin ancak aklınla ve iradenle bir yerlere oturttuğun ne varsa aslinde var olmasa ne iyi olurdu, diye düşünüyorsun. Düşünce, bilinç bunları zaten o ilahi güç hissettirmiyor mu? Yoksa hissettirmiyor mu?

Duygular... Tüm suç onlarda, her şeyin ana fikri onlarda saklı ve sende bu noktaya getirende onlar. Yaşanılanlara verdiği tepkiler artık saniye saniye sona geldiğini hissediyorsun bu ağır travmanın bir bitişi olmalı. Hayırlı ya da değil sonuçlarına katlanmanın kolay bir yolu olmalı. Böyle acı çekmek, çıkış yolu aramak ve en kötüsü kesin ve net bir şekilde bu çaresizlikte kaybolmak daha kötü. Bütün bu psikolojik durumdan, bu kötüsü karanlık ahvalden bir kaçış yolu olmalı. İnsanı, o karanlık gecenin önceki bir kuş sesine kavuşmuş kadar etkileyecek bir çıkış yolu. Her şeyi gösterecek ama gözlerini kamaştırmayacak bir ışık, bir annenin kucığında ki evladına şefkatle sarılması kadar güven ve huzur verecek bir mucize. Bu mucizeye olan öylesine bir inanç duymalı ki gerçekleşeceği ana kadar olan savaşıma gücü bulmalı. Yeniden silkinip karanlıktan aydınlığa, yalnızlıktan yeni paylaşımlara, buhranlardan kendi ayakları üzerinde duran karakterli bir insana götürecektir bir mucize. Bu mucizenin temel taşı duygularında saklı aslında. Olan biten her şey düşüncede, kendi mecaz âlemin de sarılmıştı başına ve tüm zorluklar hissettiklerinin sonuçlarıydı.

Evde birkaç alkollü gecenin ardından çay içmeye gidiyorum kahvehaneye. Dudağımdaki kuru yaraktan sızlata sızlata çayı içmeye çalışırken Tekin geçiyor önümden. Bakıyor yüzüme. Gülümsüyor boş ver dercesine. Kocaman bir düğüm kilitleniyor boğazımda gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Yine şahit yok. Kimsenin kimseden şikâyeti yok. İsmail dayı elini omzuma yaslıyor. "Allah'tan ümit kesilmez.", diyor. Tekin bir iki adım koşup hiçbir şey olmamış gibi sabah sokağı süpüren çöpçüye doğru bağırıyor.

-Harçlık vaaa'mı harçlık? Çöpçü "Sen akşam yolunu bulmuştundur." deyip saviyor başından pis bir gülüşle. Tekin Sahile doğru kayboluyor. O sabah çay parasını almıyor İsmail dayı benden. İç çekerek bana...

-O evden çık gardaş, o ev seni boğdu. Tekin'in anası ve bacısı o evde can verdi. Bilmiyordun belli ki. Ödediğin kira Tekin'in amcasına gidiyor. Sen o evde durma.

Ayak tırnağımdan saç telime kadar azap dolaşiyor bedenimde. Her şeyi sorgularken nerede yaşadığımı sorgulayamaz hale gelmişim. Göz göze dahi gelemem artık burada yaşayan kimseyle. Ayağımdaki tozu dahi yıkayacağım gittiğim yerde. Son defa İsmail'in kahvehanesine uğruyorum. "Ben gidiyorum dayı bir daha dönmem. Gittiğim yerde deliremezsem. Dönemem."

Terk ediyorum burayı! Gücüm yok sizleri yok etmeye ya da bütün kötülerle baş etmeye. Nasıl yaşıyorsunuz anlayamadım. Anlamaya da meylim yok zaten. Bir deliyi düşlerim bazı zamanlar. Ona Anlatırım kendi kendime konuşurken. Anladım senin gibi olamayacağım, insafsızların arasında. İnsan denen yaratılmışların şerri sığındıkça artacak. Kendi dehlizimi aramak için, terk ediyorum burayı!

Aykut ÇAVDAR
KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ
Arkeoloji Bölümü

AŞK İNCE BİR SIZIDIR

Mevsimler yavaş yavaş geçiyor,
Ruhumun derinliklerinde kayboluyor bahar yağmurlar,
Yüreğime düşen damlalarda yeşeriyor sevda çiçeğin.
Güneş ışıklarında toplamaya çalışıyorum kaybettiğim cesareti,
Kar tanelerinin soğukluğu dağların dumanını yok etmeye yetmiyor,
Dokunuyor usul usul yüreklerimize yalnızlık,
Ve birbirinden ayrı düşüyor iki can bir dağ arasında.

Zamanın; akrep ve yelkovanın arasına sıkışmış mutluluğumuz,
Bir an hayalin geliyor gözlerimin önüne,
Sevgin yeniden filzleniyor yüreğimde sarmaşık gülleri gibi.
Adım adım yaklaşıyorum düşlerimde sana,
Hüzün yüreğine yıldızlar kadar uzak olmalı,
Mutluluk gölge gibi nereye gitsen peşinden gelmeli,
Umutların kuşkanadı kadar temiz olmalı yüreğinde,
Sessiz kalmamalısın sen sevgilim,
Ben dudaklarının arasından dökülecek kelimelere hasretim.

Sevgi güneşimiz her gün aydınlatırken yüreklerimizi,
Fırtına gelip güneşimizin üzerini kapladı,
Rüzgâr her estiğinde hüznlerimiz çoğaldı.
Bir kor karanlıktır yüreğimizi daraltan,
Senin gözlerinden yaş olarak akan, benim yüreğimi kanatan,
Bir gün sevgim dudaklarından kalbine doğru akacak,
O zaman kaybolacak kor karanlıklar ve sevgi güneşimiz yeniden doğacak.

Sümeyye GENÇTÜRK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
4. Sınıf

ESTETİK VE BAKIŞ AÇISI

Neden tek bir enstrümanla her tarz şarkı çalınmaz? Neden bir enstrüman çalındığında orijinalinde olanla aynı hissi vermez, ya da neden siyah bir gelinlik olmaz? İşte tüm bu soruların cevabı, görmek istediğimiz ya da duymak istediğimiz histe, yani olmasını istediğimiz estetiktedir.

Aslında estetik hayatımızın her yerinde, her anında vardır. İyi veya kötü, güzel veya çirkin... Bana göre asıl estetik onu gören gözlerdedir. Hayatta her şey aslında bizim görmek istediğimiz gibidir. "Güzellik bakanın gözlerindedir", der Fransız bir atasözü. Her insanın estetik anlayışı farklı olmalıdır. Bakış açısı, estetikle iç içedir. Güzel bakarsan, güzeli görürsün. Öyle ya, padişah Kerem'e Aslının çok çirkin olduğunu, onu nasıl sevdiğini sorunca " Siz bir de onu benim gözümden görün.", dememiş miydi? Eğer herkesin estetik, güzel anlayışı farklı olmasaydı tüm erkekler Kerem'in Aslı'sını sevmez miydi? Ya da Âşık Veysel "Güzelliğin on para etmez bu bendeki aşk olmasa...", derken yine sevgiliye olan bakış açısından bahsetmektedir.

Zanaat ve sanatı birbirinden ayıran şeyde estetik değil midir? Picasso'nun birkaç fırça darbesiyle var olan resmi ile bir ustanın çamur ve sudan yaptığı çömlek neden birbirinden farklı tutulur? Çünkü yalnızca biri beğenilme kaygısı taşınarak yapılır. Yemek masasını hazırlamanın bile kuralları vardır. Çatal bıçak düzeni gibi... Buradaki tek amaç göze hitaptır. Biz bile evlerimizde makarnayı direk haşlayıp yemeyiz. Öncelikle onu göze hitap eden bir şekle sokmak için emek harcarız.

Bir nesnenin ya da olayın bakış açısı, estetik açısı her insan için farklı olmalıdır. İnsanların estetik anlayışını, güzel anlayışını yapbozların parçalarına benzetirsek eğer, her bir farklı anlayışın, görülen bir araya gelişi ile asıl estetik ortaya çıkacaktır.

Çiğdem ÇATAL
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

SENİ SEVMEK

Uçamaz mı insan mutluluktan?
Sevmek kanatlandırır,
Hele seni sevmek, gökyüzünde
Özgürlüğü koklatır...
Açamaz mı gökkuşağı gibi bin renk gözlerinde
Sevmek bir yağmur gibi düşerse yüreğine
Hele seni sevmek yeryüzünde
Sonsuzluğu anlatır...
Kapılıp gidemez mi insan sesinde?
Sevmek bir rüzgâr gibi eserse yüreğine
Hele seni sevmek ruhun ufkumda
Yelken açtırır...

Hale USALAN

SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

KÖŞE BAŞI

Köşe başındaydı ya eviniz,
Camlarından ay sızardı geceleri
Bazen sen belirirdin usulca;
Geçerdin bir pencereden diğerine...
Usulca süzülürdü sevdam ardına
Ki her defasında, bilmezdim...
Aynı en uzak yıldızlar mesafesinde...

Sokağa taşardı neşen, ben değildim tek aşığın,
Kaç sokak öteden
Görülünce ay gibi ışığın
Damları birçok sevdalın.
Köşe başına sinerdi, gözler pencerede
Gölgene de razıydık, yeter ki bir geçeydin...
İçimiz dışımız sendin.
Ah, tanrıların zamanında bir mabet olurdu
Adımladığın her yer, bereket filizleriyle dolardı
Her bir aşığın bir köşe başında
Sana ilahiler sunardı...

Sen bunlardan habersiz, şen uykulara dalardın gece
Âşıkların, ışıklar sönene dek
Gece pervanesiydi pencerede...
Can verirdi hepsi, açsaydın pencereni
Ya da azıcık aralasan,
Kırk ilmekli, ipek perdelerini
Yeterdi her aşığın
Can verip canan'ına uçmağa...

Köşe başı mabedimiz, uzak diyarlarda olsaydı
Mesela Endülüs kaçağı, İber yarımadasında
İnce kıvrımlı bıyıklarımız,
Matador duruşumuz,
Ve bağlama artığı çalgımız,
Mayıs sonunda balkon altı
Ürkek "Cyrano" şiirlerimiz
Serenat yaptırırdı: "Ey Esmeralda!"

Köşe başındaydı ya eviniz
Dört koldan İstanbul olurdu
Her yolun sonu eviniz olurdu
Hadi diyelim Eminönü ötede
Lakin yolu sizin evin önüydü
Öyleydi,
Öyle de olurdu...

Tılsımlı kaldırımlarından kendimden geçer gibi
Ne ara geldiğimi çözmeden kapındaydım
Ellerimde kan kırmızı, yürek parçası karanfiller
Dilime doladığım Orhan Veli şiirleri
Umutsuzca okurdum pencerede, içimden
Cesaret edemedim ki hiçbir zaman

Köşe başındaydı ya eviniz,
Balkonları oyma demirlerle süslü,
Bakışların delip geçerken insanın içini,
Oyulmuş demirler benden hüznü...
Senin olduğun her köşe erişilmezliğin cennetiymi oysa
Tek bir gülüşün, tüm iyiliklerin cinnetiymi...
Tek bir gülüşün, bir meleğin gülüşü...

Köşe başındaydı eviniz...
Ve taşındıktan sonra siz,
Eksik kaldı, yarım kaldı her köşe başı,
Bu diyarlar sensiz kaldı,
Biz de bir daha hissedemedik,
Vücudun neresinde çarpıyorsa kalbimiz...

MEHMET ÖZCAN YASDIBAŞ

**Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni**

(Fotoğraf: Hakan POTUL)

LAİK BİR HİKÂYE

Rendez à César ce qui est à César et à Dieu ce qui est à Dieu

Aydınlanmıştı insan. Atmıştı üzerinden bin beş yüz yıllık korkuyu. Öyle bir korku ki karşısında bulunduğu herkesi diri diri yakan, eğer gönlü el vermezse ip ile asan ama her türlü öldüren. Çıkıyor o taşın üzerine kapkara bir adam, okurdu sözde Tanrı'nın öğretilerini. Bilmezdi insan. Hâlbuki okuduğu bir peygamberin değil, dört farklı yazarın ağzından çıkan... Ölüyordu Sezar'ın laik Avrupa'sı... Yunan öğretileri de yoktu ortada. Tam ortada, doğan güneşin merkezinde duruyordu dört ayaklı Vatikan. Parayla din satıyordu bastığı her toprağa, aynı yağın içinde gün boyunca kızaran patates gibiydi ayırım gözetmeme konusunda.

Aydındı insan. Ölmemeyi ve öldürmemeyi öğrenmişti. Yeni bir Güneş doğdu Arap diyarından, ışık saçtı Bağdat'a, parıl parıl parladı İstanbul'da. Ama ihtiraslarına yenik düştü insan, o güneşi de kararttı ardında. Ne de olsa şeytan işiydi bilim. Baş edemeyince pek görkemli yeni Sezar'larla, sığındı Tanrı'ya o da büründü karalara.

Aydınlanacak insan. Başka bir adam çıktı Şark'tan. Ne bir Sezar, ne bir Aristo'ydu görünüş bakımından. Erzurum'da ekip Sivas'ta büyüttü on beş milyonun tohumunu. Dinler yönetemezdi artık insanoğlunu. Birinin hukuku varsa diğerinin duası oluyordu her seferinde. Sevmedi Avrupalı Sezarlar onu. Silah satmak konusunda burger menü, bilim satmada tavuk menü gibiydiler. Ama fikir vermeye gelince pek cimriydiler. Satın alma departmanları da iyi çalıştı. Önce bir milletin evindeki tencere tavayı, sonra göğsündeki onurunu almaya çalıştı. Satmayınca namusunu istediler. Onu da vermeyince Sezarlar Papalara dönüştü. İhtiraslarına yine yenik düştü. Fikirler olmayınca silahlar dövüştü.

Aydınlanabilirdi insan. Pek sakallı adamlar çıktı orta doğudan. Bitmedi insanın yönetme derdi. Fikir, salgın hastalık gibiydi. Ulaşamayınca ihtiraslarına yakıp yıktı insan. Tanımadı kendinden olmayanı. Sadece toplumu değil, tarihi de kendine düşman gördü. Kutsal, anlamını yitirdi ve yeni Sezarlar tekrar geldi. Parayla fikir sattılar. Müşterileri de yine kendilerinden seçtiler. Sözde Sezarlıklar çıktı ortaya. Onlar da topluma laiklik sattılar. Onuru kanlı parayla aldılar. Namusa takas usulü sahip oldular. Ama bir millet vardı ki Hitit diyarında, Truva surlarının ardında, denizden hendek örülmüş üç bir yanına... Büyüdü on beş milyon verdi mevesini; sahip çıktı gururuna. Kirletmedi ak alnını bir daha. Secdeyi de bildi kürsüyü de... Mahremdir, dedi, özel hayat. Pek kurnazdı o şarktan gelen adam.

Aydınlanıyordu insan. Çağ dışı dediler onlara, doğrudur. Çağ açıp, çağ kapattı o insan. Çağlar geri onlardan... Yazdı marşını küllerinden doğdu bir millet, alfabe dedi, devlet dedi, millet dedi nesl-i asmin. Akli hür, vicdani hür insan işte böyle doğdu o Hitit diyarından, adam olmaktadır dedi bayrağa iman, şaşıtı kaldı Sezarlar böyle temiz vicdanlara. Adam olmaktadır dedi o şarktan gelen adam, "Laiklik, adam olmaktadır!"

Doğukan CANBAY
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
1.Sınıf

TOZLU RAFLAR 1

MUSAVVER KAMUS-I SAİD FRANSIYZCA – TÜRKÇE SÖZLÜK

Âmire Matbaası Maarif-i Umûmiyye Nezareti – 1918 İstanbul

Yazar: Kemal Paşa-zâde Said

Yusuf Ağa Yazma Eser Kütüphanesi – YB11333

Tanzimat dönemi diplomat ve devlet adamlarından Ahmet Kemal Paşa'nın oğlu Mehmet Said Bey tarafından kaleme alınan fakat ölümü ile yarım kalan bir eserdir. Mehmet Said Bey 16 yaşında Fransızca kelimeleri derlemeye başlamış ve bu 25 yıl boyunca sürmüştür. Kamus-ı Said adlı eserinin "ifade-i iptidai" yani önsözünde, Fransızca dilinin diploması dili olduğu belirtilmiş ve bu yüzden bu büyük sözlüğü yazmak için aşırı çaba sarf etmiştir. Sözlüğün büyüklüğünü, sadece 1. Cüzün 320 sayfa olması ile ve bu 320 sayfada sadece "A" harfinden "Amphotère" sözcüğüne kadarki sözcüklere yer verilebilmesi ile anlayabiliriz. Ayrıca lügat büyük boy kâğıda basılmıştır. Bu şekilde düşünüldüğünde, sözlük tamamen bitirilmiş olsaydı Türk Edebiyat Tarihi'nin en büyük Fransızca – Türkçe sözlüğü olacaktı. Cemil Meriç, Mehmet Said Bey'in bu gayretini "Larousse'un koca kâmûsunu tek başına çevirmeye kalkmış dev bir tecessüs, eşsiz bir gayret" diyerek dile getirmiştir. Mehmet Said Bey, kendisinden önceki Fransızca kelimelerin açıklandığı çalışmaları yeterli bulmamış, bunları Kamus-ı Said'in önsözünde "vocabulaire" olarak nitelendirmiş, bunun dışına çıkmanın zamanı gelmiştir diyerek detaylı bir çalışma ile Fransızca cümlelerin tüm alanlarda doğru karşılıklarının verildiği bir sözlüğün yapılması gerektiğinin altını çizmiştir. Eserde, Fransızcadan Türkçeye çeviriler sırasında aynen tercüme karşı çıkmış, anlamın doğru aktarılmasını odağa alan serbest tercüme benimsenmiştir.

Çevirileri ve sözlük çalışmaları çerçevesinde Mehmet Said Bey, Türkçe karşılıkların kullanılmasını esas almıştır. Farsça, Arapça ve Fransızca kelimelerden yararlanılmaması konusunda kesin bir tutum sergilemektedir. Bu hususta, Jean Jacques Rousseau'nun Discours Sur Les Sciences et Les Arts adlı eserinden çevirdiği Fezail-i Ahlakiye ve Kemalât-ı İlmiye'nin başında, bugün halen ünlü olan o dizelerini yazmıştır.

Arapça isteyen Urbana gitsin,
Acemce isteyen İran'a gitsin,
Fregiler Fregistan'a gitsin,
Bunu fehmetmeyen cahil demektir,
Ki biz Türk'üz bize Türki gerektir.

Sözlükte aşağıdaki resimde görüldüğü üzere resimli anlatımlara sık sık yer verilmiştir.

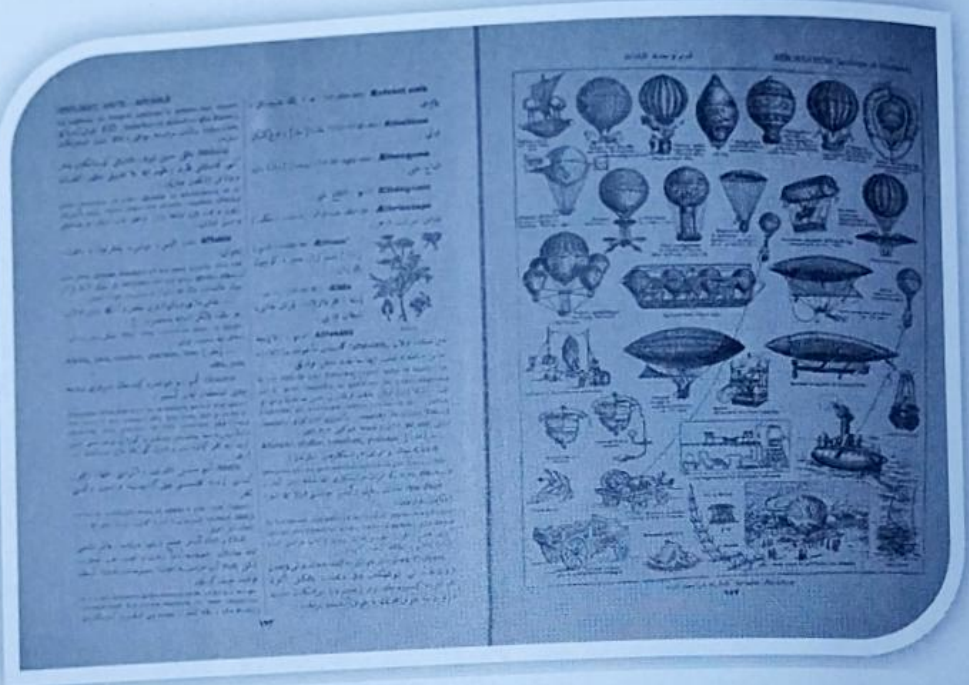
Asıl adının Mehmet Said olmasına rağmen babasına nisbetle Kemal Paşa-zâde Said olarak tanınır. Ahmet Rasim'e göre, yaz - kış ayağına lastik giydiği için kendisine "Lastik" lakabı verilmiştir. Babası tarafından eğitime çok özen gösterilmiştir. Meclis-i Maârif üyesi Amasyalı Hoca Mecid Efendi'den Arapça , babasından ise Farsça dillerini öğrenmiştir. Babası Ahmet Kemal Paşa'nın bir dönem Berlin'de Almanya elçisi olduğu dönemde , Almanca dilini öğrenirken bir yandan da İstanbul'da öğrenmiş olduğu Fransızca dilini de geliştirmiştir.

Sicill-i ahvâl Defteri'ndeki sicil özetine göre; Said Bey ilk memuriyetine 18 Temmuz 1868 tarihinde dört bin kuruş maaşla Şûra-yı Devlet'de "birinci sınıf muavin" ünvanı ile başlamıştır. Son olarak ise 2 Ocak 1894'te Şûra-yı Devlet bünyesinde teşkil olunan Bidâyet Mahkemesi başkanlığına tayin edilmiştir. Bu görevi 1899'da Yemen'e sürülmesine kadar devam etmiştir. Said Bey genç yaşta Namık Kemal'in yanında gazeteciliğe başlamıştır. Gazetecilik hayatının en önemli görevleri Vakit ve Tarik gazetelerindeki başyazarlığı olmuştur.

Said Bey, II. Abdülhamid'in tahta çıkışıyla şöhret bulmuştur. Şehzadeliğinin ilk zamanlarında babası Kemal Paşa'dan Farsça dersleri almış olduğundan eski hocasının oğluna gösterdiği ilgide hocalık hatirasının payı olmakla beraber II. Abdülhamid, Said Bey'in ilmini ve Fransızca bilgisini takdir etmiş, Avrupa gazetelerinde Osmanlı Devleti aleyhinde çıkan yazılara cevap vermesi için onu sık sık Yıldız Sarayı'na çağırtmıştır. Said Bey II. Abdülhamid'in otuz üç yıllık iktidar döneminin yirmi üç yılını kendi hesabına iyi değerlendirmiş, iktidara yakın olmanın avantajlarını kullanmıştır. Pek çok Meşrutiyet aydını gibi parlak günlerinde II. Abdülhamid'e sadakatini sıkça bildiren Said Bey gözden düştükten

sonra ömrünün dokuz yılını sürgünde geçirmiş, bunun neticesinde nimetlerini paylaştığı döneme "devr-i istibdâd" demekte bir sakınca görmemiştir.

Said Bey'in memuriyetinin en önemli evresi şüphesiz eğitim sahasındaki hocalığıdır. O dönemin en gözde üç mektebinde hocalık yapmıştır. Bunlar: Mekteb-i Sultani, Mekteb-i Mülkiye ve Mekteb-i Hukuk'tur. 1885-1888 yıllarında Hukuk Mektebi'nde Said Bey'in derslerine devam eden bir öğrencisinin ifadesine göre; elinde daima kitap bulunur, geniş paltosunun ceplerinde mutlaka yeni çıkan bir Fransızca eser taşır. Tramvayda otururken ya da her akşam uğradığı Beyoğlu'ndaki Yani'nin birahanesinde, kitabını çıkarır, oturduğu sürece kaldığı yerden etüt yapmaya devam eder, kolunun yenlerinde bulunan küçük cepten kurşun kalemini çıkararak okuduğu kısmı işaret ederdi.

Yıllarca süren bilgi birikiminin yanı sıra Said Bey'in muhteşem çalışma azimi, zekası ve üretkenliği, bu bilgilerin derlenip paylaşımına zemin hazırlamıştır. Tamamlanmamış olmasına rağmen halen günümüzde varlığını korumuş olan bu eserin bir eşi de Kanada'da Toronto Üniversitesi'nin kütüphanesinde bulunmakta, Kamus-ı Said bize Fransız dilinin kelime havuzunu, ve aynı zamanda Türkçemizin eşsiz zenginliğini sunmaktadır¹. Tozlu raflardaki başka bir eserde buluşmak üzere, hoşçakalın.

SümeYYe PUNE
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2.Sınıf

¹ Kaynakça:

Vakit, 22 Teşrin-i evvel, 1920, s. 2

Ahmed Râsım, Muharir Bu Ya, İstanbul, 1926, s. 140.

Abdurrahman Adil, Hâdisât-ı Hukûkiyye ve Tarihiyye, İstanbul, 1922, .s. 21

Musavver Kamus-ı Said, İstanbul: Matbaa-i Amire, 1918

BOŞ BARDAK

Sen yokken boş bardaktım, ve çatlaktım,
Ne kadar doldurursan doldur su sızardı,
Ne koyarsan koy, senin yerini tutmazdı,
Önceleri yalnız olduğumu anlattı varlığın,
Sen varken neşeliydim, sen varken doluydum.

Sen yokken kirli bir bardaktım.
Başkalarının dudakları kirletmişti ağızımı,
İçe içe tüketmişlerdi kanımı.
Artık kimse benden tek yudum içmesin,
Benden su içmesini tek istediğim sensin.

Sen yokken çay dolu bir bardaktım,
Hiç bir damak onun tadına varamadı,
Ağır bastığından çayın acı tarafı.
Ateş gibi sıcaktım, nicesinin elini yaktım,
Şimdi bana senden başka hiçbir el dokunmasın.

Sen yokken zehir dolu bir bardaktım,
Demlenmek isteyen bana doldurdu zıkkımı,
Asit dolu içkiler yakardı canımı,
Bitene kadar sabırla dua ederdim,
Senin ebedi varlığına asla gitmesin.

Abdullah YILDIZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İngiliz Dili ve Edebiyatı
4.Sınıf

UYU MASUMLUĞUNLA

Uyuyorsun tüm masumluğunla
Saçların gibi dağılmış umarsızlığınla
Beni yaşat rüyalarınla
Eğer mümkün ise, umut dolu yanlarınla.

Yahut insanları düşün birkaç dakika.
Sonra ağaçları ve gökyüzünü defalarca...
Her daim kalsın yâdında,
İnsanoğlu aşkı yitirdi zamanla.

İkimiz de muvafakat etmişken yalnızlığa
Kelimeler sadece kafiye aslında
'Seni seviyorum'lar çoktan aldatıldı, mutsuzlukla.
O halde, seni istiyorum, demeli kadına.
Aşkla, şehvetle eklemektense yanına
Özlemle, hasretle söyleyelim biz ona.
Huzuru vaat etsem de sana,
Yanmayı göze almalı kadın, aşk uğruna...

SERGEN GÖK
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

ÇEKİL ORADAN ÇOCUK

El yazılarıma güneş degecek,
Bir gün olacak, kalbimi herkes görecek.
Susmayasın çocuk!
İnancın, seni ebedi kılacak.

Yeryüzünde renk renk çiçekler açar
Korkaklar vatandan kaçar.
Habersiz olmayasın çocuk
Allah bu vatana mutluluklar saçar.

Vasıl olabilesin uçmağa
Ne gerek var korkup kaçmağa.
Bir hilal uğruna zımparalanır, kalpler...
Güneşin doğmasını bekleyesin çocuk,
Geliyor kır atlı fertler.

Serkan BAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
İktisat Bölümü
1.Sınıf

KAYBOLAN DEĞERLERİMİZ

Fikirlerimiz, amaçlarımız ya da olmasını istediğimiz her ne varsa bir gün olacak diye düşleriz ve bile bize yetecek şekilde gerçekleşir.

Peki ya sonrası? Arzuladığımız çoğu şey hayâl ettiğimiz gibi oldu iyi bir okul ardından iyi bir statüyle iş ve mükemmel bir yaşam. İşte bunlar bize sistemin bize verdikleridir. Aslında düzenli bir hayatın bizden aldığı birçok şey vardır. Sürekli çabalarımız ve bize aşılana hırsın getirdiği rekabet felsefemiz. Birer birer hayatımızdan çıkan hislerin ve insanların farkına bile varamayız. Üzülüşümüz olaylar farklılaşır, değerlerimiz farklı bir boyutta biçimlenir ve bundan ötürü de insanlığa yaklaşımımız değişir.

İlk eğitim ailede başlar. Bu süreçte ailenin bize vermiş olduğu samimiyet ve duyarlılık çok önemlidir ve ileride sergileyebileceğimiz tutumlar bu dönemin sağlamlığına bağlıdır. Eğer geçmişimizde umursamaz bir aile içinde yetiştiysek; eğitim hayatımızda, iş hayatımızda ve sosyal çevremizde bir o düştüğünü görsek hiç yardım etme gereksiniminde bulunmadan, dış görünüşüne bakarak yorumlarız hatta bazen yorum bile yapmayarak görmezden geliriz. Onun düşünceleri nedir ya da şu hayattaki gayesini hiç bilmeden aciz olduğuna kanaat getiririz ama asıl acizliğin o paspal görünümlü adama olan yaklaşımdaki yorumlarımızda olduğunu anlayamayız.

Sonuç olarak bu tarz davranışların nedeni ise biz çoktan arkadaşlığı, dostluğu, çıkarlar olmadan yardımlaşmayı en önemlisi de sevmeyi ve sevilmeyi unutmuş olmamızdır.

Emre KURNAZ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

BİLİNMEYEN BİR YERDE YAPILAN GÜNAH ÇIKARMA

"Nasıl kötü bir şey bilir misiniz, o ayrılıklar?"

Dünya dediğimiz şu alan, gözümde boş bir mukavva yalnızca. Bizde üzerinde çizilen milyarlarca çizgiden bir tanesiyiz. Annemle ben ise bu milyarlarca olan çizgilerden sadece iki tanesi olarak yaşamımızı sürdürüyoruz. O gün, ben üniversite için Elazığ'a gittiğimde, annemde arkadaşının araması üzerine benimle vedalaştıktan sonra onun yanına gitti. Annemin vedalaşmamamızdan sonra yaptığı bu ziyarette çok hüzünlü olduğunu düşünüyorum. Orada rahat olamamıştır bilirim. Bana da böyle olur hep. Uzaklara gitme üzerine yaptığım her vedalaşma sonrasında, o dinlenme tesislerinde üzerime hiç atamadığım bir hüzün çöker. Anadolu'nun doğusuna vardığımda ise yine gitmez benden, içimde bir yerlerde var olmaya devam eder.

Annem de bana belli etmese bile bunu yaşamıştır işte. Bana hissettirmek istemese de, arkadaşından eve döndüğü o ayrılık sonrasında ilk zamanlarında eminim ki bağıra çağıra ağlıyordur.

Şimdi,

Kalbim bana bunları söylüyor.

Üstü kalsın bu itirafımın.

Bir potkal yazısıdır bu,

Şişesini, dalgalı denizlere fırlattığım

Her ayrılık,

Dönüşü olacağı bilinse bile,

Geride kalanı çok hırpalar,

Ne ilk ne de son olacak bu kahrım...

SÜLEYMAN BERÇ HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü
4.Sınıf

DÖN ARTIK GERİ
Gittin gideli
Görmedim seni;
Özledim sesini
Dön artık geri...

Sensiz yapamam,
Yalnız kalamam,
Uykuya dalamam,
Artık katlanamam...

Elimde resmin,
Her yer hayalin,
Gönlümde sevgin
Beklerim bitkin...

Nasıl unuttun beni,
Bir saç telimi,
Bir nefesimi;
Ya gözlerimi?

Kalmadı kıymetim,
Tükendi ümitlerim.
Söndü artık güneşim,
Öldü Kıymetin...

Kıymet AVCI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

SISLİ LİMANLARDAN

Gözlerinin şehrindeyim kaptan,
Bir kitabın satır arasındayım.
Bir şiirin gözyaşındayım...
Öyle toz tutmuş yüreğim,
Öyle kapalı ve kilitli kalmış
Öyle durmuşum...
Kokunun limanındayım kaptan,
Sevdan sonsuzluk gibi durur yüreğimde...
Gözlerin prangalara hasret bırakır,
Sürgün kalbinde...

Öyle sessiz,
Öyle çaresiz...
Ye'se düşmüş yüreğim sensizken.

Sen kaptan,
Yüreğimin pusulası
Gözlerimin feneri
Kokunun doğrususun...

Ben seni doğunun güneşinde tanıdım,
Batının ayazında sevdim.

Ben sana geç kaldım
Sana gelirken kalkmıştı gemi
Geç kaldım kaptan...

Güneşime kavuşmadan,
Ye'sinde savruldum...

Sen yeni hülyalara yelken açarken
Ben tozlu raflarda

Bir kitabın satır arasında kayboldum...
Şimdi senden geriye açılmamış cümleler kaldı;

Yazılmamış aşklar,
Yaşanmamış düşler,
Demlenmeden soğuyan çaylar...

Affet kaptan,
Ben, senin sen kokan yokluğunda savruldum...

Rukiye TOKAŞ
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Türk Dili ve Edebiyatı
2. Sınıf

KUDÜS

Şimdi yeni bir Kudüs gerek bana
Yıktığın ağlama duvarıma karşılık
Sana akıtılan milyonlarca damla gözyaşı
Ve dilime bir kaç dua daha gerek belki de...

Şimdi yeni bir Kudüs gerek bana
Yıktığın kiliselerime karşılık
Söndürdüğün mumlarıma kefaret olarak
Ve tam da yeniden çarmıha geriliyorken
Dilime bir kaç dua daha gerek belki de...

Şimdi yeni bir Kudüs gerek bana
Yıktığın Kâbe' me karşılık
Sadece seni tavaf ederken
Dilime bir kaç dua daha gerek belki de...

Şimdi yeni bir ben gerek bana...
İçinde sen olmayan,
Yıktığın hislerden başını uzatıp yeniden
Küçük bir Anka kuşu misali, dirilen küllerinden...
Belki ölümsüzlüğe ihtiyacım var,
Belki vazgeçmem gerek senli-mutlu-kısa bir ömür hayallerimden...

Şimdi İsa'ya sarılan çarmıh misali üzgünüm
Yunus'u yutan balık misali umutsuzum
Ya da
Muhammed'i saklayan mağara misali mutluyum...
Belki Tanrı'yı inkâr etmişim
Belki Tanrı'dan gelen her şeye karşı gelmişim
Kırgınım,
Pişmanım,
Mutluyum...

Büşra ÇAKKIR
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Kimya Bölümü
4.Sınıf

ŞEHİR

Bir tepesi olmalı şehrin, geceleri yıldızlarla ışıkların birbirine karıştığı ve tüm şehrin uzaktan sessizce izlenebildiği bir tepe. Daraldığında insanın kaçıp her şeyden uzaklaştığı ya da neşeyle, sevgiyle, muhabbetle çay içebileceği veya akşamüstü gün batımında âşıkların mekânı...

Şarapçıların ilk durağı olacak bir tepe...
Tepe hafif çamık olmalı serin serin esmeli yazları. Yolu öyle dik değil, hafif kıvrımlarla varılmalı tepeye. Gün tam karşıdan doğmalı şehir aydınlanırken en uzak dağların ardından ışık huzmeleri tek tek evleri doldurmalı. Canlanırken yeniden koca bir şehir buna şahit olunacak bir tepede duruyor olmalı...

Bir şehrin tepesi olmalı,
Varıp yamacına yaslanmalı
Gecesinde ağıtlar,
Gündüzünde ahlar,
Avazımızın çıktığı kadar
Şehre karşı sunulmalı...

Bir şehrin tepesi olmalı,
Caddelerinden bunaldıkça
İnsanlarından usandıkça
Sevdaları tükendikçe
Kaçıp kaçıp değil;
Varıp varıp sığınacağı bir yeri olmalı...

Bir şehrin tepesi olmalı;
Öyle dik ve öyle güzel...
Eteklerinde bir yığın insan
Gelin gibi süzülmeli.
Baktıkça evlerinden insanlar,
Gönülleri ferahlatmalı...

Bir şehrin mutlaka bir tepesi olmalı.

Nehir geçmeli bir şehrin ortasından. Yılan gibi kıvrılıp bölmeli şehri ikiye. Yoksullar en güzel yakada oturmalı. Meyve ağaçlarının bolca olduğu müstakil ve mutlu evlerde... Yoksulluk sadece evlerin kat sayısına bağlı olmalı. Yedikleri hep güzellik içtikleri hep mutluluk olsun. Ve bu evler şehre hâkim tepenin eteklerini rengârenk boyasın.

Öte yanda da zenginlerin muhteşem hayatı olsun. Yüksek hayatları beton yığınlarının katlarına bağlı olan, şehrin o yakasını griye boyayan bir hayatı yaşasınlar. Şehrin soluk renklerini zevki sefayla giderildiği o yanla bu yanı nehir ayırsın.

O nehirlerde yaz sıcağına çare için girildiğinde çocuklar ölmemeli. Yemyeşil kıyılarında analar babalar sadece eğlenmek adına bulunsun. Balıklar oltalara gönüllü takılsın ve tepenin eteklerinde oturanların ziyafetine meze olsun. Âşıklar dolaşsın her iki yanında. Nehrin kıvrımlarını yuva belleyen ördekler, kazlar, karabataklar... Ve insanlar oradan onları beslemeden geçmesin.

Tarihte adı sanı meşhur bir mimar bu güzel şehrin nehrine, azametli bol kemerli taştan bir köprü kurmuş olsun. Çok eskilerden bu yana hala dimdik dursun ayakta. Üzerinden nice ordular, kabileler, kabileler ve de âşıklar; dervişler, erenler geçmiş olsun. Hatta Lokman Hekim bile...

Bir nehir geçmeli şehrin ortasından,
Her kıvrımına bir âşık gizlensin.
Sevdasına yazdıklarını gemicik yapsın,
Salsın ummanlara uzanan bu nehre...

Bir nehir bölmeli şehri ikiye;
İki yakasında her türden insan...
Mutluluk olsun ne zengin ne fakir
Bütün şehir kardeş olsun...

Bir nehri olmalı her şehrin,
Üzerinde tarih...
Kemerlerinden sevdalar aksın
Ve bu nehir bize kadim sevdaları
Saf kaynağından Ferhat'ı ana ana taşısın
İki yakasında insanlar sevdalansın...

Bir nehri olsun her şehrin zaman orada usul usul aksın...

Mehmet Özcan YASDIBAŞ
Adana Yakapınar Selahattin Afşar Anadolu Lisesi
Edebiyat Öğretmeni

TUTUN ELLERİMDEN

Tutun ellerimden
D/üşüyorum
Kurtarın beni
S'onsuzluktan
Ö(z) lüyorum
Susuyorum sana
D/uyuyor musun?
Se(n) ssizim
Biliyor musun?
U/mutluyum
Sar beni sana
Galiba ben s'onu çok seviyorum.

Hale USALAN
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı
3. Sınıf

GİDERKEN BIRAKTIKLARIMIZ

Havada hep bir yağmur sıkıntısı
Ve mevsim ne zamandır görmediklerimizle dolu
Giderken bıraktıklarımız...
Küçük kusura bakmalarla uğurlaşamadıklarımız;
Anamız ve evimiz
Hep giderken bıraktıklarımız
İşte bize boyun eğdiren...
Boş geçmeyen bir hayat bilgisi dersidir
Giderken bıraktıklarımız...

Elbette çay söyleriz her buluşmamızda,
Giderken bıraktıklarımızla
Geriyeye dönmüş buluşmalarımızda
Kaç yaşında olsak da daha genciz duygusunu taşıyoruz
Yeni karşılaşılan bir dostlukta
Hayli reçelli bir mazidir bizimkisi
Giderken bıraktıklarımızla,
Yaşadıklarımız...

Ekmeğe sürülen ballı hayallerimiz,
Tepeleme dolu kül tablalarımız vardır bizim.
Gitmeden önce...
Ve gitmek,
Bir kış gecesi kadar uzun sürer,
Giderken bıraktıklarımız aklımıza düşünce,
Tanıdık cümleler kurarız arkalarından
Çok uzaklarda onları hatırlama meselesinde...

Ve ne kötü bir şeydir şehir planlaması,
Olmadan sevdiğimiz yanımızda
Yeni bir hayatı planlamak;
Dostsuz ve arkadaşsız
Yeni bir şehri tanımlamak,
Giderken bıraktıklarımızı
Bir hayal olarak yaşatmak...

Süleyman Berç HACİL
FIRAT ÜNİVERSİTESİ
İletişim Fakültesi
Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü
4. Sınıf

RÜZGÂR VE HÜZNE DAİR

Buz gibi keskin, soğuk rüzgârlar
Çarpıyor geceme.
Geceye bir vah,
Rüzgâra bir!
Bu rüzgârla bir türlü
Anlaşamadım ya.
Bana bir vah, rüzgâra bir!
Belki de bir sabah arsızca
Dans ettiği için saçlarıyla,
Belki de hiç getirmedığı için
Artık kokusunu.
Belki de üşüdüğü için
İncecik elleri,
Soluk benizlimin.

Belki de her rüzgâr esintisinde
Gözleri yeşerdiği için.

Oysa ben
Gözlerine baktıkça
Mısralar doluyor
Gönlümün ıssız kırlarında
Sarı sarı.
Mest oluyorum.
Bir çobana yumuşak
Bir yastık oluyorum.
Bir kaval sesi oluyorum
Ormanın kalbinde.
Ve güneş gibi saçları
Akıyor.
Akıyor

Ormanın içine doğru.
ve her teli
Aydınlatıyor.
Aydınlatıyor.
Bir gecemi tümünden..
Vah rüzgâra, vah!
Vah hüzne, vah..!
Alıyor gecemi ellerinden...

Elcan BAYRAM
HACIBEKTAŞI VELİ ÜNİVERSİTESİ
Turizm İşletmeciliği ve Otelcilik
2.Sınıf

İÇİMDEKİ

İçimde bir şehir kalabalığı
Kirli sokaklar
Karanlık yollar

Ve içimde bir adam, avuçlarında toprak...
Omuzlayıp kendi bedenini dikdörtgen bir kutuda
Adam,
Kadın,
Kum,
Okyanus...
Tüm göğü taşıyor adam omuzlarında.

İçimde yıllanmış şaraplar
Sirke tadında kadeh
Tek kişilik masa...

Ve bir dağ var adamın sırtında
Yamaçlarında yaşlı eller
Hüzünler,
Dünler,
Bugünler,
Yarınlar...
Bir kamburu taşıyor adam sırtında...

İçimden taşmış ne varsa
Doluyor bir bardağa
Dipsiz kuyuya.

Ve bacakları yok adamın, kolları yok, elleri
Dokunmak da günah adama, sevmek gibi.
Yalnızlık,
Yalnızlık,
Yalnızlık...
İki kişilik yaşıyor adam, rüyalarında.

Konuşuyor adam, konuşuyor kalabalığa.
Yalnızlığı konuşuyor.
Sessiz, kimsesiz, kimseye konuşuyor.

Bir kadın,
Bir kuş,
Bir gök.
Bir adam ölüyor.

Umut KÖKSAL
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ
Veteriner Fakültesi
3.Sınıf

TƏK ADAMIN FİKİRLƏRİ

Kəlbətilə kökündən çıxarılmış dişimizin yerində,
Əmələ gəlmiş xarabani əlimizlə örtürük,
Vaxtilə burada bir ağrı yaşayırdı.
Yalnız bir ağrı. Bir diş yeri boyda yoxuq artıq həyatda
Yoxa çıxmağından utanır adam.
Qolsuzun birisi ziyafət salonunda
Pencəyinin boş qolunu cibinə elə səliqə ilə soxub ki
İndicə məyus edəcək
Olmayan qoluna girmək istəyən qadını,
Nədənsə həyatın yoxa çıxdığı yerlər
Daha çox cəlb edir diqqəti.
Yenicə doğulan körpənin bağirtisi ağlamaq deyil
Ağlamaq göz yaşlarının səsidir.
Bu bağirtisi ilə həyat ilk dəfə ağzını cırır
Zavallı insan balasının...
Əslində insana «taleyin alınına yazılmışdır» yox,
«taleyin başına qaxılmışdır» demək ən düz və ən qəti
Həyatın yoxa çıxdığı yerlər daha çox cəlb edir diqqəti.
İndicə başla bədənin sərhədində
Boğaz sözündəki «boğ» fəli əmr kimi səsləndi qulaqlarımda
İndicə gecə düşdü və görünməz bir əl
Pəncərələrin dördkünc yerini kəsdi qaranlıqdan
İndicə böyük pişiyin içindən balaca pişiklər çıxdı,
İndicə ağıma bir fikir gəldi –
Qadını bəzən kötüyə çevirən analıq hissləri deyil mi?

Aqşin YENİSEY

Şair-Yazar/ BAKÜ

RÜYALARDAN BİR ESİN

...Birden bire karşısında onu gördüğünde kötü geçen bir günün tüm stresini kaldırım kenarına bırakmıştı kız. O an ne tepki verdiğinden emin değildi, fazla mı gülmüştü acaba, gördüğü için sevdiğini çok mu belli etmişti? Bilmiyordu, tek hissettiği kafes kemiğini parçalamaya çalışıncasına çarpan kalbiydi. Kulaklığından beyine doğru süzülen müzik, araba kornaları, bebek arabasından yükselen feryat figan o ses durmuştu ve şehir tamamen susmuştu.

Kız kendini eve attı ve bu güzel çarpıntının dinmesini beklerken uyu yakaldı. Uyandığında, sanki biri uykusunda ona fısıldamışçasına, 'Yarınımızın garantisi yok ve kaybedebileceğim bir şey yok şu an için, konuşayım bari... Ama nasıl?' Aklına hiçbir şey gelmedi. 'Biraz daha bekleyeyim' dediği anda kendiyi çelişiyordu, tamam çelişkileri severdi ama kendiyi çelişmek ne demekti? Cesaret edemedi yine de, beklemekten başka çaresi yok gibiydi...

Ertesi gün, dersten çıktığında biraz yürüyüş ve müziğe ihtiyacı olduğunu hissetti, kalabalıktan da uzaklaşma isteği vardı. Ta ki o kalabalığın içinde, O'nun yakın arkadaşlarından birini görene kadar. Yalnız mıydı o? Adını bilmesine rağmen 'Sincap' adını takmıştı kız bu sevimli arkadaşına. Düşünmeden -çünkü düşünse vazgeçerdi- Sincap'ın kolundan tuttu:

-Bana on dakikayı ayırmak zorundasın! Konuşmam lazım. Lütfen.

Neye uğradığını anlayamayan Sincap, merakına yenik düşüp, dinlemeyi kabul etti. Konuşmak için oturacak uygun bir seçene kadar yürüdüler ve bu esnada durmadan düşündüğü için ağzını bıçak açmadı. 'Şimdi... Konuşalım dedim ama nerden başlayıp ne anlatacağım? Üstelik çok tatlı bir sevgilisi var, çok mutlular; gören olursa kız yanlış anlarsa araları açılırsa kendimi çok pişman hissederim... En yakın arkadaşı söz konusu neticede, beni ona layık görmeyebilir, arkadaşına konuştuğularımı anlatabilir. Anlatabilir değil, kesin anlatır. Sonra karşılırsak ki elbet karşılırsınız; ben nasıl yüzüne bakarım bir daha?' Düşüne düşüne bir süre yürüdükten sonra "Şuraya oturalım, fazla vaktini almayacağım", dedi. Oturdular ve kız başladı konuşmaya:

-Seninle Tifo hakkında konuşmak istiyorum ben.

-Tifo?

(Kendime inanmıyorum! Adamın iki tane lakabını birleştirip, aynı zamanda vücutta hızla yayılan bir hastalık, bir salgın olduğu için ondan bahsederken 'Tifo' diyorum. Bu yetmiyormuş gibi en yakın arkadaşının karşısında kullandığım isim de bu! Allah göstermesin şimdi buna tutup 'Sincap' diye hitap edersem işim iş. Beklerim kendimden yaa... Yılın rezillik madalyasını bana verecekler. Durumu nasıl toparlayacağım ben şimdi? En iyisi açıklama yapmak, başka da alternatif çıkış yolu yok zaten.)

Açıkladıktan sonra, Sincap'ın yüzündeki merak ifadesi, yerini alaycı mimiklere bırakmıştı ve bu kız için gerçekten cesaret kırıcıydı. Yine de devam etti:

-Bak ben hissettiklerimi ve aklımdan geçenleri sana anlatmak istiyorum çünkü en yakınında olanlardan biri sensin ve şu an için elimden pek bir şey gelmiyor. Benim arkadaşım direkt gidip kendisiyle konuşmamı söyledi fakat bunu yapacak cesaretim yok. Yarın belki nefes alıyor olmayacağım veya olmayacaksınız ve bu, O'nun için de geçerli. Tabi ki hakkında bilmediğim şeyler bildiklerimden çok, evet tanımıyorum, evet belki hislere için de geçerli. Tabi ki hakkında bilmediğim şeyler bildiklerimden çok, evet tanımıyorum, evet belki hislere inanmıyorum, aşkı küçümsüyor olabilir ama ben karşısına çıkıp 'Bana bu şans vermeliyim' diyemem... Bu kendimden tavizler vermeyeceğim için değil, gördüğüm anda dilimin tutulmasından kaynaklanıyor. İçimden geçen şeyler, saatlerce onu izleyebilme ayrıcalığına sahip olmak, benimle konuşan sesini dinlemek, mutlu olduğumda ona okuyabilmek, fedakârlık hak etmeyen insanlar için uğraşmak değil, onun için bir şeyler yapabilmek... Kısacası, kendi tarzımda onu sevmeme izin vermesi yani... Ben böyle bir hissin olduğunu bile unutmuşum, saf duygulara sahipken duygularıma, kirli çağın ayakları altında kirlenmesinler diye tozlu bir raf bulup oraya sakladığı tüm hislerimi... Sevgiye inanmıyorum gibi davranıp, kendime duygusuzluktan bir duvar oluşturmuşum. Düşünsene, birini sevdiğinde 'acaba beni sevmediği halde menfaatleri için mi benimle konuşacak' şüphesi içine düşüyorsa, o çağın insanlarında bir sorun var demektir. Ama, şu yüz yıl önceki aşklar gibi bir şey düşün, kalbin hızlandığı, utanma hissinin var olduğu, yüzün hala kızarabildiği... Haa 'Er geç bitecek bu his' diyeceksin. Öyle olmuyor işte, insanlar birbirine alıştıkça, ağırlı değil değeri artan bir maden gibidir sevgi. En kötü ihtimali de düşündüm. Görüşmek istemeyecek kadar nefret edebiliriz birbirimizden, fakat denemeden bilemeyiz değil mi? Bak, sana onun için yazdığım bir yazıyı okutayım.

Sincap, artık daha ciddi dinliyordu ve kız onun olumsuz bir şey söylemesinden korktuğu için konuşmasına dahi fırsat vermiyordu. Çantasından bir defter çıkarıp Sincap'ın önüne koydu; üstünde şunlar yazıyordu:

"İnce bir ip üzerinde yürümek, yaşamak... Bazıları bu ip örüp kalınlaştırmayı seçerdi, zor gibi görünen kolayı, konforu ve temkinli davranmayı seçerdi. Anlamazdım öylelerini. 'Tutkuyla yaşamak', bambaşkadır efendim. Dans ederek ilerlerdim ben o ipin üzerinde, aşağı bakmaktan korkmaz ve tedbirler almazdım. İp incelirdi

zaman zaman, bazen de düğümlere takılırdım. Düğüm düğüm bakışlarla karşılaştım günün birinde, öylece kalamadım...

Bakışlarından ziyade, gözleri şiiri hak eden adamlar vardır efendim. Yüzlerinin ortasında bir Grek heykeli misali düzgün hatlarla duran burunlarının üstüne düzgünce yerleştirilmiş bir çift okyanus mavisi veya zümrüt yeşili yalana kapılırsınız. Şiirler yazarsınız, bakmaya kıyamayıp mısralar dökersiniz... Önüne kelimelerden örülmüş yollar serer, o yolların üstüne çiçek gibi hassas duygular dökersiniz. Adam, çamurlu ayakkabılarla hep-sini çiğneyip yanınızdan geçer ve sizi görmez. Duyduğu dizeler onu padişah edasına bürüyen bir elmas taç olur başına; sonra sizi beğenmez... Kalırsınız elinizde ondan artan, hayat kırıklığıyla... Bir başınıza...

Bir de...

Bir de şiir gibi bakan adamlar vardır. Şiir... Öyle bir şiir ki; ölçütsüz, uyaksız, asi, isyan türküsü havasında tutkuyula dolu, derin anlamların içinden taşacak gibi durduğu bir çift kuyu misali, yeni anlamlara açık ve anlamı göreceli bir şiir... Gözlerinin rengi, biçimi umurunuzda olmaz o bakışlarla karşılaştığınız dakikadan itibaren. İşin ilginç yanı, bu adamlara yazmak isteyip yazamazsınız; kelime arar ama bulamazsınız, şiirin kendisine de şiir yazılmaz zaten. Oysa en çok onlar hak eder, dizelerden dizilmiş yolları, mısralardan yapılmış taçları, buram buram saygı kokan mektupları, sevgiyle dolan sarılmaları, elde kalması gereken mutlu anıları, birlikte uyanılacak ılık sabahları...

İşte böyle efendim,

Ben tam hayatımdaki bir düğümü çözüp, ipin üzerinde ilerleyebilmek için adamlar atacak kadar kendimi toparlamaya çalışırken; gözlerinize baktığım anda, ipin aşağısındaki uçsuz bucaksız karanlığı görerek dengemi yitirdim. Evet, çok yukarılardan konuşmuşum, bunu fark ettim. 'Kimseyi tanımak, insanlarla vakit kaybetmek istemeyen, duyguları inkâr edip yalnızlığın üzerine mum diken' ben, benden özür dilerim. "Tanımayı deli gibi istiyorum ama haberi bile yok varlığımdan, Her şeyiyle kabul edebileceğimi hissediyorum, aksi gibi, cesaretim yok şimdi, üstelik ben söyleyemem de hislerimi", derken buldum kendimi. Hakkınızda her şeyi bildiğimi iddia edemem tabii, ama pek çok şeyi öğrendim, sevdiğiniz sevmedikleriniz söyledikleriniz ve beklediklerinizle ilgili... İnanın kestiremiyorum kalbimin bedenimdeki yerini, düşündükçe ben "Ya biri varsa hayatında, aklında? Ya kapalıysa ona çıkan tüm yollar?" ihtimalini, kalbim bir darağacına asıyor kendisini. Sonra... Güzel hayallerin içinde buluyorum kendimi bir kez daha, gülümsüyorum ister istemez tüm dünyaya, ben bugünlerde daha parlak görüyorum renkleri. Defalarca konuşup, defalarca vazgeçip değiştiriyorum söylemek istediğim cümleleri...

Ve belki de,

Saçlarım sırf bu yüzden kırmızı olmak istediler,

Gelip gelmeyeceğiniz meçhul olan yollara serilip, sizi getirmek için bana.

Ve kırmızı ihtilal rengidir efendim,

Gelin, gelin ki en büyük yeniliği yapabilmek için yürüyelim 'aşk' a...

Sincap tepki vermeden okudu ve sordu:

-Bunu, onun için mi yazdın?

-Evet, günlüğümde onun için yazdıklarımı da okumanı isterdim, n'olur anla...

-Neden vermedin peki?

-Ne şekilde verebilirdim ki, ne düşündüğünü bilmiyorum? Belki beni oldukça itici ve soğuk bulan insanlar grubuna dâhildir o da...

-Benimle neden konuştun?

-Çünkü tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır bir his bu, paylaşıp içimden atma ihtiyacı hissettim. Onunla paylaşmaya... Evet! Tamam korkağın teki de, ne dersin de... Bilmesini istiyorum ama çok korkuyorum ben...

-Ya... Çok pardon adın neydi?

-Kırmızı... İsmim Kırmızı.

"Kırmızı... Uyan, derse geç kalıyorsun.", diyen arkadaşının sesiyle yine umutla umutsuzluğun çeliştiği bir sabaha gözlerini açtı kız. Hiç değilse artık yapabilecek bir şeyi vardı.

Selin SIVARI
SELÇUK ÜNİVERSİTESİ
Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü
3. Sınıf

UYKU

Bana çiçek gönderme
Bir kuş ağacı gönder
Dallarında gezinsin
Kül rengi güvercinler

Konsunlar yatağıma
Uyutmak için beni
Sırtlarında kuş tüyü
Gagalarında ninni

Kaldırıp yatağıma
Uçursunlar göklere
Kendimi yıldızlarda
Bulayım birdenbire
Bana çiçek gönderme
Bir kuş ağacı gönder
Alnıma dokunanlar
İyileşmiş desinler

Ülkü TAMER (1937 - ...)

SOMMEIL

Ne m'envoie pas une fleur
Envoie-moi un arbre aux oiseaux
Que des colombes cendrées se promènent
Sur ses branches

Qu'ils se posent sur mon coussin
Pour me plonger dans le sommeil
Des plumes sur leur dos
Des berceuses dans leur bec

Qu'ils enlèvent mon lit
Qu'ils l'envolent dans le ciel
Que je me retrouve soudain
A travers les étoiles
Ne m'envoie pas une fleur
Envoie-moi un arbre aux oiseaux
Qu'ils me touchent le front
Qu'ils ne disent que je suis guéri

Ülkü TAMER (1937 - ...)

Traduit par: Galip BALDIRAN

SADECE KONYA'NIN DEĞİL İÇ ANADOLU'NUN

EN BÜYÜK DİJİTAL BASKI MERKEZİ

Dijital
Baskıda
Son Nokta

Konyada İlk ve Tek
HP Latex 360

Yüksek
Baskı
Kalitesi

Konyada İlk ve Tek

HP INDIGO 3550

Digital Press

Xerox 4112 PS

Canon IR5240

Canon IR8295

Konyada İlk ve Tek

Her Türlü
Zemine
Baskı

HP FB500 UV Printer

HP PF 9100

Xerox 5000AP

Ferhuniye Mh. Sultanşah Cd.
Aktif İş Mrk. No: 30/A
Selçuklu/KONYA

AYBiL
DİJİTAL BASKI ÇÖZÜMLERİ

Tel: (0332) 350 21 71
www.aybilonline.com
info@aybilonline.com

HAZIR BETON KONYA

"Temel Sigortanız"

KONYA HAZIR BETON SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Harabelihan Mh. Çihan Sk. No:15 42300 Selçuklu / KONYA | Tel: +90 (332) 346 03 69 - 70 | Fax: +90 (332) 346 16 17
www.konyahazirbeton.com.tr | konyahb@vicat.com.tr